LUCINDA v*
RILEY *
ÎNGERUL DE LA I

LUCINDAS RILEY

ÎNGERUL DE LA • ¡MARCHMONT * HALL Ä

Capitolul 1. Marchmont Hall. Monmouthshire. Ţara Galilor Capitolul 2. Greta Capitolul 3 Capitolul 4 Capitolul 5 Capitolul 6 Capitolul 7 Capitolul 8 Capitolul 9 Capitolul 10 Capitolul 11 Capitolul 12 Capitolul 13 Capitolul 14 Capitolul 15

Capitolul 16. Marchmont Hall, Monmouthshire, Tara Galilor, Capitolul 17. Cheska Capitolul 18 Capitolul 19 Capitolul 20 Capitolul 21 Capitolul 22 Capitolul 23 Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul

32

Capitolul

33

Capitolul

34

Capitolul

35

Capitolul 36. Marchmont Hall, Monmouthshire Capitolul 37. Ava Capitolul 38. Los Angeles Capitolul 39 Capitolul 40 Capitolul 41 Capitolul 42 Capitolul 43 Capitolul 44 Capitolul 45 Capitolul 46 Capitolul 47 Capitolul 48

Capitolul

49

Capitolul

50

Capitolul

51

Capitolul

52

Capitolul

53

Capitolul

54
Capitolul 55. Marchmont Hall. Monmouthshire
Capitolul 56

M#)N

LUCINDA RILEY

ÎNGERUL DE LA MARCHMONT HALL

Traducere din limba engleză şi note
GABRIELA COJOCARU

LITERA

The Angel Tree

Lucinda Riley

Copyright © 2015 Lucinda Riley

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.R 53; C.R 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

îngerul de la Marchmont Hali

Lucinda Riley

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare şi prepress: Anca Suciu

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a

României RILEY, LUCINDA

îngerul de la Marchmont Hali / Lucinda Riley; trad. din lb. engleză:

Gabriela Cojocaru - Bucureşti: Litera, 2020 ISBN 978-606-33-6168-5

ISBN EPUB 978-606-33-
6231-6
I. Cojocaru, Gabriela

(trad.) 821.111

Surorii mele, Georgia

Capitolul 1. Marchmont Hall, Monmouthshire, Ţara Galilor

Ajunul Crăciunului, 1985

David Marchmont îi aruncă o privire pasagerei sale, în timp ce vira pe o stradă laterală. Ningea din abundenţă, iar drumul, deja îngheţat, devenise şi mai nesigur.

- Nu mai avem mult, Greta, şi se pare că ne-am încadrat în timp. Cred că până mâine-dimineaţă nu se va mai putea circula pe drumul ăsta. Ţi se pare cunoscut ? o întrebă cu oarecare ezitare.

Greta se întoarse spre el. Pielea ei albă era încă netedă, deşi împlinise 58 de ani, iar ochii mari şi albaştri îi accentuau trăsăturile de păpuşă. I se păruse mereu că arăta ca o păpuşă. Vârsta nu atenuase intensitatea culorii ochilor ei, ci doar îi domolise entuziasmul sau supărarea din privire. Rămăseseră inocenţi şi inexpresivi ca porţelanul.

- Ştiu că am locuit aici cândva, David, dar nu îmi amintesc mai mult de atât. îmi pare rău.
- Nu-ţi face griji, o linişti el ştiind cât de mult o întrista asta.

Pe de altă parte, se gândea cum ar fi putut să-şi şteargă din memorie imaginea devastatoare a casei copilăriei după ce arsese. Simţea şi acum fumul şi mirosul puternic de lemn carbonizat.

- Desigur, în curând vom termina de renovat Marchmont.
- Ştiu, David. Mi-ai spus asta la cină, săptămâna trecută. Am mâncat codet de miel şi am băut o sticlă de Sancerre, afirmă ea defensiv. Mi-ai mai spus că vom sta chiar în casă.
- Chiar aşa, ai dreptate, încuviinţă David, înţelegând nevoia Gretei de a da amănunte despre evenimentele recente, chiar dacă nu îşi mai amintea nimic
despre cele întâmplate înainte de accident.

în timp ce conducea, străduindu-se să nu derapeze pe drumul acoperit de gheaţă, se întreba dacă fusese o idee bună să o readucă acolo de Crăciun. Sincer vorbind, îl surprinsese faptul că ea acceptase invitaţia, după ce ani de-a rândul refuzase să-şi părăsească

apartamentul din Mayfair.

în sfârşit, după trei ani de renovare minuţioasă prin care încercase să-i redea casei măreţia de odinioară, pentru David era momentul potrivit - şi tot acum, fără să înţeleagă de ce, îşi dorise şi ea să vină. Cel puţin în casă avea să fie cald şi confortabil. Nu ştia însă cum se vor simţi acolo, date fiind împrejurările.

- Se întunecă deja, observă Greta. Şi e doar trei şi jumătate.
- Da, sper însă că vom ajunge la Marchmont pe lumină.
- Unde am locuit cândva...

-Da.

- Cu soţul meu, Owen, care era unchiul tău.

-Da.

David ştia că Greta memorase pur şi simplu detaliile din viaţa sa, ca pentru un examen. Chiar el fusese cel care o ajutase, învăţat la rândul lui de medicii care îi spuseseră să ignore amănuntele dureroase, dar să-i reamintească nume, date, locuri care ar fi putut declanşa în subconştientul ei procesul de rememorare. Uneori, când se afla la ea în vizită, i se părea că observă câte-o scânteie de recunoaştere a întâmplărilor pe care i le povestea, dar nu îşi dădea seama dacă tot el îi mai vorbise despre acele lucruri sau dacă erau amintirile ei. Şi după atâţia ani, doctorii - care la început fuseseră siguri că Greta îşi va recăpăta memoria, după toate examenele la care o supuseseră şi care nu indicaseră nici un motiv ca acest lucru să nu se întâmple - vorbeau acum de amnezie selectivă cauzată de trauma suferită în urma accidentului. După părerea lor, Greta nu dorea să-şi amintească.

David viră către porţile de la Marchmont. Chiar dacă el era proprietarul şi cheltuise o avere pe reconstrucţia casei, era de fapt doar îngrijitorul. Casa era acum aproape refăcută, iar Ava, nepoata Gretei, şi soţul ei, Simon, se mutaseră din Gate Lodge în Marchmont Hali. Ava urma să moştenească totul după moartea lui David. Momentul nu putea fi mai potrivit, dat fiind faptul că cei doi aşteptau naşterea primului lor copil, în mai puţin de câteva săptămâni. David spera ca după ultimii ani care fuseseră atât de nefaşti pentru familia lor, totul să revină la normal odată cu apariţia noii şi inocentei suflări de viaţă. Ceea ce complicase însă situaţia fuseseră evenimentele petrecute după amnezia Gretei. îi ascunsese aceste lucruri pentru a o proteja. Până la urmă, dacă nu îşi mai amintea începutul, cum s-ar fi descurcat să înţeleagă sfârşitul. Una peste alta, el, Ava şi Simon vor fi cu mare băgare de seamă în timpul conversaţiilor cu Greta, dorindu-şi ca aceasta să-şi recapete memoria, dar cumpănind în

acelaşi timp cele discutate de faţă cu ea.

- Vezi, Greta? o întrebă David în momentul în care trecură de porţi şi Marchmont apăru în faţa ochilor.

Casa construită în stil elisabetan era joasă şi descria un profil armonios, pe fundalul care începea cu poalele dealurilor şi se termina cu vârfurile maiestoase ale munţilor Black. în faţă se afla valea largă a râului Usk, iar câmpul de pe ambele maluri strălucea sub zăpada proaspătă. Roşul cărămiziu al vechilor ziduri mărginea acoperişul înclinat al celor trei intrări, iar vitraliul ferestrelor compartimentate reflecta ultimele raze de soare. Chiar dacă lemnul vechi, foarte uscat, fusese mistuit de flăcări şi acoperişul distrus, zidurile exterioare supravieţuiseră. După cum îi spuseseră pompierii, asta se datorase ploii torenţiale ce începuse la o oră după izbucnirea focului. Doar natura salvase Marchmont Hali de la un dezastru total, făcând posibilă reconstrucţia lui.

- O, David! E mult mai frumos decât în fotografiile pe care mi le-ai arătat, exclamă Greta. Arată chiar ca o ilustrată de Crăciun.

Aşa i se păru şi lui David care parcă maşina cât mai aproape de intrare şi văzu lumina caldă a felinarelor deja aprinse şi luminiţele din pomul dinăuntru. Imaginea contrasta atât de puternic cu amintirile triste şi austere pe care le avea din casa copilăriei lui, încât se simţi foarte fericit în faţa acestei transformări. Poate că focul arsese de fapt trecutul şi la propriu, şi la figurat. Şi-ar fi dorit însă ca şi mama lui să fie acolo şi să vadă asta.

- Arată chiar foarte drăguţ, nu-i aşa? spuse el, deschizând portiera şi *un* morman de zăpadă alunecă de pe acoperişul maşinii. Hai să ne grăbim! Mă întorc mai târziu pentru valize şi cadouri.

David dădu ocol maşinii pentru a-i deschise şi Gretei, iar aceasta coborî cu mare grijă. Pantofii de oraş şi gleznele îi dispărură în stratul de zăpadă. Se uită spre casă, apoi spre zăpada ce-i acoperea picioarele şi dintr-odată îşi aminti ceva. Am mai fost aici... Rămasă nemişcată de uimire, încercă cu disperare să-şi reamintească acel fragment din viaţa ei, dar acesta dispăruse deja.

- Vino, Greta! Te vei îmbolnăvi dacă mai rămâi aici, îi spuse David oferindu-i braţul şi împreună străbătură cei câţiva metri până la intrarea în Marchmont Hali.

După ce fură salutaţi de Mary, servitoarea care lucra acolo de peste patruzeci de ani, David o conduse pe Greta în dormitorul ei şi o lăsă să se odihnească puţin. Se gândea la cât de istovitor trebuie să fie pentru ea faptul că îşi părăsise locuinţa pentru prima dată după

atâţia ani şi făcuse un drum atât de lung de la Londra până aici. Se duse apoi să o caute pe Mary la bucătărie şi o găsi întinzând foi pentru brioşele de Crăciun, în noul loc, special amenajat. David aruncă o privire de jur împrejur, admirând luciul blatului de culoarea granitului şi mobilierul frumos finisat. Când întocmise planul restaurării casei, bucătăria şi camerele de baie fuseseră singurele concesii pe care David le acceptase în favoarea designului modern. Celelalte încăperi le refacuse după cum fuseseră înainte de incendiu, ceea ce îi luase foarte mult timp. Petrecuse săptămâni întregi, studiind şi căutând fotografii de arhivă în biblioteci sau încercând să îşi adune propriile amintiri. Angajase o mulţime întreagă de artizani pentru a se asigura că, de la lespedea de pe jos şi până la mobilă, totul semăna cât se putea de mult cu vechiul Marchmont.

- Bună ziua, domnule David! îl întâmpină Mary cu un zâmbet larg pe faţă. Acum zece minute a telefonat Jack să anunţe că trenul lui Tor are întârziere din cauza zăpezii. Ar trebui să ajungă într-o oră. A plecat cu Land Rover-ul, deci nu ar trebui să aibă probleme pe drum.
- A fost drăguţ din partea lui să se ofere să meargă după ea. Ştiu cât de greu îi este să-şi lase îndatoririle pe care le are. Cum ţi se pare noua bucătărie, Mary?
- E minunată. Totul este atât de nou, răspunse ea cu accentul său galez. Nu pot să cred că este aceeaşi casă. E atât de cald zilele astea, că aproape nu e nevoie să fac focul.
- Apartamentul tău e confortabil?

Huw, soţul lui Mary, murise cu câţiva ani în urmă, iar ea începuse să se simtă foarte singură în căsuţa în care rămăsese doar ea. De aceea, în timp ce lucra împreună cu arhitectul la planul casei, David adăugase în mansardă câteva camere pentru ea. După cele întâmplate, se simţea chiar fericit să mai locuiască cineva cu el, pentru timpul în care Ava şi Simon ar fi fost plecaţi.

- Da, mulţumesc. Are şi o privelişte minunată către vale. Cum este Greta? Să fiu sinceră, am fost foarte surprinsă când mi-aţi spus că va veni aici de Crăciun. Am crezut că nu o să mai apuc ziua asta. Ce părere are ?
- Nu a vorbit prea mult, răspunse David nesigur dacă Mary chiar se referea la părerea Gretei privind renovarea casei. Acum se odihneşte.
- Aţi văzut că i-am pregătit vechiul său dormitor, pentru a vedea dacă o ajută să- şi amintească, chiar dacă e atât de diferit încât şi mie mi-a fost greu să îl recunosc. Chiar credeţi că nu ştie cine sunt? Am trecut prin multe împreună, pe vremea când locuia aici.
- Te rog să nu fii tristă din cauza asta, Mary. Ne este tuturor la fel de greu.

- Poate că e mai bine dacă nu își amintește tot ce s-a întâmplat, spuse Mary încruntându-se.
- Da, oftă David. Va fi un Crăciun diferit, într-un fel sau altul.
- Poţi să mai spui o dată asta. Uneori încă o mai caut prin casă pe mama dumneavoastră, apoi îmi dau seama că nu mai e. Mary se abţinu să nu plângă. Sigur că dumneavoastră vă este şi mai greu, domnule David.
- Ne va lua ceva timp să ne obişnuim cu unele lucruri. Bine măcar că îi avem pe Ava şi Simon şi pe copilul lor care se va naşte curând, să ne ajute în privinţa asta, adăugă David şi o cuprinse pe Mary pe după umeri. Acum pot gusta una din brioşele tale delicioase ?

Ava şi Simon se întoarseră după douăzeci de minute şi îi găsiră pe David şi pe Mary în salon. Mirosea a vopsea proaspătă şi a fum de la buştenii ce ardeau în marele şemineu de piatră. David zâmbi şi o îmbrăţişă pe Ava, apoi dădu mâna cu Simon.

- Arăţi minunat, Ava, înfloritoare şi într-o stare de sănătate perfectă!
- în ultima lună m-am umflat ca un balon. Sigur voi naşte un jucător de rugby, fie el băiat, fie fată, răspunse Ava uitându-se cu dragoste la Simon.
- Să o rog pe Mary să ne facă un ceai ?
- Mă duc eu, spuse Simon. Ava, tu rămâi aici cu unchiul David. Pune-ţi picioarele sus. Au chemat-o până şi în mijlocul nopţii să moşească o vacă în
durerile facerii, mai adăugă, ridicând disperat din umeri.
- Sper că şi pe mine mă va ajuta cineva să nasc, chicoti Ava, aşezându-se pe unul dintre noile scaune tapiţate. Simon mă bate la cap întruna să o las mai încet. Dar sunt medic veterinar. Nu îmi pot lăsa pacienţii să moară, nu-i aşa? Nici pe mine nu mă va lăsa moaşa.
- Nu, Ava, dar tu mai ai şase săptămâni până naşti, iar Simon e îngrijorat că faci prea multe, asta e tot.
- După Crăciun va sosi la cabinet înlocuitorul meu şi lucrurile vor fi mult mai simple. Doar că, pe frigul ăsta, nu e sigur că nu mă vor chema să încălzesc vreo oaie cu hipotermie. Ciobanii au făcut o treabă foarte bună coborând cu turmele din munţi înainte ca vremea să se înrăutăţească, dar mereu rămâne câte una în urmă. Tu ce mai faci, unchiule ?

Ava i se adresase mereu cu „unchiule“, deşi, tehnic vorbind, erau veri primari.

- Sunt foarte bine, mulţumesc. Am făcut înregistrările pentru spectacolul de Crăciun încă din octombrie, iar de atunci îmi scriu biografia, spuse David roşind încurcat.
- Chiar aşa? Trebuie să fie o lectură foarte interesantă.

- Viaţa mea ar putea fi interesantă, dar problema e că sunt anumite lucruri despre care nu pot vorbi.

- Nu... spuse Ava cu o mină foarte serioasă. Sincer vorbind, sunt surprinsă că te- ai hotărât să scrii. Vreau să spun că mereu viaţa ta privată a fost un secret.

- Da, dar, din păcate, un jurnalist fără scrupule a decis să pună pe hârtie versiunea neoficială, aşa că am hotărât să scriu eu primul... atât cât pot, date fiind împrejurările.

- Aha, atunci am înţeles de ce o faci. Dumnezeule! exclamă Ava şi trase aer în piept. Cu o mamă actriţă şi un văr actor de comedie foarte cunoscut, am ajuns să urăsc ideea de celebritate. Nu vei pomeni despre ce s-a întâmplat cu mine în cartea ta, nu-i aşa? Aş muri dacă ai face asta. Mai ales după ce am apărut cu Cheska pe prima pagina a ziarului *Daily Mail.*

- Bineînţeles că nu, Ava. Fac tot ce pot să nu amestec familia. Problema este că astfel nu mai rămân multe de spus. Nu am consumat droguri, nu am suferit vreo cădere nervoasă, nu am consumat nici alcool, nu am avut probleme cu femeile. Va fi o poveste plictisitoare, oftă David zâmbind forţat. Vorbind despre femei, trebuie să vină şi Tor curând.

- Mă bucur că vine şi ea, unchiule. îmi place foarte mult de ea şi cu cât suntem mai mulţi de Crăciun, cu atât mai bine.

- Bine că am reuşit să o conving pe bunica ta să vină la noi.

- Unde este ?

- Sus, se odihneşte.

- Cum se simte ?

- Nu e nici o schimbare. Dar sunt foarte mândru de ea că a avut curajul să vină aici.

De cealaltă parte a ferestrelor se văzură farurile aprinse ale unei maşini care se apropia.

- Cred că a ajuns Tor. Mă duc să o ajut cu bagajele.

După ce ieşi David din cameră, Ava se gândi la relaţia atât de îndelungată şi loială dintre el şi Greta. Ştia că se cunoşteau de când lumea, dar nu înţelegea ce anume îi plăcea atât de mult la ea. LJ, mătuşa Avei şi mama lui David, care murise cu câteva luni în urmă, îi spusese că fiul ei o iubise întotdeauna pe Greta. Cu siguranţă că Greta arăta încă foarte tânără, de parcă pierderea memoriei ştersese şi urmele fizice ale celor 58 de ani de viaţă, care în mod normal ar fi trebuit să se vadă pe faţa ei ca o hartă a exteriorizării emoţiilor. Avei nu-i plăcea deloc să recunoască asta, dar bunica ei i se părea mai degrabă anostă şi infantilă. De câte ori o văzuse pe Greta de-a lungul timpului, avusese impresia că vorbea cu un ou Faberge,

bine modelat, dar gol. Dar se gândea din nou că poate asta se datora accidentului care îi răpise orice urmă de personalitate sau inteligenţă. Greta se izolase, ieşind foarte rar din casă. Acum era pentru prima dată când îşi părăsea apartamentul pentru mai mult de câteva ore.

Ştia că nu ar fi trebuit să îşi judece bunica, dat fiind faptul că nu o cunoscuse înainte de accident, dar, în acelaşi timp, îşi dădea seama că mereu o comparase pe Greta cu LJ, care debordase de o poftă de viaţă nestăvilită, şi pe lângă care Greta - chiar şi după cele ce i se întâmplaseră - părea ştearsă şi fără voinţă. Iar acum, gândi Ava, muşcându-şi buzele, Greta e aici de Crăciun, iar LJ, nu. I se puse un nod în gât, dar îl înghiţi, ştiind că mătuşa ei nu şi-ar fi dorit ca ea să sufere. „Fă un pas înainte", îi spunea mereu când se întâmpla ceva foarte rău. Ava nu se putu abţine să nu regrete din toată inima faptul că LJ nu trăise puţin mai mult, pentru a fi acolo la naşterea copilului ei. Măcar văzuse căsătoria ei cu Simon şi apucase să ştie că Marchmont şi Ava vor fi în siguranţă.

David şi Tor intrară în salon.

- Bună, Ava! Crăciun Fericit! Dumnezeule, mi-e frig! Ce călătorie! spuse Tor îndreptându-se către foc pentru a-şi încălzi mâinile.

- Bine că ai reuşit şi ai venit chiar la timp. Jack mi-a spus că toate celelalte trenuri spre Abergavenny au fost anulate, zise David.

- Da, trebuie să recunosc că nu mi-ar fi plăcut să petrec Crăciunul într-un hotel din Newport, adăugă Tor sec. Iar casa asta arată minunat, Ava. Tu şi Simon trebuie să fiţi foarte încântaţi.

- Suntem... E foarte frumos aici şi îţi suntem foarte recunoscători pentru asta, unchiule. Eu şi Simon nu am fi avut niciodată banii necesari să renovăm.

- După cum ştii, într-o bună zi va fi casa voastră. A, Simon! exclamă David când îl văzu intrând în cameră. Un ceai fierbinte este exact ce ne trebuie.

Greta se trezi din somn dezorientată şi incapabilă să-şi amintească unde se afla. Bâjbâi panicată după o lumină şi o aprinse. Mirosul proaspăt de vopsea o puse pe gânduri. Stătea pe pat, admirând camera nou mobilată.

Marchmont Hali... casa despre care auzise atâtea lucruri de la David. Mary, servitoarea, îi spusese mai devreme că acesta fusese dormitorul ei şi că tot aici o născuse pe Cheska. Se ridică şi se duse la fereastră. Ningea încă. încercă să îşi readucă în memorie sclipirea pe care o avusese afară când ajunseseră, dar mintea ei refuza cu încăpăţânare să-i dezvăluie

secretul. După ce se aranjă în baia cochetă de lângă camera sa, îşi puse pe ea o bluză nouă de mătase crem pe care şi-o cumpărase cu câteva zile în urmă. Se rujă puţin şi se uită în oglindă, devenind nerăbdătoare să iasă din cameră. Luase hotărârea de a veni de Crăciun la Marchmont, cu ultimele rămăşiţe de voinţă pe care le mai avea. Astfel că, după ce văzu expresia uluită a lui David, Greta începu să aibă atacuri de panică şi nici nu mai putu dormi, transpirând şi tremurând în toiul nopţii. Fusese la doctor şi primise sedative şi pastile pentru reducerea ritmului cardiac. încurajată de medic şi nedorind să mai petreacă încă un Crăciun singură, reuşise să-şi facă bagajele şi să se urce în maşina lui David. Probabil că medicii s-ar fi contrazis în privinţa motivelor ei. Unii ar fi spus că, de fapt, Greta era în sfârşit gata, că subconştientul ei îi dăduse forţa necesară să ia hotărârea de a se întoarce. Sigur este că, după ce luase această hotărâre, Greta începuse să viseze pentru prima oară după accident. Nici unul dintre vise nu avea noimă, bineînţeles, dar şocul că - la coborârea din maşină - avusese ceea ce medicii numeau „privire retrospectivă“, dădea oarecare dreptate convingerilor lor. Greta ştia că avea să se confrunte cu şi mai multe lucruri. în primul rând era vorba de compania celorlalţi şi asta pentru multă vreme. Printre cei adunaţi aici ca să petreacă sărbătorile împreună se afla o persoană cu care îi era teamă să se întâlnească, Tor, prietena lui David. Chiar dacă se întâlnise deja cu ea în apartamentul său din Mayfair, unde venise însoţindu-l pe David, nu petrecuseră niciodată mai mult de câteva ore. Iar dacă, aparent, Tor fusese drăguţă şi politicoasă, chiar atentă la ceea ce spunea Greta - adică doar câteva cuvinte - se simţise tratată cu superioritate, ca o persoană cu probleme psihice, senilă şi bătrână.

Greta se uită în oglindă. Ar fi putut fi în multe feluri, dar nu asta. Tor absolvise la Oxford. Era intelectuală, independentă, atrăgătoare, iar Greta se gândea la ea, cu instinctul său de femeie, ca la o rivală, încercând însă să reprime aceste gânduri. Mai exact, Tor era tot ceea ce Greta nu putea fi, dar îl facea fericit pe David şi asta trebuia să o bucure. Cel puţin David îi spusese că Ava şi soţul ei, Simon, vor fi şi ei prezenţi. Ava, nepoata ei... Legat de ea avea cele mai multe regrete de când îşi pierduse memoria. Erau de acelaşi sânge, era fiica fiicei ei. Cu toate că o întâlnise deseori pe Ava, în ultimii douăzeci de ani şi o plăcuse foarte mult, Greta se simţea vinovată pentru faptul că nu reuşeau să aibă relaţia care s-ar fi cuvenit. Deşi nu-şi amintea nimic despre naşterea Avei, s-ar fi potrivit să simtă ceva mai profund pentru ea. Se gândi că Ava, la fel ca şi LJ, credea despre ea că îşi aminteşte mai multe, dar că pretinde contrariul. Totuşi, în ciuda anilor petrecuţi în cabinetele psihologilor, psihanaliştilor

şi ale altor specialişti în probleme de memorie, starea ei nu se îmbunătăţise. Simţea că trăieşte în vid, ca un spectator la vieţile celorlalţi, care îşi aminteau cu atâta uşurinţă.

Cel mai aproape se simţea de David, care fusese lângă ea când, după nouă luni de comă, deschisese în sfârşit ochii şi care avusese grijă de ea în cei douăzeci şi patru de ani care urmaseră. Dacă nu ar fi fost el să-i umple singurătatea, şi-ar fi pierdut de mult orice speranţă. David îi spusese că se cunoscuseră imediat după război, cu patruzeci de ani în urmă, când ea avea optsprezece ani şi lucra la Teatrul Windmill din Londra. Se pare că îi spusese că îşi pierduse părinţii în război, dar nu mai menţionase vreo altă rudă. David îi mai spusese că fuseseră foarte buni prieteni - iar Greta presupuse că nu mai mult de atât - şi că, la scurt timp după ce se cunoscuseră, ea se căsătorise cu un bărbat pe nume Owen, care era unchiul lui şi proprietarul de la Marchmont.

În tot acest timp, Greta sperase ca prietenia de care îi spusese el să fi fost mai mult de atât. îl iubea, nu pentru ceea ce fusese pentru ea înainte de accident, ci pentru ceea ce însemna acum. Ştia că sentimentele nu erau reciproce şi nu avea nici un motiv să creadă că fusese vreodată altfel. David era *un* actor celebru şi de succes şi încă foarte atrăgător. Pe lângă asta, în ultimii şase ani fusese împreună cu Tor, care îl însoţea la toate evenimentele de caritate şi decernări de premii.

Uneori, Greta credea că tot ceea ce facea David pentru ea era mai degrabă din spirit de datorie, decât din mărinimie. Erau rude până la urmă. De când părăsise spitalul, unde stătuse un an şi jumătate, şi revenise în apartamentul ei din Mayfair, David fusese unicul ei vizitator regulat. Se simţise din ce în ce mai vinovată pentru că depindea atât de mult de el şi chiar dacă el o asigurase că nu facea un efort deosebit ca să treacă pe la ea, Greta pretindea adesea că e ocupată când, de fapt, nu era.

Se îndepărtă de la fereastră, ştiind că trebuie să îşi facă un pic de curaj şi să coboare pentru a-şi întâlni familia. Deschise uşa, ieşi pe hol şi merse până în capătul somptuoaselor scări de stejar, cu balustrada sculptată şi terminaţii minuţios lucrate, strălucind în lumina candelabrului de deasupra. Privind în jos la pomul de Crăciun din hol, simţi mirosul delicat de conifere şi avu iar o tresărire, închise ochii, respiră adânc - aşa cum îi spuseseră doctorii - şi încercă să-şi amintească.

Locuitorii din Marchmont Hali se treziră în dimineaţa de Crăciun într-un peisaj idilic de iarnă. La prânz serviră gâscă cu legume cultivate în gospodăria lor.

- Mulţumesc, bunico, spuse Ava, despachetând o păturică moale, albă. îmi va fi de mare

folos.

- Tor şi cu mine ne-am fi dorit foarte mult să vă dăruim un cărucior, dar, cum nu mai suntem la curent cu noutăţile, am socotit mai potrivit să vă scriem un cec, spuse David, oferindu-i cecul Avei.

- Foarte generos din partea voastră, David, spuse Simon, umplându-şi paharul.

Greta era foarte emoţionată de cadoul pe care i-l făcuse Ava - o fotografie înrămată înfaţişându-le pe vremea când Ava era foarte micuţă, iar Greta se afla încă în spital.

- Asta pentru a-ţi aminti ceea ce se va petrece foarte curând, îi spuse Ava, zâmbind. Dumnezeule! Vei fi străbunică!

- Chiar aşa, spuse Greta, chicotind la gândul acesta.

- Şi nu pari nici cu o zi mai în vârstă decât erai când te-am întâlnit întâia oară, adăugă David.

Greta stătea pe canapea, privindu-şi încântată familia şi, poate că şi datorită excesului de vin, se simţi dintr-odată, bine-venită. După ce toate cadourile fuseseră despachetate, Simon insistă ca Ava să se retragă pentru a se odihni, iar David şi Tor ieşiră să se plimbe, nu înainte însă de a o invita să li se alăture, dar ea refuză politicos. Aveau nevoie să petreacă timp împreună, iar în situaţiile astea, trei erau întotdeauna prea mulţi. Greta se aşeză o vreme lângă foc, moţăind fericită. Revenindu-şi în simţiri, se uită spre fereastră. Văzu că soarele coborâse, dar era încă lumină şi zăpada strălucea.

Se gândi imediat că o gură de aer i-ar prinde foarte bine şi plecă în căutarea lui Mary pentru a-i cere o haină groasă şi o pereche de cizme. în cinci minute, într-o pereche de cizme mult prea mari pentru ea şi cu o haină veche Barbour, ieşi în aerul minunat, proaspăt şi tare, păşind apăsat pe zăpada neatinsă. Se opri neştiind în ce direcţie să o apuce, sperând că instinctul o va ghida. Se decise să o ia spre pădure. Ridică privirea spre cerul albastru şi o bucurie neaşteptată îi invadă tot trupul.

Priveliştea era atât de frumoasă încât îi venea să sară de pe un picior pe altul, pe drumul cotit care ducea spre pădure. Ajunsă la o poieniţă, văzu în centrul ei un brad maiestuos, ale cărui crengi verzi şi încărcate de zăpadă contrastau puternic cu fagii înalţi şi desfrunziţi ce formau restul pădurii. îndreptându-se spre el, observă o piatră de mormânt chiar sub el. Presupunând că vreun animal de companie al familiei fusese îngropat acolo, poate chiar unul de care auzise, Greta dădu la o parte zăpada şi gheaţa ce se depuseră pe inscripţie.

încetul cu încetul se ivi textul.

JONATHAN (JONNY) MARCHMONT

Fiul mult iubit al lui Owen şi al Gretei

Frate al Francescăi N. 2 iunie

1946 D. 6 iunie 1949

Fie ca Dumnezeu să îşi conducă îngerul spre Rai!

Greta citi inscripţia iar şi iar. Inima începu să-i bată cu putere şi căzu în genunchi. *Jonny...* Cuvintele de pe piatră spuneau că băiatul acela fusese fiul ei. Ştia că Francesca, Cheska, fusese fiica ei, dar nimeni nu pomenise de vreun băiat. Inscripţia spunea că murise la vârsta de trei ani...

Răvăşită şi frustrată, Greta ridică ochii spre cer. începuse să se întunece. Privi în jur neajutorată de parcă copacii i-ar fi putut vorbi şi răspunde la întrebări. De unde stătea îngenuncheată, auzi în depărtare *un* câine lătrând. Un alt moment asemănător trezi în mintea sa o imagine. Mai fusese în locul acesta şi auzise *un* câine... *Da, da...* Se întoarse şi se uită atentă la mormânt. „Jonny... fiul meu, ajută- mă să-mi amintesc. Pentru Dumnezeu, ajută-mă să-mi amintesc ce s-a întâmplat!“ strigă, aproape înecându-se de plâns.

Lătratul câinelui se îndepărtă, iar ea închise ochii şi imediat văzu imaginea vie a unui bebeluş pe care îl ţinea în braţe, foarte aproape de piept. *Jonny... dragul meu Jonny... copilul meu...*

Soarele dispăru în spatele copacilor şi al văii, anunţând căderea nopţii. Greta cuprinse piatra funerară în braţe, începând în sfârşit să-şi amintească...

Capitolul 2. Greta

1945, octombrie, Londra

Cabina înghesuită a Teatrului Windmill mirosea a parfum Leichner No. 5 şi a transpiraţie. Nu erau suficiente oglinzi, aşa că fetele se înghionteau pentru a se ruja şi a-şi aranja buclele în vârful capului, fixându-le cu apă şi zahăr.

- Nu cred că e aşa de rău să apari pe jumătate goală. Cel puţin nu trebuie să te mai îngrijeşti să nu-ţi cadă jartierele, spuse râzând o brunetă atrăgătoare privindu- se în oglindă şi aranjându-şi mai bine sânii în decolteul costumaţiei cu paiete.

- Da, dar săpunul carbolic nu îţi lasă pielea proaspătă ca o margaretă, după ce te demachiezi. Nu-i aşa, Doris? spuse o altă fată.

Se auzi o bătaie puternică în uşă şi un tânăr băgă capul înăuntru, aparent fără să observe fetele sumar îmbrăcate.

- încă cinci minute, fetelor, strigă înainte să se retragă.

- în regulă, oftă Doris. încă o bâţâială, încă un ban. Se ridică în picioare. Măcar sunt recunoscătoare că nu mai sunt raiduri aeriene. Acum câţiva ani era un frig cumplit în subsolurile alea nenorocite, doar în maieu şi în chiloţi. Mi se învineţise fundul. Haideţi, fetelor, să le oferim spectatorilor noştri ceva de neuitat!

Doris ieşi din cabină, iar celelalte fete o urmară, sporovăind amiabil. Mai rămăsese o fată să se rujeze în grabă. Greta Simpson nu întârzia niciodată. Dar în ziua aceea se trezise foarte târziu, în ciuda faptului că trebuia să fie la teatru la ora 11. Dar meritase efortul să alerge aproape *un* kilometru până la staţia de autobuz, gândi visătoare privindu-se în oglindă. Cele petrecute noaptea trecută când a dansat cu Max până în zori, apoi s-au plimbat pe chei ţinându-se de mână, în timp ce soarele se ridica deasupra Londrei, îi justificau întârzierea. Se cuprinse strâns în braţe la amintirea îmbrăţişărilor şi a sărutărilor lui pătimaşe.

îl întâlnise pe Max cu patru săptămâni în urmă, în clubul de noapte al lui Feldman. De obicei, Greta era foarte obosită după cele cinci spectacole de la teatru şi se ducea acasă să se culce. Dar în seara aceea, Doris o implorase să o ajute cu pregătirile pentru serbarea zilei

sale de naştere şi acceptase în cele din urmă. Cele două fete erau foarte diferite. Greta era tăcută şi rezervată, Doris - o roşcovană sâcâitoare şi cu voce puternică. Totuşi, deveniseră prietene şi Greta nu dorise să o refuze. Luaseră amândouă un taxi până la strada Oxford. La Feldman era plin de tot felul de oameni, de la militari britanici şi americani demobilizaţi, până la crema societăţii londoneze care frecventa cel mai cunoscut swing club din oraş.

Doris ocupă o masă într-un colţ şi comandă câte un gin pentru fiecare. Greta privea în jur şi se gândea cât de mult se schimbase atmosfera de când era pace, în doar cinci luni. în aer se simţea euforia. în iulie fusese ales guvernul Clement Atdee, iar sloganul lor - *Să privim viitorul în faţă!* - adunase noile speranţe ale poporului englez. Greta se simţi dintr-odată foarte binedispusă după ce sorbise din cocktail şi se lăsă prinsă de atmosfera din jur. Războiul luase sfârşit după şase ani lungi. Zâmbi în sinea ei. Era tânără, frumoasă, iar vremurile erau promiţătoare. Dumnezeu ştie, ar fi putut ieşi ceva dintr-o legătură cu unul dintre...

Aruncă o privire prin club şi observă un tânăr foarte atrăgător stând la bar cu grupul lui. l-l arătă lui Doris.

- Da, unul ca toţi ceilalţi, pun pariu. Toţi yankeii sunt aşa, spuse Doris şi îl privi cu îndrăzneală drept în ochi pe unul dintre tinerii de la bar.

La Windmill, toată lumea ştia că Doris era foarte libertină. Cinci minute mai târziu, chelnerul le aduse o sticlă de şampanie.

- Cu complimente din partea domnilor de la bar.

- Merge uşor când ştii ce să faci, îi şopti Doris Gretei în timp ce chelnerul le turna şampania. în seara asta nu vom plăti nimic.

îi făcu cu ochiul chelnerului şi îl rugă să le spună domnilor să vină la masa lor pentru a le mulţumi personal.

Două ore mai târziu, după câteva pahare de şampanie, Greta se trezi dansând în braţele lui Max. Află că era ofiţer american şi că lucra la Whitehall.

- Cei mai mulţi dintre noi simt în drum spre casă. Voi pleca şi eu în câteva săptămâni, îi explică Max. Mai avem de pus la punct unele lucruri. îmi va lipsi Londra! E un oraş pe cinste.

Păru surprins când Greta îi spuse că lucra la teatrul de revistă.

- Vrei să spui că apari pe scenă? Eşti actriţă? întrebă el încruntându-se uşor.

Greta îşi dădu imediat seama că asta nu îl va impresiona deloc şi schimbase rapid povestea.

- Sunt recepţioneră la o agenţie teatrală.
- A, înţeleg! Faţa lui Max se relaxă imediat. Teatrul de revistă nu este un lucru potrivit pentru tine, Greta. Tu eşti, cum ar spune mama mea, o adevărată doamnă.

După o jumătate de oră, Greta se smulse din braţele lui Max şi îi spuse că trebuia să plece acasă. El încuviinţă politicos şi ieşi cu ea să-i caute un taxi.

- A fost o seară minunată, îi spuse ajutând-o să urce în taxi. Pot să te mai văd?
- Da, răspunse Greta, înainte să se poată abţine.
- Grozav! Mâine-seară, tot aici?
- Da, dar lucrez până la zece şi jumătate. Trebuie să văd un spectacol în care joacă unul dintre clienţii noştri, minţise ea.
- Bine, te aştept aici mâine-seară la ora unsprezece. Noapte bună, Greta! Să nu întârzii!

-Nu.

în drum spre casă, în mintea Gretei se amestecau cele mai felurite emoţii. Raţiunea îi spunea că era o prostie să înceapă o relaţie cu un bărbat care mai rămânea doar câteva săptămâni în oraş, dar Max părea un gentleman atât de diferit de huliganii care frecventau Windmill. îşi aminti circumstanţele prin care ajunsese la uşa teatrului cu patru luni în urmă. în toate revistele şi ziarele pe care le citise când era adolescentă, Fetele de la Windmill apăreau strălucitoare, îmbrăcate în costume frumoase şi afişând zâmbete de celebrităţi. Nevoită să facă rapid o schimbare în viaţa ei de până atunci, Windmill fusese primul loc pe care îl găsise când sosise la Londra. Lucrurile stăteau însă cu totul altfel. Acum ştia asta...

După ce ajunse acasă şi se urcă în pat, cu un pulover peste pijama pentru a se proteja de frigul camerei neîncălzite, Greta îşi dădu seama că Max era paşaportul ei spre libertate. Decise să facă orice pentru a-l convinge că era fata visurilor lui.

Aşa cum stabiliseră, se revăzură a doua zi la clubul Feldman şi de atunci încolo se-ntâlniră aproape în fiecare seară. în ciuda tuturor avertismentelor lui Doris despre yankeii plini de bani şi avizi de sex, Max se purta ca un gendeman adevărat.

După câteva zile o duse pe Greta la o seară de dans la Savoy. Cum stătea la masă în marele salon de dans şi-l asculta pe Roberto Inglez cu orchestra lui, hotărî că îi plăcea foarte mult să fie invitată la masă de bogatul şi chipeşul ei yankeu şi învăţă să-l iubească din ce în ce mai mult. Din discuţiile lor, Greta îşi dădu seama că Max avusese o viaţă privilegiată înainte să ajungă la Londra, în urmă cu câteva luni. îi spuse că se născuse în Carolina de Sud, era singur la părinţi şi provenea dintr-o familie bogată. Locuia chiar la periferia oraşului

Charleston. Greta rămase mută de uimire când îi arătă casa elegantă, albă, cu coloane, în care locuiau. Max îi mai spuse şi că tatăl lui deţinea câteva afaceri în Sud, printre care şi o mare fabrică de maşini care se părea că o dusese destul de bine în timpul războiului. După întoarcerea din Anglia urma să se alăture şi el afacerilor familiei sale. După banii pe care îi cheltuia pe flori, pe ciorapi şi pe mesele scumpe, ştia că Max era foarte bogat, aşa că, în clipa în care începu să vorbească despre „viitorul nostru", o sclipire de speranţă se aprinse în inima ei.

în seara aceea, Max voia să o scoată la masă la Dorchester şi îi spusese să îşi pună pe ea ceva deosebit. Urma să se îmbarce spre America în câteva zile şi îi spunea iar şi iar cât de dor îi va fi de ea. Poate că va putea veni înapoi la Londra să o viziteze, sau poate, doar poate, va reuşi ea să strângă bani pentru o călătorie peste ocean. Amintirile ei romantice fură întrerupte de un ciocănit uşor. Privi spre uşă şi văzu faţa familiară şi prietenoasă a lui David Marchmont.

- Nu eşti gata, Greta?

încă o dată accentul clasei aristocrate o luă prin surprindere. Nu se potrivea deloc cu profesia lui de actor. Fiind în acelaşi timp şi asistentul managerului de program, David devenise şi actor la Windmill, folosind pseudonimul de Taffy - o uşoară aluzie la rădăcinile sale galeze şi la felul în care i se adresau toţi la teatru - şi vorbind cu amuzantul său accent provincial.

- Dă-mi două minute, te rog, spuse amintindu-şi brusc ce avea de făcut în seara aceea.
- Dar nu mai mult, rosti, încruntându-se uşor. Crezi că reuşeşti ? Eşti îngrozitor de palidă.
- Sunt bine, mulţumesc, Taffy, minţi ea, simţindu-şi inima bătând cu putere. Vin într-o clipă.

După ce David închise uşa, respiră uşurată, aplicând ultimele detalii de machiaj. Activitatea de la Windmill fusese cu mult mai grea decât îşi imaginase. Spectacolele de revistă se jucau de cinci ori pe zi, iar când fetele nu dansau, faceau repetiţii. Toată lumea ştia că bărbaţii care veneau la spectacol nu o faceau pentru actori sau pentru cele ce se întâmplau pe scenă, ci pentru a căsca gura la fetele frumoase care mergeau îmbrăcate sumar în jurul scenei.

Greta se strâmbă şi aruncă o privire vinovată către haina vişinie, frumos croită, ce atârna în cuier. Nu putuse rezista să nu o cumpere de la Selfridges, dorindu-şi să arate cât putea de

bine pentru Max. Haina roşie era o dovadă clară şi vie a problemelor materiale care o aduseseră în situaţia aceea - gata să stea aproape goală în faţa bărbaţilor în călduri.

Cu câteva zile în urmă, când domnul Van Damm o rugase să joace în tablouri vii - ceea ce însemna să stea nemişcată într-o poziţie elegantă, în timp ce fetele celelalte dansau în jurul ei -, Greta se opusese ideii de a apărea aproape dezbrăcată. Dar acceptase fără tragere de inimă, cu gândul la chiria neplătită şi îmboldită de Doris, care fusese în acel rol pentru mai bine de un an.

Se cutremură la ce ar spune Max dacă ar şti - mai aflase că cei din familia lui erau baptişti fervenţi şi practicanţi. Dar avea nevoie disperată de suma de bani pe care i-ar fi adus-o noua postură.

Se uită la ceasul de perete şi îşi dădu seama că trebuia să se grăbească. Spectacolul deja începuse, iar ea trebuia să apară în mai puţin de zece minute. Trase sertarul mesei la care se machia şi luă rapid o înghiţitură din sticla pe care Doris o ţinea ascunsă acolo, sperând să prindă curaj pentru ceea ce urma. Se auzi încă o bătaie în uşă.

- îmi pare nespus de rău să te grăbesc, dar trebuie să mergem, îi spuse Taffy din spatele uşii.

Aruncând o ultimă privire în oglindă, Greta ieşi pe coridorul slab iluminat, înfăşurată strâns în pelerină. Văzându-i expresia îngrijorată, Taffy înaintă spre ea
şi îi luă mâna într-a lui.

- Ştiu că îţi este frică, Greta, dar odată ajunsă acolo, vei fi bine.
- Chiar aşa? Promiţi?
- Da, promit. Imaginează-ţi că eşti modelul unui artist din Paris, pozând pentru un tablou minunat. Am auzit că acolo lumea se dezbracă fără să se gândească de două ori, glumi el, încercând să îi ridice moralul.
- Mulţumesc, Taffy. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

îi zâmbi recunoscătoare şi îl lăsă să o conducă în culise.

După şapte ore şi trei spectacole care o epuizaseră, Greta se întoarse în cabină. Scena ei stârnise o furtună de aplauze. Mulţumită sfaturilor lui Taffy, reuşise să-şi înfrângă temerile şi stătu sub lumina reflectoarelor ţinându-şi capul sus.

- Ai trecut de partea cea mai grea - prima dată e cel mai dificil, îi spuse Doris facându-i cu ochiul în timp ce se aşeză lângă ea.

Greta îşi şterse stratul gros de machiaj, în timp ce Doris şi-l reîmprospăta, pregătindu-se pentru ultimul spectacol.

- Acum concentrează-te pe felul în care vei arăta în seara asta. La ce oră te întâlneşti cu americanul tău?

- La opt, la Dorchester.

- Oo! Trăieşti pe picior mare şi fără vină, îi rânji Doris din oglindă după care se ridică şi se întinse după podoaba cu pene pe care o purta pe cap. Ei bine, eu ies să defilez iar pe scenă, în timp ce tu zbori spre West End precum Cenuşăreasa şi prinţul ei, zise ea, strângând-o de umăr pe Greta. Să te distrezi, draga mea!

- Mulţumesc, strigă Greta, în timp ce Doris ieşea pe uşa cabinei.

Greta ştia că avusese noroc să fie liberă în seara aceea. îi promisese domnului Van Damm că va lucra ore suplimentare săptămâna următoare. Foarte emoţionată, îşi trase pe ea noua rochie de seară pe care o cumpărase cu banii ce ştia că urma să-i câştige în urma noului rol de la teatru. Se fardă iar, îşi puse haina roşie care îi plăcea atât de mult şi ieşi din teatru în mare grabă. Max o aştepta în holul din Dorchester. îi apucă mâinile şi se uită la ea.

- Eşti încântătoare în seara asta, Greta. Trebuie să fiu cel mai norocos bărbat din Londra. Să mergem!

îi oferi braţul şi amândoi o luară încet spre restaurant.

Imediat după ce terminară desertul, Greta auzi de la el ceea ce sperase atât de mult.

- Vrei să te căsătoreşti cu mine ?

- Eu... Ăăă... Max, ne cunoaştem de puţină vreme. Eşti sigur că asta vrei?

- Sunt foarte sigur. Ştiu că e dragoste ceea ce simt. Vei avea o altfel de viaţă în Charleston, dar va fi o viaţă bună. Nu vei duce lipsă de nimic. îţi promit. Te rog, Greta, spune da şi îmi voi petrece tot restul vieţii făcând tot ce pot pentru a te face fericită.

Greta se uită la faţa frumoasă şi sinceră a lui Max şi îi dădu răspunsul pe care amândoi doreau să-l audă.

- îmi pare rău, nu am încă un inel să-ţi dau, îi spuse zâmbind, luându-i mâna stângă într-a lui. Dar aş vrea să porţi inelul de logodnă al bunicii mele când vom ajunge în America.

Greta îi zâmbi şi ea extrem de fericită.

- Singurul lucru care contează este că vom fi împreună.

în timp ce luau cafeaua, vorbiră despre planurile lor. Max se va îmbarca în două zile, iar ea îl va urma după ce îşi va fi anunţat demisia şi va fi împachetat puţinele lucruri pe care le avea.

Mai târziu, pe ringul de dans, ameţită de dragoste şi de fericire, Max o trase mai aproape de el.

- Greta, înţeleg dacă nu ţi se pare potrivit, dar dacă tocmai ne-am logodit şi mai avem atât de puţin timp până plec, ai vrea să vii cu mine la hotel? Jur că nu te voi compromite, dar măcar putem fi singuri...

Greta simţi că se înroşise. Din cele ce îi spusese, presupuse că era încă virgin. Dacă urma să-i fie soţ, sigur că nu faceau ceva rău dacă se sărutau sau se îmbrăţişau.

Mai târziu, la hotelul din St. James, Max o cuprinse în braţe. Greta simţi cum devine din ce în ce mai excitat. Şi ea la fel.

- îmi dai voie ? îndrăzni el.

Degetele i se opriră pe cei trei nasturi închişi la ceafa.

Greta se gândi că doar cu câteva ore în urmă apăruse aproape goală în faţa unor bărbaţi pe care nici măcar nu-i cunoştea. De ce i-ar fi fost ruşine să se dăruiască pentru prima dată bărbatului cu care urma să se căsătorească?

A doua zi, în cabina din Windmill, în timp ce îşi prindea părul cu agrafe, Greta deveni agitată. Luase o hotărâre bună să se căsătorească cu Max? îşi dorise dintotdeauna să apară pe marele ecran, iar mama ei nu o descurajase niciodată, fiind ea însăşi atât de obsedată de cinema încât îşi numise unica fiică după legendara Garbo. O dusese pe Greta la matinee în Manchester şi îi plătise ore de oratorie şi actorie.

Greta căzu pe gânduri întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să fi fost deja descoperită de cineva pentru o carieră în cinema. La Windmill veneau mereu producători în căutare de talente printre fetele de acolo. în cele patru luni de când era la teatru, două dintre prietenele ei fuseseră alese ca tinere speranţe. Multe fete, printre care şi ea, se aflau acolo din acest motiv. Fiecare trăia cu speranţa că, într-o bună zi, cineva va ciocăni la uşa cabinei şi îi va transmite că un gendeman de la un studio de film ar dori să-i vorbească. Dădu din cap, ridicându-se pentru a ieşi din cabină. Cum să nu se căsătorească cu Max? Dacă rămânea la Londra, peste doi, trei sau patru ani ar fi fost încă la Windmill, înjosită şi îngropată în datorii. După ce atâţia tineri muriseră în război, ştia că fusese norocoasă să găsească pe cineva care părea că o iubeşte şi, din câte îi spusese, avea să îi ofere o viaţă sigură şi confortabilă. Azi era ultima zi a lui Max la Londra. Urma să se îmbarce spre America a doua zi dimineaţă. în seara asta se întâlneau la hotelul Mayfair să ia cina şi să discute despre venirea Gretei în

America. Apoi vor petrece încă o noapte împreună înainte ca el să plece în zori. Deşi ştia că îi va fi dor de el, era şi o uşurare în acelaşi timp, pentru că nu trebuia să mai mintă despre cum îşi câştiga existenţa. Ura faptul că îl minţea continuu, inventând mereu poveşti despre ore suplimentare la serviciu şi despre şeful ei foarte exigent.

- Greta, draga mea, mai e puţin şi se ridică cortina, o trezi Taffy din visare.
- Vin, îi spuse zâmbind şi îl urmă pe coridorul slab iluminat.
- Mă întreb dacă ai dori să bem ceva după spectacol, îi şopti în culise. Tocmai am vorbit cu domnul Van Damm. Mi-a oferit un contract. Aş vrea să sărbătoresc.
- O, Taffy, ce veste grozavă! se bucură Greta sincer. Meriţi asta. Ai mult talent, îi spuse întinzându-se să-l îmbrăţişeze.

înalt de peste 1,80 metri, cu părul auriu şi ciufulit, cu ochii verzi şi veseli, i se păruse dintotdeauna atractiv şi credea că şi lui îi plăcea de ea. Ieşeau destul de des să mănânce împreună, iar el facea multe glume pe seama ei - pentru a se menţine în formă. Se simţi vinovată că nu îi spusese încă de logodna ei.

- Mulţumesc. Ieşim, deci ?
- îmi pare rău, Taffy, nu pot în seara asta.
- Săptămâna viitoare, atunci?
- Da, săptămâna viitoare.
- Greta! începem! strigă Doris.
- Scuză-mă, trebuie să plec.

David o privi pe Greta cum dispare pe scenă şi oftă. Petrecuseră câteva seri foarte frumoase împreună şi tocmai când începuse să creadă că poate şi ea simte ceva pentru el, ea nu mai acceptase invitaţiile lui. Ştia de ce, tot teatrul ştia. Se ţinea după un ofiţer american bogat. Cum ar fi putut un actor prost plătit, care încerca să amuze o lume care nu mai ştia ce e râsul de câţiva ani, să concureze cu un tânăr chipeş în uniformă. David ridică din umeri. Odată americanul ăsta va pleca. Să aştepte ziua aia...

Max Landers se aşeză stângaci şi se uită în jurul lui la publicul zgomotos, format numai din bărbaţi. Nu dorise să vină aici, dar tovarăşii săi de la Whitehall voiseră să sărbătorească ultima noapte în Londra şi, pe jumătate beţi, hotărâseră să meargă la Windmill - obligatoriu de văzut înainte să părăsească oraşul. Max nu-i asculta nici pe actori, nici pe cei care cântau, în schimb număra minutele până când s-ar fi putut strecura afară şi duce să o întâlnească pe

iubita lui, Greta. Ştia că urma să-i fie foarte greu mâine când va pleca, iar el trebuia să-şi pregătească părinţii care îşi doreau ca, odată întors acasă, să se-nsoare cu Anna-Mae, iubita sa din liceu. Trebuia să îi facă să înţeleagă că el se schimbase. Fusese *un* copil când plecase, dar acum era bărbat, *un* bărbat îndrăgostit. Pe lângă toate astea, Greta era o adevărată lady şi era sigur că îi va cuceri cu farmecul ei. Max nici nu ridică privirea când sala izbucni în aplauze şi cortina se ridică.

Bart, prietenul său, îl bătu pe braţ şi sări în sus.

- Hei! Trebuie să vezi ce urmează acum. Pentru asta am venit. Bart mimă din mâini corpul unei femei. Se pare că tipa asta e super sexy, frate!

Max dădu din cap.

- Sigur, Bart.

Cortina se mai ridică o dată în ropote de aplauze şi fluierături sălbatice. Max ridică ochii către fetele aproape dezbrăcate de pe scenă. îşi zise că femeile acelea nu erau cu mult mai bune decât curvele.

- Hei, nu sunt grozave? îl întrebă Bart cu ochi strălucitori. Uită-te la aia din mijloc! Uau! Aproape că nu are nimic pe ea. Dar ce zâmbet frumos are!

Max se uită la fata care stătea nemişcată ca o statuie. Semăna puţin cu... Se aplecă în faţă şi se uită mai atent. „Iisuse Cristoase!“ spuse pentru sine. Inima-i bătea să-i sară din piept. Se uită la ochii mari şi albaştri care se priveau undeva deasupra publicului, la buzele ei dulci şi părul blond, adunat deasupra capului într-un coc. Aproape că nu se putu uita la sânii plini atât de cunoscuţi, cu sfârcurile abia acoperite de nişte şnururi şi la pântecul ei seducător. Fără nici cea mai mică îndoială, era Greta lui. Se întoarse şi-l văzu pe Bart, holbându-se la trupul logodnicei lui. Lui Max îi veni să vomite. Se ridică şi părăsi sala.

Greta scoase o a treia ţigară din tabachera de argint pe care i-o dăduse Max şi o aprinse, uitându-se la ceas pentru a nu ştiu câta oară. Aştepta de o oră. Unde era? Chelnerul de la bar se uita suspicios la ea, cum stătea singură la masă. Ştia exact ce gândea despre ea. Termină ţigara şi o stinse, uitându-se din nou la ceas. Dacă Max nu va apărea până la miezul nopţii, se va duce acasă şi îl va aştepta acolo. Ştia unde locuieşte - o luase de acasă de câteva ori - şi era sigură că avea motive bune pentru care întârzia.

Veni şi miezul nopţii, iar barul se golise. Se ridică încet şi plecă. însă când ajunse acasă, fu foarte dezamăgită că nu îl găsi pe Max aşteptând-o afară. Intră în casă şi puse ibricul pe

plită.

- Nu te panica! îşi spuse, punând puţin din cafeaua pe care i-o dăduse Max. Va fi aici curând.

Greta se aşează nemişcată, pe marginea patului, tresărind de câte ori auzea paşi trecând pe lângă casă, sperând că se vor opri şi vor începe să urce. Nu îşi schimbă hainele şi nici nu îşi şterse machiajul în caz că soneria va suna totuşi. în cele din urmă, la trei dimineaţa, tremurând de frig şi de frică, se întinse pe pat, cu ochii în lacrimi. Privea spre tapetul umed şi descojit. îi era din ce în ce mai frică. Nu ştia cum să-l contacteze pe Max. Vaporul lui pleca din Southampton, iar el trebuia să fie acolo cel târziu la ora zece. Dacă nu venea la ea până atunci ? Nici măcar nu avea adresa lui din America. îi promisese că îi va da toate detaliile în seara aceea, la cină.

în zori, stelele dispărură de pe cer, la fel ca visul Gretei pentru o altă viaţă. Era sigură acum că Max nu va mai veni. Era cu certitudine în drum spre Southampton, gata să iasă din viaţa ei pentru totdeauna. Greta ajunse la Windmill amorţită şi extenuată.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? Te-a părăsit infanteristul? nu se putu abţine Doris.
- Lasă-mă în pace! strigă scurt Greta. Doar ştii că e ofiţer, nu infanterist.
- Nu trebuie să te enervezi, doar întrebam, spuse Doris sincer rănită. I-a plăcut spectacolul lui Max?
- Ce vrei să... spui?
- Prietenul tău a fost în sală aseară. Doris se întoarse pentru a-şi aplica tuşul de ochi. Bănuiesc că tu l-ai invitat, îi mai spuse înţepat.

Greta înghiţi în sec, încercând să ascundă faptul că nu ştiuse de prezenţa lui Max acolo, iar pe de altă parte, să se asigure că ceea ce spusese Doris era adevărat.

- Da, desigur, dar nu m-am uitat deloc spre public. Unde a stat ?
- Pe partea stângă. L-am observat pentru că imediat ce cortina s-a lăsat peste noi, s-a ridicat şi a plecat. Doris ridică din umeri. Oamenii sunt foarte ciudaţi, mai ales bărbaţii.

în seara acelei zile, intrând în camera sa, Greta fu absolut sigură că nu va mai auzi de Max Landers niciodată.

Capitolul 3

Opt săptămâni mai târziu, Greta află că Max îi lăsase o moştenire care urma să-i amintească pentru totdeauna de scurta, dar pasionata lor poveste de dragoste. Era absolut

sigură că era însărcinată.

într-o stare deplorabilă, intră pe uşa teatrului. Se simţea foarte rău, după ce se luptase toată dimineaţa cu greţurile printre multele drumuri la toaletă. Nu ştia ce va face mai departe. Pe lângă toate celelalte inconveniente, în câteva săptămâni sarcina i-ar fi terminat contractul la Windmill. Nu dormise deloc. Frica o făcuse să se perpelească toată noaptea. Se gândise chiar să se întoarcă acasă, dar, în adâncul sufletului, ştia că asta nu era o soluţie.

Tremurând la amintirea stării în care se afla, încercă să se concentreze pe neplăcerile ce decurgeau de aici. în timp ce se privea în oglinda din cabina teatrului, disperarea puse stăpânire pe ea. Ar fi fost foarte bine să părăsească Windmill şi să se ducă în braţele americanului bogat, dar acum o aştepta doar un loc într-una dintre casele care găzduiau femeile în situaţia ei. Chiar dacă directorii erau amabili, pecetea morală pe care fetele de la Windmill o primeau era de neşters. Şi, mai mult decât atât, cel mai mare păcat al unei fete era să fie gravidă şi nemăritată.

Greta simţea cum îi fuge pământul de sub picioare. Dacă păstra copilul, toate planurile ei de măritiş sau de carieră cinematografică se năruiau. Dar dacă... se uită în oglindă... nu exista altă scăpare ? Trebuia să-i ceară lui Doris adresa doctorului care se ocupa cu problemele de genul celei pe care o avea ea. Făcea oare un lucru corect faţă de copilul nenăscut ? Nu avea nimic să-i ofere. Nici casă, nici bani, nici tată.

Cortina se lăsă la unsprezece fără un sfert, iar fetele se îndreptară obosite spre cabină.

- Doris, şopti Greta, putem vorbi puţin?

- Desigur, iubito.

Greta aşteptă ca restul fetelor să intre în cabină, înainte de a începe. Cu tot calmul de care fu în stare, îi ceru lui Doris adresa de care avea nevoie. Doris o scrută îndeaproape cu ochii săi ca două mărgele.

- Oo, Doamne! Infanteristul ăla ţi-a făcut un cadou la despărţire.

Greta lăsă privirea în jos şi dădu din cap. Doris oftă şi o mângâie pe braţ. Putea fi foarte dură într-adevăr, dar dincolo de agresivitatea ei se ascundea o inimă de aur.

- Bineînţeles că îţi voi da adresa, draga mea, dar te va costa ceva, ştii asta...

-Cât?

- Depinde. Spune-i că eşti prietena mea şi poate îţi va cere mai puţin.

Greta se înfioră. Doris vorbea de parcă s-ar fi dus la coafor.

- E sigur? îndrăzni să întrebe.

- Eu am fost la el de două ori şi sunt încă aici, dar am auzit şi poveşti de groază. După ce termini, du-te direct acasă şi stai întinsă până se opreşte sângerarea. Dacă nu se opreşte, du-te urgent la spital. Hai să-ţi scriu adresa. Treci mâine pe la el şi îţi va face o programare. Vrei să vin cu tine ?
- Nu, voi fi bine. Mulţumesc, Doris, spuse Greta recunoscătoare.
- Pentru puţin. Trebuie să avem grijă una de alta, nu? Şi nu uita că nu eşti nici prima, nici ultima care face asta.

A doua zi dimineaţă, Greta luă autobuzul către Cricklewood. Găsi strada pe care locuia doctorul şi merse încet pe ea. Se opri în faţa unei porţi şi se uită în sus la o casă mică, din cărămidă roşie.

Respiră adânc şi deschise poarta. Străbătu aleea şi bătu la uşa din faţă. La scurt timp văzu că perdeaua se mişcă şi auzi cum cineva trage zăvorul.

-Da?

Un bărbat neobişnuit de scund deschise uşa. Semăna ciudat de tare cu Rumpelstiltskin - din cărţile pe care Greta le citise în copilărie - şi asta îi dădu o stare de neliniște.

- Bună ziua... eu... M-a trimis Doris.
- Atunci intră, te rog.

Bărbatul deschise larg uşa pentru a-i face loc să intre intr-im hol mic şi sumbru.

- Aşteaptă aici, te rog. Tocmai termin cu o pacientă, zise, arătând cu mâna o cameră abia mobilată.

Greta se aşeză pe un fotoliu murdar, simţind miros de pisică şi mochetă veche. Apucă un număr zdrenţuit al revistei *Woman* şi începu să-l răsfoiască. Se trezi uitându-se la un model pentru tricotarea unei jachete de bebeluşi. închise brusc revista. Se lăsă în fotoliu, cu ochii aţintiţi în tavan. Inima îi bătea cu putere. Câteva minute mai târziu auzi pe cineva tânguindu-se în camera de alături. I se puse un nod în gât când bărbatul se întoarse şi închise uşa.

- Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară?

Era o întrebare fără rost şi amândoi ştiau asta. Tânguirile femeii de alături continuau să se audă în ciuda faptului că uşa era închisă. Greta avea nervii întinşi la maximum.

- Doris mi-a spus că aţi putea să rezolvaţi... problema...
- Poate.

Bărbatul se uita intens la ea. îşi plimba degetele prin cap, aranjându-şi cele câteva şuviţe unsuroase pe care le mai avea.

- Cât de avansată e sarcina?
- Opt săptămâni, cred.
- Asta e foarte bine, spuse bărbatul dând din cap.
- Cât va costa, vă rog?
- De obicei, iau trei lire, dar pentru că eşti prietena lui Doris, îţi voi cere două lire.

Greta îşi înfipse unghiile în braţele fotoliului şi încuviinţă din cap.

- în ordine. Dacă eşti dispusă să aştepţi în jur de o jumătate de oră, mă voi ocupa de tine imediat. Să nu amânăm, eşti de acord?
- Voi putea merge la serviciu mâine ?
- Depinde de cum evoluează lucrurile. Unele fete sângerează foarte mult, altele aproape deloc.

Se auzi o bătaie în uşă şi apăru o faţă respingătoare. Ignorând-o pe Greta, îi făcu semn doctorului să vină.

- Scuzaţi-mă, trebuie să mă duc la pacienta mea.

Greta îşi cuprinse capul cu mâinile. Unele fete sângerează foarte mult, altele aproape deloc...

Se ridică. Ieşi împleticindu-se din încăperea sinistră şi alergă de-a lungul holului către uşă. Trase zăvorul ruginit, apăsă pe clanţă şi deschise.

- Domnişoară, domnişoară, unde...

Greta trânti uşa în urma ei şi o luă la fugă pe stradă, în timp ce izbucni în lacrimi.

în seara aceea, după spectacol, Doris se furişă în urma ei.

- Te-ai dus la medic ?

Greta dădu din cap.

- Când te-a... ştii...
- Săptămâna viitoare.
- O să fie bine, dragă, cu siguranţă, spuse Doris şi o bătu pe umăr.

Greta stătu jos, nemişcată, până când toate celelalte fete părăsiră cabina. După ce rămase singură, puse capul pe masă şi începu să plângă. Tânguirea femeii pe care nu o văzuse o urmărea de când părăsise casa aceea mizerabilă. Conştientă de faptul că se expunea la un viitor extrem de nesigur, ştia că nu putea face avortul. Nu auzi bătaia uşoară în uşă şi de

aceea sări foarte speriată când simţi o mână pe umăr.

- Hei! Liniştește-te! Eu sunt, Taffy. Nu am vrut să te sperii. Am venit să verific dacă a plecat toată lumea. Ce s-a întâmplat, Greta?

Ridică ochii spre faţa blândă a lui Taffy care o privea cu îngrijorare în oglindă şi caută ceva să-şi sufle nasul. O înduioşa preocuparea lui, mai ales că nu îi mai dăduse nici o atenţie de când îl cunoscuse pe Max. Taffy îi întinse o batistă cu pătrăţele, impecabil de curată.

- Poftim. Ai vrea să plec ? o întrebă din spate.
- Da. Nu... O, Taffy, suspină adânc Greta. Sunt într-o mare încurcătură.
- Spune-mi despre ce e vorba. Te vei simţi mai bine, orice ar fi.
- Nu merit compasiune, spuse scâncind Greta, care se întorsese cu faţa la el.
- Nu fi prostuţă, vino să te iau în braţe!

O cuprinse între braţele lui puternice, până când suspinele ei se transformară în mici sughiţuri. Apoi începu să-i şteargă de pe faţă urmele de machiaj.

- Suntem o echipă nu-i aşa? Şi, cum spunea bona mea, nimic nu e aşa grav precum pare.

Greta se smulse din braţele lui, simţindu-se dintr-odată inconfortabil.

- Iartă-mă, Taffy! Sunt bine acum.
- Ai mâncat ceva? o întrebă el, neîncrezător. Mi-ai putea povesti despre ce e vorba în timp ce mâncăm nişte plăcintă şi piure de cartofi. Cred că e mereu de folos când e vorba de poveşti de dragoste. Căci bănuiesc că asta e problema.
- Problema e puţin mai jos, spuse Greta, dar imediat îi păru rău.

Taffy făcu tot ce putu pentru a-şi ascunde emoţia.

- Am înţeles... Iar yankeul acela te-a părăsit, nu-i aşa?
- Da, dar... îl privi şocată. De unde ştii de el?
- Greta, lucrezi într-un teatru. Toată lumea, de la portar până la director, ştie ce se întâmplă cu toţi ceilalţi. Nici o călugăriţă oprită să vorbească nu ar fi putut păstra un secret aici.
- îmi pare rău că nu ţi-am povestit despre el. Ar fi trebuit...
- Trecutul e trecut. Ies până te schimbi şi apoi o să te scot la masă.
- Taffy, dar eu...
- Poftim?
- îţi mulţumesc că eşti aşa de drăguţ, spuse Greta, încercând să-i zâmbească.
- Pentru asta sunt prietenii, nu-i aşa?

O duse la locul obişnuit, vizavi de teatru. Greta îşi dădu seama că îi este foarte foame şi devoră plăcinta şi piureul în timp ce-i povesti durerea sa.

- Am luat deci adresa doctorului şi azi am fost acolo, dar, Taffy, nu îţi poţi imagina cum arăta locul acela. Doctorul avea unghiile negre. Nu pot, nu pot...

- Înţeleg, îi răspunse calm. Americanul tău nu ştie că eşti însărcinată?

- Nu. S-a îmbarcat a doua zi după ce m-a văzut la Windmill. Nu am adresa lui şi, chiar dacă aş avea-o, nu s-ar întoarce la mine după ce m-a văzut pe scenă, nu-i aşa? Familia lui e foarte conservatoare.

- Ştii zona în care locuieşte în America?

- Da, în Charleston. Se pare că e undeva în sud. O, Taffy, eram aşa de nerăbdătoare să văd luminile New Yorkului.

- Greta, dacă Max locuieşte unde spui, mă îndoiesc că ai fi văzut vreodată New Yorkul. E la sute de kilometri depărtare de Charleston, cam cum e Londra faţă de Italia. America e o ţară imensă.

- Ştiu, dar toţi americanii pe care i-am cunoscut par să fie mult mai deschişi la minte decât noi. Cred că ar fi fost un loc potrivit pentru mine.

Se uită la ea. Sentimentele lui erau *un* amestec de iritare şi îngăduinţă faţă de naivitatea ei.

- Dacă te face să te simţi mai bine, draga mea, oraşul în care erai pe cale să te muţi se află exact în mijlocul a ceea ce se numeşte Centura Biblică. Locuitorii lui sunt atât de credincioşi, încât şi cele mai devotate suflete engleze par slabe pe lângă ei.

- Max mi-a spus că e baptist, murmură Greta.

- Ştii, atunci. Ştiu că asta nu te consolează, dar îţi spun sincer, Greta, atmosfera din Charleston este atât de diferită de cea din New York, precum casa familiei mele din pădurile munţilor din Ţara Galilor, faţă de Londra. Ai fi fost ca *un* peşte pe uscat acolo, mai ales după ce ai trăit aici. Cred că ai avut norocul să scapi.

- Poate. Greta înţelese că David încerca să o consoleze, dar toată lumea ştia că America era Lumea Nouă, pământul posibilităţilor, în orice parte ai fi trăit. Dar dacă spui că au atâtea principii, atunci de ce Max... ştii... îngăimă Greta, înroşindu-se.

- Poate s-a gândit că ar încălca regulile, dacă v-aţi fi logodit, spuse David neconvingător.

- Chiar am crezut că mă iubeşte. Dacă nu m-ar fi cerut în căsătorie, niciodată, niciodată...

Greta fu cuprinsă de ruşine şi de jenă, iar vocea i se stinse. David o strânse de mână şi îi

spuse cu blândeţe:

- Ştiu că nu ai fi făcut asta...

- Eu nu sunt ca Doris. Max a fost primul. Ochii i se umplură iar de lacrimi. De ce viaţa mea merge mereu într-o direcţie greşită?

- Aşa crezi ? Vrei să vorbim despre asta?

- Nu, răspunse ea repede. îmi plâng singură de milă pentru că am făcut o greşeală atât de gravă.

Privind-o, David se întrebă ce anume o adusese la Windmill pe Greta, o fată educată şi care vorbea cu un accent cultivat. Greta era deasupra celorlalte fete de la teatru, acesta era şi motivul pentru care se simţise atras de ea. Acum nu era însă momentul potrivit să o întrebe, aşa că schimbă subiectul.

- îţi doreşti copilul, Greta?

- Nici nu ştiu, să fiu sinceră, Taffy. Sunt confuză şi speriată. Şi mi-e ruşine. Chiar am crezut că Max mă iubea. De ce am... ? Când am fost în casa aceea groaznică, aşteptând să vorbesc cu doctorul pe care mi l-a recomandat Doris, nu am fugit doar pentru că mi-a fost frică. M-am gândit şi la fiinţa aceasta mică din mine. Apoi, în drum spre casă, am trecut pe lângă două sau trei mame care îşi plimbau bebeluşii în cărucioare. Am realizat atunci că e viu, chiar dacă e foarte mic.

- Da, Greta, aşa este.

- Deci să fac o crimă pentru că am greşit? Să îi neg bebeluşului dreptul la viaţă? Nu sunt o persoană religioasă, dar nu cred că m-aş ierta vreodată pentru că l-am ucis. Pe de altă parte, ce ne poate aduce ziua de mâine mie şi lui ? Nici un bărbat nu se va mai uita la mine vreodată. O fată de la Windmill, în club la 18 ani, nu e un trecut prea bun, nu-i aşa?

- Ceea ce îţi propun este să te mai gândeşti. Lucrul cel mai important este că nu eşti singură. Şi... spuse cu voce tare ceea ce gândise în timp ce vorbise ea, te pot ajuta să ai unde locui, dacă decizi să păstrezi copilul. Doctorul de care spui chiar nu inspiră încredere. Poate asta v-ar aduce sfârşitul şi ţie, şi copilului, iar noi nu vrem asta, nu-i aşa?

- Nu, dar încă nu sunt sigură că am de ales.

- Crede-mă, Greta, mereu ai de ales. Ce-ai zice să mergi şi la domnul Van Damm? Sunt sigur că s-a mai întâlnit cu problema asta.

- O, nu! Nu aş putea face asta. Ştiu că e foarte drăguţ, dar domnul Van Damm se aşteaptă ca fetele să fie mai curate decât albul imaculat. Protejează foarte mult imaginea

teatrului. Mâine mă va scoate afară de urechi.

- Nu îţi pierde încrederea, e doar o părere, spuse şi se ridică să plătească. Acum îţi voi chema un taxi. Du-te acasă şi odihneşte-te! Arăţi extenuată, Greta.
- Nu e nevoie, Taffy. Pot lua autobuzul.
- Insist.

Făcând cu mâna pentru a opri un taxi, Taffy îi puse nişte monede în mână şi îi duse un deget la gură când încercă iar să se împotrivească.

- Te rog, vreau să stau liniştit. Somn uşor, Greta, şi nu-ţi face griji, sunt aici.
- îţi mulţumesc pentru amabilitate, Taffy.

În timp ce chema taxiul, David se întreba de ce încerca să o ajute pe Greta. Răspunsul era însă foarte simplu. Indiferent de ce făcuse, ştiuse din clipa în care o văzuse pentru prima oară că se îndrăgostise de ea.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, amândoi stăteau în cafeneaua de vizavi de teatru. Greta ieşi de la repetiţiile de dimineaţă pentru a se întâlni cu David. Se scuzase că nu se simţea bine şi că avea nevoie de puţin aer curat. Ceea ce nu era departe de adevăr.

- Eşti îngrozitor de palidă. Te simţi bine ?

Greta bău din ceaiul foarte diluat şi mai adăugă un cub de zahăr.

- Sunt doar obosită.
- Nu mă mir. Poftim jumătate din sandviciul meu.
- Nu, mulţumesc, spuse simţind că i se face rău numai de la miros. O să mănânc mai târziu.
- Să nu uiţi. Deci ?
- Am hotărât că nu pot trece printr-un avort, deci nu am de ales. Voi păstra copilul şi voi suferi consecinţele.
- Bine, aprobă David, clătinând uşor din cap. Acum, că te-ai hotărât, am să-ţi spun cum te-aş putea ajuta. Ai nevoie de *un* loc liniştit unde să stai până se naşte copilul. Da?
- Da, dar...
- Taci şi ascultă ce vreau să spun! Am o căsuţă în Monmouthshire, la graniţa cu Ţara Galilor. M-am gândit că ai putea sta acolo o vreme. Ai mai fost acolo vreodată?

-Nu.

- Atunci nu ai de unde să ştii ce loc minunat este, adăugă zâmbind. Căsuţa este pe întinsa proprietate Marchmont, lângă Munţii Negri, într-o vale foarte frumoasă, nu departe de oraşul Abergavenny.
- Ce nume amuzant! spuse Greta şi reuşi să schiţeze un zâmbet.
- Cred că te vei obişnui cu limba, odată ajunsă acolo. Eu, lucrând în Londra, nu am nevoie de căsuţă pentru moment. Mama mea locuieşte pe aceeaşi proprietate.

Am vorbit cu ea la telefon aseară şi este gata să aibă grijă de tine. Cea mai mare parte a pământului este cultivat, deci vei avea mâncare pentru la iarnă. Căsuţa e mică, dar curată şi confortabilă. Vreau să spun că poţi pleca acum de la Windmill şi te poţi întoarce după

naşterea copilului, fără să ştie cineva despre asta. Asta e tot. Ce părere ai ?

- Sună grozav, dar...

- Greta, asta e tot ceea ce pot să fac pentru tine, spuse văzând teama şi ezitarea din ochii ei. Este într-adevăr foarte diferit de Londra. Nu strălucesc luminile, nu prea ai ce să faci serile şi te-ai putea simţi singură. Dar vei fi în siguranţă şi la căldură.

- Acesta este locul în care ai crescut tu, nu?

- Da, acolo am făcut şi şcoala, şi facultatea. Apoi a venit războiul şi am fost înrolat. Nu m-am mai dus acolo atât de des cum mi-aş fi dorit. Sunt sigur că nu ai mai văzut un apus mai frumos decât cel de la Marchmont. Avem peste 500 de acri de pământ, casa e înconjurată de o pădure plină de vegetaţie şi păsări. Prin mijlocul pădurii trece un râu în care cresc somoni. E un loc foarte frumos.

Greta simţi o scânteie de speranţă pentru viitorul ei ce i se păruse pierdut.

- Spui că mama ta ţi-a zis că nu ar deranja-o dacă aş sta acolo? Ştie de... copil?

- Da, ştie, nu-ţi face griji! Mama nu se sperie aşa uşor şi are o minte brici. Să fiu sincer, chiar cred că se va bucura de prezenţa ta. Cea mai mare casă de pe proprietate a fost folosită ca spital în război, iar mama a rămas singură de când a plecat toată lumea.

- E chiar foarte drăguţ din partea ta, Taffy, dar nu aş vrea să te simţi obligat. Am foarte puţini bani pentru a plăti chiria, de fapt nu am deloc.

- Nu trebuie să plăteşti nimic. Vei fi oaspetele meu, o asigură el. Căsuţa e liberă şi poţi sta acolo, dacă vrei.

- Eşti foarte generos. Dacă accept oferta ta, spuse ea gândindu-se că oricum ar fi fost mai bine acolo decât la căminul pentru femeile părăsite, când aş putea pleca?

- Când vrei.

Două zile mai târziu, Greta se duse la domnul Van Damm pentru a-i spune că părăseşte teatrul. Când o întrebă de ce, cu toate că era aproape sigură că ştia motivul, Greta spuse că mama ei nu era bine şi că trebuia să se întoarcă acasă pentru a avea grijă de ea. Ieşi tensionată din birou, dar simţindu-se bine cu hotărârea luată. Puţin mai târziu o anunţă şi pe proprietăreasa locuinţei unde stătea că va pleca la sfârşitul săptămânii. îşi petrecu ultimele zile la teatru, încercând să nu îşi mai facă griji pentru viitor. Toate fetele se semnaseră pe o carte poştală, iar Doris o îmbrăţişă la despărţire, strecurându-i discret un plic cu o pereche de botoşei. Greta împachetă rapid puţinele lucruri pe care le avea. îi plăti proprietăresei şi îşi

luă la revedere de la camera care o găzduise în ultimele şase luni.

într-o dimineaţă ceţoasă de decembrie, David o conduse la staţia Paddington, pentru a fi alături de ea la începutul lungii călătorii către Abergavenny.

- O, Taffy, mi-aş fi dorit să vii cu mine, spuse Greta, aplecându-se peste fereastră în timp ce David rămăsese pe peron.
- Vei fi în maximă siguranţă, Greta, crede-mă. Crezi că ţi-aş face ceva rău chiar acum?
- Mama ta mă va aştepta la gară? întrebă ea pentru a treia oară.
- Da, te va aştepta. încearcă să-ţi aminteşti să-mi spui David când vorbeşti despre mine. Te asigur că nu i-ar plăcea porecla pe care am primit-o la Windmill, spuse chicotind.

Sărutând-o pe ambii obraji, David se gândi că Greta părea un fugar de 10 ani care fusese trimis spre o locaţie necunoscută.

Greta îi făcu cu mâna până când David deveni un punct pe peron, apoi se duse în vagonul său şi se aşeză alături de un grup de soldaţi demobilizaţi. Fumau şi vorbeau foarte emoţionaţi despre familiile şi prietenii lor pe care nu-i mai văzuseră de luni de zile. Diferenţa dintre grupul de soldaţi şi Greta era izbitor de amară. Ei se întorceau la cei dragi, iar ea se îndrepta spre necunoscut. Deschise plicul pe care i-l dăduse David. Conţinea bani şi un bileţel pe care scria că sunt pentru necesităţi urgente.

în timp ce privea pe geam cum clădirile Londrei fac loc câmpiilor unduitoare, Gretei începu să i se facă frică. Se calmă la gândul că avea suficienţi bani pentru a se întoarce la Londra, în cazul în care mama lui David s-ar dovedi o femeie nebună, iar casa în care urma să stea nu ar fi mai mare decât un coteţ de găini.

Trenul mergea spre vest şi oprea în fiecare gară. Soldaţii coborau pe rând, aşteptaţi de părinţii fericiţi, soţii şi iubite. Mai rămăseseră câţiva călători până la Newport, unde Greta trebuia să schimbe trenul. în cele din urmă, rămase singură în compartiment. încetul cu încetul, începu să se relaxeze, privind peisajul atât de nefamiliar. Odată cu apusul soarelui, îşi dădu seama că decorul devine mai sălbatic şi mai dramatic decât orice văzuse ea până atunci în Anglia. Pe măsură ce se apropiau de Abergavenny, la orizont apărură munţi cu crestele înzăpezite.

Când trenul ajunse la destinaţie, era doar cinci şi jumătate şi întuneric beznă. Greta îşi trase valizele de pe suportul de sus, îşi aranjă pălăria şi coborî din vagon. Bătea un vânt rece şi îşi strânse mai bine paltonul pe ea. Merse nesigură către ieşire, uitându-se în jur la oricine ar fi putut-o aştepta. Se aşeză pe o bancă în afara micuţei gări, în timp ce călătorii se însoţeau cu

cei care îi aşteptaseră şi se îndepărtau în noapte. în zece minute, micuţa curte a gării se golise. Greta mai aşteptă câtva timp, tremurând de frig, după care se întoarse în gară. Dincolo de geam, funcţionarul încă lucra, aşa că Greta bătu uşor.

- Scuzaţi-mă, domnule!
- Da, domnişoară.
- îmi puteţi spune, vă rog, când este următoarea legătură spre Londra?

Funcţionarul scutură din cap.

- Nu mai sunt trenuri în seara asta. Următorul tren e mâine-dimineaţă.
- O, spuse Greta şi îşi muşcă buzele, simţind că o podidesc lacrimile.
- îmi pare rău, domnişoară. Aveţi unde să staţi în noaptea asta?
- Trebuia să mă aştepte cineva şi să mă ducă spre Marchmont.

Funcţionarul îşi frecă sprâncenele.

- Asta e la câţiva kilometri buni de aici. Nu e o distanţă de mers pe jos. Iar Tom, taximetristul nostru, e cu nevastă-sa în Monmouth.
- O, Doamne!
- Nu vă panicaţi! Eu mai stau aici încă jumătate de oră, îi spuse cu blândeţe.

Greta dădu din cap şi se retrase pe bancă.

- O, Dumnezeule! oftă şi îşi suflă în palme, încercând să se încălzească.

Apoi auzi zgomotul unei maşini care se apropia. Un claxon asurzitor îi ţiui în urechi şi o pereche de faruri o orbiră. Imediat ce motorul maşinii se opri, o femeie strigă dinăuntru:

- Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Bună seara. Sunteţi Greta Simpson?

Greta încercă să deslușească persoana care stătea pe locul şoferului în maşina decapotabilă, dar avea ochii acoperiţi de nişte ochelari de piele.

- Da, sunteţi mama lui Taff... David Marchmont ?
- Da, vino în maşină, repede. îmi pare rău că am întârziat. Am avut pană şi a trebuit să schimb cauciucul pe întuneric.
- înţeleg...

Greta se ridică, apucă valizele şi le trase spre maşină.

- Aruncă-le în spate, draga mea, pune-ţi aştia şi trage peste tine pătura. Va fi puţin curent dat fiind că bătrânica noastră merge cu 30 de kilometri pe oră.

Greta îşi puse ochelarii şi se acoperi cu pătura. După câteva încercări nereuşite, motorul

maşinii porni şi şoferiţa viră rapid spre ieşirea din gară, cât pe ce să lovească un stâlp.

- Credeam că nu mai veniţi, spuse Greta când maşina ieşi pe şosea şi prinse o viteză înspăimântătoare.

- Nu vorbi acum, draga mea, nu aud nimic din cauza rachetei ăsteia, îi spuse şoferiţa.

Greta petrecu următoarea jumătate de oră ţinând ochii închişi şi pumnii strânşi, încheieturile i se albiseră de la încordare. în sfârşit, maşina încetini şi în cele din urmă opri brusc, aproape aruncând-o pe Greta în parbriz.

- Poţi, te rog, să deschizi porţile ?

Greta se dădu jos din maşină tremurând. Păşi în faţa farurilor aprinse şi deschise două porţi enorme de fier. Pe una dintre ele se afla o placă de bronz pe care era gravat cuvântul „MARCHMONT“.

- Curaj, draga mea! Aproape am ajuns, strigă şoferiţa peste zgomotul motorului.

Greta urcă în maşină şi porniră pe drumul de pământ.

- Am ajuns. Aceasta este Lark Cottage, spuse oprind maşina, apoi coborî şi luă valizele Gretei de pe bancheta din spate. Casă, dulce casă.

Coborând din maşină, Greta o privi pe femeie cum îşi face drum printr-un pâlc de copaci luminaţi de lună. O urmă foarte tensionată şi răsuflă uşurată când în faţa lor apăru o căsuţă. în interior ardeau lămpi de ulei, răspândind afară o lumină galbenă. Femeia deschise uşa din faţă şi amândouă intrară.

- Deci, rosti femeia când îşi trase ochelarii de la ochi şi se întoarse cu faţa spre Greta. Asta este casa. Crezi că îţi va fi de ajuns?

Era prima ocazie în care Greta îşi putu vedea tovarăşa de drum. Fu imediat şocată de asemănarea dintre aceasta şi fiul ei. Era foarte înaltă şi avea braţe lungi, ochi verzi pătrunzători şi părul cărunt, tuns scurt, dar cu stil. Era îmbrăcată cu pantaloni cu bretele, cizme până la genunchi şi o jachetă croită pe talie, masculină şi în acelaşi timp foarte feminină. Greta se uită în jur, privind recunoscătoare către buştenii care ardeau în cămin.

- Da, e minunat.

- Bine, mi-e teamă că e foarte sumar totuşi. Nu avem încă electricitate. Tocmai voiam să punem când a izbucnit războiul. Toaleta e afară, iar în bucătărie este o cădiţă de baie pentru sărbători şi zile importante. Se umple însă atât de greu, încât ar fi mai bine să foloseşti chiuveta.

Femeia înaintă spre foc, apucă vătraiul, mişcă lemnele şi mai aruncă trei buşteni din coşul

de lângă cămin.

- L-am aprins înainte să vin să te iau. Uleiul pentru lămpi este într-o canistră în toaletă, buştenii sunt în adăpostul din spatele casei. Ţi-am lăsat pentru cină nişte lapte, pâine proaspătă şi brânză. Sunt sigură că îţi este foame. Pune ceainicul pe foc. Va fierbe imediat. Nu uita să pui lemne în fiecare dimineaţă. Din câte îmi amintesc, consumă foarte mult. Trebuie să plec acum. Am pierdut o oaie, ştii ? Credem că a căzut într-o râpă. David mi-a spus că îţi poţi purta singură de grijă, dar voi trece mâine pe aici, după ce te faci confortabilă. Sunt Laura-Jane Marchmont, spuse şi îi întinse mâna Gretei. Toţi îmi spun LJ. îmi poţi spune şi tu la fel. Noapte bună!

Trânti uşa şi plecă. Greta dădu din cap nedumerită, oftă şi se lăsă în fotoliul jerpelit, dar confortabil, din faţa focului. îi era foame şi dorea foarte mult un ceai. Avea însă nevoie să îşi tragă sufletul după ziua grea pe care o avusese. Rămăsese privind focul şi gândindu-se la femeia care tocmai plecase. Nu era nici pe departe cum îşi imaginase că poate fi mama lui David. De fapt, se aşteptase să fie o femeie simplă, din provincie, cu obraji rotofei şi lată în şolduri.

Se uită prin cameră şi începu să observe interiorul în care se afla. Era plăcut. Tavanul iradia, iar căminul ocupa un perete întreg. Mobilierul cuprindea doar strictul necesar. Un fotoliu, o masă şi *un* raft îndesat cu cărţi. Deschise uşa spre bucătărie şi coborî două trepte de piatră. Văzu o chiuvetă, un dulap încărcat cu veselă de diferite feluri, o masă de pin, două scaune şi o cămară în care găsi o pâine proaspătă, o bucată de brânză, unt, nişte conserve de supă şi câteva mere. Deschise uşa din spate şi, pe partea stângă, văzu cada improvizată. O scară care scârţâia urca de la bucătărie spre dormitor. Acesta avea tavanul jos şi aproape tot spaţiul era ocupat de *un* pat robust din fier forjat, acoperit cu o pătură în culori vesele. O lampă cu ulei arunca o lumină caldă.

Greta se uită cu jind la pat, dar ştia că, pentru binele ei şi al copilului, trebuia să mănânce ceva înainte de a se culca. După supa, brânza şi pâinea luate în faţa focului, începu să caşte. Se spălă cum putu în chiuveta din bucătărie, înţelegând că va trebuie să-şi încălzească apă de acum înainte. Apoi, tremurând, îşi luă bagajul şi urcă în dormitor. Se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi îşi mai puse un pulover pe deasupra. Trase pătura şi se cufundă recunoscătoare în patul confortabil. închise ochii şi aşteptă să o ia somnul. Liniştea aceea, după zgomotul din camera ei din Londra, o asurzea. în cele din urmă, oboseala o răpuse şi căzu într-un somn fără

vise.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, Greta se trezi în sunetele a doi porumbei aflaţi la fereastra dormitorului. Dezorientată, se întinse după ceas şi văzu că era trecut de 10. Se dădu jos din pat, trase perdelele şi se uită pe geam. Cerul era senin, iar îngheţul din noaptea precedentă se înmuiase sub soarele slab de iarnă, transformându-se în rouă. Mai jos de casă, se deschidea o vale puţin abruptă, cu pădure deasă de o parte şi de alta. Copacii era însă desfrunziţi. Se auzea zgomotul unei apei şi Greta să gândi că trebuia să fie şi un izvor prin apropiere. Dincolo de vale, văzu relieful şerpuitor al unor câmpuri pe care se distingeau nişte puncte albe, care trebuie să fi fost oi. Departe, pe partea stângă, era o casă joasă, din cărămidă, înconjurată de peluze şi terase de pietre. Mulţimi de ferestruici străluceau în lumina soarelui şi pe două din cele patru coşuri mari ieşea fum. Presupuse că trebuia să fie Marchmont Hali. în partea dreaptă a casei se vedeau grajduri şi alte adăposturi. Peisajul ce se desfăşură în jurul ei o umplu de bucurie. Se îmbrăcă repede, dornică să exploreze ce vedea afară. Coborând scara îngustă, auzi o bătaie în uşă şi se grăbi să deschidă.

- Bună dimineaţa! Am venit doar să mă conving că totul e bine.
- Bună, LJ! spuse Greta vioaie. Sunt bine. Abia m-am trezit.
- Ce bine! Eu sunt trează de la 5 ca să îngrijesc oaia. A căzut în râpă, iar oamenii au avut nevoie de câteva ore să o aducă sus. Se pare că va supravieţui. Trebuie să discutăm despre cum facem cu transportul pentru timpul în care vei sta la noi. Ce-ar fi dacă ai veni diseară să cinăm împreună?
- Ar fi grozav, dar nu aş vrea deloc să deranjez.
- Nu mă deranjezi. Să fiu sinceră, chiar îmi doresc puţină companie feminină.
- Locuieşti în casa aceea mare ? întrebă Greta.
- Am locuit acolo demult, draga mea. Acum locuiesc în Gate Lodge, lângă poarta principală. îmi place acolo. Când ieşi din casă, faci la dreapta şi vii pe cărare. în cinci minute de mers sprinten ar trebui să ajungi. Găseşti un felinar în cămară. Vei avea nevoie de el. Va fi întuneric beznă, precum ai văzut aseară. Trebuie să plec acum. Te aştept la şapte.
- Bine, abia aştept. Mulţumesc, spuse LJ cu un zâmbet, apoi se întoarse şi îi făcu cu mâna

din capătul cărării.

Greta îşi petrecu ziua aranjând prin noua sa locuinţă. îşi despachetă bagajul, apoi ieşi la plimbare, ducându-se spre locul de unde se auzea curgând apa. După o vreme, găsi izvorul şi se aplecă să ia o gură de apă proaspătă. Aerul era foarte rece, dar soarele strălucea. Greta se plimbă pe covorul format de frunzele copacilor. Se întoarse acasă obosită, dar îmbujorată, îşi puse pe ea ce avea mai bun de îmbrăcat şi aşteptă ora cinei.

La şapte fără cinci Greta bătu la uşa casei din Gate Lodge. La lumina lunii văzu că era o clădire modestă, dar frumoasă. Arhitectura faţadei semăna cu cea a casei din Marchmont Hali. Grădina din faţă arăta impecabil. în câteva clipe LJ îi deschise uşa.

- Exact la timp, îmi place asta. Ţin foarte mult la punctualitate. Intră, draga mea, spuse şi îi luă Gretei felinarul din mână, ajutând-o să-şi dea jos haina, apoi o luară pe hol către camera de zi, ceremonioasă şi primitoare în acelaşi timp.
- Ia loc, draga mea! Să-ţi aduc ceva de băut ?
- Da, mulţumesc, orice fără alcool.
- Bine, îţi pregătesc puţin gin. Nu vă va face câtuşi de puţin rău nici ţie, nici bebeluşului. Eu am băut ca un peşte când am fost însărcinată cu David şi ai văzut că nu are pereche.

LJ ieşi din cameră şi Greta se aşeză lângă foc. Se uită în jur şi observă dulapul de mahon, plin de porţelanuri scumpe şi fotografii înfăţişând scene de vânătoare. Mobilierul, deşi vechi, era evident foarte valoros.

- Poftim, îi întinse LJ Gretei paharul de gin şi se aşeză în faţa ei într-un fotoliu.
- Bine ai venit la Marchmont, draga mea! Sper să te simţi foarte bine cât timp vei stai la noi.

LJ luă o gură de gin, în timp ce Greta sorbi puţin din al ei.

- Mulţumesc. îţi sunt foarte recunoscătoare pentru faptul că mă aflu aici. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul fiului tău, adăugă ea timid.
- întotdeauna a fost impresionat de fetele aflate în nevoie.
- Taffy o duce foarte bine la Windmill, spuse Greta. Domnul Van Damm i-a dat un rol permanent. E foarte amuzant ceea ce face şi toate fetele se distrează când îl ascultă.
- Bine. Aş putea să-ţi cer o favoare ? Cât eşti aici, îi poţi spune fiului meu pe numele lui de botez? Mă deranjează foarte tare să aud porecla lui lipsită de orice imaginaţie. Mai ales că este doar pe jumătate galez.

- Desigur, îmi cer scuze. Tatăl său a fost galez, bănuiesc.
- Da, după cum ţi-ai dat seama, sunt englezoaică la fel ca tine. Mare păcat că David abia de şi-a cunoscut tatăl. Soţul meu, Robin, a murit într-un accident de călărie când David avea doisprezece ani.
- îmi pare rău! şopti Greta.
- Şi mie mi-a părut foarte rău, dar trăind pe o proprietate ca aceasta îţi dai seama că moartea face parte din viaţă.

Greta mai luă o înghiţitură de gin.

- Spuneai de dimineaţă că aţi locuit în casa cea mare.
- Da, acolo s-a născut David. Când ne-au luat casa pentru îngrijirea răniţilor în timpul războiului, m-am mutat aici. Mi s-a părut că e mai bine pentru mine să rămân aici şi nu m-am mai întors acolo. Mai ales de când - LJ se opri dintr-odată - fratele mai mare al soţului meu locuieşte acolo.
- înţeleg. Pare un loc foarte frumos, îndrăzni Greta, simţind tensiunea ce o cuprinse pe LJ.
- Cred că da. Totuşi e prea mare, iar întreţinerea costă foarte mult. Curentul electric e foarte scump. Are zece dormitoare mari. A fost *un* loc potrivit pentru îngrijirea răniţilor. Douăzeci de ofiţeri şi opt asistente medicale au stat acolo în acelaşi timp. A servit bine scopului pentru care a fost folosită.
- Te ocupi de proprietate ? întrebă Greta.
- Nu. Am făcut asta după ce a murit soţul meu. M-am ocupat de menţinerea locului în stare bună, ceea ce, crede-mă, îţi ocupă toată ziua. Owen, fratele lui Robin, era în Kenya, dar s-a întors când a izbucnit războiul şi a început să se ocupe el de tot. Ferma aproviziona Ministerul Agriculturii cu lapte şi carne. Asta însemna că nu duceam lipsă de nimic. Raţionalizarea nu prea ne-a afectat. Toată lumea lucra foarte mult. Eu munceam din zori şi până seara. Apoi am muncit alături de cei care îngrijeau răniţii. Ştiu că trebuie să mă bucur că s-a terminat războiul, dar mi-a plăcut ce faceam atunci. Mi se pare că acum nu mai e nevoie de mine, spuse oftând.
- Dar încă te mai ocupi de fermă.
- Da, dar se vor întoarce tinerii care stau prin împrejurimi, deşi nu sunt încă destui oameni. Mai ajut la mulsul vacilor şi la căutatul oilor pierdute când e nevoie. Sunt foarte multe de făcut aici. în ziua de azi, ceea ce deţii trebuie să producă necesarul pentru a acoperi costurile. Laptele şi carnea pe care le producem sunt suficiente pentru a întreţine

proprietatea. Am spus destule despre mine. E rândul tău, acum.

- Nu sunt prea multe de spus. Am lucrat cu Taff... David, la teatru şi ne-am împrietenit.
- Erai una dintre fetele de la Windmill, deci.

Greta se înroşi şi încuviinţă din cap.

-Da, doar pentru câteva luni.

- Nu trebuie să-ţi fie ruşine, draga mea. Femeile trebuie să-şi câştige existenţa cumva până când lumea se va trezi să vadă de ce este în stare o femeie. Trebuie să trăim. Uite, eu, spre exemplu, o femeie din înalta societate... Am avut chiar şi un tidu înaintea numelui. Ca fată însă, a trebuit să stau acasă şi să învăţ să cos, în timp ce fraţii mei - care, după părerea mea, nu erau prea deştepţi - au făcut şcoala la Eton şi Oxford. Unul dintre ei a băut tot ce reuşise familia mea să adune, iar celălalt a fost împuşcat în timp ce se afla la vânătoare în Africa.
- îmi pare rău să aud asta.
- Nu trebuie, a meritat, spuse LJ fără ocolişuri. Am petrecut ultimii treizeci de ani la Marchmont făcând tot felul de munci şi a fost cea mai frumoasă perioadă a vieţii mele. Se pare că am început să vorbim iar despre mine. E vina mea. Am prostul obicei să fac mereu paranteze. Tocmai vorbeam despre tine. Nu aş vrea să fiu nepoliticoasă, dar care este exact relaţia dintre tine şi David?

Nasul acvilin al lui LJ aproape că se mişcă iscoditor.

- Suntem prieteni buni, doar atât.
- Crezi că ar fi o impertinenţă să spun că, după părerea mea, David simte mai mult decât prietenie pentru tine ? Până la urmă, ceea ce a făcut pentru tine nu ar fi făcut pentru oricine.
- Chiar nu suntem mai mult decât prieteni, spuse Greta şi simţi că roşeşte. David m-a ajutat pentru că nu mai aveam pe nimeni.
- Familia ta?
- Eu... Au murit în război, s-a eschivat Greta cu o minciună, pentru că LJ nu avea de unde să ştie.
- Biata de tine... Şi copilul?
- Tatăl e un ofiţer american. Am crezut că mă iubeşte...
- Aşa e de când lumea, spuse LJ dând din cap, şi nu cred că se va schimba vreodată. Unele sunt şi mai puţin norocoase ca tine. Cel puţin tu ai un acoperiş deasupra capului, mulţumită fiului meu.

- îi voi fi mereu recunoscătoare, spuse Greta, simţindu-se dintr-odată copleşită şi gata să plângă.

- Nu te deranjează dacă vom cina aici, nu? schimbă LJ subiectul. Salonul este întunecos şi foarte rece. L-aş putea descrie ca pe un loc pentru funeralii în cartea mea.

- Deloc.

- Bine, atunci mă duc să aduc mâncarea.

Se întoarse imediat cu două farfurii cu piure şi friptură de vită.

- E delicios, spuse Greta, gustând cu poftă. Am mâncat foarte prost acasă, în timpul războiului.

- Am auzit că pudra de ouă era destul de bună, spuse LJ ridicând o sprânceană. Aici nu vei duce lipsă de nimic. Avem oi, păsări, legume, lactate.

- Doamne! Mi-a fost foarte foame, spuse Greta câteva minute mai târziu, punând tacâmurile pe farfuria goală.

- Un amestec de aer proaspăt şi sarcină. Acum vino să mă ajuţi să spăl vasele. Urăsc să văd vase nespălate dimineaţa.

Greta îşi luă farfuria şi o urmă pe LJ în bucătărie.

- Vorbind despre mâncare... îţi voi aduce în fiecare săptămână ouă, lapte, legume şi carne. Dacă mai vrei şi altceva, poţi lua autobuzul din Crickhowell, satul cel mai apropiat. E un magazin drăguţ acolo, unde se vinde lână. Poate tricotezi ceva pentru copil şi pentru tine. Vei avea nevoie de haine mai groase, îi spuse uitându-se la jacheta şi fusta ei subţire.

- Nu ştiu să tricotez, LJ.

- Atunci va trebui să te învăţ, nu-i aşa? în timpul războiului am făcut o sută de pulovere pentru bărbaţii noştri. E incredibil cum înveţi să faci lucruri când eşti obligat. David are foarte multe cărţi cu care îţi poţi umple timpul. Tocmai am terminat Ferma animalelor a lui George Orwell. O carte minunată. Ţi-o pot împrumuta, dacă vrei.

Greta încuviinţă entuziasmată pentru că întotdeauna îi plăcuse să citească. Se întoarseră în camera de zi unde băură cacao cu lapte şi ascultară ştirile de la ora nouă.

- Cutia aia urâtă şi plină de fire e conexiunea noastră cu lumea, spuse LJ. Am devenit obsedată de Tommy Handley în ITMA, iar David îl idolatrizează.

- Pot să te întreb de ce David a părăsit Marchmont pentru a lucra în Londra? întrebă Greta. Dacă mă năşteam aici, sigur nu plecam.

- Ei, bine, oftă LJ, ca să începem cu începutul, David a plecat de aici cu mult timp în urmă.

S-a înscris la Winchester şi era în ultimul an la Oxford când a început războiul. S-a înrolat imediat, deşi nu era obligat, şi după câteva luni a fost rănit la Dunkirk. După ce şi-a revenit, a fost trimis la Bletchley Park şi se pare că acolo s-a ocupat cu chestiuni foarte secrete. E foarte deştept. A avut rezultate excelente la facultate. Mare păcat că nu şi-a terminat studiile şi nici nu şi-a ales o carieră în care să-şi folosească inteligenţa.

- L-am văzut pe David jucând. Interpretarea sa e minunată. Cred că trebuie să fii un om inteligent pentru a fi tm actor bun, îi luă Greta apărarea.

- Nu este ceea ce şi-ar dori cineva pentru unicul fiu, dar de mic a visat să ajungă pe scenă. Doar Dumnezeu ştie de unde i se trage asta. Nu sunt actori nici în familia mea, nici în a tatălui său. Am sperat ca experienţa din armată să îl facă să se răzgândească, dar nu a fost aşa. Cu opt luni în urmă, după ce a fost lăsat la vatră, a venit acasă şi mi-a spus că va pleca la Londra să-şi încerce norocul pe scenă.

- Dacă ajută cu ceva, aş vrea să ştii că este foarte apreciat la Windmill şi toată lumea crede că va ajunge foarte departe.

- Mă bucur să aud asta. Când se naşte copilaşul tău, vei înţelege agonia de a fi părinte. Chiar dacă am avut alte planuri pentru David, când era mai mic, sunt foarte fericită că a supravieţuit războiului şi că încearcă să-şi îndeplinească visul. Acum, principala mea preocupare este să-l ştiu fericit, adăugă LJ şi căscă pe neaşteptate. Scuză-mă, sunt foarte obosită după întâmplarea nefericită cu oaia pierdută. îmi pare rău că trebuie să-ţi spun să pleci, dar ar fi bine să mă trezesc foarte devreme pentru a mulge vacile. Crezi că te descurci să te întorci singură acasă?

- Mă descurc, o asigură Greta.

- Bine. Mai trec pe la tine când am timp. Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti pe aici pe undeva.

Se duse în hol să ia de lângă balustradă jacheta Gretei, apoi se aplecă şi ridică o pereche de cizme de cauciuc.

- Poftim, ia astea! Posibil să-ţi fie foarte mari, dar pantofii pe care îi porţi nu vor rezista mai mult de câteva zile.

Greta îşi puse pardesiul şi luă cizmele.

- Mulţumesc frumos pentru cină. E foarte drăguţ din partea ta că îmi porţi de grijă.

- Am fost întotdeauna la dispoziţia fiului meu, spuse LJ şi faţa îi deveni mai blândă în timp ce aprindea felinarul Gretei. Vei înţelege ce vreau să spun în scurt timp, adăugă şi arătă spre

burta Gretei. Noapte bună!

- Noapte bună!

LJ rămase în pragul uşii, uitându-se cum fata îşi croieşte cu atenţie drum pe alee. îngândurată, închise uşa, apoi se duse să se aşeze lângă foc, în fotoliul ei preferat, încercă să-şi dea seama de ce era neliniştită. Când îi telefonase David şi îi vorbise despre Greta, spunându-i că dorea să vină şi să stea în casa lui, LJ simţise căldura din vocea sa. Poate că spera ca recunoştinţa fetei să fie atât de mare încât să se transforme în altceva şi astfel, într-o zi, să simtă pentru el ceea ce simţea el pentru ea. Greta părea o fată destul de bună, dar LJ înţelesese că nu era îndrăgostită de fiul ei.

în timp ce urca scările spre dormitorul său, LJ se rugă ca fiul ei nepreţuit să nu regrete vreodată că o ajutase pe Greta. Avea o presimţire foarte ciudată că venirea Gretei la Marchmont va avea un efect asupra vieţii ei şi a lui David.

Capitolul 6

După o săptămână petrecută la Marchmont, în apropierea Crăciunului, Greta ştiu că în lunile care vor urma se va plictisi de moarte. Nu-i plăcuse niciodată să reflecteze, ba chiar o speria ideea asta. Gândul de a se gândi la viaţa sa şi la ceea ce făcuse cu ea nu o încânta câtuşi de puţin. Singurul lucru pe care îl putea face era să citească. Majoritatea cărţilor erau de Charles Dickens şi Thomas Hardy, drame care nu ar fi facut-o decât să îşi vadă şi mai bine propria nenorocire. Se trezi privind ceasul de pe perete şi aşteptând trecerea timpului. Petrecea ore în şir gândindu-se la Max, la ce facea sau unde ar fi putut fi. Cochetă cu ideea de a lua se interesa la Whitehall pentru a încerca să-i dea de urmă. Dar nu ar fi avut nici un rost. Max nu ar mai fi dorit să fie cu ea. îi era dor de el. Nu de cadourile lui, nici de viaţa pe care ar fi putut-o avea, ci de el însuşi, de felul lui de a vorbi, de râsul lui, de mângâierile lui tandre atunci când făcuseră dragoste.

Greta pleca după-amiezile la plimbare, doar pentru a ieşi din casă. Trecea de Gate Lodge, rugându-se ca femeia care locuia acolo să o vadă şi să o invite înăuntru. LJ trecuse pe la ea cu câteva zile înainte pentru a-i aduce de mâncare, nişte andrele şi lână. Rămăsese preţ de o oră, învăţând-o să tricoteze, dar de atunci nu o mai văzuse, iar acum ieşise singură la plimbare. în urmă cu o zi îi adusese bunătăţi de Crăciun.

- Peste o oră plec la sora mea în Gloucestershire. Mă întorc pe 26, dimineaţă, îi spuse ea în felul ei direct, fără menajamente. Sper să îţi ajungă mâncarea. L-am rugat pe Mervyn, ajutorul meu de la fermă, ca în lipsa mea să-ţi mai aducă lapte şi pâine. Crăciun fericit, draga mea! Se anunţă zăpadă pentru mâine, aşa că asigură- te că ai destule lemne.

Privind-o pe LJ plecând, sentimentul de singurătate al Gretei se accentuă. Nu se putu bucura nici de ninsoarea din ajunul Crăciunului, nici de plăcinta făcută în casă, nici de coniacul dulce. „Suntem complet singuri, micuţule“, şopti ea, aplecându-se spre burtă. „Crăciun fericit!“, îi spuse când se auziră clopotele celei mai apropiate capele.

în ziua Crăciunului însă, când trase perdelele, văzu o privelişte de poveste. Zăpada care căzuse peste noapte transformase complet peisajul. Fiecare creangă era acoperită cu un strat de pudră albă ca şi când cineva ar fi presărat zahăr. Pământul, complet alb, cu excepţia

punctelor cenuşii pe unde ieşea câte-o crenguţă uscată, părea ca o blană de hermină. în momentul în care soarele se ridicase pe cer, o gheaţă groasă adăugă strălucire întregii văi. Coborând scările, Greta îşi dădu seama că până atunci nu o impresionase de Crăciun ninsoarea, însă, când reaprinse focul şi puse ceainicul la fiert, se gândi că nu mai fusese niciodată atât de nefericită. Mai târziu, după ce găti şi mâncă puiul pe care i-l lăsase LJ, termină plăcinta şi se gândi cât de diferite fuseseră sărbătorile de până atunci. Nu dorea să se uite înapoi, dar nu avea la ce altceva să se gândească, aşa că îşi puse cizmele şi pardesiul şi se pregăti pentru plimbarea de după-amiază.
Deschise uşa din spate şi păşi afară. Zăpada îi scârţâi sub picioare. în aerul foarte rece, respiraţia i se cristaliză în picături albe. Rătăci prin pădure şi începu să se simtă mult mai bine, îmbătată de magia peisajului. Se opri din loc în loc să examineze formaţiunile de gheaţă de pe crengi sau de pe trunchiurile copacilor. După un timp însă, îşi aminti iar de starea în care se afla. Se gândi că, cel mai probabil, cauza pentru care ajunsese în halul ăsta era faptul că exact cu un an în urmă se petrecuse ceea ce o determinase să plece la Londra.
Avusese o copilărie fericită. Locuise într-una dintre respectabilele suburbii din Manchester şi era singurul copil al unor părinţi care o adoraseră. Apoi, într-o zi nefastă, când avea treisprezece ani, începuseră raidurile aeriene germane. Tatăl ei plecase cu Fordul său negru şi nu se mai întorsese niciodată. într-un plâns isteric, mama sa îi spusese că murise într-un bombardament la Manchester Royal Exchange. O săptămână mai târziu, Greta văzuse cum ce mai rămăsese din iubitul său tată era coborât sub pământ..
în următorii doi ani, trăind în tensiunea războiului, mama ei trecuse printr-o depresie cumplită, uneori rămânând în pat săptămâni întregi. în acest timp, Greta se concentrase pe activităţile de la şcoală şi stătea cufundată în cărţi. îi plăcea mult să se ducă la cinema. Mergea adesea cu mama ei. Viaţa aceea imaginară, în care toată lumea era frumoasă şi aproape toate poveştile aveau un final fericit, o ajutase să supravieţuiască realităţii în care trăia. Aşa se hotărâse ca atunci când va creşte să devină actriţă.

Când a împlinit cincisprezece ani însă, viaţa ei s-a schimbat. Mama a sosit acasă într-o maşină mare, însoţită de un bărbat gras, cu păr cărunt şi i-a spus că acesta urma să fie noul ei tată. Peste trei luni s-au mutat în enorma casă a tatălui său vitreg, în Altrincham, unul dintre cele mai râvnite oraşe din Cheshire. Mama, fericită că găsise pe cineva care să aibă grijă de ea, a redevenit ea însăşi, iar casa lor era mereu plină de oaspeţi şi de veselie. Pentru un timp, Greta a fost fericită. Noul ei tată vitreg era un om dintr-o bucată, dar un industriaş

foarte bogat. Era o persoană rece, iar Greta se întâlnea foarte rar cu el. Pe măsură însă ce se transforma în femeie, atenţia tatălui s-a mutat de la soţia sa către fiica acesteia, mai tânără şi mai frumoasă. Devenise *un* obicei ca, de câte ori rămâneau singuri, el să înceapă să o caute prin casă. Lucrurile au luat amploarea maximă cu *un* an înainte, în ziua de Crăciun, când în timp ce mama ei se ocupa de invitaţi, el a urcat scările după Greta.

Ea s-a cutremurat la amintirea respiraţiei lui urât mirositoare, a corpului masiv care o lipise de perete, în timp ce îi căuta sânii şi încerca să o sărute. Din fericire, s- au auzit paşi pe scări şi asta l-a împiedicat să avanseze. Greta a alergat în camera ei, în stare de şoc, rugându-se ca întâmplarea să fi fost provocată de alcool şi să nu se mai repete vreodată. Dar nu alcoolul fusese cauza, iar Greta a petrecut următoarele zile făcând tot posibilul să nu se mai întâlnească cu tatăl ei vitreg.

într-o noapte caniculară de iunie, acesta s-a năpustit în dormitorul Gretei, tocmai când se dezbrăca să se culce. Apucând-o pe la spate, a aruncat-o pe saltea, astupându-i gura cu mâna pentru a nu ţipa. Greta a reuşit cumva să îşi elibereze un genunchi, chiar când el s-a dat puţin într-o parte pentru a-şi deschide fermoarul de la pantaloni, şi l-a lovit foarte puternic în punctul cel mai sensibil. Bărbatul a căzut din pat rostogolindu-se, apoi s-a năpustit spre uşă, strigând cuvinte indecente la adresa ei.

Ştiind că nu mai exista altă cale, Greta şi-a făcut bagajele şi s-a furişat afară după miezul nopţii, când în casă se lăsase linişte.

înainte să plece şi-a amintit de ziua în care tatăl ei vitreg o chemase în biroul lui şi insistase foarte mult să stea pe genunchiul lui. Revoltată, dar nedorind să îl mânie, se supusese. Atunci acesta, trăgând un sertar, scosese o cheie, descuiase seiful trăgând afară un colier de diamante. îi spusese că va fi al ei, dacă va fi ascultătoare. Greta observase că seiful era plin de bani. Aşa că în noaptea în care a fugit de acasă, s-a dus fără zgomot la sertar şi, scoţând cheia, a deschis seiful şi a luat un teanc mare de bancnote. Apoi a părăsit casa, mergând pe jos până la gara din Altrincham unde a stat pe peron până la ora 5 când a sosit trenul cu lapte care a dus-o la Manchester. De acolo a luat trenul spre Londra şi s-a dus direct la Windmill să întrebe despre un loc de muncă.

Greta îşi ridică ochii către cerul ce se întunecase foarte repede, întrebându-se dacă mama ei încercase vreodată să o caute. Se gândise uneori să îi scrie, dar nu ştia cum să-şi motiveze plecarea. Chiar dacă ar fi crezut-o, ceea ce era destul de improbabil, Greta ştia că adevărul i-

ar fi frânt inima.

Ajunse într-un luminiş şi îşi dădu seama că, absorbită de gânduri, nu fusese atentă pe unde mergea. O copleşi tristeţea. Rămase în mijlocul copacilor înalţi în timp ce se facea din ce în ce mai întuneric. Căută *un* reper, ceva ce ar fi putut-o îndrepta spre casă, dar tot ceea ce ar fi putut recunoaşte era acoperit de zăpadă.

- O, Dumnezeule! murmură, învârtindu-se de prisos în cerc, încercând să-şi lămurească unde se afla.

îşi ridică gulerul pardesiului pentru a se proteja de frig şi, căutând atent o direcţie în care s-o apuce, auzi *un* câine lătrând nu departe. Se opri, se uită în urmă şi văzu un câine de vânătoare imens care alerga spre ea. înţepenită de groază, îl privi cum se apropie, fără să încetinească. Cu mare efort, Greta fu în stare să se pună în mişcare şi să o ia la fugă.

- O, Dumnezeule! Dumnezeule! ţipă, auzind câinele la doar câţiva metri în spatele său.

Se făcuse aproape întuneric şi nu mai vedea pe unde merge. Abia de mai reuşea să se ţină pe picioare pe zăpada îngheţată, în cizmele ce-i erau atât de mari. Până la urmă se împiedică şi căzu, lovindu-se cu capul de trunchiul unui copac şi pierzându-şi cunoştinţa. Se trezi cu o respiraţie fierbinte pe faţă în timp ce o limbă aspră o lingea pe obraz. Privi în ochii mari şi roşii ai câinelui şi scoase un strigăt ascuţit.

- Morgan! Morgan! Treci aici!

Câinele se îndepărtă imediat de Greta şi se duse ascultător lângă o siluetă înaltă care venea grăbită spre ea. Greta încercă să se ridice în capul oaselor, dar o luă ameţeala. închise ochii şi căzu înapoi cu un geamăt.

- Eşti bine ? o întrebă un bărbat cu vocea adâncă.
- Nu ştiu, spuse şi începu să tremure necontrolat.

Bărbatul se aplecă asupra ei şi spuse:

- Ai căzut ? Ai o rană adâncă pe frunte.

întinse mâna şi îi dădu părul la o parte. Se uită la tăietură, apoi scoase o batistă şi îi curăţă sângele.

- Da, câinele alerga după mine, am crezut că o să mă omoare.
- Morgan? Să te omoare ? Nu prea cred. Voia mai degrabă să îţi spună bun venit într-un fel mai zgomotos, adăugă bărbatul răguşit. Poţi să mergi? Trebuie să ajungem în casă să te usuci şi să mă uit cu atenţie la rană. E prea întuneric aici ca să vedem despre ce e vorba.

Greta făcu *un* efort curajos de a se ridica, dar, când călcă pe glezna dreaptă, strigă de

durere. Se lăsă iar pe spate, clătinând din cap.

- în regulă, atunci. Nu ne rămâne decât să te duc eu. Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu.

Bărbatul îngenunche lângă ea, iar ea făcu precum îi spusese.

O ridică de jos fără nici o dificultate. Ţine-te bine, ajungem la căldură imediat.

îşi ascunse faţa în umărul salvatorului său. Era atât de ameţită încât cu greu reuşi să nu leşine din nou. După zece minute ieşiră din pădure şi se îndreptară spre luminile strălucitoare ale casei celei mari. Ajunşi la o intrare flancată de coloane, bărbatul deschise cu umărul uşa din stejar masiv.

- Mary? Mary? Unde eşti, femeie? strigă în timp ce trecea prin holul rece şi întunecos.

Deşi răpusă de durere, Greta observă totuşi *un* imens brad de Crăciun de pe treptele în spirală în stil elisabetan. Lumina lumânărilor reflecta sticla delicată a globurilor şi dansa hipnotic în faţa ochilor ei. Minunatul miros de brad se răspândea peste tot. Bărbatul o duse până în salonul mare de oaspeţi, unde focul ardea intr-im cămin imens din piatră şi o puse pe una dintre cele două canapele de catifea de lângă foc.

O femeie grăsuţă, îmbrăcată cu un sorţ de bucătărie apăru în uşa salonului.

- Scuze, domnule Owen, m-aţi chemat?
- Da. Adu nişte apă caldă, un prosop, o pătură şi un pahar mare de coniac.
- Bine, domnule. Imediat, domnule, spuse şi ieşi.

Bărbatul îşi trase jacheta de pe el şi o aruncă pe un scaun. Apoi aruncă lemne în foc. în curând, Greta începu să simtă căldura focului. Se uită în tăcere la bărbatul de lângă ea, încercând să se oprească din tremurat. Nu era atât de înalt cum şi-l imaginase când se aplecase pentru a o ridica. Nu mai era tânăr, dar avea o faţă frumoasă, foarte bronzată şi părul cărunt, gros şi cârlionţat. Era îmbrăcat cu pantaloni de piele, cu o jachetă de lână şi un pulover pe gât. Greta se gândi că trebuie să fie trecut de cincizeci de ani.

Mary intră grăbită în cameră, aducând ceea ce îi ceruse. Le puse pe jos, lângă canapea.

- Poftiţi, domnule! Mă întorc imediat şi cu coniacul, domnule.
- Mulţumesc, Mary. Să curăţăm rana acum. îngenunche lângă Greta şi înmuie prosopului în apă. Apoi Mary îţi va găsi aduce haine uscate. Tamponă uşor rana de câteva ori pentru a o curăţa. Nu eşti braconier, nu? Nu arăţi de parcă ai fi, dar niciodată nu poţi fi sigur.

-Nu.

- Bine, poate, dar te aflai ilegal pe proprietatea mea.

Ridică prosopul pătat de sânge şi o mai tamponă puţin cu el.

- Nu mă aflam ilegal. Locuiesc aici.

Bărbatul îşi ridică surprins una dintre sprâncene.

- Chiar aşa?

- Da, în Lark Cottage. E casa lui David Marchmont. M-a primit să stau acolo pentru o vreme.

Bărbatul se încruntă.

- Eşti iubita lui, nu-i aşa?

- Nu, nu e vorba de asta, îl lămuri Greta fără întârziere.

- Mi-aş fi dorit ca LJ să mă fi anunţat că fiul său şi-a oferit locuinţa unei tinere fără adăpost. Sunt Owen Marchmont, unchiul lui David. Apropo, sunt stăpânul acestui loc.

- îmi pare rău că nu aţi ştiut de prezenţa mea.

- Nu e vina ta, dar e tipic, tipic, mormăi Owen. Iată coniacul. Mulţumesc, Mary. Găseşte ceva uscat pentru tânăra aceasta, apoi ajut-o să îşi scoată hainele. Mă întorc imediat să mă uit la gleznă, îi mai spuse Gretei, după care dădu din cap.

Apoi ieşi din cameră. Mary îl urmă la mică distanţă.

Greta se lăsă pe braţul canapelei. Capul îi zvâcnea dureros, dar măcar nu o mai lua ameţeala. Se uită prin camera splendidă şi confortabilă şi observă că era decorată cu mult gust, cu diferite piese de mobilier vechi. Podeaua, tot din pietre, era acoperită de câteva covoare de Aubusson, iar la ferestrele largi atârnau perdele de culoarea primei. Tavanul era susţinut de o singură grindă imensă, iar pe pereţii dublaţi cu lemn de stejar atârnau tablouri în ulei. Mary se întoarse repede şi o ajută pe Greta să se dezbrace, după care îi dădu un halat gros de lână.

- Mulţumesc, îi spuse Greta, când fata îi întinse paharul de coniac. îmi pare rău să vă deranjez.

- Odihniţi-vă acum! Se vede treaba că aţi căzut foarte rău. Domnul Owen se va uita imediat la glezna dumneavoastră, îi spuse Mary cu amabilitate, plecând iar.

După câteva minute, Owen se întoarse şi se duse direct la Greta.

- Te simţi mai bine ?

- Cred că da, îi răspunse ea nesigură, luând o înghiţitură mică de coniac.

- Să vedem. Se aşează pe canapea şi se uită la glezna Gretei. E foarte umflată, dar, pentru că o poţi mişca, nu cred că ţi-ai rupt-o. După părerea mea, e doar o entorsă, iar soluţia este odihna. Din cauza zăpezii, va trebui să rămâi aici peste noapte. Ai trecut printr-o sperietură

urâtă şi nu ar fi bine să-ţi foloseşti glezna.

- O, nu, domnule, nu vreau să vă simţiţi obligat...

- Prostii! Avem nouă dormitoare goale, iar eu sunt singur în toată casa. O să îi spun lui Mary să facă focul într-unul dintre dormitoare. Ţi-e foame ?

Greta dădu din cap. Se simţea încă foarte rău. Owen sună după Mary şi, când aceasta reapăru, îi spuse ce avea de făcut, după care se aşeză pe fotoliul din faţa Gretei.

- Ei, bine, asta a fost o ciudată întorsătură de situaţie chiar în ziua de Crăciun. Oaspeţii mei au plecat acum câteva ore, după prânz, şi se pare că acum am alt oaspete. Ce faceai prin pădure la lăsarea întunericului, draga mea? Erai foarte departe de Lark Cottage când te-a găsit Morgan. Mă îndoiesc că ţi-ai fi găsit drumul spre casă. Ai fi îngheţat de frig prin pădure.

- M-am rătăcit, spuse Greta.

- Una peste alta, în afară de entorsă, cred că ai avut o aventură destul de norocoasă.

- Da, vă mulţumesc foarte mult că m-aţi salvat, adăugă, înăbuşind un căscat.

- Bine, după cum se vede treaba, cred că ar trebui să mergi la culcare. Te voi duce în camera ta, bine ?

După cincisprezece minute, Greta purta una dintre pijamalele lui Owen şi era instalată într-un pat uriaş şi confortabil. Parcă se afla în camera unei regine, de la pat şi draperiile grele de damasc, până la covoraşe orientale şi mobilă superbă de nuc.

- Dacă apare ceva, sună clopoţelul şi Mary va veni imediat. Noapte bună, domnişoara...?

- Simpson, Greta Simpson. îmi pare sincer rău că v-am cauzat atâta deranj. Sunt sigură că mâine voi fi bine.

- Cu siguranţă. Te rog să-mi spui Owen, spuse şi ieşi din cameră zâmbind stingher.

Mary îi aduse o cacao cu lapte. Greta luă doar câteva înghiţituri, apoi închise ochii şi adormi, cuprinsă de o oboseală teribilă.

A doua zi dimineaţă, Mary bătu la uşă şi intră încet în cameră. Puse tava cu micul dejun pe masă şi trase draperiile.

- Bună dimineaţa, domnişoară! Cum vă simţiţi în dimineaţa asta? o întrebă pe Greta, în timp ce aceasta se răsucea şi se întindea în patul grandios.

- Nu am mai dormit de mult atât de bine. Zâmbi uşor când o văzu pe Mary că aprinde focul. Am nevoie să merg la toaletă, spuse şi trase pătura de pe ea, dându- se jos din pat.

Au!

Greta se apucă de saltea, strigând de durere.

- O, dragă domnişoară, strigă Mary şi ajunse lângă ea într-o secundă ca să o ajute. Se uită la glezna ei, care căpătase o culoare vineţie peste noapte. Vă ajut eu să mergeţi la toaletă, dar îl voi ruga pe domnul Owen să-l cheme pe doctorul Evans.

La scurt timp după aceea, Owen se ridică de la biroul său şi dădu mâna cu doctorul Evans.

- Vă mulţumesc că aţi venit imediat, domnule doctor. Ce puteţi spune despre starea oaspetelui nostru?

- Am făcut o examinare completă. Lovitura de la cap nu este aşa de gravă precum pare, dar entorsa de la gleznă este foarte serioasă. Recomand repaus total pentru următoarele câteva zile cel puţin. Mai ales dată fiind situaţia... adăugă doctorul.

- Care situaţie ?

- După părerea mea, domnişoara are o sarcină mai mică de trei luni. Nu aş vrea să rişte încă o căzătură şi să pună în pericol viaţa pruncului nenăscut, mai ales pe vremea asta. îi recomand să rămână în pat. Revin în câteva zile să o consult.

Faţa lui Owen rămase fără expresie.

- Mulţumesc, doctore, şi sper că mă pot încrede în discreţia dumneavoastră.

- Cu siguranţă.

După ce plecă doctorul Evans, Owen urcă scările şi o luă pe coridor spre camera Gretei. Ciocăni încet şi deschise uşa. O văzu cum moţăie şi rămase privind-o de la marginea patului. Arăta vulnerabilă şi micuţă cum stătea întinsă acolo şi i se păru că ea însăşi era aproape un copil. Se îndreptă spre *un* scaun de lângă geam şi se aşeză, gândindu-se la circumstanţele care o aduseseră pe Greta acolo. Se uită peste proprietatea Marchmont care, dacă lucrurile rămâneau la fel cum erau acum, îi va reveni nepotului său. După zece minute părăsi camera, coborî scările şi ieşi din casă.

LJ era în grajd, mulgând ultima vacă. Auzi paşi şi ridică privirea. Se încruntă când văzu cine era.

- Bună, Owen! Se zvoneşte pe aici că găzduieşti un oaspete neaşteptat. Cine este?

- Mi-e teamă că are probleme mari cu glezna. Doctorul i-a recomandat repaus aşa că va rămâne la mine câteva zile. Nu se poate întoarce singură acasă. Abia se ţine pe picioare, biata de ea.

- O, Doamne, îmi pare rău să aud asta!
- Presupun că ştii despre... situaţia ei.
- Bineînţeles.
- E copilul lui David, nu-i aşa?
- Slavă Domnului, nu! A lăsat-o grea un infanterist, iar David a sărit s-o ajute. Nu avea unde să se ducă.
- Am înţeles. Foarte generos din partea lui, date fiind împrejurările.
- Da, David e un băiat inimos.
- Fata nu are familie ?
- Se pare că nu, i-o tăie LJ scurt, ridicându-se. Acum, dacă-mi dai voie...
- Desigur, o să te ţin la curent cu starea ei. E o fată drăguţă, nu-i aşa?
- Presupun că da.
- La revedere, Laura-Jane!

Owen se întoarse şi ieşi din curte. LJ îl petrecu cu privirea, nedumerită de întrebările lui. Ridică găleata plină ochi cu lapte şi se gândi că discuţia avută nu fusese altceva decât încă o dovadă a personalităţii complexe a lui Owen Marchmont. Dimineaţa următoare o prinse încă trează şi abia în orele nedormite înţelesese semnificaţia celor spuse de Owen despre Greta. „Nu... sigur că nu!“ gemu LJ, îngrozită de gândul care îi trecuse prin minte.

Capitolul 7

Greta avu nevoie de patru zile până putu merge prin cameră fără ajutor. Sprijinită în perne şi întinsă în patul imens, cu vedere minunată către vale, având- o pe Mary în caz de orice nevoie, Greta începuse să se simtă foarte bine. Owen trecea pe la ea în fiecare după-amiază şi, aflând cât de mult îi plac cărţile, începu să-i citească. Greta se simţea ciudat de confortabil în prezenţa lui şi îi plăcea foarte mult vocea sa profundă. Când Owen termină *La răscruce de vânturi* şi închise cartea, văzu lacrimile din ochii ei.

- Ce s-a întâmplat, draga mea?
- Scuză-mă, e o poveste aşa frumoasă. Să iubeşti pe cineva atât de mult şi... niciodată să nu fie posibil să...

Vocea i se stinse. Owen se ridică şi o mângâie uşor pe mână.

- Da, spuse el, impresionat de efectul pe care îl avusese cartea asupra ei, dar e doar o poveste. Mâine începem să citim *David Copperfield.* E una dintre cărţile mele preferate.

îi zâmbi şi ieşi din cameră.

Greta se aşeză iar peste perne şi se gândi cât de grozav ar fi fost dacă nu ar mai fi trebuit să se întoarcă la singurătatea ei din căsuţa mică şi rece. Aici se simţea răsfăţată. Se întreba de ce Owen nu era căsătorit. Era educat, inteligent şi, chiar dacă anii treceau, era încă un bărbat atrăgător. Se trezi imaginându-şi cum ar fi fost să-i fie soţie, doamna acelei case şi a proprietăţii Marchmont, în siguranţă şi fără griji pentru tot restul vieţii. Era, desigur, doar *un* vis. Ea era o femeie fără nici un ban, purtând în pântece un copil nelegitim, iar în curând va fi nevoită să revină la realitatea ei.

în după-amiaza următoare, după ce Owen îi citi din *David Copperfield,* Greta se întinse şi suspină adânc.

- Ce este ? o întrebă el.
- Ai fost atât de drăguţ cu mine, dar nu mai pot accepta ospitalitatea ta. Zăpada se topeşte, glezna mea e mult mai bine şi trebuie să mă întorc la Lark Cottage.
- Prostii! Mă bucur foarte mult de prezenţa ta. Casa a fost atât de pustie de când ultimul ofiţer a plecat acum câteva luni, iar cabana nepotului meu e umedă şi rece. După părerea mea, absolut nepotrivită până nu te refaci complet. Cum te vei duce în dormitor ca să te culci?
- Sunt sigură că mă voi descurca.
- Insist să mai stai aici o săptămână până vei fi pe picioarele tale, să zic aşa. A fost doar vina mea că ai ajuns în situaţia asta. Ceea ce pot face este să te găzduiesc până vei fi într-adevăr bine.
- Dacă chiar asta vrei, Owen, spuse Greta, încercând să-şi ascundă bucuria că şederea ei se prelungise.
- Absolut! E o încântare să te avem printre noi. Owen îi zâmbi cu căldură şi se ridică. Te las să te odihneşti.

Se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se întoarse.

- Dacă te vei simţi în stare, poate îmi vei face plăcerea să cinăm împreună diseară.
- Da, mi-ar face mare plăcere. îţi mulţumesc.
- Ne vedem la ora opt.

Câteva ore mai târziu, Greta se bucură de luxul unei băi fierbinţi. Apoi se aşeză la masa de toaletă din camera ei şi îşi aranjă părul cum putu mai bine. Fără machiaj şi cu obrajii

îmbujorați după baie, arăta deosebit de tânără. Coborî în salon cu douăzeci de minute întârziere, purtând o bluză proaspăt spălată și o fustă de lână. Se sprijinea într-o cârjă pe care Owen o găsise pentru ea.

- Bună seara, Greta! Owen se ridică și îi luă mâna pentru a o ajuta să ajungă la fotoliu. Pot să îți spun că arăți foarte bine în seara asta?

- Mulțumesc. Ți-am spus că sunt mult mai bine și chiar nu e nevoie să stau în pat toată ziua.

- Să-ți aduc ceva de băut ?

- Nu, mulțumesc. Cred că alcoolul mi s-ar duce direct la cap în momentul de față.

- Atunci, puțin vin la masă.

- Da. în cameră era puțin rece și Greta își încălzi mâinile la foc.

- îți este frig, draga mea? Am rugat-o pe Mary să facă focul mai devreme. Eu nu prea folosesc camera asta. Mi se pare mult mai practic să stau în bibliotecă atunci când sunt singur.

- Nu. Mă simt bine.

- O țigară? spuse Owen, întinzându-i o tabacheră de argint.

- Mulțumesc.

Luă o țigară, iar el i-o aprinse.

- Spune-mi câte ceva despre tine.

- Nu sunt prea multe de spus, rosti ea, trăgând nervos din țigară.

- Laura-Jane mi-a spus că ai lucrat cu David la un teatru în Londra. Ești actriță?

- Da... sunt.

- Nu prea am avut timp să merg la teatru. Sunt genul de om care preferă activitățile în aer liber. în ce piese ai jucat ?

- Nu am fost chiar actriță. Mai mult dansatoare.

- Ai jucat în comedii muzicale. îmi place Noel Coward. Câteva dintre cântecele lui sunt chiar vesele. Ai fost la Londra în timpul războiului ?

- Da, minți Greta.

- Trebuie să fi fost groaznic în timpul bombardamentelor.

- Da, oamenii se adunau laolaltă. Nu aveau încotro, în momentul în care erau înghesuiți pe peronul stației de metrou Piccadilly și nevoiți să rămână acolo peste noapte.

Greta repetă cuvânt cu cuvânt descrierea lui Doris despre cele ce se întâmplaseră.

- Minunatul spirit britanic! Asta ne-a ajutat să supravieţuim şi să câştigăm războiul. Să mergem să mâncăm.

Owen o ajută pe Greta să ajungă în camera unde se servea cina. Şi aceasta, ca toate celelalte camere, era foarte frumos mobilată. Pereţii erau împodobiţi cu candelabre aprinse, iar masa lungă era foarte bine lustruită. La unul dintre capete erau pregătite două locuri. Owen îi trase scaunul, iar Greta se aşeză.

- E o casă atât de frumoasă, dar şi foarte mare! Nu te simţi singur locuind aici? îl întrebă.

- Ba da, mai ales că mă obişnuisem să fie plină de răniţi şi infirmiere. Iarna este şi foarte mult vânt aici. încălzitul e foarte costisitor, dar nu îmi place deloc frigul. Am locuit în Kenya înainte de război. Clima de acolo mi se potrivea mult mai bine, dar nu şi modul de viaţă.

- Te vei întoarce acolo? se aventură Greta.

- Nu. Când am plecat de acolo, am decis să nu mă mai mişc de la fermă. Pe lângă asta, am lăsat totul pe mâna lui LJ pentru multă vreme şi cred că ar trebui să-mi fac datoria.

Mary intră în cameră şi amândoi îşi ridicară privirea.

- A, supa! Ne pui şi nişte vin, Mary?

- Desigur, domnule.

Owen aşteptă ca Mary să-i servească şi să iasă din cameră.

- Nu aş dori să te descos, dar care ar fi motivul pentru care o fată frumoasă ca tine părăseşte Londra pentru a veni în pădurile din Monmouthshire ? continuă el.

- E o poveste lungă, răspunse evaziv Greta, întinzându-se după paharul de vin.

- Nu trebuie să te grăbeşti. Avem toată seara.

- Ei, bine, spuse Greta dându-şi seama că nu va scăpa fără o explicaţie. Mă săturasem de Londra şi aveam nevoie de o schimbare. David mi-a oferit cabana lui şi am decis să accept şi să reflectez în acest timp.

- înţeleg, spuse Owen şi o privi pe Greta în timp ce îşi mânca supa. Ştia foarte bine că minţea. Spune-mi dacă sunt indiscret, dar este şi vreun bărbat la mijloc ?

Greta puse cu un zăngănit lingura jos, hotărând că nu avea rost să mai nege.

-Da.

- Ei, pierderea lui e câştigul meu. Tipul trebuie să fi fost orb.

Greta lăsă privirea deasupra bolului de supă, cu ochii în lacrimi. Trase aer în piept.

- Şi mai e un motiv.

Owen nu spuse nimic. O aşteptă pe ea să vorbească.

- Sunt însărcinată.
- înţeleg.
- Nu e o problemă, dacă vrei să plec.

Greta îşi scoase batista din mânecă şi îşi suflă nasul.

- Te rog să nu mai fii tristă. Cred că ceea ce mi-ai spus este un motiv în plus pentru care e nevoie să aibă cineva grijă de tine.

Se uită la el complet surprinsă.

- Nu eşti şocat ?
- Greta, poate că locuiesc în pustietate, dar am şi eu ceva experienţă. E foarte trist, dar lucruri din astea se întâmplă. Mai ales în timpul războiului.
- Era ofiţer american, şopti Greta, de parcă asta ar fi îmbunătăţit situaţia.
- Ştie despre copil?
- Nu şi nici nu va şti vreodată. M-a cerut în căsătorie, am acceptat, apoi a plecat înapoi în America, fără măcar să-şi ia la revedere.
- înţeleg.
- Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul lui David.
- Sunteţi... ?
- Nu, absolut deloc. Greta răspunse hotărât. Suntem foarte buni prieteni, iar el a fost foarte drăguţ.
- Ce planuri de viitor ai ?
- Nu am nici o idee. Să fiu sinceră, de când am venit aici, am încercat să nu mă gândesc la asta.
- Familia ta ce spune? întrebă Owen, tocmai când Mary se întoarse cu un platou de friptură de vită, pe care îl puse deoparte, până când luă farfuriile de supă de pe masă.
- Nu mai am pe nimeni. Familia mea a murit în război.

Greta coborî privirea pentru a nu se vedea că minţise.

- îmi pare rău să aud asta. Eşti evident o fată bine instruită. Ai cunoştinţe de literatură foarte bogate.
- Da, întotdeauna mi-a plăcut să citesc. Am avut noroc. înainte ca părinţii mei să moară, am mers la o şcoală privată de fete.

Asta, cel puţin, era adevărat.

- Deci eşti singură pe lume, nu-i aşa, draga mea? Owen îşi puse mâna peste a ei, ezitând

puţin. Nu-ţi face griji! Promit să fac tot ce pot pentru a avea grijă de tine.

Odată cu lăsarea serii şi cu schimbarea subiectului de discuţie, Greta se relaxă. După cină, se întoarseră în salon, iar Greta se aşeză lângă foc, mângâindu-l pe Morgan, labradorul negru, care stătea întins în faţa căminului. Owen îşi puse un whisky şi povesti despre viaţa lui în pădurile din Kenya. îi spuse că deţinuse o fermă foarte mare lângă Nyeri, în Central Highlands, şi că îi plăcuseră mult şi natura şi oamenii.

- Mă săturasem însă de veselia zgomotoasă a vecinilor mei de alte naţionalităţi, în plus, Happy Valley, cum i se spunea, era în mijlocul unei pustietăţi. Şi-au găsit posibilităţi de distracţie, dacă înţelegi ce vreau să spun. Owen ridică o sprânceană. Am fost o pradă uşoară pentru anumite femei, fiind un bărbat singur. Am fost bucuros să mă întorc aici la o normalitate morală.
- Nu te-ai căsătorit niciodată?
- A existat cineva, cu mult timp în urmă. Eram logodiţi, dar... Owen oftă. Adevărul este că nu am mai simţit nevoia să cer în căsătorie pe cineva de atunci. Cine şi-ar dori alături un bătrân morocănos ca mine ?

„Eu“, îi trecu imediat prin minte Gretei, dar alungă gândul cu repeziciune. Vinul şi căldura focului îi făcură somn. Căscă.

- La culcare cu tine, domnişoară! Arăţi foarte obosită. O chem pe Mary să te conducă în camera ta, spuse Owen, sunând din clopoţel.
- Sunt obosită, îmi pare rău! Nu am mai stat de multă vreme atât de târziu.
- Nu e nevoie să te scuzi. îţi mulţumesc pentru că eşti o companie atât de plăcută. Sper că nu te-ai plictisit.
- Nu, deloc.

Greta se ridică imediat ce Mary intră în cameră.

- Deci ai accepta să cinăm şi mâine împreună?
- Desigur. Mulţumesc, Owen. Noapte bună!
- Greta?

-Da?

- Nu uita că nu mai eşti singură.
- Mulţumesc.

Urcă încet alături de Mary, apoi aceasta o ajută să se bage în pat, sporovăind. în tot acest timp, Greta se gândea la cele petrecute în timpul serii. Fusese convinsă că imediat ce îi va

spune lui Owen despre sarcina sa, el își va schimba atitudinea. După ce Mary plecă, iar ea se băgă sub pătură, își dădu seama că de fapt Owen îi facea curte. Ar putea fi el interesat de ea, acum că știa adevărul?

în următoarea săptămână și de Anul Nou, Greta cină cu Owen în fiecare seară. Glezna aproape i se refacuse. în loc să îi mai citească, Owen o scotea la plimbări scurte de-a lungul proprietății. începu să înțeleagă că, în felul lui stângaci, Owen chiar o curta. Nu înțelegea cum era posibil. Nobilul de la Marchmont nu s-ar fi putut căsători cu o femeie care purta copilul altuia. Sau ar fi putut...?

După aproape o lună de locuit în casa cea mare, în ciuda protestelor sale sincere față de a mai rămâne acolo, Greta fu sigură că Owen nu dorea ca ea să mai plece.

într-o seară, după cină, stăteau în salon și discutau despre *David Copperfield*. Owen închise cartea și se lăsă liniștea. Dintr-odată fața sa deveni serioasă.

- Greta, vreau să te întreb ceva.
- Bine. Sper că nu e ceva grav, nu?
- Nu. Sper să nu fie. își drese glasul și continuă: Draga mea, adevărul este că în scurtul timp pe care l-ai petrecut aici am ajuns să țin foarte mult la tine. Datorită ție mi-am recăpătat energia și pofta de viață de care nu credeam să mă mai bucur vreodată. Pe scurt, nu aș vrea să mai pleci. Aș vrea să te întreb dacă îmi poți face onoarea de a te căsători cu mine.

Greta rămase cu gura întredeschisă, uitându-se la el.

- Desigur, voi înțelege perfect dacă nu poți accepta să fii soția unui bărbat cu atâția ani mai în vârstă decât tine, dar cred că ți-aș putea oferi lucrurile de care ai nevoie. Un tată pentru copilul tău și un mediu sigur pentru tine și pentru el, în care să prosperați.

Greta își recăpătă vocea.

- Vrei să spui că intenționezi să crești copilul meu ca și când ar fi al tău?
- Desigur, nu e necesar să știe cineva că nu este al meu, nu?
- Dar cum rămâne cu LJ și David? Ei știu adevărul.
- Nu-ți face griji în privința lor! flutură Owen din mână ca și când ar fi rezolvat problema. Ce părere ai, draga mea?

Greta nu răspunse.

- Te întrebi de ce aș dori să fac toate astea, nu-i așa?

- într-adevăr.

- Ar fi suficient dacă ţi-aş spune că prezenţa ta aici m-a făcut să înţeleg cât sunt de singur? Că simt pentru tine ceva ce nu mai credeam că sunt în stare să simt? Marchmont are nevoie de tinereţe, de viaţă, altfel va dispărea odată cu mine. Iar noi doi ne putem oferi unul altuia ceea ce ne lipseşte.

- Da, dar...

- Nu e nevoie să te hotărăşti acum, spuse repede. Ia-ţi un timp de gândire. Te poţi întoarce la Lark Cottage, dacă doreşti.

- Da. Nu... Greta îşi duse mâna la frunte. îmi pare rău, Owen, mă simt foarte obosită.

- Nici o problemă.

Se ridicară. Owen îi luă mâna şi i-o sărută.

- Gândeşte-te bine, draga mea. Orice ai hotărî, prezenţa ta aici a fost o plăcere.

Greta se întinse în pat, răsucind propunerea lui Owen pe toate părţile. Dacă accepta, copilul ei ar avea un tată şi amândoi ar scăpa de stigmatul care îi urmărea toată viaţa pe copiii nelegitimi şi pe mamele lor. Ar fi devenit stăpâna unei case frumoase şi nu ar mai fi avut grija zilei de mâine.

Ceea ce nu ar fi avut, era un bărbat pe care să-l iubească. Deşi Owen era amabil, atent şi atrăgător într-un fel, adevărul era că Greta nu se bucura de perspectiva de a dormi în acelaşi pat cu el.

Dacă refuza, trebuia să se întoarcă în Lark Cottage şi să se ocupe singură de copil. Dar ce şanse ar fi avut ca în anii care vor urma să găsească *un* bărbat pe care să-l iubească? Pe lângă faptul că va trebui să-şi poarte de grijă?

Figura lui Max îi apăru în minte. Scutură din cap pentru a o îndepărta. Nu îl va mai vedea niciodată, iar ea trebuia să-şi asigure existenţa. Se gândi la ce ar spune LJ şi David şi speră că vor înţelege. De altfel, situaţia nu-i permitea să se gândească la ce ar fi crezut sau simţit alţii.

- Nimeni altcineva nu poate avea grijă de noi, nu-i aşa? întrebă ea, mângâindu- şi pântecele.

Seara următoare, la cină, Greta îi spuse lui Owen că acceptă cererea lui în căsătorie.

Două zile mai târziu, Mary dădu buzna în camera de zi unde Owen tocmai îşi lua micul dejun şi citea *The Times.*

- Scuzaţi-mă, domnule, doamna Marchmont doreşte să vă vadă.
- Spune-i să aştepte până îmi termin...
- Nu cred că asta suferă amânare, Owen!

LJ apăru din spatele lui Mary şi trecu de ea.

- în ordine, mulţumesc, Mary, mormăi Owen. închide uşa după tine, te rog.
- Da, domnule.

Mary plecă, iar LJ se aşeză la celălalt capăt al mesei, uitându-se la el. Owen se şterse la gură cu un şervet şi închise cu grijă ziarul.

- Despre ce anume vorbeşti ?
- Ştii foarte bine despre ce vorbesc, spuse LJ aproape în şoaptă.
- Eşti supărată pentru că mă voi căsători cu Greta?

LJ se aşeză pe *un* scaun şi oftă.

- Owen, nu vreau nici să te judec, nici să-ţi spun ce să faci, dar, pentru Dumnezeu, nu ştii nimic despre fata asta.

Owen luă o felie de pâine prăjită de pe plită şi începu să o ungă cu unt.

- Ştiu tot ceea ce trebuie să ştiu.
- Chiar aşa? Eşti fericit deci că noua stăpână de la Marchmont va fi o femeie care şi-a câştigat existenţa defilând aproape dezbrăcată pe scena unui teatru?
- M-am interesat şi ştiu ce a făcut înainte de a veni aici. Sunt doar foarte fericit că am găsit pe cineva care m-a făcut să simt ceea ce nu credeam că voi mai simţi vreodată.
- Vrei să spui că eşti îndrăgostit de ea sau doar orbit de frumuseţea ei ?
- Precum tu însăţi spuneai mai devreme, asta nu e treaba ta.
- Ba este, în cazul în care copilul nelegitim al Gretei va moşteni Marchmont, în locul fiului meu. Vocea lui LJ tremura de emoţie. Dacă prin asta ai urmărit să mă pedepseşti, atunci ai reuşit.
- Fiul tău nu s-a arătat prea interesat de locul acesta până acum.
- E dreptul lui, Owen, ştii foarte bine asta.
- Mi-e teamă că nu e adevărat, Laura-Jane. Marchmont va fi al copilului meu şi nimeni altcineva în afară de tine şi David nu ştie că nu este al meu copilul Gretei. Poate vor exista bănuieli că a fost conceput în afara căsătoriei şi că nunta a fost pregătită în grabă, dar asta ar fi tot.
- Chiar crezi asta, nu-i aşa? Lui LJ îi tremurau mâinile încercând să-şi controleze mânia.

Crezi că voi sta deoparte şi voi privi cum moştenirea fiului meu trece în mâna unui bastard?

- Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului nostru, dar poţi să mă dai în judecată, dacă vrei, răspunse calm Owen. Nu vei putea dovedi asta, iar oamenii vor crede că ai facut-o doar din răzbunare. Ar fi genul de scandal vânat de presă. Mai mult, reputaţia noastră ar fi târâtă în noroi, dar fa cum crezi de cuviinţă, te rog.

- Nu înţeleg cum îi poţi face asta lui David. Până la urmă...

- Nu înţelegi cum pot face asta? Owen râse dispreţuitor. întoarce-te cu treizeci de ani în urmă, dragă Laura-Jane, şi aminteşte-ţi ceea ce mi-ai făcut tu mie.

LJ îl privea în tăcere. în cele din urmă oftă.

- Doar despre asta e vorba? Despre răzbunare?

- Nu. Trebuie să-ţi aminteşti că ţi-ai facut-o cu mâna ta. Dacă nu te căsătoreai cu fratele meu mai mic în timp ce eu luptam pentru rege şi ţară, poate că am fi avut un fiu şi o astfel de situaţie nu ar mai fi fost posibilă.

- Owen, ai lipsit cinci ani, iar trei dintre ei am crezut cu toţii că eşti mort.

- Deci nu ar fi trebuit să mă aştepţi. Ţi-am cerut mâna înainte să plec şi ai acceptat. Purtai şi inelul de logodnă pe care ţi-l dădusem. Te-ai gândit vreodată cum m-am simţit când m-am întors din tabăra aia groaznică din Ingolstadt şi am aflat că logodnica mea se căsătorise cu fratele meu şi locuia în casa în care m-am născut? Şi mai erai şi însărcinată cu copilul lui. Doamne Dumnezeule, Laura- Jane! Războiul aproape că m-a distrus, dar gândul că tu mă aşteptai m-a ţinut în viaţă.

- Tu te-ai gândit cât am suferit pentru ceea ce am făcut? LJ gesticulă cu disperare. Dar pe mine trebuie să mă urăşti, nu pe David. Băiatul nu merită să te porţi cu el în felul ăsta. Nu te-ai uitat niciodată în ochii lui.

- Nu. Şi nu o voi face.

- Poate ţi se pare că te-am trădat, dar nu crezi că mi-am ispăşit pedeapsa văzând cum îl tratezi pe David? Şi acum asta!

- De ce rămâi aici, atunci ?

- îmi ceri să plec ?

Owen râse şi dădu din cap.

- Nu, Laura-Jane, nu mă face să par un om diabolic. Marchmont e casa ta la fel de mult cum este şi a mea. Aminteşte-ţi că a fost hotărârea ta să te muţi în Gate Lodge când m-am întors din Kenya.

Laura-Jane îşi îngropă faţa în mâini.

- Te implor, Owen! Nu îl priva pe David de dreptul la moştenire pentru a mă pedepsi pe mine. Ştii că nu aş lupta public împotriva ta, deci mă bazez pe conştiinţa ta. Nu numai că îi faci rău lui David, dar treci Marchmont în mâinile cuiva care nu are nici o legătură de sânge cu tine. E un preţ prea mare pentru o răzbunare. LJ se ridică încet. Nu mai am nimic de spus decât că am înţeles că ai dreptate. Ar trebui să plec de aici. Voi pleca săptămâna asta. Ai dreptate, nu mă mai ţine nimic aici.

- Cum doreşti.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Eşti îndrăgostit de Greta?

Owen se uită la ea şi ezită doar pentru o secundă.

-Da.

- La revedere, Owen!

O privi părăsind camera, fără a se mai uita în urmă. Mergea cu aceeaşi eleganţă care îl atrăsese de pe când avea şaisprezece ani. Fusese o femeie foarte frumoasă pe atunci şi o iubise foarte mult.

Owen se ridică, se duse la fereastră şi o privi cum se îndepărtează. Simţi încă o dată o strângere de inimă. Se dusese în Kenya ca să fugă de trădarea ei, neputând trăi alături de fosta sa logodnică şi de fratele său, Robin. Când, înainte cu mulţi ani, aflase că acesta din urmă murise într-un accident de călărie, ar fi fost foarte uşor să se întoarcă şi să o ceară pe LJ de soţie. Dar mândria nu-l lăsase să facă asta. Aşa că rămăsese departe până când războiul îl obligase să se întoarcă.

Chiar şi aşa, gândul că ea va pleca de la Marchmont îl întristă foarte tare. Să fugă după ea şi să-i mărturisească că încă o mai iubea? Că motivul pentru care nu se căsătorise niciodată era că nu mai dorise pe nimeni altcineva în afară de ea, în ciuda a ceea ce-i făcuse ? *Du-te repede şi spune-i înainte să fie prea târziu*, îl îndemna o voce interioară. *Uită de Greta şi du-te după Laura-Jane. Bucură-te de anii pe care îi mai ai...*

Owen se trânti pe un scaun de lângă fereastră. îşi plânse de milă şi clătină din cap. Orice i-ar fi spus inima să facă, mândria care îi ruinase viaţa nu-i dădea nici acum voie să se ducă după femeia pe care o iubea.

Capitolul 8

Cariera lui David de actor de stand-up comedy începuse să înflorească. îi prelungiseră contractul, iar reacţia publicului îl facea să aibă şi mai multă încredere în sine. Fusese contactat de un impresar care îl văzuse jucând într-o seară şi care credea că putea face mai mult de atât. Salariul pe care îl primea de la Windmill îi permisese să se mute din camera sa din Swiss Cottage într-un apartament de două camere în Soho, mai aproape de teatru. Mutarea şi programul foarte încărcat pe care îl avea la teatru nu îi permiseseră să le viziteze pe mama sa şi pe Greta, precum plănuise. Dar era hotărât ca la următorul sfârşit de săptămână să se întoarcă în Ţara Galilor.

într-una din zile urma să înregistreze pentru BBC în Pordand Place. Era vorba despre un spectacol de comedie programat spre difuzare vinerea de la ora şapte seara, în primă audiţie. Emisiunea prezenta noile talente, iar el ştia că multe staruri se folosiseră de asta pentru a ajunge celebre şi bogate.

Se scula de dimineaţă, se îmbrăcă, îşi făcu patul cu grijă, îşi aranjă şosetele şi cravata şi dintr-odată simţi cum inima îi bate mai repede decât de obicei. Se duse în micuţa bucătărie şi puse ceainicul la fiert. Auzi *un* clichet dinspre cutia poştală şi ieşi să vadă ce a primit. întors în bucătărie, se uită surprins la plic. Recunoscu scrisul de mână al mamei sale, dar ştampila era din Stroud, nu din Monmouth. îşi făcu *un* ceai, se aşeză la măsuţă şi începu să citească.

11 Lansdown Road Stroud Gloucestershire 7 februarie 1946

Dragul meu, David,

Ştiu că ai văzut deja că nu îţi scriu din Marchmont, ci din casa surorii mele, Dorothy. Pentru a trece direct la subiect, m-am mutat din Gate Lodge şi voi rămâne aici până voi hotărî ce să fac. Nu am să te plictisesc cu amănunte. E suficient să-ţi spun că m-am decis să-mi văd de viaţa mea, să o iau de la capăt, să zic aşa. Oricum, nu-ţi face griji în privinţa mea. Sunt bine, iar Dorothy m-a primit cu foarte multă căldură. Dat fiind faptul că William s-a stins

anul trecut, nu-şi găseşte locul în casa aceasta mare şi se pare că avem nevoie una de cealaltă. Poate voi rămâne aici, nu ştiu. Timpul va decide. Sigur e că nu mă voi mai întoarce la Marchmont.

Dragul meu băiat, am să-ţi dau nişte veşti. Owen s-a îndrăgostit de Greta şi a cerut-o în căsătorie, iar ea a acceptat. Mi-e teamă că trebuie să ne obişnuim cu asta. Ştii cât de încăpăţânat e unchiul tău uneori. Sper însă ca aceste veşti să nu te supere prea tare. Mi-e teamă că sentimentele tale pentru Greta sunt mai mult decât simplă prietenie. Din câte am reuşit să îmi dau seama, cred că afăcut ce era mai bine pentru ea şi copilul ei. Am fost amândoi invitaţi la nuntă. Găseşti invitaţia în plic. Eu nu voi participa.

Sper foarte mult că vei găsi timp să vii să mă vizitezi, iar dacă nu, voi lua eu trenul şi voi veni la Londra.

Sper că eşti bine. Scrie-mi, dacă ai puţin timp liber.
Cu toată dragostea,
Mama

David reciti scrisoarea, nevenindu-i să creadă. Greta căsătorindu-se cu Owen... Simţi cum îl podidesc lacrimile. înţelegea motivele ei. Owen îi putea oferi Gretei tot ce şi-ar fi dorit. Nu ar fi fost posibil să se fi îndrăgostit de el. I-ar fi putut fi tată. Se căi că nu îşi dezvăluise sentimentele. Ar fi putut fi el cel care o ducea la altar. Acum probabil că o pierduse pentru totdeauna.

Cât despre faptul că mama sa plecase din Marchmont... David nu putu să nu se întrebe dacă o făcuse din cauza căsătoriei. Ştia cât de mult îi plăcuse să trăiască acolo şi ce trebuie să fi însemnat pentru ea să-şi ia rămas-bun. Era conştient că nu se întâlnea cu Owen, că relaţiile dintre ei erau reci şi distante, dar pusese asta pe seama personalităţilor lor atât de diferite.

Se uită la ceas şi îşi mai turnă o cană de ceai. Dintr-odată îi trecu ceva prin minte. Dacă Greta se căsătorea cu Owen, iar acesta îi recunoştea copilul, asta însemna că acel copil va moşteni Marchmont într-o bună zi? Se părea că da. Surprinzător, dar asta nu însemna prea mult pentru el. De când fusese mic, ştiuse că viitorul lui nu va fi în casa familiei lui. Avea de gând să-şi câştige existenţa şi orice şi-ar mai fi dorit prin munca şi talentul său. Chiar şi aşa, ştia cât de mult însemnase pentru mama lui că el urma să moştenească Marchmont. Gândul că un copil - al cărui tată era *un* american necunoscut - avea să moştenească ceea ce ştia că i se cuvenea lui de drept, era mai mult decât putea ea suporta.

David oftă adânc. Nu prea mai avea rost să se ducă la Marchmont în condiţiile astea. Se hotărî să se ducă la Gloucestershire la sfârşitul săptămânii sau să o întâlnească pe mama sa la Londra.

- Fir-ar să fie! exclamă când îşi dădu seama că mai avea doar *un* sfert de oră pentru a ajunge la Portland Place.

îşi puse în grabă pardesiul pe el, îndesă scrisoarea în buzunar şi ieşi, trântind uşa în urma lui.

Owen Jonathan Marchmont se căsători cu Greta Harriet Simpson la zece săptămâni după ce o văzuse pentru prima dată în pădure. într-o zi cenuşie de martie se cununară într-o capelă de pe domeniul Marchmont, în faţa unui mic grup de oameni. Greta nu invitase pe nimeni. Primise o scrisoare foarte drăguţă din partea lui David. Acesta refuzase invitaţia pe care i-o trimisese viitorul ei soţ, dar ei îi ura tot binele din lume. Nici LJ nu venise. Se mutase din Gate Lodge cu o lună înainte fără a-şi lua rămas-bun. Deşi se simţea vinovată cumva - ştiind că logodna ei trebuie să fi fost ceea ce o determinase pe LJ să plece - Greta se simţea şi uşurată în acelaşi timp. Prezenta lui LJ şi atitudinea ei faţă de căsătorie nu ar fi făcut decât să o deranjeze.

Acum, cu LJ plecată, era hotărâtă să-şi uite trecutul. Nunta era *un* nou început şi o şansă de a privi spre viitor. în timp ce stătea alături de Owen în faţa altarului, se rugă din toată inima ca acest lucru să fie posibil. Rochia de mireasă fusese croită intenţionat lungă şi largă, altfel ar fi fost foarte uşor de observat că era însărcinată.

Iar de acum încolo, se gândi în timp ce Owen o conducea spre ieşirea din biserică, copilul ei îi aparţinea lui.

La dejunul de după nuntă, care avu loc la Marchmont Hali, Greta se uita cum oaspeţii beau şampanie şi discutau, simţindu-se ciudat de străină de ceea ce se întâmpla acolo. Owen invitase trei ofiţeri din regimentul din care făcuse parte, pe doctorul Evans, nişte veri îndepărtaţi şi patru fermieri de-ai locului. Avocatul său, domnul Glenwilliam, fu cavalerul său de onoare.

Deşi oaspeţii i se adresau cu amabilitate, Greta simţea marea lor uimire că Owen se căsătorea după atâta timp. Şi mai mult decât atât, cu o femeie aşa de tânără. îşi dădea seama că, după ce se va naşte copilul, la mai puţin de nouă luni de la nuntă, toţi vor clătina din cap.

- Eşti bine, draga mea? o întrebă Owen, întinzându-i un pahar de şampanie.
- Da, mulţumesc.
- Am să mă adresez invitaţilor, să le mulţumesc că au venit, chestii din astea.
- Desigur.

Soţul ei se ridică, invitaţii se opriră din vorbit şi se întoarseră spre el.

- Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc foarte mult că aţi fost alături de noi, cu prilejul acestui eveniment fericit. Owen se uită spre Greta cu afecţiune. Poate că unii dintre voi aţi fost surprinşi când aţi primit invitaţia, dar, după ce aţi cunoscut-o pe Greta, aţi înţeles care sunt motivele mele de a mă căsători cu ea. Mi-a luat aproape şase decenii până să mă aşez la casa mea şi îi sunt foarte recunoscător soţiei mele că mi-a acceptat cererea în căsătorie. Nu vă pot spune de cât curaj am avut nevoie înainte de a îndrăzni să o cer, glumi Owen. Iar înainte să închei, aş dori să-i mulţumesc lui Morgan, labradorul meu, pentru că ne-a făcut cunoştinţă. Bătrânul câine e încă plin de viaţă.

Invitaţii aplaudară, iar domnul Glenwilliam ridică paharul în cinstea mirilor.

- Pentru mireasă şi mire!
- Pentru mireasă şi mire!

Greta bău puţin din şampanie şi îi zâmbi lui Owen, protectorul şi salvatorul ei.

Oaspeţii plecară pe seară, iar Greta şi Owen rămaseră să termine şampania, lângă foc.

- Ei bine, doamnă Marchmont, cum e să fii femeie căsătorită?
- Obositor.
- Desigur, draga mea. Cele de peste zi trebuie să te fi obosit foarte tare. De ce nu urci în camera ta? O voi ruga pe Mary să-ţi aducă cina la pat. Owen văzu imediat surpriza de pe faţa Gretei.
- Draga mea, dată fiind situaţia în care te afli, nu cred că ar fi corect din partea mea să îţi cer să împlinim unirea noastră. Propun să dormim ca şi până acum pentru moment. Odată ce nu vei mai fi însărcinată, ne vom gândi iar la asta.
- Dacă asta îţi doreşti, răspunse Greta calm.
- Da. Hai, la culcare!

Greta se ridică şi se duse la el pentru a-l săruta pe obraz.

- Noapte bună şi mulţumesc pentru o nuntă atât de frumoasă.
- Şi mie mi-a plăcut. Noapte bună, Greta!

După ce rămase singur, Owen îşi turnă nişte whisky, privind trist focul. De-a lungul zilei,

când se afla în faţa altarului şi îi puse Gretei inelul pe deget, nu se gândi decât că lângă el ar fi trebuit să fie Laura-Jane, jurându-şi unul altuia credinţă pentru totdeauna. De când plecase din Marchmont, îi dusese foarte mult lipsa. Nu era prima dată când se întreba dacă luase o hotărâre bună căsătorindu-se cu Greta. Nu mai putea schimba nimic şi îşi promisese ca niciodată să nu-i spună Gretei adevărul despre sentimentele sale. îi va da tot ceea ce va avea nevoie, cu excepţia iubirii lui.

în aprilie, după ce şi ultima zăpadă se topi şi începu să miroasă a primăvară, sarcina Gretei deveni copleşitor de mare. O facea să se mişte cu dificultate şi să doarmă cu greutate. Gretei i se umflaseră gleznele şi obosea cu uşurinţă. Observând problemele ei, Owen insistă să îl cheme pe doctorul Evans, care o examină cu grijă, o palpă pe burtă şi o ascultă cu un instrument ce semăna cu o trompetă.

- E totul în ordine ? întrebă Greta, în timp ce doctorul îşi strângea lucrurile.
- Da, perfect. Sper că eşti pregătită pentru un deranj dublu peste câteva luni. Cred că veţi avea gemeni, doamnă Marchmont. De aceea vă simţiţi atât de inconfortabil. Cred că cel mai bine ar fi să o luaţi mai uşor de acum încolo. Pentru moment vă recomand să staţi doar în pat până vi se vor dezumfla gleznele. Sunteţi foarte slăbuţă, doamna Marchmont, şi doi bebeluşi simt o provocare foarte mare pentru dumneavoastră. Staţi în pat şi odihniţi-vă. Nu cred că vor fi nici un fel de probleme. Inimile bebeluşilor bat puternic, iar dumneavoastră sunteţi într-o stare bună de sănătate. S-ar putea să vă trimit la spital în ultimele săptămâni, dar vom vedea cum vă simţiţi atunci. Mă duc jos să-i dau vestea cea bună tatălui. Deşi îi zâmbi amabil, Greta văzu o urmă de ironie în ochii lui. Trec să vă văd peste câteva zile.
- Mulţumesc, doctore.

Se întinse şi respiră uşurată. Dacă se îndoise vreodată de hotărârea de a se mărita cu Owen, acum ştia că făcuse ceea ce trebuia. Gemeni. Doi copii de hrănit, de îmbrăcat şi de îngrijit. Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de ei, dacă ar fi fost singură. După zece minute se auzi o bătaie în uşă. Owen traversă camera, se aşeză pe pat şi îi luă mâinile într-ale lui.

- Doctorul mi-a dat vestea cea bună, draga mea. Va trebui să ai grijă de tine şi să te odihneşti. Mary îţi va aduce toate mesele în cameră.
- îmi pare rău, Owen! Greta îşi feri privirea, cu ochii în lacrimi.
- Pentru ce ?
- Ai fost atât de drăguţ, dar sunt sigură că nu te aşteptai la doi copii sub acelaşi acoperiş.

- Mi-ai făcut cea mai mare favoare căsătorindu-te cu mine. Gemenii vor însufleţi această casă. Şi avem mai multe şanse să avem un băiat. O sărută pe obraz. Trebuie să plec la Abergavenny. Vrei să vin să-ţi citesc mai târziu?
- Da, dacă ai timp. Ai putea să-mi cumperi o pereche de andrele şi nişte lână de pe drum? Aş vrea să tricotez nişte hăinuţe pentru copii. Mary mi-a spus că mă va ajuta.
- Asta e o idee foarte bună. Vei fi ocupată cu ceva.

După ce plecă Owen, Greta se gândi la ce-i spusese. Nu era pentru prima dată când facea aluzie la cât de fericit ar fi fost dacă copilul ar fi fost băiat. Părea că toţi bărbaţii asta îşi doreau.

„Te rog, Doamne, ajută-mă să am un fiu!“

Greta născu în toiul nopţii, cu o lună mai devreme decât ar fi trebuit. îl chemară pe doctorul Evans şi pe moaşa Megan. Doctorul ar fi vrut să o ducă la spital, dar când ajunsese îşi dădu seama că Greta era imposibil de mişcat.

După cinci ore, veni pe lume o fetiţă de numai 2 kilograme. Douăzeci de minute mai târziu se născu şi un băieţel de 1,80 kilograme. Extenuată, Greta îşi luă fetiţa în braţe, privind cum doctorul îl loveşte pe băieţel la fund.

- Haide, haide! mormăi doctorul.

în cele din urmă, micuţul tuşi şi scânci. După ce îl spălă şi îl înveli strâns într-o pătură, doctorul i-l dădu Gretei.

- Poftiţi, doamnă Marchmont! Doi bebeluşi frumoşi.

Greta se uită la fiinţele perfecte pe care le aduse pe lume, plângând de fericire. Un val de iubire o copleşi într-atât încât aproape că i se opri respiraţia.

- Sunt sănătoşi ? întrebă emoţionată.
- Sunt bine amândoi, doamnă Marchmont, dar după ce îi îmbrăţişaţi, îi voi lua pentru a-i examina. Băieţelul e foarte micuţ şi are nevoie de mai multă atenţie. Mă duc să îi recomand soţului dumneavoastră să angajeze o soră medicală pentru câteva săptămâni. Vă rog să vă odihniţi. Megan va rămâne pentru a pune lucrurile în ordine.

Fără tragere de inimă, Greta i-l dădu pe băieţel medicului şi apoi pe fetiţă.

- Nu-i ţineţi prea mult, vă rog, spuse şi se întinse peste perne, strângând din dinţi în timp ce moaşa o cosea.

Mai târziu, când era cât pe ce să adoarmă, simţi un sărut pe obraz. Era Owen, care o privea zâmbind.

- Fata mea vitează! Ai reuşit să aduci pe lume un băieţel frumos.
- Şi o fetiţă.
- Desigur. îi putem da numele de Jonathan, Jonny, după mine şi tatăl meu?
- Sigur că da. Şi fetiţei ce nume să-i dăm?
- Te voi lăsa pe tine să alegi.
- Francesca Rose. Cheska.
- Cum doreşti tu, draga mea.
- Cum sunt bebeluşii ?
- Sunt bine. Au adormit amândoi imediat.
- îi pot vedea?
- Nu acum. Trebuie să te odihneşti. Aşa a spus doctorul.
- Bine, dar nu foarte târziu, te rog.
- Desigur, spuse Owen, apoi o sărută pe frunte şi ieşi din cameră.

Greta nu-şi văzu fiul în următoarele 48 de ore. Prea slăbită pentru a părăsi patul, o rugă pe sora adusă de Owen să i-l aducă şi pe Jonny, dar aceasta refuză, aducând- o doar pe Cheska.

- E bolnav, nu-i aşa? întrebă îngrijorată.
- Nu, are puţină febră şi doctorul nu vrea să-l mişte.
- Dar sunt mama lui, trebuie să-l văd. Are nevoie de mine.
- Toate la timpul lor, doamna Marchmont, îi răspunse sora fără menajamente.

Mai spre seară, Greta reuşi să se ridice în capul oaselor şi se chinui să se dea jos din pat. Străbătu coridorul, clătinându-se şi se duse în camera copiilor. îl găsi pe Owen ţinându-l în braţe pe micuţul care plângea. Cheska dormea liniştită în pătuţul ei.

- De ce te-ai dat jos din pat? o întrebă Owen, încruntându-se.
- Am vrut să-mi văd băieţelul. E bine ? Sora nu vrea să-mi spună nimic. Nu mă lasă nici măcar să-i ţin biberonul.

Greta se întinse să-l ia pe micuţ, dar Owen îl legănă protector.

- Nu, Greta, eşti prea slăbită. îl poţi scăpa. A avut o uşoară temperatură, dar doctorul spune că i-a trecut. Draga mea, de ce nu te întorci în pat ? Ai nevoie de odihnă.
- Nu. Vreau să-l ţin în braţe. Se întinse spre soţul ei şi aproape că i-l smulse pe Jonny din braţe. îşi privi lung copilul. Uitase cât de mic era şi văzu că avea obrajii roşii. îl iau cu mine în pat, spuse pe un ton hotărât.

- Nu fiţi ridicolă, doamnă Marchmont! Bebeluşul e foarte bine îngrijit, iar dumneavoastră trebuie să vă refaceri, se auzi sora, năpustindu-se în cameră în spatele ei.

- Dar... Dintr-odată, Greta fu dată la o parte. O lăsă pe soră să-l ia pe Jonny şi să-l pună înapoi în pătuţ, iar Owen o conduse înapoi în camera ei, ca pe un copil neastâmpărat. Ajunsă în pat, Greta începu să plângă necontrolat.

- îi voi spune surorii să vină la tine, draga mea, o asigură Owen, evident încurcat de starea ei emoţională, după care ieşi din cameră.

- Poftiţi, doamnă Marchmont! Toate mamele reacţionează la fel. îi întinse un pahar cu apă şi o pastilă. O să vă calmeze şi o să puteţi dormi.

Dar Greta nu putu să doarmă. Stătu întinsă în pat şi se uită fix în întuneric, cu gândul la privirea fioroasă a lui Owen când îi ceru să i-l dea pe Jonny. Nu era prima dată când se întreba dacă acela fusese motivul pentru care se căsătorise cu ea. Speranţa că va avea un moştenitor pentru Marchmont. Acum îi dăduse ceea ce-şi dorise.

După câteva zile, Greta îşi recăpătă puterile şi echilibrul emoţional. începu să aibă grijă de bebeluşii săi, amândoi fiind din ce în ce mai zdraveni. Sora nu îi mai stătea în cale. Viaţa ei se învârtea în jurul alăptatului şi al schimbatului scutecelor. Dormea pe apucate.

Mary şi sora o ajutau de câte ori avea nevoie, dar Greta voia să facă singură cât de mult putea.

Nu se mai gândea la problemele ei. Era în camera copiilor cum auzea cel mai mic plânset. îi liniştea, îi hrănea şi proteja. îşi dădu seama că niciodată nu fusese mai fericită. Viaţa ei căpătase *un* sens nou, doar pentru că cineva avea nevoie de ea. Era de neînlocuit în grija ei pentru cele două micuţe făpturi. Provocarea asta nu o indigna câtuşi de puţin, ci o facea să înflorească, iar gemenii creşteau frumos sub aripa ei protectoare. în fiecare zi la ora două după-amiaza, Owen îşi facea apariţia în camera copiilor. Abia de se uita la Cheska, dar îl ridica pe Jonny şi se juca cu el o oră, două. Uneori Greta îl găsea legănându-l pe genunchi în bibliotecă sau împingând premergătorul prin pietriş. Morgan mergea la pas cu el.

- Abia de se uită la tine, nu-i aşa, draga mea? Greta o sărută pe părul moale şi blond. Lasă, mami te iubeşte foarte mult.

în următoarele luni, Greta se gândi din ce în ce mai mult la relaţia ciudată dintre ea şi soţul ei. Dimineţile ea se ocupa de cei mici, în timp ce soţul ei era ori undeva pe proprietate, ori în oraş cu afaceri. în fiecare după-amiază petrecea câteva ore cu Jonny, în timp ce ea stătea cu Cheska în camera copiilor. în timpul zilei se întâlnea foarte puţin cu soţul ei. Seara

continuau să ia cina împreună la masa lungă şi lustruită, dar Greta observă că discuţiile lor deveneau din ce în ce mai formale.

Singurul subiect comun erau copiii. Ochii lui Owen se aprindeau când povestea despre cum Jonny îl trăgea de coadă pe Morgan sau despre cum se bucura şi râdea când îl gâdila. Apoi însă se lăsa tăcerea. De obicei, Greta se retrăgea în camera ei imediat după cină, epuizată şi recunoscătoare că Owen încă nu adusese vorba despre schimbarea felului în care dormeau.

Uneori, în toiul nopţii, când se afla în camera copiilor pentru a-l supraveghea pe Jonny, care răcea în mod regulat sau facea febră, Greta se tot gândea la strania ei căsătorie. I se părea că nu îl cunoştea pe Owen mai bine decât în ziua în care îl întâlnise. Era încă drăguţ şi atent cu ea, dar se simţea de parcă ar fi fost pentru el mai degrabă o nepoată răsfăţată, decât soţie. Deseori se visa în braţele unui bărbat tânăr şi puternic, apoi se gândea că lipsa acestuia era un mic sacrificiu pe care trebuia să-l facă. Copiii ei aveau tată, toţi trei aveau unde sta şi nu le va lipsi nimic niciodată. Dorinţele ei personale nu erau o prioritate.

Trecu tm an şi apoi încă unul. Greta era foarte încântată să-şi vadă copiii rostind primele cuvinte şi făcând primii paşi. Gemenii erau foarte apropiaţi. Comunicau într-un fel înţeles numai de ei şi se jucau fericiţi ore în şir. Jocul lor preferat era Hănsel şi Gretel în care se prefăceau că sunt cei doi fraţi din povestea lor favorită şi îşi imaginau că într-un luminiş din pădurea din Marchmont se afla casa de turtă dulce a vrăjitoarei. Când ajungeau la sfârşitul poveştii, fugeau înapoi la Greta, ţipând cu tm amestec de frică şi plăcere, Jonny ţinând-o strâns de mână pe Cheska.

Gretei i se părea că râsul copiilor ei e cel mai frumos sunet din lume. îi plăcea nespus de mult să-l vadă pe Jonny având grijă de surioara lui şi pe Cheska la fel de grijulie când frăţiorul ei răcea sau tuşea, lucru care se întâmpla destul de des.

Relaţia dintre Jonny şi Owen era din ce în ce mai bună. Jonny îl striga „Ta“ şi zâmbea radios de câte ori Owen intra în camera lor, apoi ridica braţele pentru a fi strâns la piept. De multe ori Greta îi privea cum dispăreau amândoi în pădure, ţinându-se de mână, în timp ce Jonny alerga pentru a ţine pasul cu Owen. Deşi favoritismul evident al soţului ei o deranja foarte tare, nu lăsă să se vadă asta. în schimb dezvoltă o legătură strânsă între ea şi fetiţa sa angelică, cu părul de aur.

Din când în când aveau oaspeţi. Domnul Glenwilliam şi soţia lui obişnuiau să vină la cină. Uneori, duminica, venea la prânz administratorul fermei. într-un weekend veniră câţiva tovarăşi din armată. Owen însă nu socializa cu multă plăcere.

Prietenia dintre Greta şi Mary crescu chiar dacă una era stăpâna, iar cealaltă servitoarea casei. Mary îi mărturisi Gretei că Huw Jones, unul dintre muncitorii de la fermă, îi facea curte de câteva luni. îi mai spusese că ultima dată când se întâlniseră o sărutase şi că îi plăcuse foarte mult. Greta simţi un ghimpe de invidie la gândul că Mary avea un pretendent tânăr, dar trăi cu emoţie povestea lor de dragoste. Uneori se uitau amândouă prin *Picturegoer*, revista săptămânală pe care o primea Greta sau se distrau pe seama giumbuşlucurilor copiilor. Greta îi mulţumea lui Dumnezeu că Mary era acolo. Era singura prezenţă feminină şi tânără din jurul ei.

Capitolul 9

- Dragul meu, ce bine îmi pare să te revăd! Arăţi grozav!

LJ se întinse şi îşi sărută fiul pe ambii obraji.

- Mă bucur să te văd, *ma.* Intrăm?
- Da. Eşti sigur că îţi permiţi să mergem aici ?

Femeia se uită în jur prin recepţia hotelului Savoy, în timp ce se îndreptau spre restaurant.

- Sigur că da. îmi merge foarte bine, *ma.* Aştept de mult momentul ăsta, îi răspunse el zâmbind larg.

LJ fu surprinsă să vadă că proprietarul îl salută pe David cu căldură şi îi conduce către un separeu într-un colţ al încăperii.

-Vii des aici?

- Leon, agentul meu, mă aduce mereu aici să luăm prânzul. Doreşti şampanie, *ma*?

David chemă *un* ospătar.

- O sticlă de Veuve Clicquot, vă rog. Azi e o zi specială.
- De ce, dragul meu?
- BBC a decis să-mi ofere propria emisiune la radio.
- O, David! LJ bătu din palme fericită. Minunat! Mă bucur foarte mult pentru tine.
- Mulţumesc, *ma.* Emisiunea mea va fi difuzată lunea de la 6 la 7 seara. Voi fi cel care prezintă şi de fiecare dată voi avea în studio diferiţi actori şi cântăreţi.
- Sigur că o duci foarte bine dacă o poţi scoate pe mama ta la masă la Savoy.
- Nu datorită BBC-ului, trebuie să recunosc. Nimeni nu s-a îmbogăţit lucrând pentru ei. Sunt alte lucruri pe care le fac şi se adună

Capitolul 10

deja. Leon crede că aş putea primi *un* mic rol într-un film produs de Shepperton Studios. Mai e şi Windmill şi...

- încă mai lucrezi acolo? Mă gândesc doar că... ştii... nu mi-a plăcut niciodată ideea...

- Pentru moment, da. Aminteşte-ţi că mi-au oferit o slujbă când nimeni altcineva nu ar fi facut-o. Oricum, mai întâi trebuie să fiu sigur că pentru şase luni am siguranţă, iar emisiunea de la BBC merge bine. Cred însă că nu îţi va plăcea numele spectacolului.

- Nu?! Cum se numeşte?

- *Trucurile lui Taffy.*

- Fantastic! Nu mai scapi de numele ăsta stupid. Pentru mine vei fi mereu David, dragul meu.

Sosi şampania, iar ospătarul le turnă în pahare.

- Pentru tine, *ma.* Pentru toată susţinerea ta, spuse David, ridicând paharul.

- Nu fi prostuţ, eu nu am făcut nimic. Tu ai făcut totul, singur.

- M-ai ajutat foarte mult, *ma.* Când ţi-am spus prima dată că vreau să devin actor de comedie, nu ai sărit să mă certi, chiar dacă suna foarte ridicol, iar când am plecat la Londra să-mi încerc norocul, nu m-ai socotit iresponsabil.

- îmi pare nespus de bine că ai reuşit. Pentru tine, dragul meu. Să o dăm pe gât, cum se spune. Luă o gură de şampanie, după care deveni foarte serioasă. David, trebuie să te întreb: ai resentimente pentru cele petrecute cu Greta şi Owen? Ştii la fel de bine ca mine că înşelăciunea lor este aproape un delict. Amândoi ţi-au confiscat dreptul la moştenire. Sunt sigură că, dacă ai hotărî să îi dai în judecată, ar fi un proces greu. Până la urmă, bebeluşii s-au născut la şase luni după întâlnirea lor. Sigur şi doctorul Evans ştie adevărul, doar el i-a adus pe lume.

- Nu, *ma,* răspunse David ferm. Amândoi ştim că doctorul Evans nu va vorbi niciodată împotriva lui Owen. Se cunosc de foarte mult timp. Pe de altă parte, am început să am succes în cariera mea, iar un scandal de asemenea proporţii ar distruge totul. Sunt fericit că îmi pot croi singur drumul. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut până acum a

fost să plec din Marchmont. Nu-mi lipseşte nimic. Ce fac Owen şi Greta?

- Nu ştiu absolut nimic despre ei. Nu mai ţin legătura cu Owen de când am plecat. îmi mai scrie Mary ca de obicei, dar nu am mai primit nimic de la ea de mult. Chiar nu înţeleg cum poţi să accepţi situaţia atât de senin. Eu nu pot, spuse, aproape golind paharul de şampanie.

- Poate pentru că niciodată nu m-am aşteptat să moştenesc Marchmont. De mic am ştiut că Owen nu mă place, cu toate că nu am înţeles de ce.

LJ strânse din dinţi. Nu-i pomenise niciodată lui David despre relaţia ei cu Owen şi nici nu-i explicase cauza antipatiei acestuia.

- Nici eu nu ştiu, David. Pe scurt, situaţia e îngrozitor de urâtă. Putem comanda acum? îmi este foarte foame.

Se serviră cu supă de homar, coaste de miel şi salată de fructe şi vorbiră despre formatul emisiunii lui David.

- Cum stai cu fetele ? Ai vreo noutate ? încercă LJ să-l descoasă.

- Nu, *ma,* sunt atât de ocupat că nici nu pot să mă gândesc la o relaţie. Cum merg treburile în Gloucestershire ?

- Nu am preferat niciodată partidele de bridge sau micile bârfe, dar nu am de ce să mă plâng.

- Recunoaşte că îţi lipseşte Marchmont, o iscodi David, uitându-se în ochii ei.

- Posibil, totuşi nu foarte multe femei de vârsta mea ar spune că le lipseşte să se trezească la 5 dimineaţa pentru a mulge vacile alea blestemate. Dar măcar aveam un rost. Timpul liber pe care îl am acum face ca ziua să treacă foarte greu. S-ar putea să mă obişnuiesc cu asta, doar nu sunt încă atât de în vârstă. Auzi, Dorothy a îmbătrânit. LJ oftă şi luă o pauză. Da, fir-ar să fie! îmi lipseşte tare mult locul ăla. Mi-e dor să mă trezesc dimineaţa, să privesc ceaţa de pe dealuri şi să ascult izvorul cum curge. E atât de frumos acolo şi...

Vocea i se stinse şi David văzu lacrimi în ochii ei.

- *Ma,* îmi pare nespus de rău! întinse mâna şi o puse peste a

mamei sale. Dacă Marchmont înseamnă atât de mult pentru tine, aş putea începe demersurile să lupt pentru el. Iartă-mă că am fost egoist. A fost casa ta pentru mai mult timp decât a mea, iar acum ai pierdut-o. Şi doar pentru că am trimis-o pe Greta acolo.

- Doamne, David, nu te învinovăţi pentru că ai încercat să ajuţi pe cineva la nevoie. Nimeni nu ar fi putut să prevadă ce se va întâmpla. Oricum... LJ scoase o batistă din geantă şi îşi şterse ochii pe furiş. Nu mă lua în seamă, am băut prea multă şampanie şi nu sunt decât o femeie care a îmbătrânit şi se uită în urma ei.
- Eşti sigură că nu te poţi întoarce la Marchmont, *mai*
- Niciodată. LJ îl ţintui cu o privire. Ochii îi deveniră duri. Ar trebui să plec spre gară acum. E trecut de ora 3 şi Dorothy va intra în panică dacă nu mă întorc la ora la care i-am spus.

David făcu semn pentru a i se aduce nota. Nu-i plăcea deloc să o vadă pe mama lui suferind.

- Desigur. A fost minunat că ne-am întâlnit.

în cinci minute erau deja afară. îşi conduse mama spre un taxi.

- Ai grijă de tine, te rog! îi spuse şi o sărută.
- Bineînţeles, nu-ţi face griji pentru mine, dragul meu! Sunt tare ca piatra. David se uită lung după taxi, simţindu-se uşor deprimat. De-a lungul timpului

avusese deseori impresia că relaţia distantă dintre Owen şi mama sa ascundea ceva. Dar nu-şi dădea seama ce.

Capitolul 10

În după-amiaza zilei în care gemenii împliniră trei ani, Greta organiză o mică petrecere pe terasă. Ea, Owen, Mary, Jonny şi Cheska petrecură două ore mâncând sendvişuri şi tort de ciocolată şi jucând baba oarba şi de-a v-aţi ascunselea prin pădure.

La culcare, Gretei i se păru că Jonny era prea îmbujorat şi îi puse mâna pe frunte. Rupse jumătate de aspirină, o puse în puţin suc şi i-o dădu să o bea. De obicei, asta îi scădea temperatura. Jonny tuşea însă destul de rău după ce cu o săptămână în urmă avusese un atac de bronşită, dar păruse vioi în după-amiaza aceea. După ce îşi adormi fiul, Greta se duse să-i spună lui Owen îngrijorarea ei şi luară cina împreună.

- S-a jucat prea mult azi, pun pariu, spuse Owen zâmbind larg. Mâine când o să-l pun pe noua lui tricicletă se va înviora. încet, încet devine un tânăr voinic şi frumos. O să-l urc pe ponei în câteva luni.

În ciuda încurajărilor lui, Greta nu-şi găsi liniştea când urcă să se culce. Deşi Jonny se îmbolnăvea des şi mereu, ea era cea care îl îngrijea, iar de data asta presimţirile ei materne nu-i dădeau pace. Se strecură iar în camera copiilor şi îl găsi pe Jonny tuşind şi zvârcolindu-se în pătuţ. Tuşea lui devenise guturală şi şuierătoare. îi puse mâna pe frunte şi simţi că ardea. îl dezveli şi îl şterse cu un burete umed, dar temperatura nu scăzu. Se aşeză lângă el privindu-l, încercând să- şi controleze frica. Jonny avusese deseori febră şi nu voia să îşi facă griji prea mari. După o oră însă, când se aplecă iar să-i simtă fruntea, Jonny nu mai deschise ochii la atingerea ei. în schimb, tuşea şi bolborosea

Capitolul 11

ceva neînţeles.

-Jonny e bolnav, sunt sigură de asta, strigă ea, dând buzna în camera lui Owen.

Soţul ei se trezi imediat îngrozit.

- Ce are?

- Nu ştiu, spuse Greta stăpânindu-şi plânsul, dar nu a fost niciodată aşa de rău. Te rog, cheamă-l pe doctorul Evans. Acum!

După patruzeci de minute doctorul se apleca peste pătuţul lui Jonny. îi luă temperatura şi îi ascultă cu stetoscopul respiraţia întretăiată.

- Ce are, doctore ? întrebă Greta.

- Are o bronşită afurisită care se poate transforma în pneumonie.

- Dar se va face bine, nu-i aşa? întrebă Owen îngrozit, schimbându-se la faţă.

- Vă recomand să-l ducem la spital în Abergavenny. Nu-mi place cum se aud plămânii lui. Cred că încep să aibă lichid.

- O, Doamne! gemu Owen, frângându-şi mâinile disperat.

- Să nu ne panicăm. Vreau doar să fim precauţi. îl puteţi duce cu maşina, domnule Marchmont? Ar fi mai repede decât să chemăm ambulanţa. Voi suna pentru a anunţa că veniţi cu Jonny. Ajung şi eu apoi.

Owen dădu din cap în timp ce Greta îşi ridică băieţelul în braţe şi toţi trei o luară în jos pe scări spre maşină. în drum spre spital, ţinându-şi copilul strâns la piept, Greta observă cum lui Owen îi tremurau mâinile pe volan.

Starea lui Jonny se înrăutăţi foarte tare în următoarele patruzeci şi opt de ore. în ciuda eforturilor disperate ale doctorilor şi asistentelor, Greta asculta neajutorată cum fiul ei se chinuia să respire şi devenea din ce în ce mai slăbit. îi era teamă să nu o lase inima de disperare. Owen stătea tăcut lângă patul lui Jonny, nici unul din ei neputând să-l liniştească pe celălalt.

Jonny muri la ora 4 dimineaţa, în a treia zi după ce împlinise trei ani. Greta îl ţinu în braţe pentru ultima oară, privind atent la fiecare detaliu al feţei sale adorabile, la guriţa lui perfectă şi trandafirie şi pometii înalţi exact ca ai tatălui său. Nu schimbă nici o vorbă cu Owen în drum spre casă. Erau prea devastaţi pentru a vorbi. Greta se duse direct în camera copiilor şi o strânse pe Cheska la piept, plângând cu capul în

părul ei.

- O, draga mea, de ce el? De ce?

Mai târziu coborî clătinându-se pentru a-l căuta pe Owen. îl găsi în bibliotecă. Avea o sticlă de whisky lângă el şi plângea cu capul în mâini. Plângea din tot sufletul, sughiţând.

- Te rog, Owen, nu... îl rugă Greta punându-şi braţele în jurul umerilor lui.

- L-am... l-am iubit atât de mult. Ştiu că nu era al meu, dar de când l-am ţinut pentru prima dată în braţe am... Owen tremura îngrozitor. Era ca şi copilul meu.

- Chiar a fost copilul tău, Owen. Te adora. Nici un tată nu ar fi putut face mai mult pentru el.

- A trebuit să-l văd cum moare suferind atât de mult. Owen îşi luă iar capul în mâini. Nu pot să cred că a murit. De ce el? Nici nu a apucat să trăiască, iar eu am cincizeci şi nouă de ani. Eu trebuia să mor, Greta! Se uită în sus la ea. Pentru ce am trăit până acum?

Greta suspină adânc.

- O ai pe Cheska.

Greta sperase ca funeraliile să-i apropie pe ea şi pe soţul ei. Owen părea că îmbătrânise zece ani în zece zile. Fu nevoie să-l susţină în timp ce priveau cum micuţul sicriu cobora în pământ. Le propusese vicarului şi lui Owen să-l înmormânteze pe Jonny în luminişul din pădure unde îi plăcuse atât de mult să se joace cu surioara lui.

- Aş prefera să mă gândesc la el înconjurat de copaci, decât de oase, într-un cimitir.

- Cum vrei, bolborosi Owen. E mort, nu mai contează unde zace.

Greta nu ştiu dacă era bine să o ia şi pe Cheska la înmormântare. Micuţa nu înţelegea unde dispăruse frăţiorul ei.

- Unde e Jonny? întreba cu ochii în lacrimi. Se va întoarce curând?

Greta dădu din cap pentru a o suta oară, spunându-i că fratele ei a plecat în Rai şi că era înger acum şi se uita la ei de pe un nor mare şi

pufos. în cele din urmă, dându-şi seama că fusese mai bine pentru Cheska să nu vadă cum frăţiorul fusese pus în pământ, Greta îşi luă fiica în pădure şi îi arătă locul. Plantase un brăduţ deasupra până când urma să fie gata piatra funerară.

- Acesta este un copac special, îi explică micuţei. Jonny a iubit pădurea şi vine aici cu prietenii săi îngeri pentru a se juca.

- O, spuse Cheska, mergând încet spre brad şi atingându-i una dintre ramurile delicate. Aici e Jonny?

- Da, draga mea, oamenii pe care îi iubim nu ne părăsesc niciodată.

- Copacul îngerului, rosti Cheska dintr-odată. E aici, mami, e aici. îl vezi printre ramuri ?

Pentru prima dată după două săptămâni, Greta o văzu pe Cheska zâmbind.

Deşi devastată, Greta ştia că trebuia să menţină o aparenţă de normalitate pentru fetiţa ei. în schimb, Owen începuse să bea regulat şi foarte mult. Mirosea a alcool la micul dejun, iar până seara la cină abia mai putea sta pe scaun. După cumplita pierdere suferită, devenise ursuz şi retras şi nu mai era în stare să poarte o conversaţie raţională. Greta începu să ia cina în camera ei, sperând ca în timp, pe măsură ce îi mai trecea tristeţea, Owen să îşi revină. După câteva luni însă, odată cu venirea toamnei, Greta îşi dădu seama că starea soţului ei se înrăutăţea.

într-o dimineaţă auzi un ţipăt venind dinspre coridor. O găsi pe Mary la uşa camerei lui Owen, cu obrazul umflat.

- Ce s-a întâmplat ? o întrebă alarmată.

- Stăpânul a aruncat cu o carte în mine. S-a plâns că nu i-am făcut oul aşa cum îi place. Dar chiar aşa i-l făcusem. Pentru Dumnezeu...

- Du-te şi spală-te pe faţă! Mă duc să vorbesc cu el.

Greta bătu la uşă, după care intră.

- Ce vrei ? o întrebă pe ton agresiv. Stătea pe scaun, iar Morgan

era la picioarele lui. Micul dejun de pe tavă era neatins, iar el îşi turna un pahar de whisky dintr-o sticlă aproape goală.

- Nu crezi că e prea devreme pentru asta?

Arătă spre pahar, gândindu-se cât de slab arăta în pijama.

- Vezi-ţi de ale tale! Nu poate omu să bea în casa lui când are chef?

- Mary e foarte supărată. Va avea o vânătaie în locul în care ai lovit-o cu cartea.

Owen se uită în gol, ignorând-o.

- Nu vrei să discutăm, Owen? Se întâmplă ceva cu tine.

- Nu se întâmplă nimic, zbieră, terminându-şi paharul şi întinzându-se după sticlă.

- Cred că ai băut destul azi, Owen, îi spuse pe un ton scăzut, înaintând spre el.

- O, chiar crezi asta? Cu ce drept mă judeci tu pe mine?

- Cu nici un drept. Doar că nu îmi place să te văd aşa. Asta-i tot.

- Oricum, e doar vina ta. Owen se lăsă pe spate în scaun. Dacă nu mă căsătoream cu tine şi nu îi recunoşteam pe bastarzii tăi, nu aş fi avut de ce să beau acum, nu crezi ?

- Te rog, Owen, nu-l numi pe Jonny bastard. L-ai iubit.

- L-am iubit? Se aplecă şi o apucă pe Greta de încheieturile mâinilor. De ce aş iubi copilul nelegitim al unui yankeu?

începu să o zgâlţâie pe Greta la început mai încet, apoi din ce în ce mai tare. Morgan începu să mârâie.

- Opreşte-te, îmi faci rău, opreşte-te!

- De ce să mă opresc ? urlă Owen. îi dădu drumul la o mână şi o plesni puternic peste faţă. Tu de fapt eşti o târfuliţă proastă, nu? Nu?

- Lasă-mă!

Greta reuşi să se elibereze şi fugi spre uşă, plângând în hohote. Owen o privea cu ochii înceţoşaţi de alcool, apoi începu să râdă. Un zgomot ascuţit şi cumplit o făcu pe Greta să fugă spre camera sa. Se aruncă pe pat şi îşi acoperi capul în mâini.

Owen se comporta din ce în ce mai urât. Momentele sale de luciditate erau foarte rare. Prezenţa Gretei îl facea să răbufnească cu furie, Mary fiind singura persoană pe care o suporta pe lângă el.

După câteva incidente violente, Greta îl chemă pe doctorul Evans, temându-se că situaţia scăpase de sub control. Doctorul fusese dat afară din camera lui Owen, de un val de cărţi, pahare şi orice găsi soţul ei la îndemână.

- Are nevoie de ajutor, doamnă Marchmont, îi spuse Gretei în timp ce aceasta îi oferea o ceaşcă de cafea. Moartea lui Jonny i-a provocat o depresie şi încearcă să-şi găsească consolarea în alcool. A fost cât pe aci să moară în război, ştiţi. Când s-a întors în Anglia, înainte să plece în Kenya, aproape că a făcut o comoţie cerebrală. Mă întreb dacă nu cumva pierderea lui Jonny nu a redeschis nişte răni vechi.

- Şi ce aş putea să fac ? Greta îşi frecă agitată fruntea. Mă loveşte de câte ori mă vede şi am început să mă tem pentru Cheska. Nu mănâncă, doar goleşte sticlă după sticlă.

- Ai putea pleca să stai undeva pentru o vreme ? Undeva la rude ? Poate, dacă pleci, se va speria şi se va schimba.

- Nu am unde să mă duc şi nici nu l-aş putea lăsa în starea asta.

- Se pare că Mary se descurcă admirabil. E singura persoană care ştie cum să se poarte cu el. Desigur, cel mai bine ar fi să-l trimitem într-un loc unde ar primi ajutor, dar...

- Nu ar pleca din Marchmont niciodată.

- Atunci, singura soluţie este să fie luat în evidenţă de o instituţie de profil, dar pentru asta trebuie să mergem la tribunal şi să cerem acordul judecătorului. După părerea mea, nu e nebun, ci doar un alcoolic în depresie. îmi pare rău că nu pot face mai mult. Sunt îngrijorat pentru siguranţa dumneavoastră şi a fetiţei, încercaţi să vă gândiţi unde aţi putea merge şi sunaţi-mă, vă rog, dacă aveţi nevoie de ajutor sau de vreun sfat.

- Aşa voi face, doctore, mulţumesc.

în fiecare noapte în care Greta îl auzea pe Owen sforăind zgomotos, îşi jura că dimineaţă avea să-şi facă bagajele, s-o ia pe Cheska şi să plece. în zori însă se trezea la realitate. Unde s-ar fi putut duce ? Nu avea nimic: nici bani, nici un loc al ei. Tot ce avea era aici, lângă Owen.

în cele din urmă, nu abuzurile fizice sau mentale ale lui Owen o făcură să se hotărască. într-o după-amiază, când intră în camera lui Cheskăi pentru a vedea dacă aceasta încă mai dormea, văzu că pătuţul fetiţei era gol.

- Cheska, Cheska! strigă, dar nu primi nici *un* răspuns.

O luă la fugă pe coridor şi, când era gata să bată la uşa lui Owen, auzi chicote venind dinăuntru. Deschise uşa cât putu de încet. Ceea ce văzu prin crăpătura uşii o făcu să se cutremure. Owen stătea pe scaun, iar Cheska, fericită, era cocoţată pe genunchiul lui, în timp ce el îi citea o poveste. Era o scenă de perfectă armonie cu excepţia faptului că Cheska era îmbrăcată de sus până jos în hainele fratelui ei.

Capitolul 11

Greta ajunse cu Cheska în Londra într-o seară de octombrie rece şi ceţoasă. îşi dădu seama că trecuseră aproape patru ani de când plecase de aici. Avea un geamantan cu hainele ei şi ale fetiţei şi patruzeci de lire - banii primiţi demult de la David - şi încă douăzeci de lire pe care le luase din portofelul lui Owen. După ce o găsise pe Cheska în hăinuţele lui Jonny, înţelesese că trebuia să plece. Urmaseră zile de agonie, în care Greta îi mărturisise lui Mary că se simţea vinovată să-l lase pe Owen singur în grija ei, dar ştia că nu avea de ales.

- Trebuie să plecaţi, domnişoară Greta, dacă nu pentru dumneavoastră, pentru binele fetiţei. Mă ocup eu de stăpân. Dacă mai aruncă cu ceva în mine, mă feresc, spuse Mary, zâmbind curajoasă,. Iar doctorul Evans e la o distanţă de un apel telefonic, nu?

Owen se afla ca de obicei în camera lui, gata să-şi înceapă ritualul

zilnic pentru uitare, când Greta bătuse la uşa lui să îi spună că va pleca împreună cu Cheska în Abergavenny pentru nişte cumpărături şi că ar putea lipsi toată ziua. Owen se uita la ea cu privirea neclară. Nu era sigură că o auzise. Huw, logodnicul lui Mary, fusese de acord să le ducă cu maşina la gara din Abergavenny. După ce se despărţiseră, Greta cumpărase două bilete până la Londra şi se urcase în tren.

în timp ce se îndepărta rapid de Ţara Galilor şi de căsătoria sa dezastruoasă, Greta privi nemişcată pe geam. Habar nu avea unde vor dormi în noaptea aceea, dar orice părea mai bine decât să trăiască într-o continuă frică de soţul a cărui instabilitate psihică se înrăutăţea. Nu se putea uita în urmă, în ciuda pierderii lui Jonny. Cheska se sprijinea de ea, ţinând o păpuşă de cârpă sub braţ. Greta îşi îmbrăţişă grijulie singurul copil. Chiar dacă ştia că se întorcea la Londra cu puţin mai mult decât avusese când plecase, Greta se simţea surprinzător de puternică şi de curajoasă.

Când trenul opri în Paddington, coborî pe peron, chinuindu-se să ducă geamantanul şi să o ţină pe Cheska căreia îi era foarte somn. Se îndreptă spre staţia de taxiuri şi îi ceru şoferului să o ducă la hotelul din strada Basil, în Knightsbridge. Fusese cândva acolo cu Max şi ştia că era un loc respectabil, dar scump. Când se dădu jos din taxi şi se îndreptă spre holul hotelului, zgomotul de pe străzile Londrei în contrast cu liniştea de la Marchmont se auzi asurzitor în urechile Gretei. Se linişti când intră în atmosfera atrăgătoare a edificiului. Fură conduse într-o cameră dublă, iar Greta comandă imediat două rânduri de sendvişuri şi un ibric cu ceai.

- Am ajuns, draga mea. Greta o aşează pe Cheska la o măsuţă. Avem brânză şi roşii, cum îţi place ţie.

- Nu vreau, nu vreau, scutură Greta din cap şi începu să plângă.

Greta nu insistă să o convingă să mănânce. în schimb, despachetă bagajul şi o îmbrăcă pe micuţă în pijama.

- Gata, iubito. Nu e ăsta un răsfăţ ? Să stăm la hotel în Londra, amândouă în aceeaşi cameră?

Fetiţa clătină din cap că nu.

- Cheska vrea să meargă acasă, se smiorcăi.
- Urcă-te mai bine în pat şi mami îţi va citi ceva.

Asta o înveseli şi Greta îi citi o poveste de fraţii Grimm, cartea ei preferată şi - se gândi cu infinită tristeţe - a fiului său. Citi până când micuţei îi căzură pleoapele şi în cele din urmă adormi. Rămase apoi pe pat, uitându-se atentă la ea. Pometii înalţi, năsucul cârn şi gurița roşie erau încadrate într-o formă de inimă. Buclele naturale ale părului ei blond-auriu păreau s-o îmbrace în locul rochiţei de noapte. Cârlionţii perfecţi îi cădeau pe umeri. Genele lungi şi negre se odihneau peste pielea netedă de sub ochi. Dormind, Cheska arăta ca un înger. Greta simţi un puternic val de dragoste. Cheska nu-i ceruse niciodată nimic, părând să accepte pur şi simplu felul în care Owen îi acorda atenţie doar lui Jonny, iar pe ea o ignora.

Deşi Greta suferea în fiecare zi pentru pierderea fiului ei, detesta acea mică parte din ea care era aproape recunoscătoare că nu o pierduse pe fiica ei iubită. Se dezbrăcă şi apoi se aplecă să o sărute pe micuţă pe obraz.

- Noapte bună, draga mea. Somn uşor!

Se aşeză apoi în pat şi stinse lumina.

în ciuda tăriei de care dăduse dovadă Greta, primele zile la Londra se dovediseră grele. Prima sa grijă fu să găsească un loc unde să stea cu fiica ei. Cheska însă obosise să fie dusă din apartament în apartament şi devenise agitată şi posacă. Gretei nu-i plăceau privirile neîncrezătoare ale proprietăreselor pe care le întâlnea când le spunea că e văduvă. Trebuia să se obişnuiască cu blestemul de a fi o mamă singură. După ce căutase timp de trei zile, găsi un apartament curat şi luminos la ultimul etaj al unei case, foarte aproape de unde locuise înainte de a pleca spre Ţara Galilor. Strada Kendal era chiar în josul Şoselei Edgware şi apropierea asta îi dădea Gretei un sentiment de siguranţă. Celălalt avantaj era faptul că proprietăreasa fusese foarte înduioşată să afle că tatăl Cheskăi murise imediat după război.

- Şi eu mi-am pierdut soţul şi fiul, doamnă Simpson. Mare grozăvie! oftă ea. Foarte mulţi tineri cresc fără taţii lor. Din fericire, soţul meu mi-a lăsat casa asta şi astfel îmi pot câştiga existenţa. E o clădire liniştită. Eu locuiesc la subsol, iar la parter stau nişte doamne în vârstă. Fetiţa dumneavoastră este *un* copil bun, nu-i aşa?

- O, da, foarte bun. Nu-i aşa, Cheska?

Cheska dădu afirmativ din cap şi zâmbi larg către proprietăreasă.

- Ce fetiţă drăguţă aveţi, doamnă Simpson! Când aţi dori să vă mutaţi? întrebă, evident cucerită.

- Cât mai repede.

Greta îi dădu o sumă pentru garanţie şi chiria pe o lună. Se mutară după două zile. Greta trase unul dintre paturi în cealaltă cameră pentru ca Cheska să aibă camera ei şi să nu fie deranjată în timpul nopţii.

în prima seară, Greta o puse pe micuţă în pat, după care se duse în camera sa şi se aşeză într-un fotoliu. După spaţiul incredibil de mare al casei din Marchmont, aici se simţea îngrozitor de claustrofobă. Dar era tot ceea ce putea face în momentul acela. Aproape că terminaseră banii pe care îi avusese la ea şi ştia că trebuia să-şi găsească repede o slujbă. Deschise un periodic de seară pe care îl cumpărase mai devreme şi se uită la rubrica de locuri de muncă vacante. Trecu cu privirea prin toate anunţurile şi le notă pe cele care păreau interesante. Era foarte deprimată de faptul că nu existau slujbe care i s-ar fi potrivit şi regreta lipsa ei de instruire pentru celelalte. Se duse la bucătărie, îşi făcu un ceai şi aprinse o ţigară. Despre slujba ei de la Windmill nu ar fi putut spune nici unui posibil angajator şi nici nu dorea să se întoarcă acolo. Ar fi însemnat ca Cheska să rămână singură până seara târziu. Ar fi preferat să facă o muncă respectabilă de secretariat într-un birou în West End City. Imediat după ce îşi va găsi de lucru, va trebui să caute pe cineva să stea cu Cheska în timp ce ea se afla la serviciu.

Ziua următoare Greta îi aduse micuţei sale ciocolată şi o luă cu ea

într-o cabină telefonică de unde sună pentru interviuri. Spunea cu jumătate de gură că ştia să dactilografieze şi că mai lucrase în domeniul acela. Stabilise două întâlniri pentru dimineaţa următoare, dar nu ştia ce să facă cu Cheska în timpul cât va fi plecată. Mergând agale spre casă şi trăgând fetiţa după ea, Greta se simţea descurajată. Pe hol întâlni o bătrână care aduna frunzele pe care le adusese vântul din stradă.

- Bună, dragă. Eşti nouă pe aici ?

- Da, abia ne-am mutat la ultimul etaj. Mă numesc Greta Simpson, iar ea este fiica mea, Cheska.

Ochii bătrânei se opriră asupra fetiţei.

- Ai mâncat ciocolată, drăguţo?

Cheska dădu timidă din cap.

Femeia scoase un şerveţel şi o şterse la guriţă. în mod surprinzător, Cheska nu se împotrivi.

- Aşa, vezi! E mai bine acum, nu? Eu sunt Mabel Brierley. Locuiesc la numărul 2. Soţul e la muncă, nu-i aşa?

- Sunt văduvă.

- Şi eu la fel, draga mea. A murit în război ?

- Da, adică, după război. A fost rănit în timpul atacului din Normandia şi nu şi-a mai revenit. A murit chiar după ziua victoriei.

- îmi pare rău! Al meu a murit în Primul Război Mondial. Trăim vremuri tragice, nu-i aşa?

- Da, confirmă Greta cu tristeţe.

- Când simţi nevoia să vorbeşti cu cineva sau să bei un ceai, eu simt mereu aici. Mă bucur să o avem pe micuţă printre noi. Şi încă atât de drăguţă, nu-i aşa?

Se aplecă zâmbind şi o gâdilă pe Cheska sub bărbie. Greta privi cum fiica sa îi zâmbeşte femeii şi se hotărî să ia taurul de coarne.

- Cunoaşteţi pe cineva care ar putea sta cu Cheska mâine-dimineaţă pentru câteva ore ? Am un interviu pentru un loc de muncă şi nu o pot lua cu mine.

- Stai să mă gândesc! Mabel se scărpină în cap. Nu aş putea spune că ştiu pe cineva, dar... , se uită spre fetiţă. Cred că aş putea avea eu grijă de ea, dacă nu e vorba de prea mult timp.

- O, aţi putea? V-aş fi foarte recunoscătoare. Mă întorc până la prânz şi bineînţeles că vă plătesc.

- în regulă, atunci, dragă. Noi, văduvele, trebuie să ne ajutăm una pe alta, nu-i aşa? La ce oră?

- Pot coborî cu ea la 9 ?

- Da. Pe mâine, atunci.

Uşurată, Greta o luă pe Cheska în braţe şi urcă scările.

A doua zi dimineaţă, îmbrăcată într-un costum elegant pe care îl adusese cu ea, Greta coborî cu Cheska şi o lăsă pe micuţă în grija lui Mabel. Când auzi că mama sa pleacă şi se întoarce la prânz, Cheska aproape că începu să plângă.

- Nu vă faceţi griji, doamnă Simpson! Cheska şi cu mine vom fi bine, o asigură Mabel.

Greta plecă înainte să vadă lacrimile fiicei sale şi luă autobuzul spre Old Street pentru primul său interviu. Era vorba despre un loc de muncă într-o bancă. Ar fi trebuit să completeze formulare şi să dactilografieze. Greta era agitată şi nu prea ştia să mintă. Când ieşi de la interviu însoţită de manager, ştiu că aceasta nu o va mai căuta vreodată.

Al doilea interviu fu pentru o slujbă la standul de parfumuri din magazinul Swan & Edgar din Piccadilly. Viitorul şef era o femeie trecută de patruzeci de ani cu trăsături aspre, îmbrăcată într-un costum aproape masculin. O întrebă pe Greta dacă avea pe cineva în grijă. Greta minţi mai bine de data aceasta, dar ştiu când ieşi că doar printr-un miracol ar fi primit postul. Deprimată, se îndreptă spre un chioşc de ziare.

Pentru o săptămână întreagă, Greta o lăsă pe Cheska în grija lui Mabel şi se duse la interviuri. Pe vremea când se afla la Marchmont,

criza locurilor de muncă de după război părea foarte îndepărtată şi fără nici o legătură cu ea, acum însă o afecta direct şi dur. Gândul că ar putea fi nevoită să se întoarcă în Ţara Galilor la Owen îi dădu şi mai multă putere să răzbată.

Vineri o lăsă pe Cheska cu Mabel ca de obicei şi luă autobuzul spre Mayfair. Nu îşi facea însă speranţe prea mari pentru postul de recepţioneră într-o firmă de avocaţi. Ieri dăduse o probă de dactilografiat şi o picase în mod lamentabil.

Trăgând adânc aer în piept, apăsă pe soneria de lângă uşa neagră şi impozantă.

- Vă pot ajuta? o întrebă femeia care îi deschise, o tânără care îi zâmbi prietenos.
- Da, am *un* interviu cu domnul Pickering la ora 11.30.
- în regulă. Veniţi după mine!

Greta o urmă şi fu condusă în sala de recepţie. încăperea avea pereţii căptuşiţi cu lemn de stejar, un covor gros şi fotolii din piele. Fata îi arătă un scaun.

- Luaţi loc, vă rog! Mă duc să-l anunţ pe domnul Pickering că sunteţi aici.
- Mulţumesc.

Fata se îndreptă spre o uşă din celălalt capăt al încăperii, o deschise şi dispăru în spatele ei. Greta se întreba dacă avea vreun rost să aştepte. într-un loc atât de elegant, sigur aveau nevoie de o persoană cu multă experienţă. îşi ridică privirea când uşa se deschise din nou.

- Sunteţi Greta Simpson, cred.

Greta se ridică şi întinse mâna unui bărbat înalt şi foarte atrăgător. Părea să aibă în jur de treizeci şi ceva de ani şi era îmbrăcat într-un costum în dungi foarte subţiri care îi venea perfect. Avea ochi albaştri pătrunzători şi păr negru bogat care i se rărea spre tâmple.

-Da.

Domnul Pickering îi strânse mâna şi i-o scutură cu putere.

- Veniţi cu mine, vă rog!

- Desigur.

Greta îl urmă către uşa din capătul încăperii, pe care bărbatul o deschise lăsând- o să intre.

- Pe aici, zise domnul Pickering. O îndrumă spre un birou mare şi foarte dezordonat. Masa era plină cu hârtii, iar rafturile din spate încărcate de cărţi juridice foarte groase.

- Luaţi loc, doamnă Simpson! îmi cer scuze pentru dezordine, dar, din păcate, este singurul fel în care pot lucra. îi zâmbi amabil, aşezându-se şi uitându-se foarte atent la ea în timp ce îşi mângâie bărbia cu degetele.

- Spuneţi-mi ceva despre dumneavoastră!

Greta îşi spuse povestea, dar nu o menţionă pe Cheska.

- Bine. Aveţi experienţă în munca de birou?

După ce minţise o săptămână întreagă, Greta se hotărî să spună adevărul.

- Nu, dar îmi doresc foarte mult să învăţ.

- Ei bine, poziţia pe care o avem disponibilă nu implică activităţi specifice. Clienţii noştri sunt oameni foarte importanţi şi bogaţi şi vrem să ne asigurăm că cineva se ocupă de ei din momentul în care intră în clădirea noastră. Am dori ca dumneavoastră să-i întâmpinaţi, să le oferiţi un ceai şi mai presus de toate să fiţi discretă. Majoritatea vin la noi pentru că au de rezolvat nişte probleme personale. Telefonul de la recepţie s-ar afla în sarcina dumneavoastră, la fel ca şi agenda cu întâlniri a colegului meu şi a mea. Moira, secretara noastră, se ocupă de dactilografiere şi chestiunile administrative într-un mod foarte eficient, dar ar putea fi nevoie şi de ajutorul dumneavoastră uneori. Aţi înlocui-o cu doamna Forbes pe care aţi întâlnit-o la recepţie. Ne pare rău că pleacă, dar va trebui să nască de Anul Nou. Dumneavoastră nu vă gândiţi la asta, nu-i aşa, doamnă Simpson?

Greta reuşi să îşi ascundă stupoarea.

- în situaţia mea actuală, ca văduvă, mă îndoiesc că asta ar fi o posibilitate la care să mă gândesc.

- Bine. Ştiţi, continuitatea este cheia. Clienţilor noştri le place să stabilească o conexiune. Sunt sigur că figura dumneavoastră plăcută va reuşi să-i încânte. Doriţi să încercaţi şi să începem de luni?

Greta fu atât de surprinsă că nu ştiu ce să spună.

- Sau aveţi nevoie de un timp de gândire ?
- Nu, nu, răspunse repede, mi-ar plăcea mult să fac asta.
- Excelent. Cred că sunteţi persoana potrivită. Domnul Pickering se ridică. îmi cer scuze, dar am o întâlnire la prânz. Dacă doriţi să mai aflaţi ceva, vorbiţi cu Sally. Cu doamna Forbes, adică. Vă va răspunde la orice nelămurire. Salariul este de două sute cincizeci de lire pe an. Cum vi se pare ?
- E foarte bine. Greta se ridică şi îi întinse mâna. Vă mulţumesc, domnule Pickering, promit să nu vă dezamăgesc.
- Sunt sigur de asta. La revedere!

Odată ieşită din birou şi intrând în recepţie, Greta se simţi copleşită de bucurie, în mai puţin de trei săptămâni reuşise să găsească un loc unde să locuiască şi o slujbă care să-i permită să-şi întreţină fiica.

- Ei, cum a fost ? o întrebă Sally.
- Mi-a oferit slujba. încep de luni.
- Grozav! Au venit multe fete deja, ştii? începusem să cred că voi naşte aici, dacă nu găseşte pe cineva mai repede. Nimeni nu părea să îl cucerească pe deplin, înţelegi ce vreau să spun.
- Cred că înţeleg. Te-ai simţit bine aici ?
- Foarte bine. E foarte uşor să lucrezi cu domnul Pickering, iar bătrânul, adică domnul Sallis, e foarte drăguţ. Să fii atentă la Veronica. Este fiica domnului Sallis şi soţia domnului Pickering. E o adevărată cotoroanţă. Apare pe aici din când în când, înainte de a lua prânzul cine ştie unde. îşi conduce soţul cu mână de fier. Ea este cea care conduce cu adevărat. Dacă nu te place, vei fi dată afară. Cea de dinaintea mea a plecat din cauza ei.
- înţeleg.
- Dar stai liniştită! Maiestatea Sa nu ne onorează prea des cu

prezenţa, slavă Domnului. Mai e ceva ce ai dori să ştii ?

Greta îi mai puse câteva întrebări, iar Sally îi răspunse foarte detaliat, după care se uită la ceas.

- Nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Trebuie să plec. Mă bucur că te-am cunoscut, voi mai fi aici câteva zile după ce începi, pentru a-ţi prezenta cum merg lucrurile, dar sunt sigură că o să te descurci.

- Mulţumesc. Când trebuie să se nască bebeluşul? Eu... Greta era cât pe ce să înceapă să povestească despre corvoada ultimelor zile de sarcină. Pe luni! La revedere!

Ieşi grăbită în stradă şi opri un taxi pentru a ajunge acasă cât mai repede cu putinţă. Se hotărî să o întrebe pe Mabel dacă ar putea să aibă grijă de Cheska în fiecare zi de acum încolo. Dacă nu, va trebui să pună un anunţ în ziarul local.

Când ajunse acasă, Cheska se grăbi în întâmpinarea ei, murdară de ciocolată şi cu faţa zâmbitoare.

- Bună, draga mea. Greta o ridică în braţe. Ai avut o zi frumoasă?
- Am făcut prăjituri pentru zâne, mami.

Cheska se lipi de mama ei.

- A fost cuminte ? o întrebă Greta pe Mabel, care apăru în uşă.
- Foarte cuminte. Aveţi o fetiţă minunată, doamnă Simpson.
- Vă rog să îmi spuneţi Greta. Ai cinci minute libere, Mabel? Aş dori să te întreb ceva.
- Da. Intră, te rog, draga mea! Tocmai am făcut nişte ceai.

Greta o luă în braţe pe Cheska şi intră în apartamentul lui Mabel, care era plin cu mobilă de modă veche şi mirosea a violete şi a dezinfectant.

Mabel le invită să ia loc în sufragerie, apoi aduse o tavă pe care se afla un ceainic acoperit cu un material tricotat, căni şi o farfurie cu nişte prăjiturele mai degrabă arse.

- Poftim! Mabel o servi pe Greta cu o cană de ceai tare. Ce doreai să mă întrebi ?

- Astăzi am reuşit să găsesc o slujbă pentru o firmă de avocaţi în Mayfair.

- O, eşti o fată deşteaptă. Eu nu ştiu să scriu şi să citesc. Pe vremea mea, femeile nu faceau asta.

- Rămâne însă problema cu Cheska. Trebuie să mă duc şi să lucrez, dar evident că nu o pot lua cu mine.

- Desigur că nu poţi.

- Mă gândeam dacă ai putea să stai cu ea şi de acum înainte. Voi plăti pentru asta.

- Să vedem. Despre ce interval orar e vorba?

- Va trebui să plec la opt şi jumătate şi mă întorc până la şase.

- Cinci zile pe săptămână?

-Da.

- Putem încerca, nu? Mabel îi zâmbi micuţei care mânca fericită pe genunchii mamei sale. Până la urmă îmi va ţine companie.

Se înţeleseră la cincisprezece şilingi pe săptămână.

- Este bine, spuse Mabel. Orice ban în plus e bine-venit în ziua de azi. Pensia soţului meu acoperă doar mâncarea şi cazarea.

- îţi sunt foarte recunoscătoare. Nu te mai reţinem. Haide, Cheska, să mergem să mâneam ceva.

Greta se ridică.

- Ştii ce trebuie să faci, nu-i aşa, draga mea? o întrebă Mabel, conducându-le spre uşă.

- Ce anume ?

- Să-ţi găseşti un nou soţ. Sunt sigură că o fată frumoasă ca tine îşi poate găsi un soţ bogat care va avea grijă de voi două. Nu e bine ca mama să fie nevoită să lucreze.

- Drăguţ din partea ta, Mabel, dar cred că nici un bărbat nu ar fi interesat de o văduvă cu *un* copil, spuse Greta zâmbind trist. Ne vedem luni!

- Da, dragă. Fii atentă la cum arăţi!

Urcând scările împreună cu Cheska, Greta se gândi la ce îi spusese

Mabel. Deşi era liberă să facă asta, se îndoia că se va mai căsători vreodată.

Capitolul 12

Greta şi Cheska petrecură o după-amiază minunată de sâmbătă făcând cumpărături în West End. în Ţara Galilor, magazinele de haine erau rare şi la mare distanţă. în Marchmont avea nevoie doar de îmbrăcăminte groasă şi practică. Acum magazinele păreau pline de lucruri pe care Greta nu le mai văzuse de dinainte de război. Cu o expresie de uimire pe faţă, Cheska se străduia să ţină pasul cu mama ei, fascinată de ceea ce vedea. Greta îşi cumpără două costume simple şi trei bluze pentru serviciu. Pentru fetiţă cumpără o fustă scoţiană şi un pulover crem. Duminică seara, Greta îi spuse micuţei sale că va trebui să meargă la serviciu pentru ca amândouă să poată avea îmbrăcăminte frumoasă şi pentru a putea mânca tot ce le plăcea. îi mai spuse şi că Mabel va avea grijă de ea în timpul zilei, dar că seara vor merge împreună la culcare. Cheska nu se împotrivi foarte tare la toate acestea, spunându-i că Mabel era drăguţă şi că îi dădea ciocolată.

A doua zi dimineaţă, Greta o lăsă pe Cheska cu Mabel. Fetiţa se duse fără să se plângă. Uşurată, Greta plecă spre serviciu. Până la sfârşitul săptămânii se obişnuise deja şi îi plăcea ceea ce facea. Clienţii care veneau erau prietenoşi şi curtenitori. Moira, secretara, care avea în jur de 40 de ani, o ajuta foarte mult, iar Terence, curierul, un tânăr londonez, nu pierdea nici o ocazie pentru a spune ceva plin de duh. Pe bătrânul domn Sallis îl vedea rar. Venea doar de trei ori pe săptămână. Domnul Pickering era fie ocupat cu vreun client, fie în mare grabă către vreo întâlnire la ora prânzului. Spre uşurarea ei, temuta Veronica nu apăruse încă. Cheska părea fericită cu noul program şi, deşi Greta ajungea acasă foarte obosită după o zi de muncă, mereu găsea puterea să pregătească o cină bună şi să îi citească timp de o oră înainte de culcare.

La fiecare sfârşit de săptămână, chiar dacă nu avea prea mulţi bani, Greta facea efortul de a cumpăra ceva special. Uneori mergeau la magazinul de jucării Hamleys, după care luau ceaiul la Lyons Corner House. Odată vizitară grădina zoologică pentru a vedea lei şi tigri. Greta era surprinsă să vadă cât de uşor se adaptaseră la noua lor viaţă. Cheska abia de vorbea despre Marchmont, iar ea era prea ocupată pentru a avea timp să se mai gândească la pierderea fiului ei. Se simţea însă vinovată de câte ori primea câte o scrisoare de la Mary

în care aceasta îi spunea că starea lui Owen se înrăutăţea pe zi ce trecea. Căzuse de câteva ori. Doctorul Evans încercase să îl ducă la spital, dar Owen refuzase. Morgan, labradorul, murise nu de mult, iar asta îl împinsese pe Owen către şi mai multă băutură. Nu mai era în stare să se ocupe de proprietate, iar domnul Glenwilliam, avocatul său, preluase administrarea. Mary o ruga totuşi pe Greta să nu-şi facă griji şi o asigura că plecând făcuse cel mai potrivit lucru pentru Cheska. Greta se întreba când va primi de la Mary înştiinţarea că îşi dăduse demisia, mai ales că Huw, tânărul lucrător de pe moşie, o ceruse de soţie. Se logodiseră şi strângeau bani pentru nuntă, dar, pentru moment, Mary părea că încă se lupta cu decăderea lui Owen.

La o lună după ce începuse noul serviciu, Greta se întâlni cu soţia domnul Pickering. Tocmai se întorsese din pauza de masă când o femeie elegantă, îmbrăcată într-o haină de blană luxoasă şi cu o pălărie asortată, intră pe uşa din faţă direct în recepţie fără a mai suna. Greta îi zâmbi.

- Bună ziua, doamnă. Vă pot ajuta?
- Cine eşti tu? o întrebă femeia cu ochi sfredelitori.
- Sunt doamna Simpson. Am venit în locul doamnei Forbes acum câteva săptămâni. Aveţi programare ? o întrebă Greta amabil.
- Nu cred că am nevoie de programare pentru a-mi vedea soţul sau tatăl.
- Desigur că nu. îmi cer scuze, doamnă Pickering. Cu care din ei aţi dori să vă întâlniţi?
- Nu te deranja! îmi voi găsi singură soţul. Veronica Pickering îşi miji ochii spre mâinile Gretei. Cred că ar trebui să găseşti o bucată de şmirghel. Ai unghiile murdare şi neîngrijite. Nu îi putem lăsa pe clienţii noştri să creadă că angajăm lepădături.

îi mai aruncă o privire arogantă, apoi se întoarse şi se îndreptă spre biroul soţului ei. Greta se uită la unghiile ei foarte curate, chiar dacă nefacute, şi îşi muşcă buzele. Apoi intră un client şi se ocupă de primirea lui. După zece minute, doamna Pickering reapăru urmată de soţul său.

- Ocupă-te de apelurile domnului Pickering, Griselda. Noi ieşim să îmi cumpăr un cadou de Crăciun, nu-i aşa, iubitule ?
- Da, dragă. Mă întorc până la ora 4, Greta.
- în regulă, domnule Pickering.

în timp ce se îndreptau spre uşă, Veronica Pickering se întoarse spre soţul ei.

- Nu îmi place accentul ăsta, James, dragule. Nu se mai predă engleza literară în şcoală?

Greta scrâşni din dinţi când uşa se închise după ei. întâlnirea cu Veronica Pickering îi schimbă dispoziţia pentru tot restul zilei. Domnul Pickering nu se mai întoarse în ziua aceea. îl văzu a doua zi dimineaţă. Se opri la masa ei când traversă recepţia.

- Bună dimineaţa, Greta.
- Bună dimineaţa, domnule.
- Aş dori să îmi cer scuze pentru soţia mea. Mi-e teamă că acesta este felul ei de a fi şi nu trebuie să pui nimic la inimă. Eu şi domnul Sallis am fost foarte mulţumiţi de tine până acum.
- Mulţumesc, domnule.
- Bine. Continuă, aşadar.

Domnul Pickering îi zâmbi în stilul său fermecător, iar Greta se întrebă de ce oare se căsătorise cu o femeie atât de înspăimântătoare.

De multe ori după aceea, domnul Pickering se oprea să vorbească puţin cu Greta ca pentru a o asigura că nu împărtăşea părerea soţiei sale despre ea. într-una din zile, Greta îl întrebă dacă nu ar putea primi o maşină de scris pentru a ajuta la redactarea scrisorilor. Domnul Pickering fu de acord şi Greta începu să înveţe să dactilografieze, ajutată de Moira.

Mai erau câteva zile până la Crăciun şi Greta abia aştepta zilele libere pe care urma să le aibă de sărbători. Deja cheltuise foarte mulţi bani pe cadouri pentru Cheska, nedorind ca micuţa ei să creadă că Moşul o uitase şi luase două bilete pentru a o vedea pe Margaret Lockwood în piesa Peter Pan la teatrul Scala. Voia să se asigure că petreceau primul Crăciun fără Owen şi Jonny cât se putea de bine.

- Moşul va şti unde sunt, nu-i aşa, mami ? întrebă Cheska emoţionată când se urcară în pat.
- Bineînţeles, draga mea. I-am scris la Polul Nord şi i-am spus că ne-am schimbat adresa. Săptămâna viitoare mergem să cumpărăm un pom şi multe globuri. Ţi-ar plăcea?
- Da, mami.

Cheska zâmbi fericită şi se cuibări mai bine în aşternut.

Moira se îmbolnăvise de gripă şi a fost trimisă acasă în după-amiaza următoare, iar domnul Pickering începu să-i dea Gretei grămezi de scrisori.

- îmi pare rău, Greta, dar sunt atâtea lucruri de încheiat înainte să luăm vacanţa de Crăciun. Domnul Sallis a plecat în provincie deja, iar eu trebuie să fac totul. Ai putea rămâne până mai târziu mâine-seară? Vei fi plătită pentru asta, desigur.

- Da, cred că pot.

în seara aceea, Greta o întrebă pe Mabel dacă ar putea-o pune în pat pe Cheska a doua zi, după ce îşi luau ceaiul.

- Ţi-aş fi foarte recunoscătoare, Mabel. Am văzut o păpuşă încântătoare în Hamleys şi aş putea să i-o cumpăr Cheskăi cu banii pe care îi voi primi în plus. Vei lua masa de Crăciun cu noi, nu-i aşa? Te adoră, ştii asta.
- Sunt bucuroasă să te pot ajuta, dar să nu faci un obicei din asta, răspunse Mabel.

Era trecut de ora şapte când Greta fu gata cu toate scrisorile pentru a fi semnate de domnul Pickering. Le luă pe toate şi bătu la uşa lui.

- Intră!
- Poftiţi, domnule! Sunt toate gata, îi spuse şi le puse pe birou.
- Mulţumesc, Greta. Eşti minunată, într-adevăr. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Semnă la sfârşitul fiecărei scrisori şi i le dădu înapoi. Cred că asta e tot pentru azi. Ce părere ai dacă am bea ceva ca să ne bucurăm pentru toată munca pe care ai depus-o şi să sărbătorim Crăciunul?
- Mi-ar face plăcere, dar...

Greta fu cât pe ce să spună că trebuia să ajungă acasă la Cheska, dar se opri la timp.

- Am putea merge la Athenaeum.

Domnul Pickering se întinse deja să-şi ia paltonul.

- Nu pot sta mult. într-o oră trebuie să mă întâlnesc cu Veronica. Mergem la o petrecere.

Greta ştia că trebuia să refuze şi să se ducă direct acasă, dar nu mai ieşise nicăieri de foarte mult timp. Pe lângă asta, îi plăcea de domnul Pickering.

- în regulă, spuse.
- Bine. Ia-ţi haina şi ne vedem afară la intrare.
- Trebuie să pun scrisorile în plicuri şi să le ştampilez.
- Desigur. Le punem la poştă pe drum.

Zece minute mai târziu amândoi mergeau pe strada Piccadilly către Athenaeum. Barul era arhiplin, dar reuşiră să găsească două locuri, iar domnul Pickering comandă gin pentru amândoi.

- Ce vei face de Crăciun, Greta? o întrebă, aprinzându-şi o ţigară. Spune-mi James, te rog, suntem în afara orelor de program.

- Nimic deosebit, răspunse ea.
- Vei merge la familia ta?

-Da...

Băuturile sosiră şi Greta sorbi puţin din paharul ei.

- Locuiesc în Londra, nu?
- Da. Tu?
- Ca de obicei. Vom avea o petrecere la noi acasă mâine-seară, apoi mergem în Sussex, la domnul şi doamna Sallis, unde vom rămâne până de Anul Nou.
- Nu pari foarte entuziasmat să mergi la socri, se aventură Greta.
- Nu?! O, Doamne! Aşa spune şi Veronica.
- Nu-ţi place Crăciunul?
- îmi plăcea când eram copil, dar acum mi se pare doar un prilej de socializare cu oameni care mai degrabă nu-mi plac. Bănuiesc că ar fi altfel dacă am avea copii. Crăciunul e pentru ei, până la urmă.
- Da, îi împărtăşi Greta părerea. Vă doriţi copii ?
- Da, într-o bună zi, dar soţia mea nu e genul acela de femeie, oftă James. Oricum, spune-mi mai multe despre tine.
- Nu prea am ce să spun.
- Sigur că o femeie frumoasă şi inteligentă ca tine este curtată de cineva.
- Sunt singură în prezent.
- îmi vine foarte greu să cred asta. Dacă aş fi tm bărbat singur, mi-ar fi greu să-ţi rezist.

Bău puţin gin şi o privi pe deasupra ochelarilor.

Greta, ameţită de la alcool, roşi şi îşi dădu seama că atenţia lui îi facea plăcere.

- Ce ai făcut în timpul războiului ? îl întrebă.
- Am avut astm şi armata nu a avut nevoie de mine. în schimb, am lucrat la Ministerul Apărării în Whitehall, învăţând noaptea pentru examenele de la Drept. Domnul Sallis m-a luat ca asociat chiar în ziua victoriei, după ce am absolvit, spuse James.
- Te-a ajutat faptul că erai ginerele lui ?
- Bineînţeles, dar sunt şi tm avocat bun, spuse zâmbind, considerând remarca ei bine intenţionată.
- Nu mă îndoiesc de asta nici o clipă. Cum ai cunoscut-o pe soţia ta?
- La o petrecere, cu puţin timp înainte să înceapă războiul. Tocmai mă întorceam de la

Cambridge. Veronica m-a văzut şi... Să fiu sincer, Greta, nu am avut nici o şansă, adăugă el râzând.

Urmă tm scurt răstimp de tăcere, în care Greta se gândi la ce îi spusese.

- Nu cred că mă place foarte mult. Mi-a spus că nu sunt curată şi că vorbesc cu accent.
- E doar geloasă, Greta. Veronica nu mai e aşa de tânără şi le poartă pică celor care sunt. Mai ales unei tinere aşa de drăguţe ca tine. Mi-e teamă că trebuie să plec. Petrecerea începe în cincisprezece minute şi mă vor omorî dacă întârzii. Plăti nota şi îi dădu Gretei nişte monede. Poftim, să iei taxiul până acasă.

Se ridicară, străbătură încăperea şi ieşiră.

- Mi-a făcut plăcere, mai spuse el. Poate cinăm într-o seară.
- Poate.
- Până atunci, Crăciun fericit, Greta!
- Şi ţie, James.

îi făcu cu mâna în timp ce se îndepărtă sprinten pe trotuar. Portarul hotelului îi chemă Gretei un taxi, iar ea se urcă. Pe drum, începu să se gândească la ceea ce vorbiseră. James i se părea atrăgător şi nu se îndoia că şi el credea la fel despre ea. Trecuse atâta timp de când nu mai fusese în compania unui bărbat care să îi facă complimente. Pentru o secundă îşi imagină că James o ia în braţe şi o sărută. Opri brusc acest gând. Era o nebunie să se gândească la aşa ceva. Era căsătorit. Şi nu numai atât, era şi angajatorul ei. Cu toate astea, când se întinse singură în pat, simţind fiori de dorinţă pentru el, îşi dădu seama că nu va putea rezista tentaţiei, dacă vor ajunge până acolo.

Capitolul 13

în perioada dinaintea sărbătorilor, Greta încercă să nu se gândească deloc la James şi se concentră să pregătească un Crăciun cât mai frumos posibil pentru fiica ei. în dimineaţa zilei de Crăciun, în timp ce despacheta cadourilor primite, printre care şi păpuşa de la Hamleys care deschidea şi închidea ochii, pe faţa micuţei se citea o mare uimire. Mabel urcă la ele pentru a mânca împreună pui la rotisor şi petrecură foarte bine toate trei. Dar după ce Cheska se duse la culcare, iar Mabel plecă acasă, Greta se simţi copleşită de singurătate. Privi către stele şi îi şopti fiului ei pierdut: „Crăciun fericit, Jonny, oriunde ai fi!“

A doua zi, Greta şi Cheska se duseră la Scala să vadă Peter Pan.

- Credeţi în zâne ? întrebă cu voce tare Peter Pan.

-Da! Da!

Cheska se ridică de pe scaun în dorinţa de a o salva pe Tinkerbell.

Toţi copiii din sală strigară împreună cu ea. Mai mult decât să urmărească ceea ce se întâmpla pe scenă, Greta o privea pe fiica ei. Fericirea fetiţei facea ca toate sacrificiile să îi fie răsplătite şi să se bucure din toată inima. După Anul Nou reveni la serviciu, dar James nu se întorsese încă din provincie. Peste o săptămână, când îşi făcu apariţia la recepţie, Gretei i se tăie respiraţia.

- Bună, Greta! Un an fericit! îi spuse şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre biroul său, închizând uşa în urma lui.

Dezamăgită, Greta se întrebă până la sfârşitul zilei dacă James cel de la Athenaeum era un produs al imaginaţiei ei. Zece zile mai târziu, telefonul de pe masa ei sună.

- Bună, Greta. Sunt James. A sosit domnul Jarvis?
- Nu, tocmai a anunţat că va întârzia puţin.
- Bine. Apropo, ai vreun program pentru diseară?

-Nu.

- Atunci te invit la cina pe care ţi-am promis-o.
- Ar fi minunat.
- Bine. Am o întâlnire la ora 6, rămâi la serviciu până termin.

Greta fu copleşită de emoţie. O sună repede pe Mabel care îi spuse că putea sta cu Cheska, iar mai târziu, când James fu gata, ieşi cu el pe strada Jermyn. Odată aşezaţi în restaurantul intim, la lumina lumânărilor, primiră meniurile îmbrăcate în coperţi de piele.

- O sticlă de Sancerre, mulţumesc. Şi specialitatea zilei. E ceea ce trebuie comandat aici, îi spuse zâmbind după ce ospătarul se îndepărtă. Am ceva pentru tine, continuă şi scoase un pacheţel foarte frumos pe care i-l dădu Gretei. Un cadou de Crăciun, cu puţină întârziere.
- Doamne, James! Chiar nu trebuia.
- Am vrut să îţi fac un cadou. Deschide-l!

înăuntrul unei cutii de la Harrods, Greta găsi o eşarfa de mătase, imprimată foarte viu.

- Mulţumesc. E frumoasă.

în timpul cinei, vorbiră. Mai întâi Greta fu cea care ascultă, dar, după ce vinul îşi făcu efectul, Greta începu să se relaxeze, dar nu uită să fie atentă la ceea ce spunea, dat fiind că, atunci când se angajase, minţise mult cu privire la viaţa ei.

- Deci, ai petrecut bine de Crăciun?
- Da, a fost frumos, doar puţin prea oficial pentru mine.
- Veronica e bine ?
- Din câte ştiu, da. E încă la părinţii ei, în Sussex. Doamna Sallis nu se simte bine. Cred că domnul Sallis se va pensiona în curând, iar eu voi prelua afacerea.
- Ăsta trebuie să fie *un* lucru bun pentru tine.
- Da. Din multe puncte de vedere, afacerea a rămas în Evul Mediu. Trebuie să fie modernizată, dar pentru moment nu pot face nimic.

Ascultându-l, Gretei i se păru că nu e foarte fericit cu viaţa sa. Era ceva trist în felul lui de a vorbi şi asta îi plăcu.

- Ai vrea să mergem la mine după ce termini cafeaua? Să bem ceva cald.

Greta ştia că trebuia să refuze, dar era disperată să se ducă. Se uită la ceas. Era deja ora 10 şi îi promisese lui Mabel că va fi acasă până la 11.

- E departe ?
- La mai puţin de cinci minute.

Când ajunseră, James descuie uşa şi aprinse lumina pe hol.

- Dă-mi jacheta, te rog! se oferi el.

O conduse intr-im salon impresionant. Nu avea foarte mult mobilier, dar era aranjat cu stil. Trei canapele de piele crem fuseseră aşezate în forma literei U în jurul unui şemineu, iar

deasupra atârna un tablou în culori aprinse.

- Ia loc! Aduc imediat două pahare de coniac.
- E o casă foarte frumoasă, James, îi spuse în timp ce el luă carafa de pe o tavă.
- Mobila a fost un cadou de nuntă din partea domnul Sallis. Nu am ales eu modelul. Eu aş fi preferat ceva mai cald, dar Veronicăi îi place.

James se aşează mult mai aproape de Greta decât s-ar fi cuvenit, socotind după mărimea canapelei. După zece minute de conversaţie, timp în care James nu îşi luă ochii de la ea, Greta se ridică. Ceea ce se petrecea era nepotrivit, iar tensiunea sexuală era evidentă. Se simţi încordată şi agitată.

- Îţi mulţumesc pentru cină. Trebuie însă să plec acum.
- Desigur. M-am simţit foarte bine şi aş dori să mai ieşim şi altă dată. Se ridică şi îi luă mâinile într-ale sale. Mi-aş dori foarte mult.

Apoi merse şi mai departe şi o sărută pe gură. O luă în braţe şi o trase spre el. După un timp începu şi ea să-l sărute, străbătută de un fior pe care nu îl mai simţise de mult. James începu să-i deschidă nasturii de la sacou. Mâinile lui îi ajunseră sub cămaşă şi îi cuprinseră sânii.

- O, Doamne! Am visat la asta de când te-am văzut prima dată, îi şopti şi o trase spre covor.

Se făcuse miezul nopţii când Greta plecă şi urcă într-un taxi. Era pregătită ca Mabel să o întâmpine foarte supărată. Din fericire, o găsi moţăind într-un fotoliu, sforăind puternic. Greta o trezi scuturând-o uşor, iar Mabel nu se plânse referitor la ora târzie. Cheska dormea adânc, ţinându-şi păpuşa cea nouă în braţe. Greta se dezbrăcă pentru a doua oară în seara aceea şi se urcă în pat. Purta încă pe piele mirosul lui. Se simţi relaxată şi mulţumită. întinsă în pat, fără să poată dormi, se gândi că se va comporta în relaţia asta ca o femeie matură, folosindu-l pe James aşa cum o folosea şi el. Nu va ajunge să depindă de el sau, şi mai rău, să se îndrăgostească de el. Adormi în cele din urmă, zâmbind fericită cu buzele întredeschise.

într-o dimineaţă însorită de iunie, Greta îşi dădu seama că relaţia ei cu James dura de aproape şase luni. Nu mai putea nega faptul că facea parte din viaţa ei şi că, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar rămâne cu un gol imens. Se întâlneau de fiecare dată când pleca Veronica, iar asta însemna destul de des.

Nu de mult, Greta îi spusese că ceea ce faceau nu era corect şi că ar trebui să pună capăt. De câte ori facea asta, James începea să vorbească despre nefericirea lui alături de Veronica şi îi vorbea despre un viitor împreună. îi spusese că deschisese un birou în Wiltshire şi că ar fi putut să înceapă amândoi o viaţă nouă. Trebuia doar să găsească momentul potrivit pentru a-i comunica Veronicăi. O va face curând, îşi spunea.
în ciuda neîncrederii iniţiale, Greta începu să-l creadă. Gândul că cineva va avea grijă de ea şi de Cheska era foarte atrăgător. Era sigură că nu se va supăra când îi va spune despre micuţă, doar menţionase că îi plac copiii. Cu toate că îşi promisese să nu se îndrăgostească, încetul cu încetul, legământul ei se rupse. Ştia că îl iubea deja.

Veronica se afla în salon căutând pe jos un cercel pe care tocmai îl pierduse. Trebuia să iasă la cină împreună cu James. Căută cu mâinile pe sub canapea. Simţi ceva moale şi trase obiectul afară. Era eşarfa de mătase pe care James i-o dăruise de Crăciun. „Ce ciudat", se gândi, era sigură că o pusese în sertar mai devreme. O luă şi o puse pe canapea, continuând să-şi caute cercelul.
A doua zi dimineaţa, Veronica deschise sertarul şi găsi eşarfa exact în locul în care se gândise că o pusese cu o zi înainte. O luă şi coborî în salon. O ridică pe cea pe care o lăsase pe canapea. Mirosea a parfum ieftin. Veronica ştia exact cui îi aparţinea.

Greta ridică privirea când Veronica intră pe uşă.
- Bună dimineaţa, doamnă Pickering. Ce mai faceţi? o întrebă cât putu de amabil.
- De fapt, am venit doar pentru a-ţi da înapoi ceva ce îţi aparţine. Veronica scoase eşarfa din buzunar şi o lăsă să cadă pe masa Gretei. îţi aparţine, nu-i aşa?
Greta roşi.
- Vrei să ştii unde am găsit-o? îţi spun. Sub canapea, în salonul meu. Veronica vorbi pe un ton scăzut şi rece. De când durează asta? îţi dai seama că nu eşti prima. Eşti doar una dintr-un lung şir care îi flatează soţului meu egoul.
- Nu e adevărat. Nu despre asta e vorba. Nu contează că ai aflat, avea de gând să-ţi spună în seara asta, oricum.
- Chiar aşa? Ce anume? întrebă Veronica batjocoritoare. Că mă va părăsi pentru tine ?
-Da.
- Asta ţi-a spus, nu? Aşa face mereu. Ascultă-mă, draga mea! El nu mă va părăsi niciodată. Are prea mare nevoie de ceea ce îi ofer eu. Nu are nici un ban al lui. S-a însurat

fără nimic. îţi sugerez să părăseşti acest loc imediat. Să rezolvăm asta în mod civilizat.

- Nu poţi hotărî tu asta. Lucrez pentru James, se alarmă Greta, enervată.

- Da, draga mea, dar tatăl meu va lăsa afacerea în mâinile noastre. Vom deţine totul împreună. Sunt sigură că va fi de acord cu mine când îi voi spune că vreau să pleci.

- Vom pleca împreună. Mă iubeşte. Ne-am făcut planuri.

- Chiar aşa? Veronica ridică o sprânceană perfect îngrijită. Să mergem în biroul lui să auzim.

Greta o urmă pe Veronica în biroul lui James. Acesta se uită nedumerit la amândouă.

- Bună, draga mea. Şi Greta. Cu ce vă pot fi de folos?

- Problema e că am aflat de relaţia pe care aţi avut-o în spatele meu. I-am spus Gretei că cel mai bun lucru pe care îl poate face este să plece imediat, fără discuţii. A insistat însă să audă asta de la tine. Veronica era foarte calmă, chiar plictisită. Spune-i, dragă, să putem merge la masă.

Greta îl privea cu atenţie pe James. Nu înţelegea de ce nu vorbea. Ochii li se întâlniră şi văzu că era trist. Apoi îşi feri privirea, iar Greta ştiu că pierduse. în cele din urmă, James îşi drese glasul.

- Da, cred că ar fi cel mai bine dacă ai pleca, Greta. îţi vom plăti săptămâna aceasta, desigur.

- Nu vei face asta, spuse scurt Veronica. Greta şi-a facut-o cu mâna ei, ca să zic aşa. Trebuie să suporte consecinţele. Nu cred că suntem obligaţi să o plătim, nu-i aşa?

James se uită la soţia sa, iar Greta citi nesiguranţa în ochii lui. Apoi renunţă să se mai opună. Dădu cu tristeţe din cap. Greta părăsi biroul în mare grabă, îşi luă pardesiul şi geanta şi ieşi din clădire.

Capitolul 14

Restul zilei Greta şi-l petrecu plimbându-se prin Green Park. Nu ar fi fost în stare să răspundă întrebărilor lui Mabel şi ale fiicei sale referitoare la faptul că sosise acasă atât de devreme. Se aşeză pe o bancă sub soarele de iunie şi stătu acolo privind oamenii: bone discutând între ele în timp ce împingeau cărucioarele, oameni de afaceri ducându-şi servietele, perechi de tineri ţinându-se de mână.

„O, Doamne Dumnezeule!“, îşi spuse, luându-şi capul în mâini. Nu se mai simţise atât de singură de când o părăsise Max. Ştia că fusese doar vina ei. Ar fi trebuit să ştie de la început că relaţia ei cu James nu ar fi putut avea un sfârşit fericit. Se întrebă de ce era oare sortită să aleagă mereu bărbatul nepotrivit. Celelalte femei îşi puteau găsi partenerii de viaţă, de ce ea nu putea? Era sigură că nu făcuse nimic pentru a merita o astfel de soartă. Dintr-odată se întrebă: nu era oare vorba de propria slăbiciune ? Era uşoară ca o molie, purtată fără putere de împotrivire către flacăra lumânării care o va arde inevitabil. Privi în zare. Gândul că va trebui să îşi caute alt serviciu şi că poate niciodată nu va găsi dragostea şi siguranţa zilei de mâine era greu de acceptat. Dar trebuia să se adune şi să continue să răzbată, dacă nu pentru ea însăşi, atunci pentru fetiţa ei. Un lucru era sigur. Nu mai avea nevoie de nici un bărbat. Nici odată nu va mai permite vreunui bărbat să intre în viaţa ei atât de mult încât să o poată face să sufere. O va iubi doar pe Cheska. Se ridică şi merse spre Piccadilly. Traversă şi se îndreptă spre Windmill, gândindu-se dacă ar fi fost bine să intre şi să cerşească un loc de muncă sau să o ia de la capăt cu interviurile. Dacă nu primea banii pe săptămâna aceea, trebuia să găsească altceva imediat. Decise că era cea mai bună soluţie. Nu avea nevoie de recomandări şi nimeni nu punea nici o întrebare. Deschise uşa teatrului şi îl întrebă pe portar dacă putea vorbi cu domnul Van Damm.

După cincisprezece minute se afla iar în stradă, simţindu-se şi mai deprimată. Domnului Van Damm îi părea rău, dar nu avea nimic liber. Notase adresa Gretei şi îi promisese că o va sima de îndată ce va avea ceva pentru ea, dar ea ştia că nu o va suna. Trecuseră cinci ani de când venise prima dată aici şi toată lumea ştia că avea un copil. Lipsită de orice consolare, Greta rămase lângă uşa teatrului, privind prostituatele care stăteau de vorbă pe cealaltă

parte a străzii. Recunoscu câteva dintre fetele care lucraseră cu ea la Windmill. Se uitase întotdeauna de sus la ele, dar era ea într-adevăr mai bună ca ele? I se dăduse lui James pentru nimic, continuând să muncească ca şi înainte. îi satisfacuse o nevoie pe care soţia lui nu i- o împlinea.

- Greta! Greta! Eşti chiar tu, nu-i aşa? Cineva puse o mână pe umărul ei.

Recunoscu vocea şi se întoarse.

- Taffy! Greta se lumină la faţă. Adică... David.

Râse de ea însăşi.

- Mi s-a părut că te-am văzut ieşind din biroul domnului Van Damm şi m-am strecurat după tine. Ce cauţi aici, pentru Dumnezeu?

- Ei bine... Aş fi vrut să fiu primită înapoi.

- înţeleg... Mi-a spus mama că l-ai părăsit pe Owen acum câteva luni, dar nu ştiam unde te-ai dus. Am fost foarte îngrijoraţi în privinţa ta şi a fetiţei. Ai timp să bem un ceai? Sunt atâtea de povestit...

Greta se uită la ceas. Era patru fără zece. Mai erau câteva ore până când trebuia să ajungă acasă.

- Cu o singură condiţie.
- Orice vrei, spuse el zâmbind.
- Te rog să nu-i spui mamei tale sau altcuiva că m-ai văzut, sublinie ea.
- S-a făcut.

David îi oferi braţul. Greta îşi trecu braţul peste al lui şi plecară unul lângă altul spre o cafenea din apropiere. în timp ce David comanda ceai pentru amândoi, Greta îşi aprinse o ţigară, întrebându-se cât ştia oare David despre plecarea ei din Marchmont.

- Deci, unde te-ai ascuns de când ai venit în Londra?
- Aproape de locul unde am stat înainte. Stau cu Cheska într-un mic apartament.
- Aha. Am înţeles că l-ai părăsit pe Owen din cauza... problemelor sale.
- Da. A fost distrus după moartea lui Johnny.
- Am fost atât de trist să aflu de moartea micuţului. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.
- A fost... cumplit. Greta simţi cum i se puse un nod în gât. După ce Owen a început să fie violent, nu prea am avut de ales. Mă simt foarte vinovată că l-am lăsat în starea aceea, dar ce altceva aş fi putut să fac ?

- Pentru început ai fi putut veni la mine când ai sosit la Londra, o admonestă el.
- O, David, după tot ce ai făcut pentru mine, nu puteam veni iar să-ţi cer ajutor.
- Ar fi trebuit să vii. Din câte am auzit, unchiul meu nu ştie nici în ce zi suntem. Glenwilliam, avocatul lui, m-a sunat să-mi spună că a ajuns în scaunul cu rotile după o căzătură în urma căreia şi-a fracturat pelvisul.
- Doamne! îngrozitor! Ar fi trebuit să rămân, nu-i aşa?
- Nu, Greta. Ai procedat corect. Şi Glenwilliam spune că nu aveai de ales. Cum ai supravieţuit din punct de vedere financiar?
- Lucrez... am lucrat până azi-dimineaţă. Am avut însă o neînţelegere cu şeful meu şi am plecat. De aceea am venit la Windmill, să întreb dacă au ceva pentru mine.

David o privi pe Greta cu atenţie. Deşi era la fel de frumoasă, avea ochii roşii de plâns şi arăta foarte obosită.

- Săraca de tine, trebuia să mă cauţi, ştii că te-aş fi ajutat.
- E atât de drăguţ din partea ta să spui asta, dar...
- Credeai că sunt supărat pentru că te-ai căsătorit cu unchiul meu, termină el propoziţia.

-Da.

- înainte de a continua, aş vrea să te asigur că nu sunt câtuşi de puţin supărat pe tine pentru că te-ai căsătorit cu unchiul meu. Cu toate acestea, nu am de unde să ştiu care au fost sentimentele tale pentru Owen.
- Nu l-am iubit, David, dacă asta vrei să spui. Eram disperată, iar el a fost foarte drăguţ cu mine la început, răspunse Greta cu o sinceritate surprinzătoare. Că tot veni vorba, cred că şi el m-a folosit pe mine. Am înţeles că s-a căsătorit cu mine doar pentru a avea un moştenitor.
- Din păcate, sunt sigur că e ceva adevăr în ceea ce spui. Gândul că Marchmont va deveni al meu după moartea lui, nu i-a plăcut niciodată, râse David cu amărăciune.
- Crede-mă că nu am ştiut nimic din toate acestea când a început să mă curteze. Sunt sigură că mama ta a plecat din cauza faptului că m-am căsătorit cu el. îmi pare foarte rău pentru asta.
- Dintotdeauna am avut impresia că mama mi-a ascuns ceva despre Owen. Dacă te ajută să te simţi mai bine, să ştii că locuieşte cu sora ei în Gloucestershire şi e foarte bine.
- îmi pare foarte rău pentru cele ce s-au întâmplat din cauza mea, David. Ai fost atât de bun să mă ajuţi, dar v-am adus numai nenorocire. O, Doamne, de ce plâng mereu când sunt cu tine ?

- Nu ştiu dacă s-o iau ca pe un compliment sau ca pe o insultă. Poftim, zise şi îi întinse batista. Să trecem acum la lucruri mai frumoase. Când o pot vedea pe... ce ar fi ea pentru mine? Se scărpină în cap. Verişoară, presupun. Crezi că Cheska e verişoara mea primară? Mereu am vrut să am o verişoară.

Greta râse şi îşi suflă nasul.

- Nu ştii cât mă bucur să te văd, David.
- Şi eu, Greta. Deci, ce ai de gând să faci acum, că ţi-ai pierdut serviciul?
- O să încerc să găsesc altceva. Spune-mi cum îţi merge ţie ?
- Foarte bine. De săptămâna viitoare nu voi mai veni la Windmill. Am un spectacol radiofonic la BBC, iar luna viitoare voi începe să filmez pentru studiourile Shepperton. Am un rol foarte frumos. îmi încerc norocul cu multă încredere. Nici odată nu am lăsat ocaziile să-mi scape, îi spuse zâmbind larg.
- Dumnezeule, asta e grozav!
- într-adevăr, nu am de ce să mă plâng. Vino cu Cheska la mine, duminică, să luăm prânzul împreună. îmi doresc foarte mult să o cunosc. Va veni şi agentul meu. Sărbătorim plecarea mea de la Windmill şi începerea filmărilor.
- Venim cu multă plăcere, dacă nu deranjăm.
- Nu e nici *un* deranj, spuse şi notă adresa pe o bucăţică de hârtie. E chiar după colţ. Ai aici şi numărul meu de telefon. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, te rog. Suntem rude până la urmă... într-un fel destul de ciudat.
- Mulţumesc. Ne vedem duminică, spuse şi se ridică. Trebuie să plec acum. Bona Cheskăi se îngrijorează dacă întârzii.
- Desigur. La revedere!

După ce plăti, David traversă şi se îndreptă spre uşa teatrului. Intrând în cabină, îşi dădu seama că fluiera. Se privi în oglindă şi văzu că ochii îi străluceau şi asta nu datorită carierei sale înfloritoare, ci datorită Gretei. Soarta o trimisese înapoi la el tocmai când crezuse că o pierduse pentru totdeauna. De data asta nu o va mai lăsa să-i scape.

Duminică dimineaţa Greta o îmbrăcă pe Cheska în cea mai frumoasă rochiţă a ei, de culoare albastră şi îi puse în părul blond o fundiţă de aceeaşi culoare.

- Cu cine ne întâlnim, mami ? o întrebă fetiţa în timp ce ieşeau.
- Cu unchiul David. E un actor de comedie foarte cunoscut, adică e foarte amuzant. în

curând va apărea într-un film.
între timp urcară în autobuz şi ochii mari şi albaştri ai fetiţei erau plini de curiozitate.
- Intraţi, intraţi! le întâmpină David amical. Se aplecă şi se uită în ochii fetiţei. Bună, sunt vărul tău, David, probabil chiar văr primar. îi făcu cu ochiul Gretei. îmi poţi spune „unchiule“. Ai o păpuşică foarte frumoasă. Cum o cheamă?
- Polly, răspunse Cheska cu sfială.
- Păpuşică Polly. I se potriveşte foarte bine. Ştii că eşti frumoasă, exact ca mama ta? întinse braţele spre Cheska şi o ridică. Haideţi cu mine! le spuse, şi intrară toţi trei într-un salon luminos şi spaţios. Acolo se afla *un* bărbat între două vârste, cu *un* pahar de whisky în mână.
- Verişoara mea, Cheska, şi mama ei, Greta. Greta, dumnealui este Leon Bronowski, agentul meu.
Bărbatul se ridică şi o salută politicos pe Greta.
- încântat! spuse cu un uşor accent străin. David o aşează pe Cheska pe canapea şi îi luă Gretei haina.
- Ce să vă aduc de băut ?
- Gin ar fi perfect şi un suc pentru Cheska, dacă se poate.
David intră în bucătărie să aducă băuturile.
- L-aţi descoperit pe David la Windmill, domnule Bronowski ? întrebă Greta, aşezându-se.
- Spune-mi Leon, te rog. Iar răspunsul este afirmativ. E foarte talentat şi cred că va ajunge departe. Mi-a spus că aţi lucrat împreună.
- Da, chiar dacă mi se pare că a trecut o eternitate de atunci.
- E un punct de plecare pentru talente. Multe doamne din cor au ajuns actriţe celebre. Asta a fost şi dorinţa ta, bănuiesc.
- Venirea pe lume a fetiţei mele m-a oprit din drum, dar am visat şi eu la asta. Nu la asta visează toate tinerele ?
Leon aprobă din cap, privind-o gânditor pe Cheska.
- Desigur.
Gazda se întoarse, aducând două pahare.
- Mulţumesc, spuse Greta ridicând paharul. în cinstea ta, David. Felicitări! Trebuie să fii foarte încântat de film.
- Sunt... Dar totul i se datorează lui Leon. Dacă nu era el, aş fi slugărit încă la Windmill,

aşteptând o minime. Scuzaţi-mă puţin... mă duc să mă ocup de friptură.

La scurt timp, David, îi servi cu o friptură de miel apetisantă. Mâncară cu toţii la masa din salon. Greta se simţea foarte mândră văzând cum Cheska stătea cuminte, în timp ce David şi Leon se amuzau de ultimele bârfe din industria artistică. La cafea, Leon se opri iar cu privirea asupra fetiţei care, aşezată picior peste picior lângă şemineu, se uita prin cartea sa preferată cu basmele fraţilor Grimm.

- Mereu e aşa cuminte ?
- în cea mai mare parte a timpului, ca toţi copiii.
- îmi aminteşte de un heruvim cu buclele ei blonde şi ochii ei minunaţi. Te-ai gândit vreodată să apară în film?
- Nu. Sigur e prea micuţă.
- Câţi ani are ?
- Doar patru.
- Motivul pentru care întreb este că regizorul filmului în care va juca David caută un copil pentru rolul fetiţei eroinei. Nu e mare lucru, două sau trei scene.

Cheska seamănă cu Jane Fuller care va interpreta rolul mamei.

- Jane Fuller e foarte frumoasă, spuse Greta.
- Ştii că ai dreptate, interveni David şi atunci toţi trei se uitară spre Cheska, care ridică privirea şi le zâmbi dulce.
- Ce părere ai, Greta? Să îi spun regizorului că am cunoscut o fetiţă care ar putea fi potrivită pentru rol.
- Nu ştiu ce să zic, spuse Greta uitându-se întrebător la David. Tu ce crezi ?
- Dacă Cheska va primi rolul, unchiul ei va fi acolo pentru a avea grijă de ea, nu-i aşa, drăguţo? spuse David şi îi făcu cu ochiul micuţei. Gândeşte-te, Greta. Sunt convins că poţi veni ca însoţitoare pentru Cheska. Se plăteşte bine şi vei putea fi sigură că este în siguranţă. Desigur, totul depinde de Charles Day, regizorul. Poate a găsit pe cineva deja. Mai e foarte puţin timp.
- Nu cred că ar fi o problemă, dacă ar vedea-o şi pe Cheska. Bănuiesc că ar plăti- o şi pe ea. Nu că ar fi foarte important... adăugă Greta în grabă.
- Sigur. Să-l sun pe Charles mâine-dimineaţă şi să-l întreb dacă a găsit pe cineva pentru rol. Dacă nu a găsit, voi aranja o întâlnire pentru amândouă.
- Bine, de ce nu?

- Aici este cartea mea de vizită. Sună-mă mâine în jurul prânzului. Ar trebui să ştiu ceva deja. Acum îmi pare rău că trebuie să părăsesc o companie aşa de plăcută, dar mă întâlnesc cu un client la Dorchester. Leon se ridică de la masă. Prânzul a fost excelent, ca întotdeauna.

Se duse apoi la Cheska, se lăsă în jos şi îi întinse mâna. Ea i-o strânse solemn.

- La revedere!
- La revedere, domnule!

Leon se ridică şi chicoti.

- Ar putea topi şi cea mai împietrită inimă. E posibil ca micuţa ta să ajungă o stea, Greta. La revedere, tuturor!

Greta şi David duseră farfuriile murdare la bucătărie. El le spălă, iar Greta şi Cheska le şterseră. Apoi se întoarseră în salon, iar Cheska se aşeză în braţele lui David, îşi băgă degetul mare în guriţă şi adormi imediat. Greta se aşeză pe covor privindu-l pe David cum se uita cu drag la fiica ei. Vinul pe care îl băuse şi căldura o moleşiseră. Căscă şi se întinse ca o felină, simţindu-se neobişnuit de liniştită.

- Ai tm apartament minunat, David. Nici n-ai zice că e chiar în centrul Londrei.

David nu-i răspunse, iar Greta se uită la el întrebătoare.

- Scuză-mă, Greta, eram pe altă lume, ce ai spus?
- Nimic important. Doar că e foarte frumos aici.
- E frumos, nu-i aşa? Mă gândesc totuşi să mă mut. Am nişte bani în bancă şi contabilul meu m-a sfătuit să îi investesc într-o proprietate. Aici stau cu chirie. Aş dori să găsesc ceva la marginea oraşului. Faptul că m-am născut în Marchmont mă face să îmi doresc mai mult spaţiu în jur.
- Dacă aş avea bani, aş cumpăra tm apartament mare în Mayfair, cu doi stâlpi la intrare şi tm rând de trepte care să ducă până la uşă, spuse Greta visând. Cred că ar trebui să plecăm acasă acum şi să o bag pe Cheska în baie.
- Vă duc eu, Greta. Cheska e obosită, sugeră David când micuţa deschise ochii somnoroşi.
- Ar fi minunat, dacă ai putea.
- Vrei să rămâi la o cafea? îl întrebă Greta când ajunseră în faţa locuinţei sale, cincisprezece minute mai târziu. Mi-e teamă că nu e ceva deosebit.
- Nu, mulţumesc. Trebuie să repet pentru spectacolul de mâine de la radio. Ascultă emisiunea, dacă ai timp.

- Sigur că voi asculta. Nu îi putea spune că nu avea bani pentru un aparat de radio. Vino, draga mea, o chemă pe Cheska.

- Noapte bună, Cheska.

David se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Noapte bună, unchiule David! Mulţumesc pentru masă.

- Şi altădată, scumpo. A fost o plăcere să te am ca oaspete. Sună-mă când afli dacă vom lucra împreună, îi spuse Gretei.

- Aşa voi face. îţi mulţumesc, David. Nu m-am mai simţit atât de bine de ani de zile.

- Nu uita! Ştii unde mă găseşti, dacă ai nevoie de ceva.

Greta dădu din cap şi intră în clădire.

Capitolul 15

A doua zi la prânz, Greta îl sună pe Leon, dintr-o cabină telefonică. în timpul nopţii se tot gândise dacă facea bine să o lase pe Cheska să apară într-un film la o vârstă atât de fragedă. Oricum, dacă Cheska primea rolul, ar fi petrecut mult mai mult timp împreună. Pe lângă asta, ştia că se plăteşte foarte bine.

- Mulţumesc că m-ai sunat, Greta, spuse Leon. Am aranjat o întâlnire cu Charles Day pentru mâine-dimineaţă la ora 10. Dacă îmi dai adresa, îl trimit pe şoferul meu să vă ia la ora 9. Cu transportul public e mai greu.

- E foarte, foarte drăguţ din partea ta, Leon.

- Nu te gândi la asta, draga mea. Te pot suna acasă când am un răspuns? Se vor hotărî repede pentru că filmarea începe curând.

- Notează numărul vecinei mele. Eu nu am telefon.

- în regulă. Leon scrise numărul lui Mabel şi adresa. Dacă totul merge bine, îţi vei putea permite un telefon. Vei avea nevoie de el. îmbrac-o pe Cheska în rochiţa de duminică şi urează-i succes.

Greta închise telefonul cuprinsă de *un* val mare de emoţie. Cheska aştepta răbdătoare ca mama ei să termine convorbirea. Greta o ridică în braţe şi o îmbrăţişă.

- Vrei să mergem să bem un ceai la Lyons Corner House ?

- Da, mami, te rog, spuse Cheska cu ochi strălucitori.

A doua zi, Greta se trezi devreme. Cât timp Cheska încă dormea, îşi spălă părul şi îl aranjă. Se îmbrăcă apoi în cel mai bun costum pentru serviciu. Se duse să o trezească pe Cheska, îi

pregăti micul dejun, după care o îmbrăcă în rochiţa albastră.

- Unde mergem, mami ?

Cheska se molipsi de entuziasmul mamei sale şi era foarte bucuroasă să îmbrace iar rochiţa ei cea mai bună. Se auzi soneria.

- Mergem cu maşina să ne întâlnim cu un domn drăguţ. E posibil să vrea să apari într-un film, draga mea.

- Ca Shirley Temple ?

- Da, iubito.

Urcară pe bancheta din spate a unei maşini mari şi negre. Cheska făcu ochii mari când văzu pielea moale a banchetei. în timp ce traversau străzile Londrei şi apoi suburbiile ramificate din Surrey, Greta îi spuse micuţei că va trebui să se comporte cum poate mai bine. Greta se simţi ea însăşi actriţă când maşina opri în faţa porţilor de la Rainbow Pictures şi şoferul le rosti numele în faţa portarului. Li se făcu semn să treacă. Greta privi fascinată când trecură pe lângă ceea ce păreau imense hangare pentru avioane. Se gândi la cât de mult aşteptase să fie chemată acolo la o probă. O trecură fiorii. Şoferul opri în faţa intrării principale.

- Voi aştepta aici până terminaţi. Succes, domnişoară. îşi duse mâna la pălărie şi zâmbi către Cheska în timp ce cobora.

Greta o luă pe fiica sa de mânuţă, trecu de intrare şi îi spuse recepţionerului cine era.

- Luaţi loc, doamnă Simpson! Secretara domnului Day va veni imediat după dumneavoastră, spuse acesta arătând spre o canapea.

- Mulţumesc.

Greta o conduse pe Cheska către locul de aşteptare şi privi instantaneele din filme ce acopereau pereţii. „Nu trebuie să-mi fac speranţe nici pentru mine, nici pentru Cheska.“

în scurt timp, o tânără elegantă, ţinând o mapă în mână, coborî din lift şi veni spre ele.

- Doamna Simpson şi Cheska?

-Da.

- Veniţi cu mine, vă rog!

Greta îi aranjă micuţei buclele în grabă şi o strânse de mânuţă înainte să intre într-o încăpere imensă în care, în spatele unui birou mare, stătea un bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani.

- Doamna Simpson şi Cheska, anunţă secretara.

- Mulţumesc, Janet. Bărbatul se ridică. încântat să vă cunosc, doamnă Simpson. Sunt Charles Day, director la Dark Horse. Intraţi şi luaţi loc, vă rog.

Le arătă două scaune de cealaltă parte a biroului său. Greta o aşeză pe Cheska pe un scaun, după care luă şi ea loc.

- Bănuiesc că ea e Cheska.
- Ce mai faceţi, domnule ? întrebă Cheska cu o voce subţire.

Ochii tânărului zâmbiră amuzaţi.

- Mulţumesc, chiar foarte bine. Ei bine, domnişoară, ştii de ce te afli aici ?
- O, da! Să joc într-un film şi să port rochii frumoase precum Shirley Temple.
- Aşa este. Ţi-ar plăcea să faci asta?
- O, da, domnule.

Charles se întoarse spre Greta.

- Leon Bronowski are perfectă dreptate. Fiica dumneavoastră seamănă într- adevăr cu Jane Fuller. Te poţi uita la mami, Cheska? Fetiţa se întoarse precum îi spusese, iar Charles se uită atent la ea. Seamănă şi din profil. Foarte bine. Doamnă Simpson, aţi putea-o însoţi pe fiica dumneavoastră?
- Da, aş putea.
- Deşi începem filmările luni, scenele în care apare Cheska vor fi făcute în câteva săptămâni. Am avea nevoie de un contract pentru o lună, dar ea ar trebui să fie prezentă doar câteva ore pe zi. Se pliază pe programul dumneavoastră?

Greta încuviinţă din cap.

- Da, e bine.
- Excelent. Domnul Bronowski spune că Cheska se comportă ca *un* înger.
- Da, e o fetiţă cuminte.
- Ăsta este *un* avantaj foarte mare. Nu e nimic mai rău decât *un* copil răsfăţat care face crize de personalitate când se filmează. Timpul înseamnă bani. Eşti fetiţă cuminte, Cheska?
- Cred că da, domnule.
- Şi eu cred la fel. Dacă vei apărea în filmul ăsta, va trebui să promiţi că vei fi cât se poate de cuminte.
- Promit, domnule.
- Perfect. Cred că am văzut ce trebuia, doamnă Simpson. Ne vom mai întâlni cu încă două fetiţe azi, după care îl anunţ pe Leon ce am decis. Mulţumesc foarte mult pentru deranjul de

a veni până aici. A fost o plăcere să vă cunosc pe amândouă. La revedere!

- Mulţumesc, domnule Day, spuse Greta ridicându-se. Vino, draga mea!

Cheska sări singură de pe scaun şi se ridică pe vârfuri pentru a ajunge la înălţimea biroului. îi întinse apoi mâna lui Charles, iar acesta i-o scutură zâmbind.

- La revedere, domnule, spuse, după care se întoarse şi ieşi repede cu mama sa.

- Charles Day doreşte să discute cu tine, Leon.
- Mulţumesc, Barbara. Alo?
- Leon, Charles la telefon. Fetiţa pe care mi-ai trimis-o azi este exact cum ai descris-o tu. Dacă va putea şi juca, avem o Shirley Temple pe mână.
- Simpatică, nu-i aşa?
- Adorabilă. Pe lângă faptul că arată ca un înger, are acea vulnerabilitate cuceritoare a lui Margaret O'Brien sau a lui Elizabeth Taylor. Nu mai e nevoie să- ţi spun că o luăm pentru rol. Chiar dacă e un rol mic, vom avea ocazia să vedem cum reacţionează în faţa camerei când nu se pune presiune pe ea. Ai luat-o în evidenţă deja?
- Nu, aşteptam să mă suni.
- Nu mai aştepta. Poate mă înşel, dar Cheska are ceva de vedetă în ea şi ştii ce lucru rar e ăsta. Cred că ar putea avea o carieră strălucită.
- într-adevăr.
- Va trebui să îi schimbăm numele de familie. Simpson sună prea şters.
- Bine, o să mă gândesc la asta.

După ce auzi entuziasmul din vocea lui Charles Day, Leon negocie condiţiile şi reuşi să obţină destul de mulţi bani pentru Cheska şi Greta, ca însoţitoare. Puse telefonul jos şi simţi fiorul acela pe care îl avea doar când flerul său pentru talente se dovedea corect.

Mabel bătu la uşa Gretei la ora patru şi jumătate în aceeaşi după-amiază, abia mai putând să respire după ce urcă în grabă patru etaje.

- Te caută un anume Leon Bronosk, Greta.
- Mulţumesc, Mabel. Poţi rămâne puţin cu Cheska ca să vorbesc cu el?

Se repezi apoi pe scări către apartamentul lui Mabel şi ridică receptorul.

-Alo?

- Greta? Aici e Leon. Tocmai m-a sunat Charles Day. O vrea pe Cheska pentru rol.
- O, ce grozav!

- Mă bucur că eşti încântată. Charles a fost foarte impresionat. Crede că Cheska e o mare descoperire.
- Eşti sigur că asta nu îi va face nici un rău, Leon. Mă gândesc că e atât de micuţă.
- Shirley Temple era şi mai micuţă când a apărut în primul său film. Dar înainte să ne gândim prea departe, să vedem cum va arăta pe marele ecran. Aparatului de filmat îi poate plăcea de tine sau nu. Va trebui să aşteptăm să vedem dacă îi va fi prieten sau duşman.
- Desigur.
- Cred că vei fi mulţumită cu suma obţinută. Dacă joacă bine, s-ar putea ca Rainbow Pictures să dorească să-i facă contract pentru o perioadă mai lungă. Apoi chiar va trebui să vorbim. Pentru moment însă, cum ţi se pare suma de cinci sute de lire ?

„Cât plata pentru doi ani de muncă grea la vechea mea slujbă“, se gândi Greta.

- E bine, reuşi Greta să articuleze. Mulţumesc.
- Bine. Iar tu vei primi zece lire pe zi ca însoţitoare. Poţi veni la mine la birou vineri dimineaţă? Am nevoie să semnezi contractul în numele ei. O, Greta! Charles Day vrea să îi schimbe numele de familie în ceva mai sonor. Nu eşti împotrivă, nu-i aşa?
- Nu, deloc.

„Simpson nu era oricum numele ei“, se gândi.

- în regulă. Pe vineri, atunci. La revedere.

Greta puse receptorul jos şi mimă un gest de bucurie în holul lui Mabel. O luă apoi la fugă pe scări pentru a-i spune şi fiicei sale.

- Veţi apărea în filme, i-auzi! în curând o să ajungeţi prea sus pentru a mai vorbi cu una ca mine.

Mabel zâmbi către Cheska şi o strânse cu dragoste de obrăjori.

Puţin mai târziu sosi David cu o ciocolată mare pentru Cheska şi o sticlă de şampanie pentru Greta.

- Cine e fetiţă deşteaptă? O luă pe Cheska în braţe şi o îmbrăţişă. Eram sigur că va primi rolul, Greta. E un îngeraş aşa de frumos, nu-i aşa, scumpo?
- Da, unchiule David.

Cheska dădu serios din cap, iar cei mari începură să râdă.

- în pat cu tine, domnişoară. Nu eşti încă Elizabeth Taylor.

Greta îi făcu cu ochiul lui David.

După ce o băgă la culcare, iar David îi spuse o poveste şi imită toate personajele, stârnind valuri de râsete din dormitor, Greta şi David se aşezară în sufrageria minusculă şi băură şampania.

- Eşti sigur că e bine ceea ce fac, nu-i aşa? întrebă Greta.
- Sunt doar câteva ore de filmare, Greta. Dacă nu îi va plăcea, nu o va obliga nimeni să facă nimic. Părerea mea e că toată lumea o va răsfăţa şi se va distra de minime. Iar banii vă vor fi de mare ajutor, nu-i aşa?

Era evident că David observase sărăcia apartamentului şi faptul că fusta şi bluza Gretei nu erau de cea mai bună calitate.

- Da, aşa e, deşi mă simt foarte vinovată că Cheska trebuie să fie cea care îi câştigă.
- Cel puţin vei petrece mai mult timp cu ea, în loc să o laşi cu vecina toată ziua.
- Cred că ai dreptate.
- Nu te mai gândi la asta şi mai ia un pahar de şampanie.

Vineri dimineaţă la ora 11, Greta şi Cheska erau la biroul din Soho al lui Leon. După ce fură invitate să intre, Greta privi către fotografiile de pe pereţii încăperii.

- Acolo eşti tu cu Jane Fuller, nu-i aşa?
- Da, când a făcut prima ei fotografie, acum zece ani. Să trecem la treabă acum, spuse Leon.

Greta îl ascultă pe impresar spunându-i că se va ocupa de cariera Cheskăi, lucru pentru care va lua un comision de zece la sută din câştigurile ei. Semnă unde îi arătă el, iar Leon zâmbi.

- în regulă. Acum să ne gândim la un nume pentru Cheska. Dacă nu ne vine nici o idee, se vor ocupa cei de la studio de asta. Cred că e dreptul tău să alegi. Care a fost numele de fată al mamei tale ?
- Hammond.
- Cheska Hammond. îmi place. Le spunem celor de la studio să vedem ce părere au. Cred că asta e tot. Se ridică în picioare pentru a arăta că întâlnirea se încheiase. Te anunţ când va fi ziua în care trebuie să înceapă şi o să-ţi trimit şi un text. Mulţumesc că ai venit, Greta. Sunt sigur că amândoi vom fi mândri de Cheska. Nu-i aşa?
- Da, domnule Leon, răspunse Cheska. La revedere!

Trei săptămâni mai târziu, Cheska se afla în faţa camerei pentru prima dată. Greta stătea

nemişcată şi se uita cum fiica sa stă pe genunchii lui Jane Fuller.

- Perfect, linişte în studio! strigă Charles. Facem o probă. Cheska, dragă, când voi spune „Gata!“ îi poţi spune lui Jane „te iubesc, mami“, punându-ţi braţele în jurul gâtului ei ?
- Da, domnule Day.
- Bravo. Perfect. Să începem.

Celor din studio li se făcu semn să tacă.

- Scena 10. Filmaţi!

Clacheta se închise şi Charles o încurajăpe Greta zâmbind.

- Gata!

Cheska îşi puse braţele în jurul gâtului elegant al lui Jane şi o îmbrăţişă.

- Te iubesc, mami, îi spuse, privind spre faţa actriţei, în timp ce camera o filma foarte de aproape.

Greta avea lacrimi în ochi.

- Şi eu te iubesc, Cheska, şopti.

Charles Day privi înregistrările cu unul dintre managerii de la Rainbow Pictures. Cheska Hammond jucase cu cea mai mare şi seducătoare naturaleţe pe
care amândoi o văzuseră până atunci.

- Zici că îşi poate aminti textul dacă i-l spui tu? întrebă managerul.
- Asta a făcut azi, răspunse Charles.
- Perfect. Găseşte cât mai multe replici de un rând, bineînţeles fără a o ofensa pe Jane. Nu vrem să creadă că a fost depăşită de o fetiţă de patru ani, spuse chicotind.

Cronică din publicaţia *Picturegoer,* martie 1951

„Dark Horse este ultimul film al studiourilor Rainbow Pictures, regizat de Charles Day, numit noul Selznick englez, iar filmul, impresionant şi grandios deopotrivă, demonstrează acest lucru. Protagoniştii, Jane Fuller şi Roger Curtis, interpretează excelent rolurile a doi soţi într-o relaţie complicată. Actorul de comedie David (Taffy) Marchmont debutează în acest film, adăugând un strop de umor subtil în rolul său de jucător ratat.

Ceea ce se spune despre apariţia copiilor şi a animalelor în filme se dovedeşte neadevărat. Fetiţa de patru ani, Cheska Hammond, fiica perechii de pe ecran, cucereşte publicul. Rolul său a fost extins după ce regizorul Charles Day i-a observat potenţialul. Rainbow Pictures a încheiat un contract pentru trei filme cu ea, iar al doilea film deja se turnează. Vă

recomandăm să vedeţi Dark Horse. Cu siguranţă veţi plânge la ultima scenă în care apare domnişoara Hammond. îi prezic micuţei o carieră strălucită.“

Capitolul 16. Marchmont Hall, Monmouthshire, Ţara Galilor,

Crăciunul, 1985

- Mary, ai văzut-o cumva pe Greta? întrebă David intrând în bucătărie şi găsind-o pe Mary pregătind gustarea din friptură rece de miel, şuncă cu murături şi salată.
- Ultima dată când am văzut-o a fost acum câteva ore, când mi-a cerut o pereche de cizme şi o haină să facă o plimbare. Ia vezi, că poate s-a întors şi e sus în camera ei.
- Da, e posibil.
- Să aduc cina acum sau mai târziu? îl întrebă Mary.

David se uită la ceas şi văzu că era aproape şapte şi jumătate.

- De ce nu laşi mâncarea aici în loc să o duci în salon? Venim noi şi ne luăm ce ne place. Ai avut o zi lungă, Mary, şi e timpul să te odihneşti.
- Sigur?
- Absolut.
- Bine, atunci, domnule David. Aşa voi face, îi spuse recunoscătoare. îţi mulţumesc pentru puloverul de lână. Nu am avut niciodată ceva aşa fain.
- îl meriţi, Mary. Nu ştiu ce ne-am face fără tine.

îi zâmbi şi ieşi din bucătărie, îndreptându-se spre camera Gretei. Bătu la uşa dormitorului şi, neprimind nici un răspuns, încercă să o deschidă uşor.

- Greta? Greta?

în cameră era întuneric. David căută un întrerupător pe perete, dar nu găsi Nici unul. Judecând totuşi după faptul că patul Gretei era neatins, se părea că nu urcase în cameră după prânz. Inima lui David bătu cu putere. Căută în toate camerele de sus şi o întrebă pe Ava dacă nu o văzuse pe bunica ei. Nu o văzuse şi David îşi continuă căutările la parter.

- Ai pierdut ceva, David? îl întrebă Tor, ridicându-şi ochii din biografia lui Mao Zedong, cartea pe care o primise de Crăciun de la David.
- Pe Greta, de fapt. A ieşit mai devreme la plimbare şi nu s-a întors încă.

- Să vin şi eu să o căutăm împreună?
- Nu, e foarte frig afară. Sunt sigur că nu s-a dus prea departe. Mă întorc imediat.

David deschise uşa din faţă. Discuţia cu Tor nu trădase frica pe care o simţea. Dacă Greta era afară de câteva ore şi posibil se rătăcise, ar fi putut muri îngheţată până acum. Aprinse felinarul pe care îl adusese cu el şi o luă prin zăpada care scârţâia şi trosnea sub greutatea cizmelor lui. „Gândeşte, David, gândeşte... Unde s-ar fi putut duce ?“ îşi spuse în sinea sa. Adevărul e că s-ar fi putut duce oriunde. Dacă Greta nu îşi amintea Marchmont, nu exista un loc anume unde şi-ar fi dorit să meargă. După ce se uită prin cele două grădini, cea din faţă şi cea din spate, hotărî să intre în pădure. Posibilitatea să fie acolo era la fel de mare. îşi aminti că Greta ajunsese la Marchmont Hali într-o zi de Crăciun, cu mulţi ani în urmă, după ce îşi scrântise glezna în pădure. Avu *un* sentiment de déjà vu în timp ce mergea printre copaci. Lumina felinarului strălucea asupra peisajului de poveste din jurul său care contrazicea eventualitatea oricărui pericol în care s-ar fi putut afla Greta. Ajungând în luminişul unde fusese înmormântat Jonny, o strigă pe Greta şi spre uşurarea lui auzi un plânset stins ca răspuns.

- Eşti bine, Greta? Continuă să vorbeşti şi voi veni spre tine.

După câteva secunde, lumina felinarului său se opri asupra ei şi o văzu venind, poticnindu-se spre el. Alergă spre ea şi văzu că tremura în continuu şi i se scursese rimelul.

- Pentru Dumnezeu, ce cauţi aici? o întrebă David dându-şi jos jacheta de schi pe care o puse pe umerii Gretei. O cuprinse apoi în braţe, încercând să o încălzească.
- David! Mi-am amintit. Mi-am amintit despre părinţii mei, despre Jonny şi despre motivul pentru care am venit la Marchmont şi... Spunând asta, se cuibări în braţele lui, plângând.

David o ajută pe Greta să iasă din pădure, mergând spre casă. Pe drum, ea continuă să-i spună tot ce îşi amintise, cuvintele rostogolindu-se ca rafalele unui torent.

- Mi-am amintit de Windmill, motivul pentru care am ajuns acolo... O, David, mi-am amintit tot până la momentul în care am venit la Marchmont, dar după moartea lui Jonny, totul e încă în ceaţă.
- Foarte bine, spuse David, ducând-o în bucătărie unde Tor, Ava şi Simon serveau cina. Greta s-a rătăcit prin pădure. O duc sus să facă o baie fierbinte. Tor, ai putea aduce sus o sticlă cu apă fierbinte şi un ceai tare şi dulce ?
- Desigur. Altceva?
- Nu, pentru moment. Să se încălzească mai întâi şi apoi s-ar putea să aibă nişte veşti

minunate pentru noi.

Sus, David o ajută pe Greta să îşi dea hainele jos, în timp ce ea nu se oprea din tremurat. Apoi închise uşa de la baie în spatele său. Se întoarse şi o găsi pe Tor aşteptând cu ceaiul în dormitor.

- Ce s-a întâmplat, David? Arătai aproape euforic când te-ai întors cu Greta. Nu era reacţia pe care o aşteptam de la cineva care tocmai a salvat un om de la moarte prin hipotermie.

- Tor, spuse David încet, astfel încât Greta să nu-l poată auzi. Nu sunt foarte sigur, dar Greta a început să-şi amintească. Nu e minunat ? După atâţia ani ?

Tor văzu lacrimi de bucurie în ochii lui.

- Ba da. Un adevărat miracol de Crăciun.

- Faptul că a venit înapoi în Marchmont a ajutat-o. Doamne, dacă aş fi reuşit să o conving să vină aici cu ani în urmă...

- Ei bine, poate că nu a fost pregătită. Oricum, abia aştept să aud ce ne spune. Sunt surprinsă că nu a îngheţat de tot afară. Poate că ai găsit-o în ultimul moment.

- Cred că adrenalina a ţinut-o în continuă mişcare. Asta a salvat-o. Du-te, te rog, şi continuă-ţi cina. Eu o aştept aici.

Tor dădu din cap şi ieşi din cameră. David se lăsă pe pat, iar după zece minute apăru şi Greta îmbrăcată în halatul de baie.

- Te-ai oprit din tremurat ? o întrebă, uitându-se atent la ea pentru a ghici cum se simţea.

- Da. Nu îmi este deloc frig.

- Cum te simţi ?

- Nu ştiu. Nu sunt sigură. Mi-am mai... amintit câteva lucruri în baie. Am nevoie să le pun în ordine. Mă poţi ajuta, David?

- Bineînţeles.

- Dar nu în seara asta. Rămân în cameră şi încerc să-mi fac puţină ordine în gânduri. Poţi merge jos, cu ceilalţi. Nu vreau deloc să vă stric petrecerea de Crăciun sau să deranjez în vreun fel. Am facut-o deja, din păcate.

- Greta, nu spune prostii! E un moment uriaş pentru tine. Sigur că ar trebui să rămân.

- Nu, David. Aş vrea să fiu singură.

Spunând asta, se uitară unul la altul, amândoi înţelegând ce însemna acest lucru.

- Bine, atunci. Găseşti nişte ceai lângă pat. Să-ţi aduc o tavă? Trebuie să mănânci ceva.

- Nu vreau nimic acum, mulţumesc. O, David! Chiar dacă sunt şocată şi confuză, nu e extraordinar?

David se uită în ochii ei frumoşi şi albaştri şi pentru prima dată după douăzeci şi patru de ani, îi văzu strălucind însufleţiţi.

A doua zi dimineaţă, Greta coborî la micul dejun şi toată familia o îmbrăţişă şi o felicită.

- îmi cer scuze că totul se petrece într-un mod atât de dramatic, spuse, privind spre Tor.

- Ştii ce anume ţi-a declanşat amintirile ? o întrebă Ava, fascinată nu doar de cele întâmplate, dar şi de schimbarea fizică vizibilă care se petrecuse cu bunica ei. Era de parcă fusese îngheţată în sine însăşi pentru mulţi ani, iar acum începuse dezgheţul. Ochii îi străluceau şi obrajii îi erau îmbujoraţi.

- Când am coborât din maşină în ajun am avut primul flash-back. Apoi încă unul când am privit către pomul de Crăciun, de sus, din capătul scărilor. După asta am plecat în pădure, fără să ştiu încotro, şi am găsit mormântul lui Jonny.

Poate ceva anume m-a dus într-acolo. Acesta a fost doar începutul. Vă rog, nu mă întrebaţi acum ce îmi amintesc şi ce nu, pentru că toate sunt amestecate în capul meu. Dar cel puţin, azi, când am văzut-o pe Mary, am ştiut cine e şi cât de drăguţă a fost cu mine când am ajuns la Marchmont. Şi tu, David, desigur.

- La mine nu ai ajuns, bunicuţo?

- Acordă-i timp, Ava, o admonestă blând David, sesizând o urmă de frică pe faţa Gretei. Sunt convins că de acum încolo, odată acest moment depăşit, amintirile vor veni una după alta.

- Poate că ar fi bine să te vezi cu un psihoterapeut, Greta, adăugă Tor. Nu ştiu prea multe despre lucrurile astea, dar ar putea fi covârşitor pentru tine.

- Mulţumesc, mă descurc bine pentru moment. Ies să fac o scurtă plimbare cât mai e soare. Promit ca de data asta să nu mă mai rătăcesc, spuse zâmbind ironic.

David fu cât pe ce să se ofere să o însoţească, dar se răzgândi.

- Eu am spus că mă duc să o ajut pe Mary să pregătească prânzul. Arată foarte obosită, spuse Tor, ridicându-se. Propun să-i dăm liber pentru restul zilei. Sunt sigură că ne descurcăm fără ea.

- Dacă e bine pentru toată lumea, eu m-aş duce în studioul meu. Mai am de scris două

cântece pentru noul album al lui Roger.

- Bineînţeles, dragul meu, spuse Ava. Poţi rămâne cât e nevoie.
- Iar tu să te odihneşti, mai spuse Simon, sărutându-şi soţia, după care ieşi.
- Merge bine treaba la studio, nu-i aşa? întrebă David.
- Da, atât de bine încât lui Simon i-ar plăcea să doarmă acolo, chicoti Ava. Ştiu că ţi-am mai mulţumit pentru asta, dar chiar ai avut o idee extraordinară să-i faci un studio dintr-un grajd. Multor artişti le place să vină aici pentru că e aşa de liniştit şi de plăcut. Iar Great Lodge va fi un loc de cazare perfect, acum că eu şi Simon ne-am mutat. Te va răsplăti curând, poate chiar mai devreme decât crezi. Studioul e închiriat pentru următoarele şase luni.
- Asta e pentru voi şi o binecuvântare, şi *un* blestem.
- Da, încuviinţă Ava, recunoscătoare pentru intuiţia unchiului ei. Am fi putut face altceva în următoarele luni. Vestea bună e că Simon e fericit. Şi tu trebuie să fii fericit datorită bunicii.
- Să fiu sincer, încă mă străduiesc să cred. După atâţia ani...Sunt şocat.
- Adevărat. Pentru prima dată am avut o străfulgerare despre cum trebuie să fi fost ea înainte de accident. Cred că Tor are dreptate. Poate ar fi bine să o vadă un specialist. Ştiu că bunica e fericită acum, dar, pe măsură ce amintirile îi revin, s-ar putea să nu îi fie foarte uşor. Mai ales că mai sunt multe lucruri de care trebuie să- şi amintească, adăugă încet.
- Ştiu, dar măcar suntem cu ea aici şi o putem ajuta.
- Dimineaţă spunea că îşi aminteşte momente anterioare venirii la Marchmont. Au fost nişte momente dificile atunci. Să îţi aminteşti de moartea fiului tău de trei ani e deja suficient de greu. Ava se cutremură şi îşi puse mâna pe burtă. Apoi celelalte... Sper să le poată face faţă.
- După ce a fost conştientă doar jumătate din viaţă, sigur e bine ca măcar acum să îşi amintească.
- Adevărul e, unchiule, că, dacă îşi aminteşte noaptea accidentului, nu e nevoie să ştie tot ce s-a întâmplat atunci.
- înţeleg ce vrei să spui, Ava, şi cred că toţi trebuie să avem răbdare şi vom vedea. Ceea ce pot spune despre Greta e că este o supravieţuitoare şi că va ştii cum să gestioneze situaţia. Nu-ţi face griji în privinţa ei. Am eu grijă de ea. Preocupă-te de tine. Mă voi încumeta acum să mă duc cu Land Rover în sat să cumpăr *un* ziar, *The Telegraph.* Ava se uită după

David până ce ieşi din cameră şi se întrebă dacă era singura dintre cei prezenţi care îşi dăduse seama de sentimentele lui David pentru Greta. Gândindu-se la Tor, speră că era singura care observase.

în aceeaşi zi, mai târziu, David intră în salon şi o găsi pe Greta singură, cu ochii aţintiţi la buştenii care ardeau în cămin.

- Pot să stau şi eu aici? Toţi dorm sau sunt pe afară.
- Sigur... şi te-aş ruga să aţâţi focul pentru mine, îi zâmbi Greta.
- Desigur. Cum te simţi ? o întrebă, punând lemne în foc şi înteţind vâlvătaia.
- E bine dacă spun că nu ştiu ce să răspund în momentul ăsta?
- Cred că da. Mă îndoiesc că ar exista nişte legi care să se aplice la ceea ce se întâmplă cu tine. Iar dacă există, sigur le putem încălca. David se aşează în faţa ei, privind cum se reaprinde focul. Sunt aici pentru a te asculta, nu pentru a te judeca. Vreau să te ajut cum pot.
- Ştiu, David, îi răspunde ea recunoscătoare. Aş dori totuşi să te întreb ceva. De ce nu mi-ai spus despre Jonny şi despre faptul că a murit atât de mic?
- Doctorii mi-au spus să nu îţi spun nimic din cele ce te-ar putea traumatiza. Iartă-mă, poate ar fi trebuit, dar...
- Te rog să nu te scuzi. Ştiu că ai vrut să mă protejezi, spuse ea repede. îţi dai seama că asta mă face să îmi fie frică de lucrurile pe care aş putea să mi le amintesc. Dar tu, David, te-ai purtat minunat cu mine. Mi-am amintit ce ai făcut pentru mine când am fost însărcinată şi disperată şi... Mulţumesc. Adevărul este că, deşi îmi vine să-l jelesc iar şi iar pe Jonny, astăzi, când m-am dus din nou la mormântul lui, mi-au revenit alte amintiri. Despre - Greta se opri - după aceea.
- Mai exact ?
- Cheska. David, mă poţi ajuta să îmi amintesc chiar dacă e dureros pentru mine? Vreau să adun amintirile şi să le leg. Până acum, nu au nici un sens. înţelegi ?
- Cred că da, răspunse precaut, nu crezi că ar trebui ca totul să vină natural? Poate că e mai bine să urmăm sfaturile specialiştilor despre ce e mai bine pentru tine.
- M-am tot întâlnit cu psihiatrii şi tot felul de specialişti în toţi aceşti ani şi crede-mă când îţi spun că mă cunosc mult mai bine decât oricine altcineva. Iar dacă nu credeam că pot colabora, nu ţi-aş fi cerut să mă ajuţi să completez spaţiile goale. Crede-mă. îţi pot spune

multe deja. Spre exemplu, ştiu că, din cauza faptului că Owen începuse să bea, a trebuit să plec cu Cheska de aici. Am plecat la Londra şi îmi amintesc câte ceva din cele ce s-au întâmplat acolo. De unele lucruri nu sunt mândră. M-ar ajuta foarte mult dacă mi-ai spune adevărul. Te rog, David, am nevoie să ştiu.

- Dacă eşti sigură că eşti pregătită, bineînţeles.

- Numai dacă juri că nu vei omite nimic. Nu ascunde nimic. Doar aşa pot ştii că este adevărat şi că nu este tm joc al imaginaţiei mele. Tot adevărul, te rog. Greta continuă stăruitor. E singura cale.

David şi-ar fi dorit să bea un whisky, dar cum era doar ora trei după-amiaza, se abţinu. Gretapăru să simtă reticenţa sa şi-i spuse:

- Ştiu deja că unele lucruri sunt groaznice, deci nu trebuie să-ţi fie teamă că mă vei şoca.

- Bine, atunci. David se dădu bătut, oftând. îţi aminteşti deci despre venirea la Londra. îţi aminteşti că am ajutat-o pe Cheska să dea o probă pentru primul său film?

- Da, îmi amintesc. Spune mai departe. De acolo lucrurile devin neclare...

Capitolul 17. Cheska

Iunie 1956, Londra

Uneori, Cheska avea acelaşi vis din care se trezea tremurând de frică. Visul se petrecea mereu într-o pădure întunecată, cu copaci foarte mulţi şi foarte înalţi. în vis apărea un băieţel care arăta exact ca ea. Se jucau de-a v-aţi ascunselea amândoi. Din când în când apărea şi *un* bărbat mai în vârstă care încerca mereu să-l îmbrăţişeze pe băieţel, dar niciodată pe ea. Apoi în vis se facea noapte şi bărbatul a cărui respiraţie mirosea îngrozitor o forţa să se uite într-un sicriu unde se afla băieţelul. Faţa băieţelului era palidă şi buzele gri. Ştia că murise. Bărbatul îl dezbrăca pe băieţel şi apoi ea purta acele haine. Miroseau a rânced şi un păianjen mare urca pe jachetă către faţa ei. Apoi cineva o bătea pe umăr şi când se întorcea vedea ochii îngheţaţi ai băieţelului care apăreau din umbra unui brad. Corpul lui tremura de frig în timp ce venea spre ea...

Cheska se trezea plângând şi întindea mâna pentru a aprinde lampa de pe noptieră. După ce o aprindea, se ridica în fund şi privea prin camera familiară şi prietenoasă, asigurându-se că totul rămăsese exact aşa cum fusese înainte să se culce. O găsea pe Polly pe jos lângă pat, o lua şi o îmbrăţişa, după care îşi băga degetul în gură cu *un* sentiment de vină. Mami îi spusese că, dacă va continua să facă asta, dinţii îi vor ieşi în faţă, iar cariera ei de star de cineva va lua sfârşit. Visul se disipa în cele din urmă, iar ea rămânea privind baldachinul alb care atârna deasupra ei. Apoi ochii i se închideau şi adormea iar.

Nu-i spusese mamei despre vis. Era sigură că i-ar fi spus că era prostuţă, că cei morţi nu pot reveni la viaţă. Dar Cheska ştia că puteau. La vârsta fragedă de zece ani, Cheska era una dintre cele mai cunoscute feţe din Anglia. Tocmai terminase al şaptelea film, iar în ultimele trei numele ei apăruse deasupra tidului filmului. Criticii de film îi spuneau „îngerul“ de când începuse să apară în filme şi aşa rămăsese. Ultimul film urma să iasă pe ecrane peste o lună, iar mama ei îi promisese că îi va cumpăra o haină de blană albă pentru premiera care urma să aibă loc la Odeon, în Leicester Square. Cheska ştia că trebuia să se bucure la premierele filmelor sale, dar o speriau. Erau mereu atât de mulţi oameni în faţa cinematografelor când

maşina în care se afla oprea, iar nişte bărbaţi bine făcuţi o escortau prin mulţimea care vibra. Într-o zi, o femeie încercase să o smulgă de lângă mama ei. îi spuseseră mai târziu că femeia fusese dusă la poliţie. Mama îi spunea întruna ce norocoasă era. Avea bani cum nu mai avusese niciodată, locuia într-un frumos apartament în Mayfair şi avea o mulţime de admiratori devotaţi. Cheska bănuia că e norocoasă, dar nu cunoscuse alt fel de viaţă.

în timpul filmărilor la *Fetiţa pierdută,* care fusese făcut într-un orfelinat, Cheska se împrietenise cu una dintre fetiţele care aveau un rol mic. Fetiţa se numea Melody şi avea *un* accent amuzant, iar Cheska era fascinată de poveştile despre surorile şi fraţii ei. îi spunea că dormea în pat cu surioara ei pentru că nu era loc pentru încă un pat în micul loc apartament din estul Londrei. Melody îi povestise despre glumele pe care le faceau cei patru fraţi ai ei şi despre marile reuniuni ale familiei ei de Crăciun. Cheska o asculta fermecată, gândindu-se la sărbătorile elegante, dar plictisitoare, pe care le petrecea împreună cu mama sa, Leon şi unchiul David. Melody îi făcuse cunoştinţă cu celelalte fetiţe şi află că toate mergeau la şcoala de teatru şi aveau cursuri împreună. Suna atât de distractiv.

Cheska avea doar un singur profesor bătrân, domnul Benny, care venea la ea atât cât îi permitea timpul dedicat filmărilor. Stătea cu ea în cabina din studio sau în salonul de acasă şi scriau şiruri întregi de sume sau învăţau poezii pe de rost. Melody îi dăduse gumă de mestecat şi făcuseră o întrecere să vadă cine poate face cel mai mare balon. Pentru Cheska, Melody era cea mai drăguţă persoană pe care o cunoscuse. O întrebase pe mama sa dacă ar putea merge şi ea la şcoala de teatru cu ceilalţi copii, dar aceasta îi spusese că ea nu avea nevoie. Şcolile de teatru te învăţau cum să fii o stea de cinema, iar Cheska era deja. Melody o întrebase odată dacă ar dori să vină acasă la ea la *un* ceai. Cheska fusese atât de fericită, dar mama sa îi spusese că nu se putea duce. Când întrebă de ce, mama ei îşi strânse gura cu fermitate şi Cheska ştiu că asta însemna că hotărârea ei era definitivă. îi spunea că celebrităţile nu se pot împrieteni cu copiii obişnuiţi, precum Melody. Cheska nu înţelegea ce însemna „obişnuit", dar ştia că asta voia să ajungă când se va face mare. Melody terminase filmările şi se întorsese la şcoală. Cele două fetiţe schimbaseră adresele şi îşi promiseseră să-şi scrie. Cheska îi dăduse mamei sale multe scrisori pentru a le trimite, dar nu primise nici un răspuns. îi era foarte dor de Melody. Fusese prima ei prietenă.

- Haide, draga mea, e timpul să te trezeşti. Vocea mamei îi invadă visul. Avem o zi plină azi. Luăm prânzul cu Leon la 12, apoi mergem la Harrods să luăm paltonul cel nou. E grozav, nu?

- Da, mami.

Cheska dădu din cap cu inima îndoită.

- Acum, spuse mama şi se îndreptă spre garderoba care acoperea un întreg perete, ce rochie vrei să porţi la prânz ?

Cheska oftă. Mesele cu Leon erau lungi şi plictisitoare. Mereu mergeau la Savoy, iar ea trebuia să stea tăcută în timp ce mama şi Leon discutau chestiuni legate de afacerile lor importante. O privi pe mama sa deschizând uşa garderobei. Apărură cele treizeci de rochii deosebite, toate făcute la comandă din cea mai fină mătase. Mama trase afară una dintre ele.

- Ce zici de asta? Nu ai purtat-o încă şi e atât de frumoasă.

Cheska se uită la rochia roz cu straturile de plasă ale jupei ieşind de sub fustă. Ura să poarte rochiile astea. Plasa o facea să se scarpine pe picioare şi îi lăsa urme roşii pe talie.

- Ai o pereche pe sandale roz din satin undeva pe aici. S-ar potrivi foarte bine.

Greta puse rochia pe patul Cheskăi şi se duse să caute sandalele. Cheska închise ochii şi se gândi ce bine ar fi fost să stea acasă toată ziua şi să se joace. Casa păpuşilor, frumos modelată din lemn, stătea pe jos. Nu avea niciodată timp să se joace cu ea. Când filma era luată de acasă la ora 6 dimineaţa şi rareori ajungeau înainte de şase seara, când mai avea timp pentru un ceai şi pentru o baie. Apoi îşi termina tema, repeta textul cu mama sa pentru a nu greşi deloc a doua zi. Mami îi spusese că era mai mare ruşinea să uite textul, iar Cheska nu-l uitase niciodată, cum făcuseră alţi actori adulţi.

- Toc, toc, domnişoară. Cerealele de ovăz se vor răci.

Greta dădea la o parte păturile din pat, iar Cheska bălăngănea din picioare la marginea saltelei. îşi punea halatul pe care i-l ţinea mama ei şi ieşea după ea din cameră. Mereu se aşeza în acelaşi loc la masa mare, lustruită din colţul salonului, privind castronul de cereale din faţa ei.

- Trebuie să mănânc asta, mami ? Ştii că nu-mi place deloc. Melody mi-a spus că mama ei nu o obligă niciodată să ia micul dejun şi...

- Chiar aşa, spuse Greta aşezându-se de cealaltă parte a mesei, toată ziua trebuie să aud despre ce a făcut Melody? La cât de ocupată eşti, este foarte important să începi ziua cu stomacul plin.

- Dar nu e bun.

Cheska amestecă prin bol cu lingura, luă puţin, după care o lăsă să cadă înapoi,

împroşcând pe masă.

- Opreşte-te, domnişoară! Te porţi de parcă ai fi o cuconiţă. Nu eşti încă atât de importantă încât să nu te mai pot ţine pe genunchi şi să-ţi trag nişte palme la fund. Mănâncă!

Cheska mâncă întristată.

- Am terminat, spuse după o vreme. Pot pleca acum, te rog?
- Du-te şi îmbracă-te! Vin imediat să te pieptăn.
- Bine, mami.

Greta o privi pe fiica sa ridicându-se şi ieşind din cameră şi zâmbi mulţumită. În afara toanelor minore care erau de aşteptat de la un copil în creştere, Cheska se purta chiar ca un înger. Sigur că manierele şi politeţea ei ireproşabile o ajutaseră să ajungă la faima pe care o avea acum.

Cheska devenise celebră pentru că era frumoasă, fotogenică şi talentată, dar Greta fusese cea care implementase în ea obligativitatea rigorii şi a disciplinei în muncă. Poate că tot ceea ce aveau, apartamentul spaţios şi frumos mobilat din Mayfair sau garderoba plină de haine, fusese cumpărat din banii câştigaţi de Cheska, dar Greta o ajutase pe fiica sa să-şi croiască cariera. La început avusese nevoie să înveţe cum să dovedească mai multă încredere în sine în timpul întâlnirilor cu directorii sau managerii de studiouri, dar teama de a se întoarce la viaţa pe care o avusese până atunci o ajutase să înveţe repede asta. Una peste alta, era foarte surprinsă de cât de bine reuşise să devină managerul Cheskăi. Tot Greta fusese cea care hotărâse asupra textelor pe care urma să le interpreteze Cheska. îşi cunoştea foarte bine fiica şi ştia ce gen de film o va pune în valoare, iar instinctul ei se dovedise fără greş. învăţase şi cum să negocieze pentru a obţine cea mai avantajoasă ofertă. Dacă era nevoie, îl trimitea înapoi pe Leon pentru a cere mai mulţi bani, spunându-i că nu va semna contractul dacă studioul nu îi oferea cât cerea. Urma un răstimp tensionat, după care studioul accepta. Cheska reprezenta o valoare la care nimeni nu era dispus să renunţe şi Greta ştia asta.

Negocierile dure o făcuseră pe Cheska extrem de bogată. Trăiau foarte bine şi îşi puteau permite tot ceea ce-şi doreau, deşi nu cheltuiau nici pe departe cât câştiga Cheska. Greta investea cu grijă banii rămaşi pentru viitorul fiicei sale. Trecutul dificil al Gretei părea acum îndepărtat. Se dedica întru totul carierei fiicei sale. Devenise dură şi interesată, dar ce era rău în asta? Cel puţin nu o mai ignora nimeni şi nu îşi mai bătea nimeni joc de ea. Avea momente în care regreta singurătatea în care trăia, dar pentru lumea exterioară era o femeie puternică. Era cea care se afla în spatele celei în vogă celebrităţi de pe scena filmului

britanic. Era mama „îngerului“.

Uneori, când David o întreba dacă Cheska era fericită, Greta îşi facea procese de conştiinţă. Bătea în retragere şi mereu răspundea la fel. Bineînţeles că era. Cine nu ar fi în locul ei? Nu era şi David celebru? Nu era fericit? David încuviinţa şi îi cerea scuze pentru întrebare.

Ridică o revistă de pe masă şi începu să o răsfoiască până ajunse la reclama pentru *Fetiţa pierdută*. Privi figura inocentă a fiicei sale şi zâmbi. în imaginea din revistă îmbrăţişa un ursuleţ de pluş îmbrăcat în cârpe. Filmul acesta le va propulsa în carieră. îşi aminti că avea o întâlnire cu doamna Stevens, care se ocupa de clubul fanilor Cheskăi. Trebuiau să aleagă un instantaneu din noul film pentru a-l trimite uriaşei mulţimi de fani.

Greta oftă şi închise revista. Nu era de mirare că în ultimul timp nu existase nici *un* bărbat în viaţa ei. Cu toate că şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel, totuşi planificarea întâlnirilor unui star de cinema era o slujbă cu normă întreagă şi poate chiar mai mult. Cheska era viaţa ei şi nu mai putea da înapoi.

Capitolul 18

David se trezi foarte devreme. Nu conta ora la care se culca, putea fi chiar foarte târziu, cum era când căDea mort de oboseală după spectacol, dar se trezea mereu la şase şi jumătate. Azi era liber ca pasărea cerului. Spectacolul de la radio intrase în vacanţa de vară, activitatea de la Palladium luase sfârşit cu o săptămână în urmă şi nu mai era nevoit să scrie ceva nou pentru următoarele luni. Privi pe fereastră la lumina strălucitoare a soarelui şi i se făcu dor de provincie. Deşi căsuţa sa din Hampstead avea o grădină destul de mare, i se părea că era ceva artificial în ea. Nici peisajul, nici clima nu aveau ceva sălbatic sau periculos în ele. Oricine locuia la Londra era la adăpost de orice, chiar în pericol să-şi piardă instinctele primare, se gândea. Poate că îşi va lua o vacanţă lungă vara asta. Un prieten îl invitase în sudul Franţei, dar nu voia deloc să plece departe de Greta.

Deschise larg ferestrele înalte şi ieşi în grădină. Se plimbă puţin, cu mâinile în buzunare, admirând aranjamentele florale bine întreţinute. Mulţimea de trandafiri şi cascada de lobelia ofereau o bogăţie de culoare care contrasta cu gazonul verde ca smaraldul. David era un bărbat inteligent şi realist. Dar cu Greta, totul era imprevizibil. Se văzuseră regulat în ultimii şase ani. Obişnuiau să ia prânzul împreună duminica, la locuinţa Gretei. Uneori ieşea împreună cu Greta la teatru, după care o invita la cină. Timpul trecea, iar el îşi dădea seama

că ajunseră să fie foarte apropiaţi, dar, din nefericire, alunecaseră spre o relaţie frate-soră. Era consultat cu privire la cariera Cheskăi şi ştia că Greta îl privea ca pe *un* prieten foarte bun. Părea că momentul în care relaţia lor ar fi putut deveni altceva nu sosise încă. De când Greta revenise în viaţa lui, nu avusese curajul să-i spună cât de mult o iubea. David oftă şi rupse un boboc ofilit din tufişul de trandafiri. îl alina cel puţin faptul că, din câte ştia el, Greta nu avea pe nimeni altcineva. Desigur, teoretic era încă soţia lui Owen, dar pierduseră complet legătura în ultimii şapte ani. Pe lângă asta, ştia că toată energia şi dragostea Gretei erau investite în Cheska. Nu mai era loc pentru altcineva.

Obsesia pe care o avea Greta faţă de fiica ei îl îngrijora însă pe David. Greta trăia prin Cheska, iar lucrul acesta nu era sănătos pentru nici una din ele. Adesea, privind figura palidă a fetiţei şi corpul firav, se temea pentru viitorul ei. Viaţa ciudată şi stresantă pe care o ducea în bula ei de celebritate, cu siguranţă că nu era potrivită pentru un copil. Se simţea vinovat că o încurajase pe Greta să o lase pe Cheska să apară în primul său film, dar cum ar fi putut şti că va deveni celebră? La vremea aceea se gândise că ar fi fost doar ceva distractiv, care le va aduce câţiva bani în plus. Duminica la prânz, chiar dacă erau doar ei trei, Cheska era mereu îmbrăcată elegant, iar Greta ţinea foarte mult la asta. Stătea cu ei la masă şi părea atât de stingheră, încât David şi-ar fi dorit să o ia pe sus şi să o ducă în cel mai apropiat parc sau loc de joacă. Şi-ar fi dorit să o vadă cu părul desfăcut, cu rochiţa murdară şi să strige de bucurie aşa cum faceau copiii.

Uneori o întreba pe Greta dacă nu era de părere că ar fi fost bine pentru Cheska să se joace cu alţi copii, dat fiind că îşi petrecea timpul doar printre adulţi. Greta însă scutura din cap şi îi spunea că angajamentele fetiţei nu îi permiteau astfel de activităţi. David nu mai continua. înţelegea că, în ciuda capcanelor pe care bogăţia succesului fetiţei le adusese, Greta nu avea o viaţă uşoară, ea nefacând altceva decât ce credea că e mai bine pentru fiica ei. Nu avea nici un dubiu că Greta o iubea foarte mult pe Cheska şi avea grijă de ea. Pe deasupra, nu-i plăcea deloc privirea Gretei când o întreba lucrurile astea. O luă înapoi spre casă, gândindu-se că nu ar fi o idee rea să se ducă în sudul Franţei. Avea mare nevoie de o vacanţă, iar până îşi va lua inima în dinţi să îi spună Gretei ce simţea pentru ea, nu avea nici *un* rost să se învârtă în jurul ei. Auzi telefonul sunând în birou şi se grăbi să intre în casă.

-Alo?

- David, e mama.
- Bună, *ma.* Mă bucur să te aud.

- Da, întotdeauna spun că sun doar pentru a da veşti proaste, adăugă LJ ursuză.
- Ce s-a întâmplat ?
- Doctorul Evans m-a sunat să-mi spună că Owen este foarte rău şi că şi-ar dori să mă vadă. A insistat pe lângă doctor să mă roage să mă duc la Marchmont cât pot de repede.
- Te vei duce ?
- Cred că sunt nevoită. Voiam să te întreb dacă nu ai putea veni cu mine, în cazul în care nu eşti foarte ocupat. Doar pentru a-mi fi alături. M-ai putea lua de la Paddington şi duce cu maşina până acolo? îmi cer iertare, David, dar nu cred că m-aş putea întoarce singură la Marchmont.
- Desigur, *ma.* Sunt chiar liber pentru următoarele câteva săptămâni.
- Mulţumesc, David. îţi sunt extrem de recunoscătoare. Ar fi posibil să mergem mâine ? Din câte am înţeles de la doctor, Owen nu mai are mult de trăit.
- înţeleg. Să îi spun şi Gretei?
- Nu. Vocea mamei se auzi fermă. Owen nu şi-a dorit să o vadă. Să nu ne jucăm cu focul.

Mai vorbiră despre orarul trenurilor, apoi hotărâră să se întâlnească la zece jumătate şi să plece spre Ţara Galilor.

După ce puse jos receptorul, David se aşeză la birou şi căzu pe gânduri. I se părea potrivit ca şi Greta să ştie despre ce se întâmpla cu Owen. Era doar soţia lui. Dar nu dorea să mai agite apele, gândindu-se că mama lui era destul de supărată la gândul că trebuia să se întoarcă la Marchmont şi să-l întâlnească pe Owen. Se întrebă ce i se spusese oare Cheskăi despre tatăl ei.

Drumul spre Ţara Galilor fu plăcut. Vremea frumoasă şi traficul mai puţin aglomerat le îngăduiră lui David şi mamei lui să converseze şi să se bucure de călătorie.

- E îngrozitor că trebuie să mergem iar la Marchmont. Nu-i aşa, David? întrebă LJ când ajunseră destul de aproape, iar de o parte şi de alta a drumului şerpuit se întindeau câmpurile care se unduiau în zare.
- Da. N-ai mai fost de zece ani acolo, nu-i aşa?
- E surprinzător cum se adaptează omul. Am devenit una dintre persoanele de bază ale comunităţii din Stroud şi un foarte bun jucător de bridge. Dacă nu îi poţi învinge, alătură-te lor, ăsta e mottoul meu, spuse ea fără pauză.
- Se pare că asta îţi priește. Arăţi foarte bine.

- Să dispui de timpul tău cum vrei, îţi face bine la ten, dacă nu şi psihic.

După ce ieşiră de pe drumul principal, se lăsă tăcerea. O luară apoi pe aleea îngustă ce ducea spre Marchmont. La scurt timp, porţile se deschiseră şi casa apăru din spatele lor.

LJ scoase un oftat la amintirea frumuseţii acelui loc. în după-amiaza aceea caldă de iunie, ferestrele străluceau în lumina puternică a soarelui, părând că îi urează bun venit acasă. David parcă maşina în faţa casei şi opri motorul. Imediat uşa din faţă se deschise şi în prag apăru Mary.

- Domnule David! Ce bine să vă revăd după atâţia ani! Am ascultat toate spectacolele de la radio. Nu aţi îmbătrânit deloc!

- Bună, Mary. David o îmbrăţişă cu căldură. Cred totuşi că m-am îngrăşat de când nu ne-am mai văzut. Ştii că nu eram genul să se dea la o parte de la prăjituri sau dulciuri.

- Dar vă stă foarte bine aşa pentru că sunteţi înalt, îl asigură Mary.

Coborî şi LJ din maşină şi se duse să o salute pe Mary.

- Ce faci, draga mea?

- Foarte bine, mulţumesc, doamnă Marchmont. Mult mai bine acum că v-aţi întors acasă.

Toţi trei se îndreptară spre intrare, David simţind tensiunea mamei sale.

- Am făcut drum lung până aici, Mary. Ne poţi face un ceai înainte ca mama să îl vadă pe domnul Marchmont ?

- Desigur, domnule. Doctorul Evans este la el acum. A avut o noapte grea. Intraţi în salon, dacă doriţi, iar eu mă duc să îl anunţ că aţi venit şi să pregătesc ceaiul.

După ce Mary se făcu nevăzută, David şi LJ intrară în salon.

- Dumnezeule, ce aer închis! Oare Mary nu aeriseşte niciodată? Nici mobila nu pare să mai fi fost ştearsă de câteva luni.

- Nu cred că îi mai rămâne timp pentru curăţenie, pe lângă îngrijirea lui Owen.

Mama lui avea perfectă dreptate. Observă că încăperea splendidă, de care îşi amintea că întotdeauna fusese imaculată, acum arăta neglijată şi ponosită.

- Bineînţeles că nu. Trebuie să fi fost foarte puternică să stea alături de Owen. LJ deschise una dintre ferestrele mari şi înalte. Amândoi ieşiră pe terasă şi respirară aerul curat. îmi dai o mână de ajutor, dragul meu? Dacă ştergem praful de pe scaunele astea, vom putea lua ceaiul afară. E destul de înfricoşător înăuntru.

LJ tocmai scutura un scaun ruginit când Mary reapăru cu ceaiul.

- Pune ceaiul jos, draga mea. Ne servim singuri.

- Prea bine, doamnă Marchmont. I-am spus domnului Evans că aţi ajuns.
- Mulţumesc. îl poţi chema să ia un ceai cu noi ?
- Da, doamnă, spuse Mary şi intră în casă.

David şi mama sa începură să bea ceaiul tăcuţi.

- Cum am putut pleca vreodată de aici ? murmură LJ, privind peisajul idilic, soarele care strălucea pe suprafaţa de cristal a râului care curgea la poalele pădurii de pe panta dealurilor.
- Sunt de aceeaşi părere, oftă David şi o bătu uşor pe mână. Sunetul apei curgătoare îmi aminteşte mereu de copilărie.

Se auziră paşi în spatele lor şi amândoi întoarseră capul.

- Nu vă ridicaţi, vă rog. Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

Doctorul, care încărunţise, le zâmbi amândurora. LJ îi turnă o cană de ceai şi întrebă:

- Cum e Owen, doctore ?
- Deloc bine, mi-e teamă. Ştiţi că de câţiva ani domnul Marchmont se confruntă cu un alcoolism sever. I-am spus de nenumărate ori că ar trebui să se oprească, dar m-a ignorat. A căzut de foarte multe ori, iar acum îl lasă şi ficatul.
- Cât mai are de trăit ?

David se uită atent la mama sa. Faţa sa nu trăda nici o emoţie. Era realistă, ca de obicei. Dar observă agitaţia mâinilor sale.

- Să fiu sincer, doamnă Marchmont, sunt surprins că a rezistat atât de mult. O săptămână, două... îmi pare rău, dar asta e situaţia. L-aş putea muta într-un spital, dar nu prea se mai poate face nimic. Pe lângă asta, nici el nu vrea sub nici o formă să plece din Marchmont.
- Da. Mulţumesc că ai fost deschis faţă de noi. Ştii că prefer sinceritatea.
- Ştie că sunteţi aici, Laura-Jane, şi doreşte să vă vadă cât mai repede posibil. E lucid acum, de aceea cred că e mai bine să mergeţi la el mai devreme decât mai târziu.
- Cum spuneţi. LJ se ridică, iar David o văzu cum trage adânc aer în piept. După dumneavoastră.

Peste câteva minute păşi în dormitorul lui Owen. Perdelele erau pe jumătate lăsate, aşa că încăperea era în semintuneric. Owen zăcea în patul său mare. Părea un bătrân fragil şi uscat. Ţinea ochii închişi şi respira cu greu. LJ se opri lângă pat, privind chipul bărbatului pe care îl

iubise cândva. îşi aminti cum, în trecut, îşi imagina mereu că într-o bună zi vor fi din nou împreună, că îşi vor cere iertare şi vor uita durerea. Sfârşitul de acum o îngrozea. Nu mai exista loc pentru un viitor comun. Pentru Owen, nici un viitor. LJ îşi duse mâna la gură pentru a-şi stăpâni plânsul. Owen îşi deschise ochii şi îl văzu cum încearcă să se concentreze. Tremurând, ridică o mână şi o atinse pe braţ.

- Iar... Iartă-mă...

LJ îi luă mâna, o duse la gură şi o sărută, dar nu răspunse.

- Trebuie să-ţi explic. Părea că se chinuie să vorbească, nu doar fizic, ci şi psihic. Te iubesc. Nu am iubit niciodată pe altcineva. O lacrimă i se prelinse din ochi. Din gelozie... un lucru înfiorător... am vrut să te rănesc. Iartă-mă!

- Owen, am crezut că nu vrei să mă vezi în faţa ochilor. De aceea am plecat din Marchmont, răspunse ea, uluită de cuvintele lui.

- Am vrut să te pedepsesc pentru că te-ai măritat cu fratele meu. Am vrut să te cer în căsătorie după ce a murit, dar nu am putut-o face din mândrie.

Emoţia puse stăpânire pe LJ.

- Doamne! Owen! De ce nu mi-ai spus? Am irosit toţi acei ani în care puteam fi fericiţi! Din cauza mea ai plecat în Kenya?

- Nu am putut suporta să te văd cu copilul fratelui meu. Trebuie să îi cer iertare lui David. Nu a fost vina lui.

- Nu ştii prin ce am trecut după ce am primit înştiinţarea de la Biroul de Război în care ne spuneau că ai dispărut pe front ? Te-am aşteptat trei ani, timp în care m- am rugat să fii în viaţă. Dar toţi îmi spuneau să îmi văd de viaţa mea. Familia ta mi-a spus să mă căsătoresc cu Robin. Ce altceva puteam face? întrebă LJ disperată. Ştii că nu l-am iubit niciodată aşa cum te-am iubit pe tine. Trebuie să mă crezi, Owen. Dacă m-ai fi cerut de soţie după ce a murit Robin, aş fi acceptat imediat.

- Am vrut, dar... Faţa lui Owen se schimonosi de durere. Am văzut moartea de atâtea ori în război şi încă îmi este atât de frică. O luă de mână. Te rog, Laura- Jane, stai cu mine până la sfârşit ? Am nevoie de tine.

Puteau acele zile înlocui anii pe care îi irosiseră? Nu, dar doar asta le mai rămăsese.

- Da, dragul meu, îi şopti, voi sta cu tine până la sfârşit.

Capitolul 19

Greta era în baie când sună telefonul. „Fir-ar să fie!“ Apucă un prosop, ieşi repede şi se duse să răspundă.

-Alo?

- David la telefon. Te deranjez?
- Nu, doar că eram în baie.
- Am nişte veşti proaste. Te sun din Marchmont. Owen a murit acum o oră.
- îmi pare rău, David.

Greta îşi muşcă buzele, neştiind ce să mai spună.

- înmormântarea va avea loc joi după-amiază. M-am gândit că ai dori să vii şi tu.
- Mulţumesc, David, dar mi-e teamă că nu voi putea. Cheska are o şedinţă foto toată ziua.
- Aha. Oricum, chiar dacă nu vii la înmormântare, va fi nevoie de prezenţa ta pentru a se citi testamentul. Owen a insistat asupra acestui lucru chiar înainte de a muri. Din ceea ce i-a spus mamei, cred că este în interesul tău.
- Trebuie să vin? Vreau să spun că nu avem nevoie de bani şi, să fiu sinceră, nu mi-ar plăcea să mai ajung în Marchmont.
- Asta am simţit şi noi când am venit aici acum câteva săptămâni. Avem cu toţii amintiri neplăcute. Dar, după ce am petrecut un timp aici, chiar şi în condiţiile astea, îmi va fi greu să mă întorc la Londra. Uitasem cât de frumos e aici.
- E o situaţie neplăcută, David. Ce să-i spun Cheskăi? Nu m-a întrebat niciodată nimic despre Owen şi nu i-am spus nici eu nimic. Nu am ştiut ce să-i spun.
- Poate că e momentul să îi vorbeşti despre asta, Greta. Tot va întreba într-o bună zi, iar acum e *un* moment potrivit la fel ca oricare altul. Ar fi bine şi pentru ea să iasă din oraş.
- Probabil, spuse Greta pe un ton neconvingător.
- Greta, uite cum stau lucrurile. Ştiu ce simţi, dar totuşi eşti soţia lui Owen. Din toate punctele de vedere, Cheska e copilul lui. Avocatul nu va citi testamentul decât în prezenţa ta. Asta înseamnă că, dacă tu nu vii aici, va fi nevoie ca eu şi mama să venim la Londra. Mama a avut grijă de Owen în ultimele săptămâni şi este extenuată. Aş vrea ca totul să se

termine mai repede pentru ca mama să se poată odihni.

- Ea vrea ca eu să vin?
- Ştie că trebuie să vii.
- Bine, atunci, răspunse Greta oftând. Cred că vom putea amâna şedinţa foto. La înmormântare va fi doar familia, da?

-Da.

- La ce oră va începe ?
- La trei şi jumătate.
- Le voi spune celor de la studio să ne pună la dispoziţie o maşină. Plecăm joi dimineaţă.
- Cum crezi. Şi, Greta?

-Da?

- Nu-ţi face griji! Eu voi fi aici.
- Mulţumesc, David.

Greta puse jos receptorul şi se duse spre bar să-şi pună un păhărel de whisky din sticla pe care o păstra pentru momentele când David venea în vizită. încă înfăşurată în prosop, se aruncă pe canapea, întrebându-se ce i-ar putea spunea Cheskăi despre Owen şi Marchmont.

- Draga mea, aseară am primit un telefon. Greta îşi privea fiica mâncând terciul de ovăz. Mi-e teamă că am să-ţi dau o veste proastă.
- O, Doamne! Ce s-a întâmplat?
- Mâine va trebui să plecăm pentru câteva zile. Ştii, draga mea, a murit tatăl tău.

Cheska o privi uimită.

- Nu ştiam că am un tată. Cum îl chema?
- Owen Marchmont.
- De ce a murit ?
- Pentru că era mult mai în vârstă decât mine şi s-a îmbolnăvit. Ştii, toată lumea moare la bătrâneţe. Ai vrea să mai ştii şi altceva?
- Unde locuieşte... Adică unde a locuit, tatăl meu?
- în Ţara Galilor, de unde vine unchiul David. E un loc minunat. A locuit într- o casă foarte frumoasă, iar noi vom sta acolo.

Cheska se lumină la faţă.

- Va fi şi unchiul David acolo ?
- Da. Ar trebui să mergem să-ţi cumpăr nişte haine de joacă. în Marchmont nu se pot

purta haine de gală.

- Am putea lua nişte salopete precum cele pe care le avea Melody ?
- O să vedem ce găsim.
- Mulţumesc, mami. Cheska sări de pe scaun şi îşi îmbrăţişă mama cu multă afecţiune. Eşti tristă că a murit tata?
- Desigur, toţi oamenii sunt trişti când moare cineva.
- Da. La fel e şi în filmele mele. Te aştept în cameră să vii să mă piepteni.
- Foarte bine.

Greta o privi cum iese din cameră, gândindu-se că, pentru binele amândurora, avea nevoie de mult curaj să-şi accepte trecutul.

Cu o noapte înainte de înmormântare, David se uita printre cărţile din bibliotecă în momentul în care în uşă apăru mama lui.

- Aproape că am terminat pregătirile pentru mâine. Putem bea ceva amândoi peste douăzeci de minute ? Aş vrea să vorbesc cu tine.
- Sigur că da.

LJ îi zâmbi şi ieşi din cameră. David se duse să vadă ce băuturi erau în bar. Găsi multe sticle, dar toate, goale. în spate de tot mai rămăsese puţin într-o sticlă de whisky. Turnă conţinutul în două pahare. Găsiseră sticle de whisky goale prin toată casa. în spatele canapelelor, în dulapuri şi sub patul lui Owen. David fusese foarte surprins că unchiul său totuşi trăise atât de mult. Se aşeză în fotoliu şi o aşteptă pe mama sa.

- Asta e tot, David, oftă LJ. Vorbise fără întrerupere, timp de un sfert de oră, explicându-i fiului său de ce Owen îl urase atât de mult. Nu trebuie să crezi că nu l-am iubit pe tatăl tău. L-am iubit. Am suferit foarte mult când a murit Robin. Dar între mine şi Owen... LJ făcu o pauză. A fost prima mea dragoste şi cred că asta nu moare niciodată.

David fu surprins de faptul că ceea ce îi povestise mama lui nu îl şocase, ci doar îl întristase.

- De ce nu te-a cerut în căsătorie când a murit tata?
- Din mândrie, în primul rând. Dar cred că motivul cel mai important a fost lipsa de comunicare. LJ rămase cu privirea în gol. A trebuit să treacă patruzeci de ani pentru ca Owen să-mi spună că încă mă iubeşte. O viaţă întreagă irosită. Scutură din cap cu tristeţe. Măcar am fost împreună în ultimele săptămâni. E oarecum o alinare.

- Deci unul dintre motivele pentru care Owen s-a căsătorit cu Greta a fost să te rănească.

- Fără îndoială. Iar gândul că într-o bună zi tu vei moşteni Marchmont a fost de nesuportat.

- Cum a rămas cu Marchmont ? Va reveni Gretei ? E soţia lui, până la urmă.

- Owen nu mi-a spus nimic despre asta, deci va trebui să aşteptăm să se citească testamentul. Nu ştiu ce a hotărât.

- De ce e viaţa atât de complicată?

- O, dragul meu. De patruzeci de ani mă întreb acelaşi lucru iar şi iar. Dar dacă am învăţat ceva din viaţa asta, acel lucru este că nu trebuie să iroseşti nici o zi. Iar dacă iubeşti pe cineva, pentru Dumnezeu, mărturiseşte-ţi dragostea. Se uită fix la fiul său. Nu aş vrea să suferi şi tu la fel ca mine.

David roşi.

- Nu, sigur că nu.

- Scuză-mă, te rog, dar mă duc în cameră mea. Mâine va fi o zi lungă, iar ultimele săptămâni îşi spun cuvântul. LJ se ridică şi îl sărută pe frunte. Noapte bună, dragul meu! Somn uşor!

David se uită după mama sa, apoi căzu pe gânduri. Dragostea putea schimba soarta oamenilor sau le putea controla viaţa. Cum se întâmpla cu el. Mama sa avea dreptate. Viaţa era prea scurtă. Dacă ar vorbi, în cel mai rău caz Greta l-ar respinge.

Capitolul 20

Cheska privea prin luneta limuzinei cum imaginea Londrei dispare făcând loc câmpurilor verzi. Privi tăcută pe geamul maşinii până ce zgomotul monoton al motorului o adormi.

- Draga mea, aproape am ajuns.

Cheska simţi cum mama ei o scutură cu blândeţe.

- Acesta este Marchmont, Cheska, îi spuse Greta pe măsură ce maşina se apropia de casă.

Uşa din faţă se deschise şi David apăru înaintând sprinten spre maşină.

- Bună, scumpo, îi spuse micuţei, ridicând-o în braţe.
- Tatăl meu a locuit aici ? îi şopti ea la ureche, privind cu încântare spre casa imensă.
- Da, chiar aici. Bună, Greta.

O sărută pe obraji şi o privi cu admiraţie. Rochia neagră şi scurtă pe care o purta îi accentua silueta subţire, iar noua frizura gen „Hepburn“ se potrivea trăsăturilor ei delicate.

- Arăţi minunat!
- Mulţumesc. Şi tu eşti foarte elegant.
- îmi place mult costumul ăsta, dar, din păcate, nu îl port decât cu prilejul unor evenimente nefericite.

Şoferul scosese din portbagaj valiza Gretei şi aştepta instrucţiuni.

- Mulţumesc că ne-ai adus aici, îi spuse Greta întorcându-se spre el. Ai dori un ceai înainte să pleci ?
- Nu, mulţumesc. Merg să îl vizitez pe vărul meu, în Penarth. Vă doresc şedere plăcută!

David observă cu câtă uşurinţă relaţiona Greta cu personalul angajat. Nu mai semăna deloc cu tânăra speriată şi neajutorată pe care o trimisese la Marchmont
cu mulţi ani în urmă.

- Hai să intrăm. Mama aşteaptă să te întâlnească, îi spuse.

Greta o luă pe Cheska de mână şi îl urmă pe David.

- Aici te-ai născut tu, draga mea, îi explică fiicei sale.
- Dumnezeule, e o casă cât Palatul Buckingham.

- Aproape, spuse David facându-i cu ochiul Gretei, pe deasupra capului micuţei.
- Acelea sunt oi adevărate ?

Cheska arătă spre punctele albe ce se vedeau pe dealurile învăluite în ceaţă, la oarecare distanţă.

-Da.

- Doamne! Ar fi posibil să mă duc şi să văd una mai de aproape ?
- Sigur vom putea aranja asta, zâmbi David.

Greta nu era în largul ei. Simţi acelaşi miros al câinilor şi al lemnelor de foc pe care îl simţise prima dată când intrase aici. Intrară toţi trei în salon, iar LJ se ridică să-i întâmpine. Albise complet în anii care trecuseră, dar păstra aceeaşi ţinută dreaptă şi acelaşi chip.

- Greta, mă bucur mult să te revăd. LJ se apropie de ea şi o sărută pe obraji. Aţi avut o călătorie obositoare ?
- Nu, a fost bine, mulţumesc, răspunse Greta, recunoscătoare pentru primirea călduroasă.
- Ea trebuie să fie Cheska.

LJ îi întinse mâna, iar Cheska îşi puse degeţelele în palma lui LJ.

- încântată să vă cunosc! răspunse Cheska solemn.
- Ce maniere frumoase! spuse LJ aprobator. Maşinile vor sosi la ora 3, ceea ce înseamnă că mai avem în jur de o jumătate de oră. Sunt sigură că ai dori să te refaci după drum. Ţi-am pregătit camera în care ai stat şi pentru Cheska, la fel. LJ se întoarse spre Cheska. Ţi-e foame ?
- Da. Nu am luat prânzul.
- Să mergem la bucătărie atunci şi să o întâlneşti şi pe Mary care abia aşteaptă să vadă cât de mare te-ai făcut.
- Da, vă rog.
- Bine, atunci.

LJ îi oferi mâna, iar Cheska i-o luă fericită.

Ieşiră amândouă din cameră şi Greta o auzi pe micuţă cum conversa cu LJ de-a lungul coridorului. Urcă apoi în dormitorul în care dăduse naştere celor doi copii ai săi. Amintirile despre Jonny o năpădiră şi Greta se cutremură. Revenirea în Marchmont o destabiliza. Cu cât plecau mai repede de aici, cu atât mai bine.

Cheska privea cum sicriul era coborât în pământ. Bănuia că ar trebui să fie tristă. în timpul

filmului, când stătuse lângă mormântul tatălui ei, regizorul îi spusese să plângă. Nu prea înţelegea moartea. Ştia doar că nu mai vedeai niciodată acea persoană care pleca spre un loc numit Rai şi care urma să locuiască împreună cu Dumnezeu, pe un nor pufos. Privi în zare, în loc să se uite în groapa mare şi întunecată. Imaginea sicriului îi amintea de coşmarul pe care îl avusese de atâtea ori. îşi întoarse capul şi îl sprijini de braţul mamei sale. Aştepta ca totul să ia sfârşit şi să se întoarcă acasă.

- Cred că e momentul să mergi la culcare, domnişoară.

Cheska stătea fericită pe genunchiul lui David, în bibliotecă.

- Bine, mami.
- Ce zici dacă vin iar când eşti gata de culcare şi îţi mai spun una dintre poveştile mele ?
- Da, te rog, unchiule David.
- Aşa facem. Ne vedem într-un minut.
- Noapte bună, mătuşă LJ!

Cheska coborî de pe genunchiul lui David şi o sărută uşor pe LJ pe obraz.

- Noapte bună, draga mea! Somn uşor!

Cheska râse şi o urmă pe Greta.

- îmi place aici, mami. Mătuşa LJ e foarte drăguţă. Mă bucur să mai am încă o rudă. Crezi că e foarte bătrână? întrebă în timp ce urca scările.
- Nu, nu foarte.
- E mai bătrână decât tata?
- Cred că e puţin mai tânără.

Greta o conduse pe Cheska în camera ei, sperând ca fiica sa să nu vadă sentimentele sale când vor intra în camera în care petrecuse atâtea ore alături de copiii ei.

- Am ajuns, iubito, îi spuse încântată, forţându-se să zâmbească. Vezi ? Aici ai dormit tu când erai micuţă. Cheska? Ce-i cu tine?

Greta se uită la micuţa care se oprise în pragul uşii şi păli.

- Eu... Mami, aş putea dormi cu tine diseară?
- Eşti fetiţă mare acum, iar camera asta este foarte plăcută. Uite, asta este una dintre păpuşile tale. Cheska rămăsese nemişcată în pragul uşii.
- Nu face asta, Cheska! Am avut o zi lungă. Vino şi pune-ţi cămaşa de noapte! Fă-o pentru mine, te rog!

- Mami, lasă-mă să dorm cu tine, te rog. Nu-mi place aici, o rugă ea.
- Schimbă-te ca o fetiţă cuminte, apoi urcă-te în pat. Unchiul David va veni să- ţi spună o poveste. Dacă după asta tot nu vrei să dormi aici, poţi veni să dormi cu mine. Ce zici?

Copila dădu din cap şi încercă să intre în cameră. Răsuflând uşurată, Greta o ajută să se dezbrace. O puse apoi în patul îngust şi se aşeză lângă ea.

- Vezi ? Asta e o cameră foarte frumoasă.

Fetiţa însă se uita fix în spatele Gretei.

- Mami, de ce sunt două pătuţuri acolo? Unul dintre ele a fost al fratelui meu, Jonny?

Greta se întoarse şi le văzu. încercând să nu o întristeze pe fiica sa, se strădui să îşi ascundă emoţia.

- Da, aşa este.
- De ce sunt încă aici ?
- Cred că Mary a uitat să le scoată după ce am plecat.
- De ce am plecat?

Greta oftă şi se aplecă pentru a-şi săruta fiica pe frunte.

- îţi spun mâine, draga mea.
- Nu pleca până nu vine unchiul David, mami, te rog.
- în regulă, draga mea, nu plec.
- Fetiţa aceea din pat e preferata mea? întrebă David, apărând în uşă.

Cheska încercă să zâmbească, iar Greta se ridică.

- Noapte bună, draga mea! Să nu-i spui poveşti care o pot speria, David. E puţin dezorientată, îi şopti Greta când trecu pe lângă el.
- Sigur că nu. îi voi povesti Cheskăi despre Shuni, celebrul gnom scoţian, care locuieşte în peştera lui de pe deal, la câţiva kilometri distanţă de această casă.

Greta se uită cum David se aşază pe marginea patului. Rămase apoi câteva secunde la uşă până când David îşi începu povestea, după care se îndreptă încet spre scări. Pe măsură ce David spunea povestea, Cheska se relaxă şi râse la vocea amuzantă pe care unchiul său o folosea pentru personajul său.

- Şi au trăit toţi...
- Fericiţi până la adânci bătrâneţi.
- Gata. Acum cred că e timpul să dormi.
- Unchiule David?

- Da, draga mea.
- De ce în poveşti mor doar oamenii răi ?
- Pentru că aşa se termină mereu poveştile. Binele continuă să trăiască, iar răul moare.
- Tatăl meu a fost rău?
- Nu, scumpo.
- Atunci de ce a murit ?
- Pentru că el era o persoană adevărată, nu imaginară.
- O! Unchiule David?

-Da?

- Există fantome ?
- Nu. Doar în poveşti. Somn uşor, Cheska!

David o sărută pe obraz şi se îndreptă spre uşă.

- Nu închide uşa, te rog.
- Nu o închid. Mami va trece pe la tine mai târziu.

David coborî şi se duse în bibliotecă unde erau Greta şi LJ.

- Nu ştiu dacă a fost o idee bună ca Cheska să fie prezentă la înmormântare, spuse David oftând. Mi-a pus cele mai ciudate întrebări.
- Nu a vrut deloc să doarmă în camera ei. Lucru neobişnuit la ea, răspunse Greta. De câte ori am stat la hotel, s-a culcat fără discuţii. Totuşi cred că e prea mică pentru a fi înţeles ceva din ceea ce s-a întâmplat azi.
- Nu mai e aşa de mică. Peste trei ani va fi adolescentă, fu de părere LJ.
- O văd mai mică decât e, recunoscu Greta. De obicei interpretează roluri pentru personaje de şapte sau opt ani.
- Greta, crezi că Cheska înţelege diferenţa între filme şi realitate? o întrebă David cu blândeţe.
- Desigur. De ce întrebi ?
- Doar mă gândeam la ceva ce tocmai mi-a spus.
- Orice ar fi spus, nu aş lua prea în serios. Suntem amândouă foarte obosite după drumul de azi şi înmormântare. Greta se ridică. Mă duc sus să fac o baie.
- Tu vrei să mănânci ceva, draga mea? întrebă LJ.
- Nu, mulţumesc. Sunt încă plină după sendvişurile de după-amiază. Noapte bună.

Greta ieşi repede din cameră, iar David se întoarse spre mama lui, oftând.

- Am supărat-o. Urăşte să o critice cineva pe Cheska.
- E totuşi un copil ciudat, nu-i aşa?
- Cum? Scuze, mama.

David se smulse din gânduri şi se aşeză în fotoliul de piele din faţa mamei sale.

- Am spus că Cheska e un copil ciudat, dar bănuiesc că şi viaţa ei e ciudată.
- Da, este.
- Cred că aiureala asta cu filmele n u e u n mediu propice pentru a creşte *un* copil. Are nevoie să alerge în aer liber, să prindă culoare în obraji şi ceva carne pe corpul ei firav.
- Greta spune că îi place să joace în filme.
- Mie mi se pare că nu prea are de ales sau, de fapt, nu cunoaşte altceva.
- Sunt sigur că Greta nu ar obliga-o să facă nimic din ceea ce ar face-o nefericită.
- Probabil, spuse LJ neîncrezătoare. Sărăcuţa! Până să vină aici nici nu ştia că are un tată. Să nu mai vorbim de faptul că nu era tatăl ei biologic.
- Lasă asta, mama, nu e deloc momentul.
- Se pare că Greta nu i-a spus nimic despre trecutul ei, continuă LJ în ciuda protestelor fiului ei. Spre exemplu, ce ştie despre fratele ei geamăn? Nimic.
- Nu sunt sigur. Uite, mamă. încearcă să înţelegi că Greta nu i-a spus nimic despre trecut pentru că a crezut că aşa e cel mai bine. Când s-a mutat la Londra, a facut-o în condiţii foarte grele şi evident că şi-a dorit să o ia de la capăt. Nu avea nici un rost să îi spună ce se întâmplase atâta timp cât era prea mică pentru a înţelege.
- Eşti conştient de faptul că îi iei mereu apărarea Gretei? întrebă LJ cu glas scăzut. Nu vezi ce mult s-a schimbat de când a plecat din Marchmont ? Era atât de sensibilă şi umilă.
- Dacă s-a schimbat este pentru că a trecut prin foarte multe. Nu e vina ei.
- Vezi, David? Faci acelaşi lucru. Ştiu din experienţă că nu trebuie să-ţi refuzi dreptul la dragoste, doar pentru că ai fost rănit în trecut. Mai exact, nu e sănătos să dai toată iubirea ta copilului. Oricum, spuse, schimbând brusc subiectul. îţi propun ceva. Roagă-le să petreacă un timp aici. Dacă, după cum bănuim, Owen i- a lăsat proprietatea Gretei, va avea câteva lucruri de aranjat. Ar avea şi Cheska ocazia să trăiască ca un copil normal pentru câteva zile.
- Mă îndoiesc că Greta va rămâne mai mult decât e nevoie. Să aşteptăm să vedem ce se întâmplă mâine.
- Dacă nu va fi cea care moşteneşte, date fiind sentimentele tale evidente pentru ea, căsătorindu-te cu ea s-ar rezolva întregul puzzle. Greta are nevoie de un soţ, tu ai nevoie de

o soţie, iar micuţa Cheska are nevoie de un tată şi de o viaţă mai stabilă. Iar Marchmont are nevoie de un bărbat care să îl administreze, preferabil *un* moştenitor de drept.

- Opreşte-te, *mal* Nu fi intrigantă! o atenţionă David. Mai ales că nu îmi doresc absolut deloc să administrez Marchmont, nici măcar pentru a-ţi face pe plac.

LJ văzu supărarea din ochii fiului ei şi înţelese că mersese prea departe.

- Scuză-mă, David. Doresc doar să te văd fericit.

- Şi eu la fel. Să nu mai vorbim despre asta, spuse hotărât. Să mergem să luăm cina.

Cheska avu iar acelaşi vis. El era iar acolo, lângă ea... băieţelul care arăta ca ea. Era foarte palid şi îi şoptea lucruri pe care nu le înţelegea. Cheska ştia că, dacă s-ar fi dat jos din pat şi ar fi aprins lumina, visul ar fi dispărut. Pipăi pe măsuţa de lângă pat, dar nu găsi nimic. Caută cu disperare în jur, bâjbâind prin aer. Inima îi bătea cu putere în piept. „Te rog, te rog“, mormăi ea. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu semintunericul din zori, îşi dădu seama că nu se afla în dormitorul ei de acasă, ci în cel din visul ei. Cheska începu să ţipe.

- Mami! Mami! Mami!

Ştia că, dacă ar ieşi din cameră, coşmarul ar lua sfârşit. Dar era prea îngrozită pentru a se mişca, iar contururile fantomatice şi-ar fi întins mâinile moarte spre ea... Lumina se aprinse şi Greta apăru în uşă. Cheska sări din pat, alergă spre mama sa şi se aruncă în braţele ei.

- Mami, mami. Ia-mă de aici! Ia-mă de aici! strigă plângând.

- Vino, draga mea!

Cheska o împinse pe Greta afară din cameră şi trânti uşa în spatele ei.

- Nu mă mai trimite înapoi acolo, te rog, mami, o imploră.

- în regulă, în regulă. Linişteşte-te! Vii la mama în pat şi îmi spui ce te-a speriat. O conduse pe Cheska pe hol către camera ei. Ajunse în pat, micuţa îşi îngropă faţa în cămaşa mamei sale. Ai visat urât, draga mea? Asta s-a întâmplat ?

- Da, răspunse privind-o cu ochii plini de groază. Dar n-a fost un vis. A fost adevărat. Trăieşte. Cheska se cutremură. în cameră.

- în dormitor? Cine trăieşte acolo?

Cheska scutură din cap şi îşi bägă faţa în pieptul Gretei.

- Lasă, draga mea, îi spuse Greta mângâind-o uşor pe păr. Cu toţii avem coşmaruri. Nu sunt adevărate. E doar imaginaţia ta care îţi joacă feste când dormi.

- Nu, nu. A fost adevărat. Cheska vorbea înăbuşit. Vreau să plecăm acasă.

- Mâine plecăm, îţi promit. Hai să ne băgăm în pat acum. E răcoare şi o să răceşti. Greta o

trase pe Cheska sub pătură şi o îmbrăţişă strâns. Te simţi mai bine?

- Puţin.
- Nimeni nu-ţi poate face vreun rău cât timp sunt lângă tine, fredonă Greta până ce Cheska adormi.

Apoi se întinse pe spate, speriată de reacţia fiicei sale, întrebându-se cât îşi amintea oare Cheska despre fratele ei. „Nu contează“, îşi spuse hotărât, mâine la ora asta vor fi amândouă înapoi în Londra şi va trage iar cortina de protecţie asupra trecutului.

Capitolul 21

- Chiar ai putea avea grijă de Cheska? o întrebă Greta pe Mary, a doua zi.

Se uită apoi atent la fiica ei să vadă dacă mai păstra urme de anxietate după întâmplările din noaptea precedentă.

- Sigur că da. Ne vom simţi bine amândouă, nu-i aşa?

Cheska încuviinţă din cap. Stătea cocoţată pe un scaun la masa mare din bucătărie, cu mâinile băgate până la cot în faină. O ajuta pe Mary să facă tăieţei.

- Nu întârzii. Eşti sigură că poţi rămâne ?
- Da, mami, spuse Cheska, puţin exasperată.
- Ne vedem mai târziu.

Greta ieşi din bucătărie, uşurată să vadă că fiica sa nici nu ridică privirea să se uite după ea.

David şi LJ o aşteptau în maşină.

- Cum e Cheska? întrebă LJ.

Auzise şi ea ţipetele fetiţei în noaptea trecută.

- Foarte bine, răspunse Greta scurt. Cred că a avut *un* coşmar, dar a uitat de el până dimineaţă.
- Sunt sigură că se va simţi foarte bine cu Mary. Hai să mergem.

David porni maşina şi o luă pe drumul spre Monmouth. De pe strada principală, *un* loc deosebit de pitoresc, se îndreptară pe jos şi în tăcere spre biroul domnului Glenwilliam.

- Bună ziua, Greta, David, doamnă Marchmont. Avocatul dădu mâna cu toţi trei. Mulţumesc pentru minunata servire de ieri, de după înmormântare. Cred că Owen ar fi mândru de asta. Să trecem acum direct la subiect. Poftiţi în birou!

îl urmară şi luară loc în fotoliile din faţa celui în care urma să stea domnul Glenwilliam. Acesta deschise *un* seif mare şi scoase *un* sul de documente legate cu *un* şnur roşu. Apoi se aşeză şi desfăcu nodul.

- Aş vrea să ştiţi că, la insistenţele lui, l-am vizitat acum şase săptămâni pe Owen pentru a reînnoi testamentul, iar asta anulează orice alt testament anterior. Chiar dacă era într-o

stare jalnică, vă pot asigura că nu era nici beat, nici în altă stare nepotrivită. De aceea confirm că era în deplinătatea facultăţilor mintale şi foarte sigur asupra hotărârii sale. Glenwilliam tuşi apoi cu oarecare nervozitate. Cred că cel mai bine ar fi să îl citim, apoi putem discuta eventualele probleme.

- Să trecem la subiect, spuse LJ în numele tuturor.

Avocatul îşi drese glasul şi începu să citească.

Eu, Owen Marchmont, în deplinătateafacultăţilorfizice şi psihice, declar că acesta este ultimul meu testament. încredinţez întreaga proprietate către Laura-Jane Marchmont. Cu singura condiţie: să locuiască aici pentru tot restul vieţii. La moartea ei, poate dispune de acest drept cum doreşte, deşi m-aş bucura să lase moştenirea nepotului meu, David Robin Marchmont. Banii care sunt în contul familiei vor fi tot ai lui LJ Marchmont pentru administrarea şi întreţinerea proprietăţii. Din contul meu personal las următoarele sume de bani:

Liicei mele, Lrancesca Rose Marchmont, suma de cincizeci de mii de lire, cu condiţia să viziteze Marchmont cel puţin o dată pe an până împlineşte vârsta de douăzeci şi unu de ani. Banii să fie administraţi de Laura-Jane Marchmont.

Lui David Robin Marchmont, suma de zece mii de lire.

Soţiei mele, Greta, suma de zece mii de lire.

LuiMary-Jane Goughy, pentru recunoaşterea grijii pe care mi-a purtat-o, suma de cinci mii de lire şi dreptul de a locui permanent în River Cottage.

Domnul Glenwilliam continuă cu alte câteva donaţii minore, dar cei trei deja nu mai erau atenţi la ceea ce citea, adânciţi în propriile gânduri. LJ se abţinea să nu plângă. Nu o făcuse niciodată de faţă cu alţii. David se uita la ea, gândindu-se că se făcuse dreptate în cele din urmă. Greta era uşurată că totul se terminase şi că se puteau întoarce la Londra mai bogate cu şaizeci de mii de lire, obligate doar la o scurtă vizită pe an. Domnul Glenwilliam termină de citit şi îşi scoase ochelarii.

- încă ceva. Owen a lăsat o scrisoare personală pentru tine, Greta. Poftim. îi dădu scrisoarea peste masă. Aveţi întrebări ?

Greta ştia că avocatul se aştepta ca ea să protesteze, dat fiind faptul că Marchmont ar fi trebuit să îi revină ei în mod normal. Nu spuse însă nimic.

- Domnule Glenwilliam, ne-aţi putea lăsa câteva minute singuri ? întrebă LJ.
- Desigur.

Avocatul ieşi, iar LJ se întoarse spre Greta.

- Draga mea, ai putea contesta faptul că Owen a întocmit acest testament fiind deplin conştient. Eşti văduva lui până la urmă. Dacă doreşti să ridici această problemă, nici eu, nici David, nu ne vom împotrivi. Nu-i aşa, David?
- Desigur.
- Nu doresc, LJ. Owen a decis cum e mai bine pentru fiecare dintre noi. Sunt de fapt uşurată. Eu şi Cheska ne-am făcut o nouă viaţă la Londra. Ştii foarte bine că Cheska nu este copilul lui, iar căsătoria noastră a fost un eşec. Cred că Owen a fost extrem de generos cu noi, date fiind circumstanţele. Sunt fericită că s-a terminat.

LJ se uită la ea cu respect.

- Greta, să fim sincere una cu cealaltă. Ştim cu toţii de ce te-ai căsătorit cu Owen. Desigur, şi pentru că ţi-a plăcut de el, spuse precipitat. Poate că te simţi vinovată pentru asta.
- Da, mă simt, încuviinţă Greta.
- Sunt sigură că ţi-ai dat seama că şi Owen a avut motivele lui. Căsătoria i-a dat un nou suflu şi, cel mai important, un moştenitor, dacă Jonny ar fi trăit. Deci nu ar trebui să te mai simţi vinovată şi nici să crezi că eu am resentimente faţă de tine. Ai fost *un* pion inocent într-un joc de care nu ai avut cum să ştii.
- LJ, nu e nevoie să mai spui nimic. Sunt bucuroasă că ai primit proprietatea. Nu m-aş fi priceput deloc să am grijă de ea.
- Eşti sigură, Greta? E bine să ştii că, după mine, David va fi cel care va moşteni. E dreptul lui.
- Fără îndoială.
- în regulă, atunci. Nu uita totuşi că eşti oricând bine-venită în Marchmont. E evident că aceasta a fost şi dorinţa lui Owen.
- Mulţumesc, LJ. O să ţin cont de asta.

David îl chemă pe domnul Glenwilliam înapoi în birou.

- Totul este clar? întrebă acesta.
- Da, răspunde David. Greta a hotărât să nu facă contestaţie.

Avocatul îi privi mulţumit.

- Mai am de îndeplinit câteva formalităţi şi vor mai fi nişte taxe de plătit pentru sumele de bani moştenite. Doamnă Marchmont va trebui să reveniţi şi să semnaţi nişte documente după ce vor fi verificate. Vă stau la dispoziţie pentru orice problemă privind administrarea proprietăţii. După cum ştiţi, mă ocup de asta de foarte mult timp.
- Mulţumesc. Apreciez ajutorul dumneavoastră şi din trecut, şi din prezent.

- Mami, mami! Ce crezi? Mary m-a dus pe câmp şi am pus mâna pe o oaie, spuse Cheska foarte entuziasmată, intrând în salonul în care se aflau cu toţii, după întoarcerea de la Monmouth.
- Ce frumos!
- Fermierul mi-a spus că îl pot ajuta să mulgă vaca mâine-dimineaţă. Doar că va trebui să mă trezesc la ora 5.
- Dar ne întoarcem la Londra astăzi, draga mea.
- O! exclamă Cheska foarte dezamăgită.
- Am crezut că vrei să mergi acasă.
- Vreau, dar nu mai putem sta încă o zi măcar ?
- Ar trebui să ne întoarcem, Cheska. Avem şedinţa foto luni şi e nevoie să fii odihnită.
- Doar o zi, mami. Te rog.
- De ce nu rămâneţi pentru mai mult timp, draga mea? Cred că ar fi foarte bine pentru amândouă. Uite ce îmbujorată e Cheska. Ne-am bucura şi eu, şi David, încercă LJ să o convingă.

Greta fu surprinsă de buna dispoziţie a fiicei sale.

- Doar dacă nu mai faci iar scene la culcare, domnişoară.
- Promit, mami. Mulţumesc.

Cheska alergă spre mama ei, o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

- Perfect. Aşa rămâne, spuse LJ. Acum trebuie să mă duc să îi dau lui Mary vestea cea bună despre River Cottage şi moştenirea ei. Sunt sigură că şi ea, şi logodnicul ei vor fi foarte fericiţi. O aşteaptă de ani de zile. Sper ca în curând să se căsătorească. Ne pui tu ceva de băut, David? Mi-e sete.

în noaptea aceea, Greta se urcă în pat după ce se asigură că Cheska adormise în camera de alături. Se gândise că, după cele întâmplate, nu ar fi fost înţelept să o facă să doarmă în camera ei. Apoi deschise scrisoarea de la Owen.

Marchmont, Monmouthshire 2 mai 1956

Draga mea Greta,

Scriu aceste rânduri ştiind că le vei citi după moartea mea, ceea ce pare destul de ciudat. Deja cunoşti conţinutul testamentului meu, deci cred că îţi datorez nişte explicaţii.

I-am lăsat Marchmont lui LJ, nu doar pentru că ţine foarte mult la acest loc, ci pentru că e dreptul ei şi al lui David. După ce m-am gândit foarte mult, am ajuns la concluzia că ar fi fost o povară pentru tine şi mai mult ca sigur că ai fi vândut proprietatea, lucru care mi-arfi rupt inima. Cred că şi Laura-Jane arfi simţit la fel.

Am înţeles că nu ţi-a fost uşor să trăieşti aici, iar asta se datorează şi comportamentului meu inacceptabil, pe care acum îl regret. Am fost slab, iar tu ai fost victima unui conflict început cu mulţi ani în urmă. Sper că vei reuşi să mă ierţi şi că vei reveni la Marchmont pentru a petrece un timp departe de viaţa agitată din Londra. Ar fi bine şi pentru tine, şi pentru Cheska. Crede-mă că am ţinut foarte mult la tine şi la copii, chiar dacă nu au fost ai mei. Toţi trei mi-aţi adus multă bucurie şi sunt foarte recunoscător pentru asta. îmi cer iertare că suferinţa mea de după moartea lui Jonny a pus capăt la tot. Nu te-am sprijinit când ai avut nevoie, purtându-mă foarte egoist. Te rog să îi spui Cheskăi că am iubit-o ca pe propriul meu copil. Mi-a spus Mary că a văzut-o într-un film şi că a ajuns o celebritate. Sunt mândru că am fost tatăl ei, chiar dacă doar adoptiv şi pentru scurt timp. Singurul lucru care mă alină în timp ce stau aici întins este gândul că în curând mă voi întâlni cu dragul meu Jonny. Vă doresc amândurora o viaţă lungă şifericită.

Owen

Greta puse scrisoarea înapoi în plic şi o băgă în geantă. O cuprinse un val de emoţie, dar îl opri hotărât. Max, Owen, James... Toţi aparţineau trecutului. Nu le va permite să o mai atingă în nici un fel.

Capitolul 22

Cheska stătea întinsă pe spate, privind în sus la crengile mari de stejar înconjurate de cerul albastru de culoarea florii de porumb. Trase cu satisfacţie aer în piept. Studiourile de film erau departe, nu era nimeni în jur care să o recunoască. Părea că nu mai trăise aşa ceva în viaţa sa scurtă. Era pentru prima dată singură şi liberă. Se simţea în siguranţă aici. Nu mai visase urât după ce părăsise camera în care dormise în prima noapte. Se ridică în fund şi se uită în zare. O vedea pe mama sa care lua prânzul cu unchiul David. Trecuse deja o săptămână de când erau în Marchmont şi asta pentru că o implorase iar şi iar pe mama ei să mai rămână. Se aşeză iar pe spate şi se gândi ce grozav ar fi ca mami şi unchiul David să se îndrăgostească, să se căsătorească şi să locuiască aici pentru totdeauna. Ar fi putut ajuta la mulsul vacilor în fiecare dimineaţă, ar fi putut lua micul dejun cu Mary şi apoi merge la şcoală cu alţi copii. Dar ăsta era doar un vis. Ştia că a doua zi urmau să se întoarcă la Londra.

Se ridică, se mai uită o dată să se asigure că mama sa nu o căuta, şi se îndreptă spre pădure, cu mâinile în buzunarele noii sale salopete. Ascultă cântecul păsărilor şi se gândi de ce era oare cu mult mai frumos decât al păsărilor din Londra. Plimbându-se printre copacii înalţi, Cheska îşi aminti de Hănsel şi Gretel, un film în care jucase anul trecut şi despre care mami îi spusese că avusese un mare succes de Crăciun. Pe măsură ce se afunda în pădure se întreba dacă vrăjitoarea din casa cu glazură de zahăr ar putea-o aştepta să o mănânce. în spatele frunzelor însă dădu de un luminiş în care se afla doar *un* brad micuţ şi o piatră mare. Cheska se apropie şi îşi dădu seama că era o piatră funerară, iar gândul la cine s-ar fi putut afla acolo o cutremură. îngenunche în faţa pietrei. Inscripţia era aurită şi foarte clară.

JONATHAN (JONNY) MARCHMONT
Fiul iubit al lui Owen şi al Gretei
Fratele Francescâi Născut 2 iunie 1946
Decedat 6 iunie 1949
Fie ca Dumnezeu să îşi călăuzească îngerul în Rai!

Cheska rămase cu gura deschisă. *Jonny...* Prin cap începură să-i treacă frânturi de amintiri,

dar nici una completă. *Jonny... Jonny...* Apoi auzi pe cineva şoptind. *Cheska... Cheska...* Era vocea băieţelului din vis. Băieţelul mort, întins în sicriu. Cel care venise la ea când dormise în dormitorul lor. „Cheska, Cheska... vino să te joci cu mine“.

- Nu, Cheska se ridică şi îşi acoperi urechile cu mâinile, apoi o luă la fugă cât o ţinură picioarele.

- Greta, astăzi fiind ultima zi în care sunteţi aici, m-am gândit să te invit la cină în Monmouth, îi propuse David în timp ce beau cafeaua pe terasă.

- Aş... Doamne Dumnezeule! Atenţia Gretei fu distrasă de imaginea fetiţei care venea spre ei alergând. Cheska fuge de parcă vine un leu după ea.

Micuţa se aruncă în braţele mamei sale, cu inima zvâcnindu-i în piept.

- Ce e, draga mea?

Cheska ridică ochii spre Greta, apoi scutură ferm din cap.

- Nimic, mami, sunt bine. îmi pare rău. Pot merge la Mary în bucătărie ? Mi-a spus că putem face împreună o prăjitură pe care să luăm cu noi.

- Desigur. Cheska?

- Da, mami.

- Eşti sigură că eşti bine ?

- Da, mami, încuviinţă fata şi dispăru în casă.

Interiorul restaurantului Griffin Arms era scăldat în lumina caldă a lumânărilor. Greta şi David fură conduşi spre un colţ retras şi intim, la o masă cu tacâmuri de argint şi pahare de cristal.

- Domnule, doamnă, vă aduc ceva de băut ? întrebă ospătarul-şef.

- Da, o sticlă din cea mai bună şampanie pe care o aveţi, ceru David.

- Foarte bine, domnule. Puse apoi două meniuri pe masă. Vă recomand creveţii care au fost aduşi astăzi şi miel. îmi permiteţi să vă spun că ultimul dumneavoastră film mi-a plăcut foarte mult ?

- Mulţumesc. Sunteţi foarte amabil, răspunse David stânjenit ca de fiecare dată când era recunoscut.

După ce comandară ce le fusese recomandat, băură şampania, vorbind despre Marchmont şi LJ.

- Păcat că mâine Cheska va trebui să se întoarcă la Londra. A înflorit în ultimele zile,

opină David.

- Da, sunt sigură că i-a prins bine să fie aici, dar nu putem dezamăgi publicul, nu?

- Probabil că nu, murmură David, sperând că Greta fusese ironică, dar dându-şi apoi seama că nu fusese aşa. A, apropo, am citit în ziarul de azi că Marilyn Monroe şi Arthur Miller s-au căsătorit. Vor veni la Londra unde ea face un film alături de Larry Olivier.

- Chiar aşa? Nu par să se potrivească, spuse Greta când tocmai li se aduseră creveţii. Se pare că toată lumea se căsătoreşte. I-ai văzut pe Grace Kelly şi pe prinţul Rainier la televizor, cândva pe la începutul anului ? Cheska a fost uluită.

în timpul cinei, David fu atât de agitat încât abia se atinse de mâncare şi refuză şi desertul. Greta luă căpşuni proaspete, în timp ce David termină şampania. După ce comandă cafea şi două coniacuri, îşi dădu seama că timpul se scurgea foarte repede. Era acum ori niciodată.

- Greta, aş... Vreau să te întreb ceva.

- Bine. Spune-mi, îi zâmbi ea misterios.

David repetase de multe ori ceea ce dorea să spună, acum trebuia doar să rostească cu voce tare, dar nu îşi mai amintea nimic.

- Ceea ce... Ei bine, eu... te iubesc, Greta. Te-am iubit din totdeauna şi te voi iubi mereu. Nu va mai exista niciodată alt cineva pentru mine. Ai vrea să... Vreau să spun. Te-ai putea gândi să... te căsătoreşti cu mine ?

Greta rămăsese mută de uimire. Se uită la figura sinceră şi obrajii îmbujoraţi ai lui David. Văzu că privirea lui bună era plină de speranţă. înghiţi în sec şi îşi aprinse o ţigară. David era cel mai bun prieten al său. îl iubea mult, dar nu cum şi- ar fi dorit el. îşi jurase să nu mai iubească pe nimeni aşa.

- Adevărul este că, adăugă el, cred că ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, iar Cheska are nevoie de tată. Casa ta e Marchmont şi, dacă ne căsătorim, va fi al tău într-o zi şi asta va pune lucrurile în ordine. Desigur că nu va trebui să ne mutăm aici. Te-ai putea muta la mine, în Hampstead şi...

Greta ridică mâna spre el, oprindu-l la jumătatea propoziţiei.

- Opreşte-te, David! Te rog, opreşte-te! Nu pot suporta asta.

îşi luă capul în mâini şi începu să plângă.

- Greta, te rog să nu plângi. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te supăr.

Greta ridică în cele din urmă ochii spre el, ştergându-şi lacrimile cu batista lui.

Ştia că orice ar spune îl va răni foarte rău.

- David, dragă David! Dă-mi voie să-ţi explic. Cu mulţi ani în urmă, când l-am întâlnit pe Max şi am rămas însărcinată, am fost destul de tânără pentru a o lua de la capăt, cu ajutorul tău. Apoi am venit la Marchmont şi m-am căsătorit cu Owen, doar pentru că eram singură, speriată şi pe cale să devin mamă. Aveam nevoie de siguranţă şi pentru scurt timp Owen mi-a oferit asta. Faptul că m-am bazat numai pe el, aproape că ne-a distrus, şi pe mine, şi pe Cheska. Am plecat şi m-am întors la Londra şi m-am îndrăgostit de şeful meu care era căsătorit. Cred că anii petrecuţi alături de Owen m-au făcut să îmi doresc ceva romantic şi puţină satisfacţie fizică. Greta se înroşi la propriile-i cuvinte. Căsătoria dintre mine şi Owen nu s-a consumat niciodată, ştii. Iar James - aşa îl chema - îmi spunea că îşi va părăsi soţia pentru mine şi eu, ca proasta, începusem să-l cred. Apoi soţia lui a aflat de relaţia noastră şi eu am descoperit că James nu era altceva decât un bărbat slab şi egoist care nu meritase dragostea mea necondiţionată. Cu ocazia asta, mi- am pierdut slujba. S-a întâmplat de fapt chiar în ziua în care ne-am întâlnit la Windmill.
- înţeleg, răspunse David, luptându-se din greu să suporte mărturisirile Gretei.
- Oricum, continuă ea, încercând să rezume. După cele petrecute cu James mi- am jurat să nu mai las nici un bărbat să se apropie de mine. Toţi nu mi-au adus decât durere şi suferinţă. Am aşteptat de la ei să îmi dea ceea ce credeam că am nevoie. Dar în ultimii şase ani am fost mai fericită decât am fost vreodată. Cheska e viaţa mea şi nu mai e loc pentru altcineva în inima mea.
- înţeleg.
- Trebuie să ştii că ţin foarte mult la tine, David. Mai mult decât la oricine altcineva în afară de Cheska, dar nu mă voi putea căsători niciodată cu tine. M-aş teme mereu că nu va merge bine şi - Greta scutură din cap - nu ştiu dacă mai pot iubi aşa. înţelegi ?
- înţeleg că ai suferit foarte mult, dar eu nu ţi-am făcut nici un rău. Eu te iubesc, Greta, trebuie să mă crezi.
- Te cred, David, chiar te cred. Te-ai purtat minunat cu mine. Dar nu ar fi corect din partea mea să accept cererea ta în căsătorie când inima mea e închisă, amorţită. Şi nu cred că asta se va mai schimba vreodată.
- Spui că viaţa ta e Cheska. într-o bună zi va avea şi ea viaţa ei. Ce vei face atunci ? o întrebă pe un ton scăzut.
- Cheska va avea mereu nevoie de mine, răspunse fermă. David, sunt copleşită de cererea ta. Nu am ştiut niciodată că mă iubeşti. Dacă aş dori să mă căsătoresc, numai la tine

m-aş gândi. Dar nu îmi doresc şi, din păcate, nu îmi voi dori niciodată.
David rămase tăcut şi disperat. Părea că nu mai avea rost să vorbească despre asta. Visele lui se spulberaseră şi nu va mai exista o a doua şansă pentru el.

- Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine atunci de mult, când erai însărcinată.
- Nu, David. Nu vezi? între noi este ceva mult mai bun decât căsătoria. Prietenia. Sper că nu se va risipi după seara asta. Nu se va întâmpla asta, nu-i aşa?

David visase să-i pună pe deget inelul pe care îl avea la el. în schimb, zâmbi scurt şi trist.

- Sigur că nu, Greta.

Puţin mai târziu, amândoi ieşiră din restaurant şi se îndreptară tăcuţi spre maşină.

Lui LJ i se păru că aude voci la etaj. Lăsă registrele contabile ale proprietăţii şi ieşi din bibliotecă. Urcă scările în vârful picioarelor şi intră în camera Cheskăi. Patul era gol. Bătu în uşa de la baie, apoi o deschise. Era întuneric. LJ se uită repede în camera Gretei, apoi în celelalte camere, până ajunse la camera copiilor. Uşa era închisă, dar auzi râsete ascuţite venind dinăuntru. Deschise încet uşa. Cheska stătea pe jos, cu spatele la ea. Părea că vorbeşte cu cineva. Avea în mână un ursuleţ căruia îi scotea ochii şi îi smulgea capul şi membrele. Băgă apoi degetul în orbita unui ochi şi scoase un râset cutremurător. LJ îşi ţinu respiraţia, ducându-şi mâna la gură. Era îngrozită de cruzimea fetiţei. Intră în cameră în cele din urmă şi se duse în faţa Cheskăi. Aceasta nu păru să observe. încerca să scoată celălalt ochi al ursuleţului. LJ observă că Cheska avea ochii ficşi. Arăta de parcă ar fi fost în transă.

- Cheska, Cheska, şopti LJ, aplecându-se spre ea.

Copilul sări şi se uită la ea. Ochii i se limpeziră.

- E ora de culcare, mami ?
- Nu e mami, e mătuşa LJ. Ce i-ai făcut bietului ursuleţ?
- Aş vrea să dorm acum, sunt obosită şi prietenul meu la fel. Merge şi el la culcare.

Aruncă ce mai rămăsese din ursuleţ şi ridică braţele spre LJ. Aceasta o ridică cu oarecare efort. Cheska puse capul pe umărul ei şi adormi imediat. LJ o duse de-a lungul holului şi o puse în pat. închise apoi uşa dormitorului. Cheska rămase nemişcată.

LJ se întoarse în camera copiilor şi adună ce mai rămăsese din ceea ce fusese un îndrăgit ursuleţ de pluş. Duse totul la bucătărie şi îl aruncă în coşul de gunoi. Se întoarse în bibliotecă, rugându-se ca Greta să accepte cererea în căsătorie. Când David îi spusese că s-a hotărât în sfârşit să o ceară, LJ îi dădu inelul de logodnă pe care îl primise de la Robin. Era o

moştenire de familie pe care bărbaţii următoarei generaţii Marchmont o ofereau alesei lor. Chiar dacă Greta nu era prima soţie la care s-ar fi gândit pentru David, nu încăpea îndoială că fiul ei o iubea foarte mult şi chiar avea nevoie de o soţie. Şi Cheska avea nevoie de un tată şi de o viaţă diferită de cea pe care o ducea şi care era artificială şi ciudată. Iar după cele abia petrecute, poate şi de ajutor de specialitate. Auzi uşa din faţă deschizându-se. David intră în bibliotecă, iar LJ se ridică şi îl privi cu interes. Fiul său îi zâmbi trist şi ridică uşor din umeri. LJ se duse la el şi îl îmbrăţişă.

- îmi pare foarte rău, dragul meu.
- Măcar am încercat. E tot ce aş fi putut să fac.
- Unde e Greta?
- S-a dus la culcare. Mâine la prima oră vor pleca la Londra.
- Aş vrea să vorbesc cu ea despre ce a făcut Cheska pe când eraţi plecaţi.
- Dacă copilul ăsta a făcut vreo obrăznicie, e un semn bun. E timpul să aibă propria voinţă, o întrerupse David. Nu îi spune Gretei, mamă. Oricum nu te va crede. Asta va da naştere doar la discuţii.
- Nu a făcut nici o obrăznicie, mai degrabă ceva ciudat. Să fiu sinceră, cred că fetiţa asta are probleme psihice.
- Precum spuneai, Cheska ar trebui să aibă dreptul să se comporte ca un copil normal. Copiii fac lucruri ciudate uneori. Lasă asta, te rog! Vreau ca Greta să mai vină la Marchmont, iar spunând ceva despre fiica ei preţioasă nu se va mai întâmpla asta.
- Dacă insişti, oftă LJ.
- Mulţumesc, *ma.*
- Mai sunt femei pe lumea asta, să ştii.
- Probabil, dar nu ca Greta. David o sărută uşor pe frunte. Noapte bună, *mal*

Capitolul 23

Cheska se schimba atât de încet şi de subtil în timp ce se apropia de vârstă de treisprezece ani, încât Greta nu îşi putu da seama când începu totul. în ultimii doi ani şi jumătate, de când murise Owen, Cheska nu mai era copilul de altădată, devenise ursuză şi introvertită. Nu mai zâmbea decât în faţa camerei de filmat. Se îndepărtase de Greta, nu îi mai răspundea la îmbrăţişări şi nu îi mai arăta afecţiune. Uneori, în mijlocul nopţii, Greta o auzea vorbind singură. Se duce tiptil în dormitorul ei şi deschidea uşa. Cheska tăcea imediat şi se întorcea cu spatele. De foarte multe ori, Greta o întreba dacă se simţea bine sau dacă nu era ceva despre care ar fi dorit să vorbească. Cheska însă scutura din cap şi îi spunea că e bine, prietenul ei era cel bolnav. Greta îşi aminti că şi ea avea un prieten imaginar când era mică, care îi ţinea tovărăşie când era singură. Decise astfel să aştepte până când Cheska va mai creşte. Fiica sa era destul de sănătoasă. Mânca, dormea - dar ochii nu îi mai străluceau. Părea că nimeni altcineva nu observase schimbarea, iar Greta era mulţumită că încruntarea continuă a fiicei sale şi discursul ei mono silabic dispăreau când ajungea pe scenă. Cheska se schimba însă şi din punct de vedere fizic. Asta o alarma foarte tare pe Greta. Insista ca Cheska să poarte veste foarte strâmte care îi aplatizau pieptul. Petele ciudate de pe nas sau bărbie erau date cu antiseptic şi acoperite cu fond de ten, iar ciocolata şi grăsimile îi fuseseră scoase din dietă. Deşi Leon o asigurase pe Greta că nu era nici *un* motiv pentru care Cheska nu ar fi putut deveni *un* star adult, Greta ştia că publicul o va plăcea pe fiica sa dacă va interpreta roluri de fetiţă inocentă. Cu ocazia celei de a treisprezecea aniversări a fiicei sale, hotărî să dea o petrecere acasă. Invitase toţi actorii din ultimul film în care jucase Cheska, pe David, pe Leon şi pe Charles Day. Se vor servi băuturi fine, potrivite felurilor de mâncare comandate. Petrecerea urma să fie fotografiată de cei de la revista Movie Week. Cu câteva zile înainte, Greta o duse pe Cheska la Harrods pentru a-i cumpăra o rochie nouă de satin, pe care apoi o atârnă în garderobă, alături de colecţia ei considerabilă. în dimineaţa zilei de naştere, Greta îi duse fiicei sale micul dejun în pat.

- La mulţi ani, draga mea! Ţi-am adus suc de portocale şi o prăjitură din cele care îţi plac atât de mult. Doar de data asta.

- Mulţumesc, mami, spuse Cheska ridicându-se.
- Te simţi bine, draga mea? Eşti foarte palidă.
- Nu am dormit prea bine, asta e tot.
- Nu contează, asta te va înveseli.

Greta se duse spre uşă şi apoi în hol. Se întoarse cu o cutie frumos împachetată şi o puse în faţa fiicei sale.

- Deschide-o!

Cheska rupse hârtia şi deschise cutia. înăuntru era o păpuşă mare.

- Nu e frumoasă? îi recunoşti faţa şi hainele? Am facut-o la comandă. Cheska aprobă fără entuziasm. Eşti tu, în rolul Melissei din ultimul film. I-am dat artizanului o fotografie de a ta pentru a-ţi reproduce trăsăturile. Cred că a făcut o treabă foarte bună, nu?

Cheska rămase tăcută privind lung la păpuşă.

- îţi place, nu-i aşa?
- Da, mami. Mulţumesc foarte mult, răspunse mecanic.
- Mănâncă acum. Trebuie să trec pe undeva să iau ceva special pentru petrecerea de azi. Nu stau mult. Ai putea să faci o baie după ce termini micul dejun.

Cheska dădu din cap.

După ce auzi uşa din faţă închizându-se, aruncă păpuşa pe jos, îşi băgă faţa în pernă şi începu să plângă. îşi dorea foarte mult un radio şi îi băduse asta de înţeles mamei sale preţ de câteva săptămâni. în schimb, primise o tâmpenie de păpuşă, un cadou pentru copii mici. Nu mai era mică, dar mama sa părea că nu înţelegea asta. Se ridică şi văzu rochia de satin, atârnată de uşa garderobei. Era o rochie frumoasă, dar pentru o fetiţă. Auzi din nou vocea pe care o auzise pentru prima dată la Marchmont.

Greta luă tortul de la Fortnum & Mason şi îl transportă cu grijă până la taxiul care o aştepta. înainte de a ajunge acasă bifa în minte tot ce avea de făcut înainte de ora patru, când musafirii vor începe să sosească. Deschise uşa apartamentului, intră repede în bucătărie şi ascunse tortul în dulap.

- M-am întors, draga mea. Nu auzi nici un răspuns. Bătu în uşa de la baie. Cheska insista să facă asta. Ura ca Greta să dea buzna peste ea când era dezbrăcată.
- Pot intra? Neprimind nici un răspuns, Greta apăsă pe clanţă, deschise şi observă că nu era nimeni în baie. Credeam că faci baie, strigă, mergând spre dormitorul fiicei sale. Avem multe de făcut înainte să... se opri la jumătatea propoziţiei, când dădu cu ochii de Cheska

care stătea pe podea ţinând o foarfecă în mână, în mijlocul unei grămezi de satin, mătase şi plasă. Sub privirile Gretei, aceasta continua să taie în bucăţi şi mai mici ceea ce rămăsese din rochie, râzând în timp ce facea asta.

- Ce te-a apucat? Greta intră şi îşi înfruntă fiica. Dă-mi foarfecă. Acum! Cheska o privi fără să o vadă. Dă-mi foarfecă! repetă Greta, smulgâdu-i foarfecă din mână în timp ce Cheska o privea cu o figură lipsită de expresie.

Greta se prăbuşi cu ochii în lacrimi. Se uită spre uşa garderobei care era deschisă şi văzu că e goală. Privind prin cameră, văzu minunata colecţia de rochii zăcând pe jos lângă pat.

- De ce, Cheska? De ce? Cheska se uita la ea lipsită de expresie. Greta o apucă de umăr şi o scuturâ. Răspunde-mi, fir-ai să fii!

Zgâlţâiala păru să o trezească pe Cheska din transă. Se uită la mama sa, îngrozită. Apoi privi în jur la rochiile distruse, părând să vadă pentru prima dată ceea ce făcuse.

- De ce ? De ce ? întrebă Greta, continuând să o scuture.

Cheska începu să plângă cu sughiţuri. Se aruncă în braţele mamei sale, dar aceasta nu o îmbrăţişă.

- El a fost. Prietenul meu. El mi-a spus să fac asta. îmi pare rău. îmi pare rău. îmi pare rău, repetă Cheska la nesfârşit.
- Cine e acest el? întrebă Greta.
- Nu pot să-ţi spun. I-am promis.
- Cum poate să-ţi fie prieten dacă te obligă să faci lucruri de genul ăsta?

Cheska dădu din cap şi gemu cu capul în umărul Gretei.

- Mă doare foarte tare capul.
- E totul bine, mami nu mai e supărată pe tine. Hai să ne liniştim şi să facem curat aici. Trebuie să ne pregătim pentru petrecere.

Greta se duse în bucătărie şi se întoarse cu un braţ plin de pungi negre de gunoi în care înfundă ce mai rămăsese din garderoba fiicei sale. Va trebui să sune la curăţătorie să întrebe dacă îi puteau trimite una dintre celelalte rochii ale fetei.

Pe când termina de strâns de pe jos, rămase cu gura deschisă, dând cu ochii de capul păpuşii pe care i-o făcuse cadou Cheskăi. Capul era desprins de gât, iar părul smuls cu sălbăticie. Un braţ de-al păpuşii se vedea ieşind de sub pat. Greta se târî şi adună ce mai rămăsese din păpuşă. Lacrimile i se rostogoleau pe faţă. Puse păpuşa în sacii cu haine, apoi se aşeză în genunchi, cu faţa în palme. Ştia acum că nu mai putea ignora ce se întâmpla.

Cheska avea mare nevoie de ajutor.

- Care e diagnosticul, doctore ?

Greta se foia nervoasă pe scaunul tapiţat din cabinetul din strada Harley.

- Vestea bună e că Cheska este perfect sănătoasă fizic.
- Slavă Domnului!

îşi imaginase tot felul de lucruri în timp ce doctorul o examina pe Cheska.

- în schimb însă, aş spune că, din punct de vedere psihic, starea ei nu e prea bună.
- Ce vreţi să spuneţi ?
- Am întrebat-o despre acel prieten imaginar. Mi-a spus că vorbeşte tot timpul cu ea, mai ales noaptea. Aparent el îi spune să facă lucrurile acestea neplăcute. Mi- a mai spus că are în mod repetat acelaşi coşmar şi că o doare foarte des capul.
- Da, dar care este cauza acestor probleme ?
- S-ar putea ca imaginea să-i joace feste din cauza stresului continuu la care e supusă. De când avea patru ani stă sub lumina reflectoarelor. E posibil însă că fiica dumneavoastră să sufere de schizofrenie. De aceea vă voi recomanda un psihiatru care să dea *un* verdict.
- Dumnezeule! Greta auzise cuvântul „schizofrenie“ şi ştia exact ce însemna. Vreţi să spuneţi că ar putea fi nebună?
- Schizofrenia e o boală, doamnă Simpson. Nu e considerată nebunie. Pe lângă asta, trebuie văzută de un specialist înainte de a vorbi de *un* diagnostic. Nu uitaţi că Cheska trebuie să facă faţă şi primelor semne ale pubertăţii. Ceea ce vă recomand să faceţi imediat este să îi oferiţi o vacanţă. Duceţi-o într-un loc liniştit pentru câteva luni. Daţi-i timp să se relaxeze şi să crească departe de ochii publicului.
- Dar, doctore, Cheska tocmai a semnat contractul pentru două noi filme. Va începe filmările în câteva săptămâni. Nu poate lua o vacanţă de câteva luni. Mai ales că îi place foarte mult ceea ce face. E viaţa noastră... a ei.
- Doamnă Simpson, m-aţi plătit pentru a vă recomanda tratamentul adecvat. Eu asta vă sugerez. Când colegul meu va fi disponibil, va stabili o întâlnire cu Cheska. Până atunci, vă prescriu o reţetă pentru nişte tranchilizante uşoare. Să i le daţi doar dacă Cheska pare foarte tristă. O vor linişti, dar nu trebuie să îi afecteze viaţa de zi cu zi.
- Chiar credeţi că e nevoie să o vadă un psihiatru? întrebă Greta. Poate e vorba doar despre pubertate şi eforturile depuse.

- Da. Cheska are nevoie de medicamente suplimentare, cum ar fi clorpromazină, şi e mai bine să fim siguri decât să ne pară rău. Poftiţi reţeta pentru tranchilizante. Vreţi să îi spun şi fiicei dumneavoastră ceea ce am vorbit?

- Nu, mulţumesc, doctore. îi voi explica eu, spuse Greta repede.

- în regulă. Nu uitaţi, doamnă Simpson, până la întâlnirea cu psihiatrul, are nevoie de odihnă totală. Vă voi suna după confirmarea programării.

- Da, mulţumesc. La revedere.

Greta ieşi, o luă pe Cheska şi chemă *un* taxi.

- Ce a spus doctorul despre mine, mami? întrebă stins Cheska în timp ce mergeau spre casă.

Greta o strânse de mână şi spuse:

- Absolut nimic, draga mea. A spus că eşti perfect sănătoasă.

- Atunci de ce mă doare capul şi visez urât ?

- A spus că ai muncit prea mult, asta e tot. Nu-ţi face griji. Mi-a dat o reţetă pentru nişte pastile care te vor ajuta să te relaxezi. A mai spus că o vacanţă ţi-ar prinde foarte bine. Aşa că m-am gândit că am putea merge la Marchmont pentru câteva săptămâni, spuse şi văzu cum faţa fiicei ei se luminează.

- O, asta ar fi minunat! Va fi şi unchiul David acolo?

- Nu cred, dar vom sta cu mătuşa LJ şi cu Mary, iar tu te vei odihni ca să fii gata pentru noul film.

- Da, mami.

în acea noapte, după ce îi dădu fiicei sale pastila, Greta se aşeză în salon cu un pahar de whisky în mână. Puţin mai devreme sunase doctorul şi îi spusese că psihiatrul le aştepta peste două zile. Greta îi mulţumise, promiţând că vor merge, dar hotărâse deja să plece la Marchmont a doua zi, rămânând să vadă cum se va comporta Cheska după vacanţă. Amânarea filmărilor nu era o opţiune, deşi contractul îi permitea asta. Absenţa ar fi pus în primejdie popularitatea fiicei sale, mai ales la acest stadiu al carierei când trecea prin adolescenţă. Orice absenţă prelungită de pe ecran ar fi fost fatală. Cât despre schizofrenie - care pentru Greta tot nebunie însemna, indiferent de ce spunea doctorul - numai gândul la asta i se părea ridicol. Fiica ei era perfectă. Talentată. Frumoasă. Celebră... Avea doar nevoie de odihnă. Asta era tot. Greta o va face să se odihnească.

După două săptămâni de vacanţă, Cheska reveni mai calmă şi cu forţe proaspete. Primea două tranchilizante pe zi. Deşi era mai tăcută decât de obicei, durerile de cap şi coşmarurile dispăruseră.

Greta îl sună pe doctorul din strada Harley pentru a mai cere o reţetă. Fu însă refuzată până când Cheska nu era văzută de un psihiatru. Greta îi explică doctorului că după două săptămâni de vacanţă fiica sa era mult mai bine şi că nu voia să o mai supună altor examinări. Doctorul fu însă foarte ferm, spunându-i că tranchilizantele, chiar dacă erau uşoare, nu puteau fi administrate pe termen lung. Iritată, Greta îşi sună propriul doctor şi ceru o programare. în aceeaşi săptămână, se prezentă la cabinetul acestuia şi îi spuse că ea însăşi suferea de anxietate şi de stres. Ceru aceleaşi tranchilizante pe care le primise Cheska, zicând că i le recomandase o prietenă. Doctor îi scrise reţeta fără alte întrebări.

O săptămână mai târziu, Cheska începu filmările la noul său film. Greta începuse să îi dea trei tablete pe zi. Cheska se afla în cabina sa şi citea un articol despre Bobby Cross, cel mai nou cântăreţ de pop britanic. îi plăcea de el mai mult decât de Cliff Richard, deşi de când îşi cumpărase un pick-up, „Living Doll" rămânea mereu în top.

Atinse visătoare faţa lui Bobby, întrebându-se dacă ar putea-o convinge pe mama ei să meargă la unul dintre concertele lui. Puse revista jos, oftând, şi se uită prin grămada de scrisori de la fani, pe care i le adusese Greta să le citească. Apucă o scrisoare la întâmplare şi o citi.

Bennet Street nr. 5, Longmeadow, Cheshire

Dragă domnişoară Hammond,

Vă scriu pentru a vă spune cât de mult mi-a plăcut Fetiţa pierdută. M-a făcut să râd şi să plâng. Cred că sunteţi cea mai frumoasă şi mai talentată actriţă. Cel mai mult mi-a plăcut faptul că filmul a avut un sfârşit fericit şi că v-aţi găsit tatăl de multpierdut.

Trimiteţi-mi, vă rog, o fotografie semnată.

A dumneavoastră, Miriam Maverly (53 de ani)

Cheska puse scrisoarea jos şi se uită în oglindă. îi era mai bine de când începuse să ia pastilele. Nu o mai durea capul şi nu mai avea coşmaruri. Dar nu mai simţea nimic. Era ca şi când nu era adevărată. Parcă doar pretindea că trăieşte. Era o amorţeală înăuntrul ei care facea ca toţi oamenii şi chiar ea însăşi să pară departe, îşi duse mâna la faţă şi simţi că e

caldă. Asta o liniști puţin. Oftă adânc. Avea mii de admiratori şi o carieră strălucită care îi oferea privilegii la care mulţi visau. Cei mai mulţi oameni munceau o viaţă pentru a avea ceea ce ea avusese de la vârsta de patru ani. Dar ea, la treisprezece ani, se simţea de aceeaşi vârstă cu munţii. Totul părea fără rost. Auzi o bătaie în uşă.

- Totul e pregătit, domnişoară Hammond.
- Vin imediat.

Se ridică pentru încă o oră de ficţiune care părea însă mai reală decât existenţă.

Ieşind din cabină, se gândi dacă viaţa ei va avea un sfârşit fericit.

Capitolul 24

Leon le primi pe Greta şi pe Cheska în biroul său şi le sărută pe amândouă pe obraz.

- Arătaţi foarte bine amândouă. Luaţi loc şi faceţi-vă comode! Cheska, ştii că în ultimele luni am vorbit foarte mult cu mama ta despre viitorul carierei tale. Am fost de acord ca, odată cu împlinirea vârstei de cincisprezece ani, să schimbăm percepţia publicul asupra ta.
- Da, Leon, spuse Cheska pe un ton plictisit.
- După cum ştii, trecerea de la o celebritate copil la una adultă poate fi plină de dificultăţi, dar cred că Rainbow Pictures va reuşi să te ajute foarte mult în procesul ăsta.

Leon zâmbi iar şi împinse textul de cealaltă parte a biroului. Cheska îl luă şi se uită la tidu. Vă rog, domnule, eu vă iubesc. Greta îi smulse textul din mână înainte ca Cheska să poată da prima pagină şi îi aruncă lui Leon o privire furioasă.

- Credeam că am stabilit să îmi arăţi mie textul mai întâi.
- îmi cer mii de scuze, Greta, l-am primit abia azi-noapte.
- Cine l-a scris? îl întrebă apăsat.
- Peter Booth. Un scenarist nou în care Rainbow Pictures îşi pune mari speranţe.
- Cheska va avea rolul principal?
- Bineînţeles , o asigură Leon. Vestea bună e că în celălalt rol principal va juca Bobby Cross, cântăreţul pop. Ar fi primul său film.
- Dar Cheska va fi cel mai bine plătită.
- în cel mai rău caz, sunt sigur că putem negocia să primească amândoi la fel, răspunse Leon cu prudenţă. Important e că filmul îi va aduce o mulţime de admiratori noi. Toate adolescentele se vor duce să-l vadă pe Bobby Cross, iar prietenii lor se vor îndrăgosti de Cheska. E un text grozav, cu totul diferit de ce a făcut până acum. Pe deasupra, va avea primul sărut de pe ecran, spuse Leon, facându-i cu ochiul Cheskăi.
- Vrei să spui că va trebui să îl sărut pe Bobby Cross? întrebă Cheska, roşind, iar ochii îi străluceau.
- Da, mai mult decât o singura dată, cred.
- Leon, aici e o înjurătură. Va trebui s-o scoateţi, spuse Greta răsfoind textul.

- Greta, suntem în 1961. Trebuie să înţelegi că lumea se schimbă, iar noi, cei din industria cinematografică, trebuie să oglindim asta.

- Rita Tushingham, însărcinată fără a avea inelul pe deget - apare în câteva săptămâni şi...

- Chiar aşa, Leon? De faţă cu Cheska?

- Bine, bine. îmi pare rău, dar ceea ce vreau să spun este că adolescentele nu mai stau lângă fusta mamei, învăţând să gătească până apare bărbatul potrivit. Anul viitor va apărea ecranizarea *Lolitei*, iar Alan Bates joacă în *Un fel de a iubi.* Cinematografia vrea să ţină pasul cu vremurile. în ziua de azi, tinerii sunt cei care merg la cinema. Filmele lacrimogene, dramele de război sau istorice sunt demodate. Copiii au nevoie să se regăsească cu ceea ce văd pe ecran.

- Mulţumesc pentru predică, Leon, spuse Greta. Sunt conştientă de schimbările astea, dar nu ţin pasul cu ele. Despre ce este filmul acesta, deci ?

- E vorba despre o adolescentă care se îndrăgosteşte de tânărul şi chipeşul său profesor de muzică. Fug împreună şi profesorul alcătuieşte o formaţie. între timp sunt căutaţi peste tot de către autorităţi.

- E ridicol. Cheska are doar cincisprezece ani, protestă Greta furioasă.

- Liniştește-te, Greta! Personajul are şaisprezece ani, iar până la premiera din vara viitoare şi Cheska va avea aceeaşi vârstă. Poate că subiectul pare puţin nelalocul lui, dar, în afara sărutului, nu mai sunt alte scene de genul acesta. E un film uşor şi comic, distractiv, cu muzica scrisă în întregime de Bobby Cross. Va fi filmat la faţa locului pentru a da impresia de realitate care e la modă azi.

- Sună grozav, mami, nu-i aşa? întrebă Cheska anxioasă sau mai degrabă disperată.

- Iau textul acasă şi hotărâm după ce îl citesc, răspunse ferm Greta.

- Nu te gândi prea mult. Precum ştim amândoi, cariera fetei este intr-im moment critic. Sunt multe alte fete frumoase în jur cu care studioul ar putea lucra.

- Dar nici una nu are atâţia admiratori ca Cheska. Asta aduce lumea la cinema, îi aminti Greta. Hai, Cheska. Trebuie să mergem acasă.

Se ridică şi îi făcu semn fetei sale să facă la fel.

- La revedere, scumpo.

- La revedere, Leon, răspunse trist Cheska, urmându-şi mama.

După ce ieşiră, Leon se aşeză iar în scaun, gândindu-se la întâlnirea avută. O admirase

întotdeauna pe Greta pentru felul în care o condusese pe Cheska spre acest succes uriaş. Dar în ultima vreme devenise foarte dominatoare. Fără îndoială că Cheska era o celebritate, dar publicul ei era format din oameni de vârstă mijlocie. Nu mai era însă mică şi pierduse inocenţa care o consacrase în mod natural. Vânzările de la ultimul film scăzuseră faţă de cele anterioare şi nu mai primise nimic de nouă luni. Trebuia acum să convingă publicul că merita atenţie în continuare. Greta trebuia să înţeleagă că nu mai putea avea aceleaşi pretenţii. Leon era mulţumit de faptul că Cheska se transformase dintr-o fetiţă adorabilă într-o tânără frumoasă. Silueta, trăsăturile ei rafinate şi părul blond ar fi aprins imaginaţia oricărui adolescent pentru mult timp. Viitorul ei depindea de abilitatea de a face senzaţie în rândurile publicului masculin. Leon se întreba dacă Greta va fi de acord cu asta.

- Te rog, mami. îmi place foarte mult textul. E fantastic!
- Nu folosi cuvinte din astea, Cheska.

Stăteau la masă şi luau micul dejun. Cheska citise textul în noaptea ce trecuse, în puţinele ore pe care le dormise visase că îl sărută pe Bobby Cross. Era încântată pentru prima dată după atâţia ani.

- Nu ştiu, Cheska. Am citit şi eu şi nu cred că admiratorilor tăi le-ar plăcea să te vadă în fuste scurte şi cu gene false.
- Dar nu mai pot juca rolul unei fetiţe. Am crescut. Chiar şi criticii de film au început să spună asta.
- Da, dar ar fi bine să mai vedem şi alte scenarii înainte să ne hotărâm. Pentru Dumnezeu, într-una dintre scene, personajul pe care îl interpretezi se dă jos din pat în lenjerie intimă.
- Şi ce dacă? Nu mi-e ruşine cu corpul meu. E mai natural să fii dezbrăcat decât îmbrăcat, adăugă Cheska, citând ceea ce citise într-o revistă.
- Te rog, Cheska. Poate crezi că eşti mare, dar nu ai nici şaisprezece ani, iar opinia mea încă e importantă.
- Mamă, există fete de aceeaşi vârstă cu mine care locuiesc singure sau cu prietenii lor şi... alte lucruri.
- Ce ştii tu despre prieteni, domnişoară?
- Ceea ce ştiu este că sunt fete care au prieteni şi că vreau să joc în filmul ăsta.

Cheska se ridică, se duse spre camera ei şi trânti uşa. Asta o făcu pe Greta să se

gândească că va trebui să-şi sune doctorul pentru a-i mai prescrie tranchilizante. Se duse apoi să-l sune pe Leon.

- Bună, Leon. Sunt Greta. Am citit textul şi sunt îngrijorată. Vreau ca scenele în care personajul jucat de fiica mea e pe jumătate dezbrăcat să fie scoase, iar limbajul neadecvat, de asemenea. Apoi vom decide.
- Răspunsul e nu, Greta. Cheska ori joacă rolul aşa cum e, ori nu joacă deloc.
- Atunci şi răspunsul meu e nu. Nu poţi să găseşti altceva pentru ea?
- Greta, trebuie să te fac să înţelegi că din partea studioului nu va mai primi altceva. Să le spun să caute pe altcineva pentru rolul ăsta?

Greta tăcu. Fusese înghesuită la colţ şi ştia asta.

- Cheska vrea să ia rolul?
- Da, dar cu mari rezerve.
- La naiba cu rezervele! Leon văzuse încântarea de pe faţa fetei când auzise de Bobby Cross. Lasă-mă să-l sun pe Charles şi să-i spun că Cheska va accepta rolul, înainte să îşi piardă răbdarea şi să caute pe altcineva. Mai vorbim despre detalii. Haide, Greta, insistă el. Lucrăm împreună de atâta vreme şi trebuie să vezi că e o şansă grozavă.
- în regulă, acceptă Greta după o lungă pauză.
- Super! Nu o să-ţi pară rău. îţi promit.
- Sper să ai dreptate, murmură Greta pentru sine, punând receptorul jos.

Apoi se duse la Cheska să-i spună şi ei. Greta nu mai văzuse o aşa explozie de bucurie la fiica sa.

- Mulţumesc, mami. Ştiu că trebuie să accept rolul asta. Sunt atât de fericită!

Greta se bucură măcar pentru asta.

- Gata. Am terminat. Stilista care îi făcuse machiajul luă prosopul de la gâtul tinerei. Vor veni după tine în cincisprezece minute. Vrei o cafea?
- Nu, mulţumesc.

Cheska dădu din cap şi se uită în oglinda aşezată pe un pupitru de şcoală. Fusese dată cu fond de ten, iar pleoapele desenate cu tuş negru. Genele false îi umbreau ochii albaştri. Dinţii, ca nişte perle, păreau şi mai albi în contrast cu rujul roz. Cheska îşi simţea capul foarte uşor, acum că părul, pe care îl purtase mereu lung, îi fusese scurtat până la umeri. Purta o jachetă din uniforma de şcoală, fustă şi cravată, iar tivul fustei ajungea la o palmă deasupra

genunchilor. Picioarele ei lungi rămâneau descoperite până la şosete şi pantofi. Cheska râse. Poate că mamei sale nu-i va plăcea, dar nu o interesa. Se simţea minunat.

Asistenta de platou intră să o cheme. Cheska o urmă de-a lungul holului răcoros spre sala de festivităţi a şcolii.

- Arăţi foarte bine, Cheska, spuse fata zâmbind. Aproape că nu-mi vine să cred că eşti tu. Ştii care va fi prima scenă?

- Da. Cheska se uită rapid în jur, căutându-l din priviri pe Bobby Cross. Este scena în care profesorul de muzică este prezentat elevilor.

- Aşa e. Ia loc, Cheska! Te vom chema când suntem gata.

încăperea era plină de fete care vorbeau. Toate purtau aceeaşi uniformă. Uşa se deschise şi toată lumea tăcu. Intrară Bobby Cross şi Charles Day. Cheska se întoarse şi trase aer în piept. Era pentru prima dată când îl vedea în carne şi oase. Arăta mult mai bine în realitate decât în oricare dintre fotografiile sale. Avea părul blond închis, pieptănat pe spate şi ochii căprui, încadraţi de gene lungi şi arcuite. Peste corpul suplu şi şoldurile recunoscute pentru mişcările rapide şi circulare, purta un costum sobru, de culoare gri.

- Bună, fetelor, ce faceţi? strigă Bobby cu insolentul său accent londonez, arborând zâmbetul bine-cunoscut.

Se auzi un oftat din toate colţurile încăperii.

- Vino să ţi-o prezint pe Cheska Hammond, partenera ta.

Cheska rămase împietrită în timp ce Bobby venea spre ea.

- Bună, dragă. O să ne distrăm la filmările astea, nu-i aşa?

Cheska reuşi să dea din cap şi să scoată un da, după care roşi, în timp ce Bobby o măsură cu privirea de la pantofi până la nivelul sânilor.

- Cred că mi s-au împlinit toate visele, spuse Bobby, întorcându-se spre Charles Day.

- Bună. Sunt mama Cheskăi, Greta Simpson. încântată să te cunosc!

Greta îşi croise drum pe lângă Cheska şi întinse graţios mâna către Bobby.

- Bună, răspunse Bobby, ignorând-o. Ne vedem la filmări, mai spuse şi îi făcu cu ochiul fetei. Apoi întorcându-se spre Charles: Dragonul ăla o să fie mereu în preajma celei mai bune prospături pe care am văzut-o în ultimele luni. O să-mi distrugă toată distracţia.

Amândouă auziră. Greta nu reacţionă în nici un fel, iar Cheska simţi că intră în pământ de plăcere şi ruşine în acelaşi timp.

- Gata, toată lumea. Charles Day bătu din palme. Să trecem la treabă.

- Mami, vreau să merg singură la studio de acum încolo, spuse Cheska ieşind din baie şi venind în salon, alături de Greta, care, ridicând privirea din revista pe care o citea, rămase perplexă.

- De ce ai vrea una ca asta?

- Pentru că am aproape şaisprezece ani şi nu mai am nevoie de cineva să mă supravegheze.

- Dar, Cheska, am mers mereu împreună. Ai nevoie de cineva care să rezolve orice problemă care ar putea apărea.

Cheska se aşează pe canapea lângă mama sa şi îi luă mâna într-a ei.

- Mami, nu te gândi că nu vreau să fii aici, dar nici o fată nu vine cu mama ei. Mă simt ca un copil mic. Toată lumea râde de mine.

- Nu cred că e adevărat.

- Ai avut grijă de mine în toţi aceşti ani. Cheska încercă o altă cale. Ai doar treizeci şi patru de ani. Sigur ai nevoie de timp şi pentru tine. Iar eu am nevoie să învăţ să mă descurc singură.

- E foarte frumos din partea ta să te gândeşti la mine, dar mie îmi place să merg la studio. E şi viaţa mea în aceeaşi măsură.

- Te superi foarte tare dacă merg singură câteva zile să văd cum mă descurc ?

- Cum va fi când va trebui să te deplasezi? Vei avea nevoie de cineva lângă tine.

- Probabil. Te rog, lasă-mă să încerc, e foarte important pentru mine.

Greta ezită, uitându-se în ochii rugători ai fiicei sale.

- Bine. Dacă asta vrei. Dar doar pentru câteva zile.

- Mulţumesc, mami. Cheska o îmbrăţişă pe mama sa, cu o căldură neobişnuită. Mâine va fi o zi lungă. Noapte bună.

O ciupi uşor pe Greta de obraz şi ieşi din cameră.

A doua zi la ora opt dimineaţa, Greta o privi pe Cheska cum se urcă în maşina studioului. Făcu apoi o baie lungă şi tihnită, aranjă paturile şi bucătăria, chiar dacă de trei ori pe săptămână venea cineva pentru asta. îşi făcu o cafea şi văzu că era abia zece şi jumătate. în timp ce bea cafeaua, se gândi la ce ar putea face până la ora la care urma să se întoarcă Cheska.

Se hotărî să îl sune pe David, să vadă dacă putea lua prânzul cu ea. Deşi se rugase ca relaţia

lor să nu se schimbe după ce o ceruse în căsătorie, inevitabil, nu mai era la fel. Păstraseră legătura, dar nu se mai vedeau aşa de des. David era mereu foarte ocupat şi căutat. Avea propria sa emisiune la ITV, un nou canal de televiziune şi devenise incredibil de cunoscut. Deşi Gretei îi era dor de el, trebuia să-l lase să-şi facă un viitor şi să cunoască alte femei. Dar azi avea nevoie de el.
Ridică receptorul şi formă numărul. David răspunse imediat.
-Alo?
- David, sunt Greta.
- Greta! Ce faci? răspunse cu o voce caldă.
- Foarte bine, mulţumesc.
- Şi Cheska?
- E bine. A început un film nou acum câteva zile.
- Şi nu eşti cu ea?
- Azi, nu. Am avut câteva lucruri de rezolvat şi Cheska mi-a dat liber. Mă întrebam dacă ai dori să ne vedem la prânz. Trebuie să fac nişte cumpărături şi neam putea întâlni la Savoy. Te invit eu.
- O, Greta, mi-ar face mare plăcere, dar am altceva programat pentru astăzi.
- Nici o problemă. Poate săptămâna viitoare.
- Mi-e teamă că nu pot. Sunt foarte prins cu programul de televiziune, dar mi- aş dori mult să ne vedem când se mai liniştesc lucrurile. Te pot suna spre sfârşitul săptămânii să stabilim ceva?
- în regulă.
- Bine. îmi pare rău să te grăbesc, dar tocmai a sosit maşina studioului. La revedere, Greta.
- Da, la revedere, David.

Greta puse jos receptorul, se îndreptă spre fereastră şi privi spre stradă. Se uită iar la ceas şi văzu că era abia unsprezece fără cinci. Nu avea nimic în afară de Cheska. înţelegea însă că o pierdea.

Capitolul 25

Cheska petrecu următoarele două săptămâni ameţită de dragoste şi confuză. Cele mai multe secvenţe pe care le interpreta erau alături de Bobby Cross. El vorbea mult, flirta mult şi o trata ca pe un om mare. I-ar fi plăcut să îi dea câteva replici cu miez, dar nu era în stare să deschidă gura în prezenţa lui. Spre deosebire de celelalte fete care îşi dădeau ochii peste cap şi flirtau cu Bobby, Cheska nu ştia ce să spună sau cum să se comporte. Era liberă toată ziua, iar serile petrecute cu mama sa deveniseră stânjenitoare. De fiecare dată când se întorcea acasă, Greta o aştepta nerăbdătoare şi îi cerea să-i povestească de-a fir a păr toate cele întâmplate peste zi. Era mereu aşteptată cu o cină delicioasă pe care se chinuia să o mănânce, chiar dacă mânca foarte bine la prânz. Acasă atmosfera era claustrală, iar Cheska abia aştepta să vină ora de culcare, când se putea închide în camera ei şi adormi cu gândul la Bobby.

- Gata, am terminat. Ne vedem luni dis-de-dimineaţă în hol la Grand Hotel în Brighton. Dacă nu aţi încheiat pregătirea călătoriei, vorbiţi cu Zoe. Vă poate da orice informaţie.
- O să fie super, nu-i aşa?
- Poftim? întrebă Cheska uitându-se la Bobby.
- Zic că o să fie super la Brighton. Vom sta în acelaşi hotel, ştii, spuse Bobby şi îi făcu cu ochiul.
- Da, îngăimă Cheska şi roşi brusc.

Zoe apăru lângă ei chiar atunci.

- Cheska, am rezervat o cameră dublă pentru tine şi mama ta. Maşina va veni după voi duminică după-amiază la ora patru.

Cheska se întoarse şi îl văzu pe Bobby încruntându-se.

- Nu, Zoe, nu voi avea nevoie de o cameră dublă. Mama nu vine cu mine.

Se uită la Bobby care îi zâmbi aprobator.

- Pe duminică seara, dragă.
- Bine, atunci, spuse Zoe. Dacă apar probleme, aveţi numărul meu de telefon.

în seara aceea, Greta şi Cheska se certară pentru prima oară. Pentru Cheska nu intra în

discuţie că nu va merge singură la Brighton. Greta susţinea la fel de vehement că va veni cu ea.

- Eşti prea tânără pentru a fi de una singură într-un oraş necunoscut. îmi pare rău, dar nu te las. E ultimul meu cuvânt.

- Mamă, nu înţelegi că nu mai sunt un copil? De ce nu mă laşi să cresc ? Dacă nu mă duc singură, atunci nu mă mai duc deloc.

Izbucni în plâns, ieşi fugind din salon şi intră în camera ei trântind uşa.

Disperată, Greta ridică receptorul şi îl sună pe Leon. îi explică despre ce era vorba, în timp ce acesta o asculta fără să o întrerupă.

- Ideea e că Cheska e prea mică pentru a sta singură. Crede că e mare, dar nu e. Refuză să meargă, dacă nu merge singură.

- Greta, îţi înţeleg îngrijorarea, dar nici Brighton nu e la capătul lumii. E la o oră de Londra, iar Cheska va sta într-un hotel plin de actori şi tehnicieni. De fapt, voi fi şi eu acolo şi o pot supraveghea. E doar o toană de adolescentă. Dacă aş fi în locul tău aş lăsa-o să meargă singură pentru a vedea cât de mult îi lipseşti. Să fim sinceri, cel mai bine pentru film este ca Cheska să fie fericită şi relaxată. Charles mi-a spus că a jucat foarte bine până acum.

- Bine, spuse Greta în cele din urmă. îi voi spune că se poate duce singură. Dar vreau să-mi promiţi că te vei asigura că la ora zece este în pat. Să nu iasă seara, ştiu ce fel de petreceri au loc de obicei.

- Promit. Nu-ţi face griji. Cheska va fi foarte bine. A, apropo, putem lua prânzul împreună în următoarele două săptămâni? M-a sunat un producător american. Lucrează în Los Angeles. A fost aici acum câteva zile. A văzut câteva filmări şi crede că Cheska ar putea avea mult succes la Hollywood.

- Am ceva de făcut săptămâna viitoare, minţi Greta, vrând să salveze aparenţele. Ne-am putea vedea lunea următoare.

- Bine, răspunse Leon. Ne vedem la Ivy la ora unu. Am eu grijă de Cheska.

Greta puse telefonul jos, întrebându-se ce va face ea cât timp Cheska era plecată.

Cheska se afla în cada de baie din apartamentul său din Grand Hotel. Era deprimată şi se simţea mizerabil. Filmările din aceea zi fuseseră un coşmar, încercaseră să filmeze scena de plajă în care Bobby o săruta pentru prima dată. Vremea fusese urâtă. Bătuse vântul, iar Cheska, agitată din cauza scenei cu sărutul, greşise de multe ori textul. La sfârşit, cum vremea se făcuse şi mai urâtă şi buna dispoziţie dispăruse de tot, Charles Day opri filmările.

- Nu vă faceţi probleme, le spuse, în timp ce se îndreptau spre hotel. Mergem iar mâine, după ce dormim bine. în regulă?

Cheska dădu din cap, urcă repede scările spre apartamentul ei şi se aruncă plângând în pat.

„O, Jimmy, nu e minunat? Nu am fost niciodată atât de fericită!“ Cheska repetă replica de dinaintea sărutului, ieşind din baie şi ştergându-se. Ceilalţi actori şi tehnicieni luau cina în restaurantul de jos, dar ea preferă să nu se ducă. îi era foarte ruşine. Hotărî să comande nişte sendvişuri prin room service şi să se culce devreme. Telefonul din dormitor sună şi se duse să răspundă.

-Alo?

- Mami la telefon, draga mea. Ce faci ?
- Bine.
- Cum a mers azi filmarea?
- Foarte bine.
- Bine. Mănânci?
- Bineînţeles.
- Nu e nevoie să ţipi, Cheska. Sunt doar preocupată.
- Mami, sunt aici doar de o zi.
- Nu te simţi singură, nu?
- Nu. Trebuie să închid şi să-mi învăţ textul.
- Desigur, dacă spui că eşti bine.
- Sunt.
- A, Cheska. Nu uita să-ţi iei pastilele, bine ?
- Desigur, mami. Noapte bună!

Cheska puse receptorul jos şi se lăsă enervată pe spate.

Charles Day şi Bobby erau în barul hotelului, bând ceva împreună. Adolescente îmbujorate veneau continuu să-i ceară starului pop autografe pe bucăţele de hârtie.

- Problema e că între tine şi Cheska Hammond nu există încă nici un pic de chimie. E primul ei film ca adult şi întâmpină dificultăţi. Azi, de fiecare dată când ai încercat să o săruţi era îngrozită.
- Da, trebuie neapărat să se relaxeze, fu Bobby de acord.
- Ideea filmului e atracţia sexuală dintre cei doi, dacă asta nu va fi evidentă pentru public,

filmul va fi repede uitat. Poate se liniştește până mâine. Cheska e o actriţă foarte bună, dar a jucat numai în ecranizări ca *Fetiţa pierdută,* nu în filme de dragoste.

- Pun pariu că e exact ceea ce ne trebuie, dincolo de inhibiţia ei, mormăi Bobby. Auzi, e nevoie să filmăm mâine scena de pe plajă?

Charles ridică din umeri.

- Probabil că putem reprograma cândva la sfârşitul săptămânii. De ce ?
- Dă-mi câteva zile. O să rezolv problema asta.
- Bine, dar ai grijă. Poate că Cheska arată ca o bombă sexy, dar e complet inocentă. Mama ei a ţinut-o sub sechestru până acum.
- Cu mănuşi, prietene, cu mănuşi, spuse Bobby rânjind.

La ora nouă şi jumătate, chiar când Cheska stingea luminile, sună iar telefonul.

-Alo?

- Cheska, sunt Bobby. Unde te-ai ascuns toată seara?
- O! exclamă fata care rămase şocată la auzul vocii lui Bobby. Am fost obosită. Nimic mai mult.
- Ai avut timp să te odihneşti, deci. Mişcă-ţi fundul. Te scot la o petrecere.
- Sunt doar în cămaşa de noapte...
- Sună bine. Vino aşa. Ne vedem în bar în zece minute. Pa.

Cheska rămase cu telefonul în mână.

- Hei, păpuşico. îmi place cum arăţi.

Când Cheska coborî, Bobby stătea la bar cu câţiva tehnicieni. Roşi când o complimentă despre rochiţa şi dresurile de lână pe care le purta.

- Mi-a fost frig, răspunse încet.
- Vino aici! Bobby îşi deschise braţele. Te încălzesc eu. Promit să nu te mănânc.

Ezitând, Cheska se apropie, iar Bobby o trase spre el.

- Nu ar trebui să-ţi ascunzi corpul ăsta grozav. Asta-i tot, îi spuse muşcând-o de ureche. Pe Ben îl cunoşti deja. E electricianul cunoscut sub numele de Sparks. Şi Jimmy sau Boom care ne înregistrează dulcegăriile.
- Salut, dădu Sparks din cap, aprinzându-şi o ţigară.
- De băut ? o întrebă Bobby.
- O coca-cola, te rog.

- O cola cu puţin rom, ca să se încălzească, îi spuse Bobby barmanului.
- O, nu cred...
- Hai, Cheska, încearcă! Eşti mare acum.

Bobby îi dădu paharul şi îi trase un scaun. Fata se aşeză stingheră, în timp ce Bobby vorbea cu Sparks şi Boom.

- Eşti bine, scumpo? îi zâmbi Bobby.
- Da, sunt bine.
- Bine, bea şi hai să ne mişcăm. Ai o haină?
- E în cameră.
- Atunci trebuie să te lipeşti de mine, OK?

Bobby o ajută să se dea jos de pe scaunul de bar şi amândoi se duseră după Sparks şi Boom. Traversară holul hotelului şi ieşiră în întunericul rece. Bobby o luă în braţe şi se îndreptară spre faleză.

- Unde mergem? întrebă Cheska.
- într-un bar pe care îl ştiu. Mergeam acolo înainte să devin celebru. E un loc grozav.

După o sută de metri, Cheska coborî câteva trepte în urma lui Bobby. Camera era plină de tineri care dansau pe o melodie de-a lui Elvis, cântată de o trupă pe o scenă mică.

- Stai jos. Mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

Bobby îi arătă o masă într-un colţ şi se duse cu Boom la bar. Cheska şi Sparks se aşezară imul lângă altul. El deschise o cutie şi începu să frece ceva maro între degete. Apoi puse totul pe o foiţă de ţigară. Adăugă tutun, rulă hârtia şi o aprinse.

- Fumezi ?
- Nu, mulţumesc.

Sparks ridică din umeri. Trase adânc din canabis, lăsând fumul să-i iasă încet pe nări. Dădu din cap mulţumit.

- Bun, bun.

Bobby se întoarse cu băuturile şi se aşeză lângă ea.

- Eşti bine, dragă?

Dădu din cap, cu ochii mari şi se întinse după pahar. Bobby îşi puse braţul în jurul ei, cu un simţ de proprietate. Aşteptam ocazia să fim împreună.

- Da? întrebă Cheska.
- Da. Nu am mai văzut o ţipă aşa drăguţă ca tine de mulţi ani. Hai, să dansăm, îi spuse,

trăgând-o de mână.

Imediat ce ajunseră pe ringul de dans, trupa începu să cânte ceva foarte antrenant.

- Cântecul ăsta se numeşte „Moon River". E de pe coloana sonoră de la *Mic dejun la Tiffany.* Am auzit varianta pe care o vor lansa luna viitoare. Va fi un succes colosal. Bobby o ţinu pe Cheska aproape de el şi îi spuse la ureche: Poate te duc să vezi filmul. îmi place Audrey Hepburn.

Când se termină cântecul, începură să aplaude.

- Te simţi bine ? întrebă el.
- Da, mulţumesc.
- Doamnelor şi domnilor, se auzi dintr-odată în microfon. Sigur că aţi observat prezenţa unui star printre noi. Sunt mândru să vă spun că Bobby Cross şi-a început cariera chiar în acest club. Bobby, ne faci plăcerea de a veni pe scenă să ne cânţi ceva?

Bobby făcu modest cu mâna şi în aer se înălţară strigăte de bucurie. Se urcă pe scenă şi apucă microfonul. Cheska se duse înapoi la masă.

- Mulţumesc, doamnelor şi domnilor. Aş vrea să cânt noua mea melodie „The Madness of Love", pe care o dedic unei prietene, frumoasei domnişoare Cheska Hammond.

Atârnându-şi peste umăr o chitară împrumutată, Bobby începu să cânte balada. „Da, asta e nebunia dragostei", fredonă el încet, uitându-se fix la Cheska. Fata era uluită, neputându-şi lua ochii de la el.

Când melodia se termină, aplauze zgomotoase se ridicară, cerându-i lui Bobby să continue. Starul începu un alt hit de-al său, o melodie ritmată care umplu ringul de dans. Cheska întinse mâna după pahar şi Bobby îi făcu cu ochiul. Putea fi interesat de ea? Sigur că doar pretindea. Fata râse. Deodată o cuprinse un sentiment de fericire. Bobby veni la ea şi o luă la dans.

- Te distrezi, iubito?
- Da, Bobby. Locul ăsta e grozav.
- Da, într-adevăr. Mâinile lui o mângâiară uşor pe talie. Iar tu eşti frumoasă, ştii?

După câteva dansuri pline de farmec, Bobby o prezentă pe Cheska lui Bill, patronul barului.

- îmi amintesc că te-am văzut în *Fetiţa pierdută.* Ai mai crescut de atunci, nu-i aşa? spuse acesta aprobator.
- Cu siguranţă că da, dădu Bobby din cap, lăsându-şi mâna pe spatele ei.

Clubul începuse să se golească. Bobby şi Cheska se întoarseră la masa lor, dar nu-i mai găsiră pe cei cu care veniseră.

- Probabil au găsit două ţipe şi au întins-o, zise Bobby, luând-o pe Cheska de mână spre ieşirea din bar. Vântul se înteţise, ridicându-i fetei părul ca o coamă sălbatică. Hai să mergem spre hotel. îmi place când e vânt puternic. Bobby o trase de cealaltă parte a drumului până la balustrada ce separa drumul de plajă. Valurile au atâta putere. Ni se pare că deţinem controlul, dar nimeni nu poate opri asta.

Arătă cu mâna spre întunericul în care se spărgea marea.

Cheska tremură fără să vrea. îi era şi frig, dar o treceau şi fiori de fericire.

- Scuze, scumpo. Ia asta. îşi dădu jos jacheta şi o puse peste ea. Apoi îi ridică bărbia. Ştii că eşti foarte frumoasă. înţeleg de ce, în film, Jimmy e gata să renunţe la tot pentru tine. Te-a sărutat cineva vreodată?

-Nu.

- Atunci fa-mi onoarea să fiu primul.

Bobby îi atinse uşor buzele cu ale sale. Cheska simţi cum renunţă să se opună, în timp ce el o ademenea să deschidă gura. încercă să-l atingă şi ea cu limba şi prinzând curaj se dărui plăcerii. în cele din urmă, Bobby se desprinse.

- înveţi repede, îi spuse, luând-o în braţe. E romantic, nu-i aşa? Singuri pe faleza goală, în bătaia vântului, lângă marea învolburată. Nu vei uita asta niciodată, Cheska.

- Tu unde te-ai sărutat prima dată?

- Nu-mi amintesc, râse el. O să facem amândoi pneumonie până mâine, dacă nu intrăm repede. Nu m-ar deranja deloc să mă cuibăresc lângă tine, să ştii.

Ajunşi la hotel, Bobby o conduse pe Cheska la apartamentul ei.

- Ştii că mi-ar plăcea să vin cu tine, scumpo, dar nu vreau să te grăbesc. Cina mâine-seară? o întrebă sărutând-o uşor pe frunte.

Cheska nu putu face mai mult decât să încuviinţeze din cap.

- Noapte bună.

îi făcu cu mâna şi dispăru pe coridor.

Ajunsă în cameră ei, Cheska se schimbă iar în cămaşa de noapte. în timp ce îşi peria părul, observă pastila şi paharul cu apă. Nu o luă. Se simţea prea bine pentru a lăsa ca ceva să-i altereze fericirea. Se întinse pe patul rece şi îşi băgă capul sub pătură pentru a se încălzi. Reluă în minte fiecare secundă a acelei seri minunate.

Capitolul 26

- în regulă, Bobby. Acum vreau să o iei pe Cheska în braţe şi să o legeni. Cheska, tu dai capul pe spate şi râzi. Apoi te uiţi în ochii lui. Bobby, tu te apleci şi o săruţi.

în picioare pe plaja îngheţată şi măturată de vânt, Bobby îi făcu cu ochiul fetei.

- Hai să trecem la treabă înainte să înceapă ploaia, zise Charles, uitându-se spre cer.
- Eşti bine, iubito? Pari pe jumătate îngheţată. Vino aici, îi spuse Bobby, îmbrăţişând-o.

Cheska se relaxă în braţele lui. îi amorţiseră picioarele şi ochii îi lăcrimau din cauza vântului. Nici odată însă nu mai fusese atât de fericită.

- Scena 5. Filmăm. Clacheta pocni chiar în faţa lor. Start, strigă Charles.

Bobby o ridică pe Cheska de la pământ şi o legănă. Ea îşi dădu capul pe spate, râse şi apoi se uită în ochii lui. El îi zâmbi şi îşi apropie buzele de ea. Cheska tremură fără să vrea când o sărută. îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi închise ochii.

- Stop!... Am spus „Stop!“, râse Charles. Hei! Voi doi!

Cheska şi Bobby se despărţiră în cele din urmă. Cheska roşi. Tehnicienii rânjeau. Fata se uită spre Leon care îi făcu cu ochiul din spatele camerei.

- Verific scena şi dacă totul e OK, trecem mai departe. Aţi fost grozavi, le spuse Charles, felicitându-i. Cheska, ai terminat pentru azi. Du-te la hotel şi fa o baie fierbinte. Nu vreau ca agentul tău să mă dea în judecată pentru neglijenţă.
- O duc eu la hotel să mă asigur că asta va face, spuse Leon.

O luă pe Cheska de după umăr şi o conduse. Fata se întoarse şi îi făcu cu mâna lui Bobby.

- Ne vedem mai târziu, scumpo, strigă Bobby şi se întoarse rânjind spre Charles. Ţi-am zis că mă ocup de asta, nu? Nu că nu mi-ar fi făcut plăcere.
- Mulţumesc, dar ai grijă. Dată fiind situaţia ta... Nu vrem să se supere nimeni.
- Numele meu e discreţie, Charles. Doar mă cunoşti.
- Vreau să spun că e evident pentru toată lumea că Cheska e îndrăgostită de tine. Nu vrem să întrerupem filmările.
- O să mă port cu ea ca şi cum ar fi o păpuşă de porţelan pentru următoarele câteva săptămâni. Promit, îl asigură Bobby şi o luă spre cortul unde se faceau machiajele.

- Charles e foarte mulţumit de tine, spuse Leon către Cheska. Vântul le sufla cu putere în spate. Zice că ai jucat mai bine ca niciodată. I-am spus mamei tale că am fost sunat de un producător american. Dacă filmul ăsta va fi un succes, cred că te vor chema la Hollywood.

- Nu aş fi crezut ca Hollywoodul să fie interesat de mine.

- Nu când erai mică. Au propria pepinieră de staruri foarte tinere. Acum, că ai crescut însă, lucrurile stau altfel. Uite ce ascensiune a avut Liz Taylor. Mama ta se ocupă de paşapoarte pentru voi două, iar eu o să mă ocup de vize. Când terminăm filmul asta, te punem în avion.

- Leon, nu mă duc acasă weekendul ăsta, îi spuse, dându-şi la o parte părul de pe faţă.

- Bine. Ai vorbit cu mama ta?

- Nu. Mă gândeam dacă... ai putea să vorbeşti tu. Spune-i că avem întârzieri şi că trebuie să filmăm sâmbătă şi duminică.

- Vrei să mint pentru tine, Cheska?

Fata se opri şi se uită la el.

- O, Leon, te rog. Ştii cum e mama. E exagerat de grijulie. Nu mă lasă nici să respir.

- Bănuiesc că motivul pentru care vrei să rămâi e legat de partenerul tău din film.

- Şi asta, dar mă gândeam ce bine ar fi să fiu singură tot weekendul pentru prima dată în viaţa mea.

Leon căzu pe gânduri. Acum că Greta nu mai era acolo să vorbească pentru fiica sa, personalitatea fetei începea să prindă formă. Ceea ce se întâmpla între Cheska şi Bobby era evident. Din punct de vedere moral ar fi trebuit să îi spună, să o avertizeze şi să o scoată din jocul în care intra. Dar consideră, în cele din urmă, că mai rău decât ca Cheska să iasă cu inima frântă din toată chestia asta nu se putea întâmpla. Filmul nu avea decât de câştigat de pe urma acestor sentimente şi toată lumea trecuse cândva prin asta. Mai mult decât atât, viaţa privată a fetei nu era problema lui.

- Bine, Cheska. O să vorbesc cu mama ta.

- Cheska m-a rugat să-ţi transmit dragostea şi scuzele ei. Te asigură că vă veţi vedea săptămâna viitoare.

- Nu ţi-a cerut să mă întrebi dacă nu pot merge la Brighton? întrebă Greta nervoasă, aprinzându-şi o ţigară. Devenise un obicei să ne vedem.

- Să fiu sincer, vremea e foarte urâtă aici şi am rămas în urmă cu filmările. în următoarele

zile vor ieşi chiar şi noaptea la filmări. Leon minţea cu mare uşurinţă. Dacă aş fi în locul tău, aş rămâne în casă în Londra.

- Poate că ai dreptate. Promite-mi însă că fiica mea va fi bine şi că vei fi atent la ce se întâmplă cu ea.
- E bine, Greta, crede-mă. Face treabă foarte bună. Ne vedem deci luni la Ivy ?
- Da, mulţumesc, Leon. La revedere!

Greta închise şi rămase ascultând liniştea din apartament. Se auzea doar ceasul aflat deasupra şemineului. Ultimele zile i se păruseră nesfârşite. Doar gândul că Cheska urma să sosească în seara aceea o motivase până atunci. îi pregătise plăcinta sa preferată. Din bucătărie încă se mai răspândea mirosul aromat. Greta se uită spre masa aranjată pentru două persoane. Nu avea nici o prietenă pe care să o sune şi nimic altceva de făcut sau un loc în care să se ducă. Se gândi iar la David. Trebuie să fi fost nebună când i-a refuzat cererea în căsătorie pentru a se dedica întru totul carierei fiicei sale. Şi-ar fi putut găsi şi ea fericirea. NU, îşi spuse hotărâtă. Hotărâse să închidă acel capitol al vieţii ei şi nu îl va mai deschise niciodată. Nu-i mai rămăsese decât să înfrunte cruda realitate că, după şaisprezece ani de dăruire totală, Cheska nu mai avea nevoie de ea. Greta crezu că nu va mai simţi asta, dar iată că era iar complet singură.

- O, draga mea, dacă ai ştii cât de mult mi-am dorit să fac asta, şopti Bobby în urechea Cheskăi chiar înainte de a o dezbrăca de tot. Lasă-mă să te privesc.

îngenunche deasupra ei, în patul din camera lui. Se uită la şoldurile ei abia formate, la talia şi la sânii ei. Lumina discretă arunca umbre pe pielea ei catifelată. De obicei prefera ca femeile să aibă mai multă carne pe ele, dar chiar şi aşa, corpul adolescentin al fetei era o privelişte tentantă. Cheska îi zâmbi timidă. Bobby îşi dădu jos cămaşa, pantalonii şi lenjeria de corp, apoi se aplecă spre ea şi îşi trecu limba peste urechea ei.

- Să nu ne grăbim. Vreau să mă bucur de tine în întregime.

Cheska închise ochii în timp ce limba lui cobora de-a lungul gâtului ei. Simţi cum o muşcă uşor cu dinţii, apoi îi sărută sânii unul câte unul. Se gândi dacă ceea ce îl lăsa pe Bobby să facă era foarte greşit, dar corpul ei îi spunea că era cel mai natural lucru din lume. Bobby se ridică deasupra ei, întinzându-se să ia ceva de pe noptieră.

- Trebuie să am grijă, scumpo. OK, eşti gata?

Se aşeză peste ea.

Cheska ridică ochii.

- Bobby?

-Da?

- Mă... mă iubeşti?

- Bineînţeles, scumpo. Eşti minunată!

Apoi o sărută cu putere pe gură. Ea îi răspunse şi simţi cum o pătrunde. Scoase imediat un ţipăt, căci o durere ascuţită o săgetă în tot corpul.

- O să fie mai bine de acum încolo, o linişti el. O, scumpo, ce grozavă eşti!

Cheska se uită în sus la faţa lui Bobby. începuse să se mişte din ce în ce mai repede. Braţele lui musculoase stăteau de o parte şi de alta. Apoi, cu un geamăt neaşteptat, se prăvăli peste pernele de lângă ea. Cheska privea flăcările din cămin întrebându-se dacă ceea ce tocmai se întâmplase era ceea ce trebuia să se întâmple. O mână o cuprinse peste sâni.

- Eşti bine ? Eşti foarte tăcută.

- Cred că da.

- Prima dată e cel mai rău. Dar abia s-a lăsat noaptea şi o să-ţi arăt cum e să faci dragoste.

Luni dimineaţă, Cheska sosi la filmare de parcă ar fi fost prinsă în mijlocul unei tornade care o adusese pe tărâmul lui Oz. Corpul îi era plin de vânătăi după nopţile pasionale. După patruzeci şi opt de ore petrecute în pat cu Bobby, tot corpul o durea, iar picioarele îi erau moi ca jeleul.

- Bună, Cheska. Cum a fost în weekend? o întrebă Charles, observându-i privirea strălucitoare şi culoarea din obraji.

- Bine, mulţumesc, îl asigură ea. Cel mai frumos weekend din viaţa mea.

Capitolul 27

- Ajung târziu, mami. Filmăm nişte scene noaptea. Pa, strigă Cheska, deschizând uşa apartamentului şi trântind-o în urma sa înainte ca Greta să poată spune ceva.

Respiră uşurată când intră în maşina studioului şi se aşeză pe canapeaua moale din piele de culoare deschisă. După ce se întorsese din Brighton, unde simţise gustul libertăţii, compania mamei ei o sufoca mai mult ca oricând. Abia aştepta dimineţile ca să plece. Bobby închiriase în Bethnal Green o cameră cu mic dejun, aproape de şcoala pe care o foloseau ca loc de filmare. După ce se terminau filmările, se retrăgeau acolo să facă dragoste. Cheska îi spunea mamei ei că erau întârzieri la înregistrări. începuse să o mintă foarte natural.

După jumătate de oră, maşina ajunse la poarta şcolii. Cheska se uită în oglinda retrovizoare şi coborî. Inima îi bătea deja cu putere în aşteptarea întâlnirii cu Bobby.

- Nu ar fi minunat să rămânem împreună o noapte întreagă ca în Brighton? şopti Cheska.
- Mda, răspunse Bobby, aruncându-i lenjeria de corp. Mişcă-te, scumpo, trebuie să plec.
- Unde?
- O, mă văd cu nişte ţipi.
- Pot să vin cu tine ?
- Nu azi. Oricum mama aia a ta o să te mănânce friptă dacă nu ajungi acasă până la zece.
- Putem să ieşim în club într-o seară? întrebă Cheska, dându-se jos din pat fără nici o tragere de inimă şi începând să se îmbrace.
- Probabil.
- Când?
- Curând, răspunse Bobby iritat.
- Filmările se apropie de sfârşit. Mai e doar o săptămână. Ce vom face apoi ?
- Vedem noi. Hai, Cheska. E trecut de nouă şi jumătate.
- Scuze, Bobby.

îl urmă supusă afară din cameră şi în jos pe scări.

- Pe mâine!

Bobby îi opri un taxi şi o sărută pe obraz.

- Te iubesc, îi şopti ea, înainte să urce în maşină.
- Şi eu. Pa, scumpo!

Cheska îi făcu cu mâna prin luneta taxiului. Se întrebă unde se ducea oare şi îşi dădu seama că nu ştia aproape nimic despre el. Nici măcar unde locuia. Dar în curând va ştii totul. Vor trăi împreună, nu ca acum. Era sigură că Bobby o va cere în căsătorie. Aşa se întâmpla în toate filmele când doi oameni se iubeau. Se căsătoreau. Când ajunse acasă, descuie uşa sperând că mama sa se culcase deja. Văzu însă că în salon lumina era încă aprinsă şi oftă. Greta, în halat de baie, stătea pe canapea şi se uita la televizor.

- Bună, mami.

Greta schiţă *un* zâmbet.

- Ai avut o seară grea, nu?
- Da. Cheska căscă. Pot să mă duc direct la culcare ? Sunt foarte obosită.
- Vino şi stai jos până îţi fac un ceai. Vreau să discutăm

Cheska oftă iar când Greta intră în bucătărie şi puse ceainicul pe foc. Se aşeză pe canapea. Mâine era prima zi de weekend. Urmau două zile întregi în care nu îl va vedea pe Bobby. Greta se întoarse cu ceai, lapte, zahăr şi două căni. Le puse jos şi prepară ceaiul pentru amândouă.

- Poftim. Să te încălzeşti după ce ai stat toată seara afară în frig. Asta ai făcut până acum, nu?
- Da, a fost foarte frig.

Cheska tremură şi sorbi din ceai.

- Ciudat! M-a sunat Charles Day pe la ora şapte.
- O! Ce voia?
- O schimbare de program pentru săptămâna viitoare. Se pare că actriţa care o interpretează pe mama ta are o infecţie intestinală. Până spre sfârşitul săptămânii nu se vor filma scenele în care apare, ca să aibă timp să se refacă.

- O!

- E ciudat, nu?

Greta sorbi din ceai.

-Ce?

- Că Charles Day a sunat să-ţi spună ceva la ora la care ar fi trebuit să fiţi împreună la

filmări.

- Chestia e că nici Charles Day nu s-a simţit prea bine în seara asta şi l-a înlocuit asistentul lui.

- Chiar aşa? Şi în ultimele săptămâni? L-am întrebat dacă aţi filmat seara şi mi- a spus că nu. Deci întrebarea este, dacă nu ai fost la filmări, unde ai fost ?

- Afară, răspunse Cheska încet.

- Afară? Pot să ştiu cu cine ?

- Cu oamenii de la filmări, mami. Prieteni.

- S-a aflat şi Bobby Cross printre aceşti oameni ?

- Uneori.

- Nu îndrăzni să mă minţi, Cheska. Mă jigneşti.

- Nu mint, mami.

- Te rog, Cheska. A fost suficient că m-am făcut de râs în faţa lui Charles Day. Nu continua să mă minţi în faţă.

- Bine, mami. Cheska se ridică. Da! Am ieşit cu Bobby! îl iubesc şi mă iubeşte, într-o zi o să ne căsătorim. Nu ţi-am spus pentru că am ştiut că nici într-o mie de ani nu o să mă laşi să am un prieten, cel mai natural lucru.

- Prieten? Nu cred că domnului Cross i se potriveşte rolul ăsta. E cu cel puţin zece ani mai mare decât tine, Cheska.

- Ce contează vârsta? Cum rămâne cu tatăl meu? Mi-ai spus că era cu mult mai în vârstă ca tine. Dacă iubeşti pe cineva, nu contează, nu? rosti Cheska cu mult venin.

- Să ne calmăm, bine? Greta îşi trecu mâna peste frunte, încercând să-şi controleze supărarea. Uite, draga mea, te rog să înţelegi că sunt supărată pentru că
nu mi-ai spus ce faci. Credeam că nu ne minţim una pe alta.

- Dar nu vezi că am crescut ? Ar trebui să-ţi dai seama că am dreptul să am nişte secrete.

- Ştiu. Sunt încântată că ai o viaţă a ta, în care voi juca şi eu un mic rol.

- O, te rog, nu încerca să mă faci să mă simt vinovată. Mă duc să mă culc, rosti Cheska şi se îndreptă spre uşă.

- îmi pare rău, nu asta am vrut să spun, zise Greta repede, ştiind că, orice ar fi simţit, era în pericol să o piardă pe Cheska pentru totdeauna dacă nu schimba tactica. Se străduí să zâmbească. De ce nu îmi povesteşti despre Bobby ?

Cheska se opri şi se întoarse. La auzul numelui lui, privirea i se încălzi.

- Ce vrei să ştii despre el?
- Cum este, ce faceţi împreună. înţeleg că eşti deja mare şi aş dori să-ţi fiu şi prietenă, nu numai mamă.
- Ei bine, începu Cheska, ezitând.

Greta îi zâmbi încurajator şi atunci fata începu să-i povestească despre Bobby şi despre ce simţea pentru el.

- Deci pentru Bobby ai rămas în Brighton peste weekend.
- Da, îmi pare foarte rău, mami. Am vrut să petrecem puţin timp împreună.
- Leon ştia adevărul?
- Nu chiar. Cheska găsi imediat răspunsul. Nu-l învinovăţi. Eu l-am rugat să te sune.
- Crezi că eşti îndrăgostită de Bobby?
- Da, desigur.
- Şi crezi că şi el e îndrăgostit de tine ?
- Sunt sigură.
- Cheska, nu... nu te culci cu el, nu-i aşa?
- Bineînţeles că nu.

Experienţa din faţa camerei de filmat o ajută pe Cheska să pară cât se poate de surprinsă.

- Asta e bine. Bărbaţii sunt nişte creaturi ciudate. Sunt sigură că Bobby nu e aşa, dar trebuie să ştii că unii dintre ei vor doar un singur lucru. Ştiu că lumea s-a schimbat, dar cel mai bine e să aştepţi până eşti sigură.
- Desigur, mami.
- O să îmi spui dacă Bobby îţi cere să te culci cu el, nu-i aşa?

Cheska roşi şi îşi coborî privirea.

-Da.

- Nu am discutat niciodată despre viaţă, dar bănuiesc că până acum ştii cum merg lucrurile. Şi ce se poate întâmpla dacă nu eşti atentă. Dacă ţi se întâmplă ceva, îţi poate distruge viitorul. Vino şi stai lângă mine, draga mea. Bătu uşor canapeaua şi îşi îmbrăţişă fiica, mângâind-o pe păr. îmi amintesc foarte bine de prima mea dragoste. Nu cred că se poate uita.
- Bobby mi-a spus ceva similar. Cine a fost prima ta iubire ?
- Un ofiţer american. L-am cunoscut aici, la Londra, în timpul războiului. Am fost distrusă când a plecat. Credeam că nu o să-mi revin niciodată. Am reuşit însă, mai ales pentru că

unchiul David m-a ajutat foarte mult.

- îl iubeşti pe David? înainte vă vedeaţi mereu, dar acum nu.

- Da, Cheska. Ne cunoaştem de foarte mult timp. Dar suntem şi prieteni buni, ceea ce e foarte important.

- Ca fraţii, vrei să spui.

- Cred că da. Să fiu sinceră, nu am reuşit niciodată să am o relaţie frumoasă cu un bărbat. Mi-au adus mai multă suferinţă decât fericire. Dragostea e *un* lucru foarte ciudat, Cheska. îţi poate schimba viaţa. Te poate împinge să faci lucruri de care la lumina zilei îţi dai seama că au fost greşite.

- „Nebunia dragostei", şopti Cheska. Ăsta e noul cântec al lui Bobby.

- Sper să înţelegi că nu vreau să ai aceeaşi soartă ca mine. Nu e o problemă să te îndrăgosteşti, dar păstrează mereu ceva pentru tine. Croieşte-ţi *un* viitor al tău, fără să depinzi de *un* bărbat. Acum cred că e timpul să mergi la culcare.

Cheska se ridică.

- Mulţumesc, mami, pentru că ai fost atât de înţelegătoare. îmi pare rău că te- am minţit.

- Ştiu, draga mea. Aş vrea să nu uiţi că îţi sunt prietenă, nu duşman. Sunt mereu aici dacă vrei să vorbeşti despre ceva.

Cheska o îmbrăţişă puternic pe Greta.

- Te iubesc, mami.

- Şi eu te iubesc. Acum, în pat cu tine.

- Noapte bună, atunci.

Se ridică de pe canapea.

- O, azi-dimineaţă au sosit paşapoartele. Leon se ocupă de vize. Va fi minunat să vizităm New Yorkul, nu-i aşa?

- Da, răspunse Cheska cu jumătate de gură.

- Noapte bună, draga mea, şi nu uita să-ţi iei pastila.

-Nu.

Greta o privi pe fiica sa ieşind încet din cameră. închise ochii, uşurată, simţindu-se cu mult mai calmă decât se simţise în ultimele săptămâni. Era obligatoriu ca Cheska să aibă încredere în ea. Când se va termina relaţia cu Bobby Cross, lucru de care era convinsă, va fi alături de ea. Cheska va avea nevoie de sprijinul ei, iar în cele din urmă se va întoarce la ea, unde îi era locul.

După ce aruncă pastila în toaletă şi trase apa după ea, Cheska se întinse în pat, gândindu-se la ce îi spusese Greta. Fusese cea mai matură discuţie pe care o avuseseră vreodată. Zâmbi. în loc să înrăutăţească relaţia dintre ele, Bobby le apropiase. îi plăcea ideea asta. Şi era sigură că atunci când se vor căsători, chiar dacă va trebui să locuiască cu Bobby, nu exista nici un motiv pentru care mama ei să nu facă parte din viitorul lor.

Totuşi, ceva din conversaţia avută o deranja. „Mereu păstrează ceva pentru tine.“ Oftă şi se întoarse pe cealaltă parte. Asta nu putea face. I se dăruise cu totul. Dacă mâine i-ar fi cerut să renunţe la cariera sa şi să se mute cu el în celălalt capăt al lumii, ar fi facut-o fără să ezite. Soarta ei era Bobby Cross. îi aparţinea trup şi suflet

Capitolul 28

Duminică seara, Cheska se îmbolnăvi, având aceeaşi infecţie digestivă ca actriţa care o interpreta pe mama ei. Petrecu aproape întreaga noapte în baie, cu manifestări violente de boală. Luni dimineaţa, la ora şapte, Greta intră în dormitorul fiicei sale. O găsi întinsă în pat, sleită de puteri şi deprimată.

- L-am sunat pe Charles şi i-am spus că eşti prea slăbită pentru a lucra azi. A spus că nu e nici o problemă şi ţi-a transmis salutări. Vor filma alte scene în următoarele zile.

- O, dar...

Ochii fetei se umplură de lacrimi la gândul că nu îl va vedea pe Bobby pentru încă patruzeci şi opt de ore.

- Tableta, draga mea. Ai luat-o?

Greta i-o întinse împreună cu un pahar de apă. Cheska scuturâ din cap şi îşi întoarse spatele. Greta îi aranjă aşternutul şi îi dădu de pe frunte şuviţele de păr.

- încearcă să dormi acum, draga mea. Sunt sigură că va trece tot atât de repede cum a venit.

A doua zi, Cheska se simţi mai bine şi miercuri îi spuse mamei sale că poate merge la studio.

- Dar nu ai mâncat nimic de două zile. Cred că ar trebui să mai rămâi în pat cel puţin încă o zi.

- Nu, mami. Mă duc. Filmările trebuie să se termine vineri şi vor fi nevoiţi să reprogrameze totul din cauza mea. Sunt profesionistă, ştii. Tu m-ai învăţat asta.

Greta nu avu ce să răspundă, aşa că Cheska se dădu jos din pat şi se îmbrăcă. Nu conta

când de jalnic se simţea, gândul de a mai sta o zi fără să-l vadă pe Bobby i se părea mult mai greu de suportat. Se întreba cum se va descurca după terminarea filmărilor, când nu îl va mai vedea în fiecare zi.

Abia se putu ţine pe picioare în ziua aceea. Era foarte slăbită şi ameţită. în cele din urmă, Charles veni la ea, îi puse mâna pe umăr şi îi spuse că ar fi fost mai bine să plece acasă.

- Du-te şi culcă-te devreme, iubito. O să facem nişte exterioare cu Bobby.

Cheska se uită la Bobby şi îl văzu râzând cu una dintre fetele de la machiaj. Sperase să îi propună să plece amândoi, dar nici nu vorbise cu ea în ziua aceea. îl văzu îmbrăţişând-o pe fată şi plecând. Aleargă după el şi îl strigă:

- Bobby, Bobby!

Bobby se opri şi se întoarse.

- Bună, scumpo. Ce rău arăţi!
- Mă simt bine. Mergem la hotel diseară?
- Credeam că te-a trimis acasă Charles.
- Da, dar ne-am putea vedea mai târziu.
- Să-mi dai bacteria ta? Nu cred, spuse el râzând. Scuze, scumpo, nu am vrut să sune aşa. Du-te acasă şi bagă-te în pat!
- Dar mâine-seară?
- Se pare că mâine vom filma până târziu să recuperăm timpul pierdut. Dar vineri avem petrecerea de final. Ne vedem atunci, OK?
- OK. Cheska se simţi distrusă. La petrecere va veni toată echipa şi toţi actorii. Nu asta voia ea.
- Pa, dragă.

Bobby îi făcu semn cu mâna şi se îndepărtă.

Vineri, Cheska termină de filmat la ora prânzului, dar nu plecă nicăieri după aceea, sperând să-l găsească pe Bobby. Acesta însă dispăruse. Charles o îmbrăţişă şi îi spuse că jucase minunat. în cele din urmă, oftând, Cheska urcă în maşina care o aştepta.

- Acasă, domnişoară? o întrebă şoferul.
- Da... Nu. M-ai putea duce la West End, te rog?
- Sigur, spuse şoferul apoi porni motorul şi plecă.

Cheska se uită pe geam în timp ce mergeau pe Regent Street. Proprietarii de magazine

erau îmbrăcaţi bine pentru a înfrunta vremea rece de octombrie.

- Am ajuns, draga mea. Ai grijă de tine acum.
- Mulţumesc, spuse fata, coborând din maşină. „Unde să mă duc mai întâi“, se întrebă ea. Se uită în vitrina de la Marshall & Snelgrove şi hotărî că e un loc la fel de bun ca oricare altul. Peste o oră şi jumătate, se clătina sub greutatea sacoşelor pe care le ducea. Se bucurase de timpul petrecut. îşi luase prima pereche de blugi Denim, o pereche de pantaloni de schi viu colorați care îi treceau de şoldurile suple şi două pulovere pe gât. De la Mary Quant îşi cumpărase cea mai frumoasă rochie pentru petrecerea de mai târziu. O rochie neagră scurtă asemănătoare cu cea pe care o purtase Audrey Hepburn în reclama la filmul *Mic dejun la Tiffany.* Chemă un taxi, întrebându-se ce va spune mama ei de cumpărăturile pe care le făcuse, şi se îndreptă spre casă.

- Ce zici ?

Cheska intră în salon şi se plimbă îmbrăcată în hainele noi.

Greta înghiţi în sec. Fata sa arăta superb. Noua rochie îi punea în evidenţă silueta minunată, iar părul adunat în vârful capului îi dădea un aer de eleganţă.

- Arăţi incredibil de bine, draga mea. Mai ai nevoie de nişte bijuterii. Aşteaptă aici. Greta se ridică şi se duse în dormitorul său, după care reveni cu un şirag de perle. Poftim. Le puse în jurul gâtului fiicei sale. Ai un pardesiu? Vei îngheţa de tot în rochia asta.
- Da, mami.
- Unde e petrecerea?
- La The Village în Lower Sloane Street.
- E tm loc foarte select, nu-i aşa? Distracţie plăcută! La ce oră te întorci?
- Târziu, nu ştiu. Nu mă aştepta. Pa, mami.
- Pa, draga mea.

Greta scrâşni din dinţi când auzi uşa închizându-se. Rămânea iar singură şi se gândi iar ce greu era să îşi vadă fiica cum creşte.

în timpul zilelor lungi şi pustii în care Cheska lucra, Greta avusese timp suficient să se gândească. Cel mai mult se gândise la sentimentele sale pentru David. Totul începuse din noaptea în care Cheska îi mărturisise despre Bobby şi o întrebase dacă îl iubea pe David. De atunci Greta îşi reaminti relaţia apropiată pe
care o avuseră cândva. Jucase un rol atât de important în viaţa ei înainte de a o cere în căsătorie. îşi dădu seama că îi fusese foarte dor de el în ultimii cinci ani.

David îi fusese mereu alături. Fără nici o pretenţie, doar sprijinind-o. Greta înţelegea acum că văzuse amabilitatea şi disponibilitatea lui ca pe un merit personal. Când o ceruse de soţie, nu avea nevoie de nimic. Cheska îi umplea viaţa. Toate astea, adăugate la hotărârea de a nu mai lăsa pe nimeni în inima ei, o făcură să refuze propunerea lui. Ceea ce Greta îşi dorea să afle era dacă gândul la David se datora faptului că Cheska crescuse şi lăsase un gol în viaţa ei sau sentimentelor ei pentru el. Se gândi la timpul pe care îl petrecuseră împreună. David nu fusese lângă ea doar pentru a o asculta şi sfătui, ci o înveselise de câte ori trecea prin momente grele. Se simţea mai bine când era cu el şi tânjea după lumina pe care o adusese în viaţa ei. îşi vedea clar propria imagine din ultimii ani. Sacrificase totul pentru ca Cheska să devină celebră şi pentru a-i controla cariera şi pe ea însăşi. Refuzând orice alt sentiment, devenise o femeie dură. Căldura pe care o avusese cândva şi care îi adusese iar şi iar numai necazuri dispăruse. Chiar dacă asta o ţinea departe de suferinţă, însemna şi că momentele de bucurie erau foarte rare.

încercă să-şi amintească ultima dată când râsese, dar nu mai ştia. David o facea să râdă. Credinţa lui că în orice situaţie, oricât de grea, exista ceva comic, fusese mereu tratamentul pentru felul ei grav de a vedea lucrurile. Trezindu-se din toropeala ei emoţională, înţelegea cum mereu văzuse viaţa ca pe o nebunie pasională şi distructivă. Exact cum simţea Cheska pentru Bobby Cross. Vedea însă foarte clar că ceea ce fiica sa simţea era pasiune, adică atracţie fizică. îşi dădu seama că asta fusese ceea ce simţise şi ea în trecut. Când se gândea la David, sentimentele ei erau cu totul altele. Era o senzaţie minunată şi caldă care o cuprindea şi o facea să se simtă mulţumită, în siguranţă şi iubită. Nu era nevoită să joace nici un rol, cum o făcuse cu ceilalţi bărbaţi. Cu David era ea însăşi. El o cunoştea foarte bine, cu bune şi rele, şi încă o iubea. Dar...

Greta închise ochii. I se facea stomacul ghem de emoţie când se gândea la el? Nu se sărutaseră niciodată. îşi aminti ce simţise când îl văzuse la televizor. De curând observase ce bine începuse să arate. Poate aşa fusese dintotdeauna, dar nu observase ea, prinsă în vârtejul propriilor drame. Cu siguranţă simţea că David îi aparţine. îşi aminti cum privise geloasă la o fotografie dintr-un ziar în care David apărea la braţ cu o actriţă frumoasă. De când îl refuzase, viaţa ei era fără nici un conţinut... goală. Greta fu nevoită să recunoască faptul că de mulţi ani era nefericită.

Ocupată mereu cu treburile fiicei sale doar reuşise să salveze aparenţele, dar acum... Oftă, se ridică şi se duse în bucătărie pentru a-şi pregăti ceaiul pe care îl bea în fiecare seară. îşi

imagină că era şi David cu ea şi că ar fi găsit ceva amuzant de spus, apoi poate ar fi luat-o în braţe, ar fi strâns-o la piept, ar fi sărutat-o şi... Greta simţi emoţia în stomac.

- O, Doamne! Ce-am făcut?

Rochia avusese exact efectul scontat de Cheska. în timp ce cobora scările de lemn ale barului luminat de candele, toţi cei prezenţi se întoarseră să o privească, înainte de a ajunge jos, Bobby o aştepta deja. O cuprinse în braţe şi o sărută pe obraz.

- Hei, scumpo. Arăţi minunat! îşi trecu mâinile peste corpul ei. Fetiţa mea se face mare, nu-i aşa? îi şopti, sărutând-o pe gât. Hai să luăm ceva de băut.

Tot restul serii, Bobby se purtă cu ea la fel de frumos cum se purtase în prima săptămână la Brighton. Nu plecă de lângă ea. O ţinu de mână tot timpul în care treceau de la un grup la altul. Cheska bău din tot ce i se oferise şi chiar încercă să fumeze. Tuşi şi scuipă, iar Bobby râse de reacţia ei.

- O să te obişnuieşti.

Cheska o văzu pe fata de la machiaj privindu-i în timp ce dansau şi dezamăgirea din ochii ei îi dădu *un* sentiment de satisfacţie.

- O să-mi fie dor de tine, îi spuse Bobby în timp ce se mişca cu corpul lipit de al ei.
- Ce vrei să spui? întrebă Cheska desprinzându-se.
- Că o să-mi fie dor să te văd la filmări în fiecare zi.
- Şi mie o să-mi fie dor. Dar ne vom vedea des, nu, Bobby?
- Sigur că da. Dar va trebui să plec, iubito. Doar câteva săptămâni.
- Unde?
- în Franţa. Voi face nişte înregistrări acolo. Firma de înregistrări vrea să-mi crească popularitatea pe continent.
- O! Cheska avea ochii plini de lacrimi. Când te întorci ?
- înainte de Crăciun, sper.
- Aş putea veni cu tine ?
- Nu e o idee bună. Voi fi foarte ocupat, mergând din oraş în oraş. Te-ai plictisi de moarte.
- Nu m-ar interesa atâta timp cât aş fi cu tine.

Cheska îşi puse capul pe umărul lui, simţind mirosul bine cunoscut de aftershave.

- Hei, scumpo, pentru că nu ne vom mai vedea o vreme, ce zici de un cadou de adio.

O mângâie de-a lungul coapselor.

- Unde ? întrebă Cheska ameţită de alcool şi de fericire.
- Vino cu mine.

Bobby o luă de pe ringul de dans şi o scoase din cameră pe *un* hol slab iluminat. Deschise o uşă şi o conduse într-un birou mic. încuie uşa în spatele său, o apucă pe Cheska şi o ţintui de perete. O sărută, îi ridică rochia cu o mână, iar cu cealaltă îi cuprinse un sân.

- Eşti senzaţională, murmură, desfacându-i picioarele şi pătrunzând-o adânc.
- Bobby, nu trebuie să folosim un...
- Totul e sub control, scumpo, nu-ţi face griji!

Bobby o ridică în braţe, iar Cheska îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui.

- Nu e mai bine aşa? şopti el, mişcându-se ritmic înăuntrul ei.

Poate că din pricina alcoolului sau a pericolului de a fi prinşi sau poate era doar datorită lui, Cheska nu ştia, dar nu mai fusese niciodată atât de fericită, de liberă şi neconstrânsă. O trăire de euforie i se ridica din stomac. Gemea de extaz, mişcându-se în ritmul lui Bobby, corpul ei cerşind eliberarea. Ţipă de plăcere în momentul în care se dezlănţuiră amândoi. Balansându-se, căzură amândoi pe podeaua prăfuită.

- Te iubesc, Bobby, te iubesc, şopti ea.
- îmi pare rău, nu m-am putut controla. Bobby se uită la ea şi îi dădu părul peste spate. Nu am vrut să se întâmple asta, dar eşti una dintre cele mai sexy fete pe care le-am cunoscut.
- Ce vrei să spui că nu ai vrut să se întâmple ?
- Nimic, dragă. Se ridică, îşi băgă cămaşa în pantaloni şi ridică fermoarul. Am vrut să spun că nu mă aşteptam să mă îndrăgostesc de partenera mea de film. Hai.

O ridică de jos şi descuie uşa în timp ce fata îşi întindea rochia.

- Bobby, o să mă suni când te întorci din Franţa, nu-i aşa?
- Sigur că da. O sărută pe nas. Trebuie să plec acum. Un prieten va cânta pe o scenă într-un club. Mă văd cu nişte oameni să verificăm scena. La revedere, iubito. A fost o adevărată plăcere.
- Dar, Bobby. Nu ţi-am dat num...

Bobby însă dispăruse în mulţime înainte ca ea să termine ce avea de zis. Extazul fetei se evaporă. Se duse la toaletă, puse capacul jos şi se aşeză cu capul în mâini. Lacrimile îi curgeau pe faţă la gândul că nu îl va mai vedea pe Bobby pentru câteva săptămâni. Cum va suporta asta?

Capitolul 29

Gretei îi luă mai mult timp decât de obicei să se aranjeze pentru întâlnirea cu David de la Savoy. în ultimele săptămâni, privind-o pe Cheska gravitând nefericită în jurul lui Bobby Cross, deveni din ce în ce mai sigură de sentimentele ei pentru David. îl iubea foarte mult aşa cum îi spuse fiicei sale, dar de când simţise fluturi în stomac gândindu-se la el, ştia că îl dorea şi altfel. „A fost chiar sub nasul meu atâţia ani şi nu l-am văzut“, se certă ea uitându-se în oglindă. „Ce proastă am fost!“ Lăsându-şi inima să zboare liberă, Greta începu să-şi imagineze ce viaţă ar fi avut alături de David şi cum relaţia plăcută pe care o avuseseră dintotdeauna i-ar fi umplut viaţa de mulţumirea care îi lipsise atâta timp. De câtă dragoste, compasiune şi intimitate s-ar fi bucurat împreună! David ar fi fost mereu acolo pentru a avea grijă de ea, a o sprijini şi s-ar fi bucurat împreună de viaţa de zi cu zi, în loc ca ea să se lupte cu îndârjire de una singură. „O fi prea târziu?“ se întrebă. Nu ştia. Tot ce putea face era să îl întrebe pe el.

David se ridică imediat când o văzu pe Greta intrând în restaurant. îi zâmbi în timp ce se apropia şi o sărută cu căldură.

- Ce faci, Greta? Mă bucur mult să te văd. Arăţi minunat.
- Mulţumesc. Şi tu, răspunse emoţionată.
- Ai ajuns uşor? Traficul a fost oprit ieri, din cauza poluării.
- Am venit pe jos. A fost imposibil să găsesc un taxi. Nu ar fi trebuit să iau pantofii ăştia. Mi-au distrus picioarele. Greta arătă spre pantofii din piele de crocodil, luaţi de la Charles Jourdan.
- Au spus că restricţia se va ridica până mâine-dimineaţă, răspunse David în timp ce se aşezau.
- Să sperăm.
- Eşti bine ? Arăţi puţin răvăşită.
- Da. Sunt bine. Greta ştia că va avea nevoie de două pahare de vin pentru a găsi curajul să-i vorbească despre descoperirile ei recente. Am doar nişte probleme cu Cheska.
- Nu e bolnavă, nu?

David făcu semn unui chelner şi comandă o sticlă de Chablis.

- Nu, nu e bolnavă sau cel puţin nu cred că e.

- Doriţi să comandaţi, domnule? întrebă chelnerul politicos. Supa zilei e de roşii cu busuioc.

Greta se uită pe meniu.

- Eu doresc supă şi fructe de mare, vă rog.

- Bună alegere. Şi eu la fel, vă rog.

Chelnerul dădu din cap şi îi lăsă singuri.

- Care e mai exact problema?

- D-r-a-g-o-s-t-e. Greta rosti fiecare literă în parte. Un caz special de primă iubire.

- Am înţeles, spuse David. Trebuie să recunosc că îmi este foarte greu să mi-o imaginez pe Cheska nutrind sentimente de adult. încă mă gândesc la ea ca la un copil.

- A crescut foarte repede în ultimele luni. De când s-au terminat filmările la Vă rog, domnule, eu vă iubesc a stat doar în casă ca un suflet pierdut. Toată ziua nu face altceva decât să stea în cameră ei şi să asculte ultima tâmpenie de cântec a lui Bobby Cross.

- O! Nebunia dragostei ? E frumos, nu?

- Dacă îl asculţi de cincizeci de ori pe zi, cum fac eu, s-ar putea să te saturi.

îşi ridică sprâncenele, iar David începu să râdă.

Chelnerul sosi cu vinul, îl deschise şi turnă două pahare. Greta luă o înghiţitură considerabilă din al ei.

- Sentimentele tânărului în discuţie sunt fără echivoc?

- Nu ştiu. în ultimele săptămâni am stat deoparte şi rezultatul este ceea ce s-a întâmplat cu Cheska. Nu e genul de bărbat la care m-aş fi gândit pentru Cheska, dar orice e mai bine decât să o văd nefericită. Zice că e sigură că într-o zi se va căsători cu ea.

- înţeleg. E un băiat serios?

- Cine ştie ? Cheska crede că da, dar bineînţeles că toată chestia asta e ridicolă. Fata nu are nici şaisprezece ani, iar el e un bărbat în toată firea.

- Cine e el, mai exact ?

- O, scuze. Credeam că ţi-am spus. E partenerul ei din film. Interpretul melodiei aceleia faimoase, Bobby Cross.

Greta văzu cum David se încruntă foarte tare.

- O, Doamne! O, Doamne! oftă el.

- David, ştiu că nu e bărbatul ideal, dar de ce spui asta? îl cunoşti?

- Nu l-aş număra printre prietenii mei, dar l-am întâlnit. A fost invitat în emisiunea mea odată şi a venit de câteva ori la petrecerile lui Leon, care se ocupă de debutul lui în cinematografie. Ştiu însă că e însurat, adăugă încet.

- Doamne! Greta înghiţi în sec şi, fără să vrea, se şterse cu un şerveţel pe frunte. Eşti sigur? Sunt convinsă că Cheska nu ştie.

- Nu mă mir㠎. E un secret bine ascuns, la fel ca şi cei doi copii ai săi.

Tot ceea ce voia Greta să-i spună lui David se risipi. Greta întinse mâna după pahar şi observă că îi tremura.

- David, nu ştiu ce să mai spun.

- îmi pare rău, Greta, dar e mai bine să ştii. Şi Cheska la fel. Bobby s-a căsătorit când era foarte tânăr, înainte de a deveni celebru. Când discurile sale au început să se vândă, studioul de înregistrări a sugerat să nu se afle nimic despre soţia şi copiii lui. Voiau ca admiratoarele sale tinere să creadă că e disponibil.

- Dar am văzut foarte multe fotografii în ziare, cu Bobby alături de modele şi actriţe. Nu înţeleg.

- Precum spune Leon, Bobby şi soţia lui au o înţelegere. El a devenit fără îndoială foarte bogat, iar ei îi convine să ducă o viaţă confortabilă, departe de privirile oamenilor. Nu o interesează dacă se întâlneşte cu alte femei atâta vreme cât nu divorţează de ea. E o catolică practicantă şi i-a spus lui Bobby că, dacă va încerca să facă asta, va face totul public. E *un* fel de pact faustic.

- O, Doamne! David, dacă ştiam... Deci Leon ştie totul despre situaţia cu Bobby.

- Bineînţeles.

- Licheaua! Greta înjura foarte rar, dar acum îşi ieşise din fire. Cum a putut?

Chelnerul le aduse supa. Rămaseră amândoi în tăcere în timp ce acesta îşi facea treaba. După ce plecă, Greta continuă:

- Leon a ştiut despre relaţia lor de la început. De fapt, a încurajat-o. Cheska a recunoscut că l-a rugat să mă sune şi să mă mintă asupra motivului pentru care a rămas în Brighton peste weekend. Sigur a ştiut că vor fi împreună.

- Dar de ce să fi făcut una ca asta? Doar ştie că Cheska nu e încă majoră.

- Nu ştiu, David, poate pentru a mă răni pe mine. întotdeauna l-a enervat faptul că Cheska mă asculta pe mine mai mult decât pe el. Cred că a văzut asta ca pe o posibilitate de

a se pune între noi. Să devină confidentul şi aliatul ei în nelegiuiri. Mă dezgustă.

- Nu ştiu ce să spun, Greta. Dacă este adevărat că a încurajat această relaţie, atunci este de neiertat. Cheska e complet inocentă şi total lipsită de experienţă în ceea ce priveşte bărbaţii. Mai ales de genul celor ca domnul Cross. Când o vei înştiinţa pe Cheska?

- Cât mai repede. Un producător din Los Angeles i-a propus să se ducă în America pentru o probă. Dar Cheska nici nu vrea să audă de asta până nu primeşte un semn de la Bobby. E obsedată, David. E sigură că se va căsători cu ea şi că vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

- Mai ştiu şi că Bobby a avut nenumărate aventuri. Nu merge niciodată mai departe. Nu poate risca să vorbească nevastă-sa. Ar afla toată lumea ce şarlatan e.

- Cel puţin Cheska nu a ajuns până acolo. Am întrebat-o dacă s-a culcat cu Bobby şi mi-a spus că nu.

- Şi tu o crezi ?

- A jurat că spune adevărul. Chiar cred că e vorba de o dragoste de adolescentă. Sau cel puţin sper.

- Fii atentă, Greta! o sfătui el. După cum chiar tu ai spus-o, Cheska suferă foarte mult. Prima dragoste poate şterge toate principiile pe care le-a învăţat de la tine. A fost mereu foarte sensibilă emoţional şi...

- Cum adică „sensibilă emoţional“?

- E foarte tânără şi o pradă foarte uşoară pentru un Casanova experimentat ca domnul Cross.

- Aşa e, murmură Greta. Uite, puţin mai târziu mă întâlnesc aici cu ea să bem ceva înainte de a merge la teatru. îi voi spune vestea, dar mă îndoiesc că mă va asculta. Crezi că poţi fi şi tu de faţă? Dintotdeauna i-a plăcut de tine. Poate te va crede dacă îi spui că Bobby e căsătorit.

- Sigur că da, dacă crezi că pot ajuta. Trebuie să merg la Bush House după prânz să mă întâlnesc cu producătorul emisiunii mele. E foarte aproape însă şi pot fi înapoi până la şase fără un sfert.

- îţi mulţumesc foarte mult. Nu cred că m-aş descurca singură.

Greta întinse mâna peste masă către David.

în ciuda anilor în care încercase să o uite - înţelegând că nu ajungea nicăieri - faptul că acum îi cerea din nou ajutorul îl făcu să îi ia mâna şi să o strângă cu putere. La rândul ei,

Greta, la atingerea mâinii lui, îşi aminti de ce venise să-l întâlnească.

- David, altceva venisem să vorbesc cu tine.
- Da? Spune repede.
- Eu... Curajul o părăsi însă. De fapt, după ceea ce tocmai mi-ai spus, nu mai e momentul. Dar putem lua iar prânzul împreună la începutul săptămânii viitoare ?
- Desigur. S-a întâmplat ceva?
- Nu, deloc. Doar că... Greta ridică din umeri. Promit să-ţi explic săptămâna viitoare, după ce rezolvăm problema Cheskăi. Se adună şi schiţă un zâmbet. Cum merge serialul de televiziune ?

Cheska aştepta anxioasă pe holul clinicii. Luă o revistă din cele aşezate pe o masă de cafea zgâriată şi o răsfoi fără să se uite prin ea. Ultimele săptămâni fuseseră cumplite. Nu ştia nimic de Bobby din noaptea în care avusese loc petrecerea. înţelegea că era ocupat în Franţa, dar putea măcar să-i dea un telefon să o salute. Trecuse printr-un adevărat iad imaginându-şi tot felul de scenarii: Bobby cu alte fete, Bobby nemaiiubind-o, Bobby mort... Singurul lucru care o alina era melodia pe care i-o cânta pe disc aşa cum o făcuse în noaptea aceea din Brighton. îşi amintea de asta şi se simţea mai bine. Se apropia Crăciunul. Va reveni în Anglia pentru asta? Auzea iar vocea aceea. O chinuia când era trează şi îi bântuia visele când reuşea să adoarmă. *Bobby e dus... Bobby e dus... Nu te mai iubeşte.*

Cheska se întreba dacă asta era din cauză că nu mai luase pastilele de ceva vreme. Avea iar migrene teribile şi vocea... revenise. Nu credea să fie din cauza asta. Totul se întâmpla pentru că Bobby nu era acolo. Nu îi mai venise nici menstruaţia. La început ignorase asta. Dar când nici în următoarea lună nu se întâmplase nimic, ştiuse că trebuie să meargă la medic. Poate era pe moarte şi ar fi trebuit să îi spună şi lui Bobby.

Cu patru zile în urmă făcuse o programare la alt medic decât cel la care mergea în mod obişnuit. Doctoriţa Ferguson, o femeie între două vârste, o primise în cabinetul ei şi o întrebase foarte multe lucruri, unele dintre ele facând-o să roşească. Pe măsură ce conversaţia avansa, Cheska îşi dăduse seama cât de puţin ştia despre cum funcţionează propriul său corp. Doctorul îi făcuse o examinare completă, analize de sânge şi îi sugerase să facă un test de sarcină. Cheska, şocată, rămăsese cu gura deschisă, dar încuviinţase.

încă din noaptea petrecerii începuse să se răsucească în pat şi să se frământe, întrebându-se ce i s-ar fi putut întâmpla. Când reuşea să adoarmă, visa urât şi auzea vocea. Ştia că doar Bobby ar fi putut opri toate astea. După ce în dimineaţa aceea mama ei plecase să se

întâlnească cu David, Cheska se plimbase prin dormitorul său dintr-un capăt în celălalt. Trebuia să meargă după rezultate la două şi jumătate, dar era atât de confuză că nu putea sta locului nici o secundă. Apoi se întâmplase ceva îngrozitor. Se dusese la oglindă să îşi pieptene părul, dar nu se văzuse. Era invizibilă. Stăpânindu-şi hohotele de plâns, ieşise repede din casă direct spre cabinetul medical. Nu îndrăznise să se uite în nici una dintre vitrinele pe lângă care trecea.

- Cheska Hammond? se auzi glasul asistentei şi Cheska se ridică.

Ajunsese devreme şi aşteptase deja o oră. Doamna doctor Ferguson vă aşteaptă.

Cu inima zvâcnindu-i în piept, Cheska se îndreptă spre camera de consultaţii şi bătu la uşă.

- Bună ziua, doamnă doctor Ferguson, spuse intrând.

- Bună, Cheska. Te rog, ia loc. Am rezultatele testelor pe care le-am făcut acum câteva zile. Vei fi bucuroasă să ştii că nu eşti bolnavă sau în pragul morţii. Dar testele au confirmat ceea ce am bănuit încă de la început. Eşti însărcinată. Cheska izbucni în lacrimi.

- Liniştește-te! Poftim, îi întinse doamna Ferguson un şervețel. Săptămâna trecută ai spus că nu eşti căsătorită, e adevărat ?

-Da.

- Dar ai un prieten stabil.

-Da.

- Crezi că atunci când va afla vestea, va fi pregătit să facă ceea ce trebuie ? Ar fi, evident, cel mai bine pentru tine şi pentru copil, dacă face ce se cuvine.

- Trebuie să păstrez copilul?

- Da. Poate că nu ştii, dragă, dar avortul, prin care se pune capăt unei sarcini nedorite, e ilegal în Marea Britanie. Mi-e teamă că nu ai de ales.

Cheska îşi stăpâni plânsul. Nu era în stare să înţeleagă ce îi spunea medicul. Apoi... începu să se imagineze spunându-i lui Bobby că purta în pântece copilul lui. Copilul lor, rodul dragostei lor. Cum se putea îndoi că nu se va căsători cu ea? Cheska se calmă. Bătăile inimii îi încetiniră. Zâmbi către doctor.

- Da, simt sigură că va fi alături de mine şi că ne vom căsători.

- Asta e o veste bună. îţi recomand să vorbeşti cu el, apoi revino la cabinet pentru a rezerva o cameră în spitalul teritorial pentru când vei naşte. Mai ai pe altcineva?

- Locuiesc cu mama mea.

- Atunci voi vorbi şi cu ea. E cel mai bine să ai pe cineva lângă tine în situaţia asta. S-ar

putea să fie şocată la început, dar simt convinsă că te va susţine.

- Da, doamnă doctor. Mulţumesc. Cheska se ridică. La revedere.

Ieşi din clinică ameţită şi păşi în strada aglomerată. Ceaţa era încă foarte densă şi traficul era oprit. Se lăsa seara şi ploua mărunt. Cheska avea nevoie să meargă undeva să se gândească. O luă pe Piccadilly, prin labirintul străzilor din Soho, şi intră în prima cafenea pe care o găsi. Comandă un espresso, după care scoase din geantă un pachet de Embassy şi aprinse o ţigară. Asta fuma Bobby şi începuse şi ea de curând. Mirosul îi trezea amintiri şi o facea să se simtă mai bine. Îşi căută apoi oglinda.

„Doamne, ajută-mă să mă văd, te rog!“, se rugă în timp ce o deschidea. Respiră uşurată când propria-i figură se uită la ea. Era bine, era bine. Nu era invizibilă. Trebuie să fi fost îngrijorarea de dinaintea vizitei la medic. Sosi cafeaua şi sorbi din ea. Se asigură din nou că sarcina era cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla. Se va căsători cu ea Bobby şi va fi fericită? Se imaginâ pe sine împreună cu Bobby şi copilul. Zâmbi, apoi îşi duse mâna la burtă. Acolo se afla puţin din Bobby, o amintire vie a felului în care o iubise şi o va iubi în continuare.

Cheska ştia că trebuia să se gândească la ce avea de făcut. Hotărâse să îi spună mamei sale chiar în seara aceea când se vor întâlni la Savoy să bea ceva. Ştia că Greta nu ar face scandal într-un hotel. O va asigura că se va căsători cu Bobby în foarte scurt timp. Mai mult ca sigur că mama ei va fi supărată pentru că o minţise, dar cu siguranţă o va ierta la gândul că va deveni bunică şi va avea o nouă fiinţă pe care să o iubească. Proba de la Hollywood urma să fie amânată pentru o perioadă nedefinită, dar ce însemna o prostie de film pe lângă dragostea pentru Bobby şi copilul lor? Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe Leon şi să-i ceară numărul de telefon pe care îl avea Bobby în Franţa. Terminând cafeaua, se duse în spatele cafenelei în căutarea unui telefon şi formă numărul.

- Bună, Cheska. Mă bucur să te aud. Te-ai hotărât când pleci în America?
- Nu chiar, Leon.
- Ştii că nu poţi amâna prea mult timp, nu te vor aştepta la nesfârşit. Ştii asta.
- Ştiu. Ascultă-mă, Leon! Te sun pentru că trebuie să vorbesc cu Bobby.
- Care Bobby?
- Bobby Cross, bineînţeles, spuse Cheska enervată. Ai un număr de-al lui în Franţa?
- în Franţa? întrebă Leon surprins.
- Da. Acolo e, nu?

- O, da... Desigur.
- Trebuie să vorbesc cu el urgent.
- înţeleg. Ştii ce? Lasă că vorbesc eu. El... e mereu în mişcare... Data viitoare când mă sună îi voi spune să te contacteze imediat.
- Bine, dar, te rog, Leon, spune-i că e urgent.
- Aşa voi face. Totul e în regulă, nu-i aşa?
- Da, totul e bine. La revedere!

Puse receptorul jos şi se uită la ceas. Mai avea douăzeci de minute pentru a ajunge la Savoy.

Capitolul 30

Greta aştepta în American Bar. Bea gin tonic şi fuma. Petrecuse ultima oră gândindu-se cum să îi comunice fiicei sale teribila veste despre Bobby Cross. O văzu pe Cheska venind şi inima i se opri pentru o secundă. Toţi bărbaţii din jur se uitau lung după ea. Devenise o tânără foarte frumoasă. Nu ar fi fost nici un motiv pentru care să nu treacă peste episodul ăsta şi să fie cu orice bărbat şi-ar dori. Gândul acesta îi dădu curaj Gretei.

- Bună, mami.

Cheska se aşeză pe scaunul din faţa ei. Greta observă că ochii fiicei sale erau mai strălucitori decât de obicei şi avea puţină culoare în obraji.

- Te-ai simţit bine cu unchiul David? continuă Cheska.
- Foarte bine. De fapt, ne vedem iar puţin mai târziu să bem ceva împreună.
- O, ar fi super să ne întâlnim.
- Să-ţi comand ceva?
- Un suc de portocale, te rog.
- Bine.

Greta comandă şi se întoarse către fiica sa. Nu ştia cum să înceapă, dar Cheska vorbi prima.

- Mami, am ceva să-ţi spun. Ştiu că vei fi puţin supărată, dar vreau să ştii că totul se va sfârşi cu bine.
- Da? Ce e?
- Azi după-amiază am aflat că eu şi Bobby vom avea *un* copil. Cheska rosti totul foarte repede, iar Greta nu avu timp să spună nimic. Te rog, mami, nu fi supărată pe mine. Ştiu că te-am minţit despre natura relaţiei dintre mine şi Bobby, dar eram sigură că nu ţi-ai fi făcut

decât griji dacă ştiai adevărul. Sarcina a fost o greşeală, dar acum, dacă s-a întâmplat, sunt foarte fericită. Chiar îmi doresc copilul, iar Bobby va fi în al nouălea cer. Sunt sigură că va dori să ne căsătorim cât mai repede.

Cheska văzu cum mama ei se albeşte la faţă.

- O!... Cheska.

O lacrimă apăru în ochii Gretei. I se prelinse apoi pe obraz.

- Mami, te rog, nu plânge. Totul va fi bine, o să vezi.
- Scuză-mă, draga mea. Trebuie să mă duc la toaletă.

Greta se ridică, traversă în grabă barul şi coborî scările către sălile de toaletă, închise uşa după ea şi stomacul i se ridică în gât. După ce îşi reveni, se sprijini de uşă, clătinându-se. Făcuse totul, totul, pentru a-şi proteja şi creşte copilul, pentru a-i pregăti drumul către cariera, securitatea financiară şi dragostea pe care ea însăşi nu le avusese. Cu toate astea însă, după toate eforturile, istoria se repeta. Cheska rămăsese însărcinată cu un bărbat care nu o iubea şi care nu se va căsători cu ea niciodată, chiar dacă ar fi putut face asta.

- De ce ? De ce ? gemu Greta.
- Mami, mami ? Eşti aici ? Eşti bine ? se auzi Cheska.
- Da, draga mea, sunt bine.

Greta se ridică şi trase apa. Trase adânc aer în piept ştiind că trebuia să se ţină tare pentru fiica sa. Situaţia nu era fără ieşire, dar trebuia să gândească repede. Ancorând un zâmbet pe faţă, deschise uşa. Cheska o aştepta frământându-şi mâinile aşa cum facea mereu când era nervoasă sau tristă. Greta se duse la chiuvetă, se spălă pe mâini şi îşi împrospătă rujul. Cheska o privea tăcută.

- îmi pare rău, draga mea. Cred că trebuie să fi fost din cauza a ceea ce mi-ai spus. M-a luat ameţeala, dar sunt bine acum. Să mergem la masa noastră, bine ? Avem multe de discutat.

Ieşiră amândouă şi se îndreptară spre bar. Greta luă o înghiţitură mare de gin, sperând ca David să se grăbească.

- Mami, te rog să îmi spui că nu eşti supărată pe mine. Nu vreau deloc să te supăr. Eu nu sunt. Sunt fericită.

Greta scutură cu putere din cap.

- Nu, draga mea, nu sunt supărată. Sunt doar foarte îngrijorată pentru tine.
- Nu fi. Precum ţi-am spus, totul va fi bine.

- Lui Bobby i-ai spus?

- încă nu. E tot în Franţa. I-am telefonat lui Leon şi Bobby mă va suna imediat ce poate. Ştiu că va fi foarte emoţionat. Doar că va trebui să ne căsătorim mai repede decât plănuiserăm.

- Deci Bobby te-a cerut în căsătorie, Cheska?

- Nu cu prea multe cuvinte, dar ştiu că asta îşi doreşte. Mă iubeşte, mami, şi eu îl iubesc. Gândeşte-te, vei fi bunică.

Greta reuşi să nu i se citească nimic pe faţă, dar inima îi era frântă. Se uita doar la figura sinceră a fiicei sale, întrebându-se dacă într-adevăr era instabilă emoţional sau era vina ei că o ferise prea mult de realitate? Oricare ar fi fost motivul, naivitatea ei îţi tăia răsuflarea. Cheska credea că toate lucrurile se terminau cu bine, ca în filmele ei. Greta nu-l mai putu aştepta pe David. Respiră adânc şi o luă pe Cheska de mână.

- Draga mea, trebuie să îţi spun ceva. Ştiu că s-ar putea să nu mă crezi. Unchiul David va veni să confirme că nu mint. Aveam de gând să îţi spun de faţă cu el chiar în seara asta, dar după vestea pe care mi-ai dat-o, e mai bine să ştii adevărul.

Greta văzu că faţa fiicei sale se încordează. Buzele i se crispară.

- Ce adevăr?

- înainte de a-ţi spune, vreau să ştii că te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta şi că nu aş face nimic ca să te rănesc. Aş da orice pentru a te feri de asta, Cheska, dar nu se poate. Tu ai cerut să fii tratată ca un adult, iar acum trebuie să ai curajul să te porţi ca un adult. înţelegi ce îţi spun?

- Da, mami. Spune-mi odată, te rog. E vorba de tine? Eşti bolnavă?

- Mi-aş fi dorit să fie atât de simplu. Acum trebuie să fii foarte tare şi să nu uiţi că sunt lângă tine şi că te voi ajuta cu tot ce pot.

- Spune despre ce e vorba, mami.

- Cheska, draga mea, Bobby Cross e căsătorit de câţiva ani. Are şi doi copii mici.

Cheska rămase cu ochii aţintiţi la mama sa. Pe faţă nu i se putea citi nimic. Greta continuă:

- Unchiul David mi-a spus toate astea. Se pare că este cel mai mare secret din industria spectacolului. O soţie cu copii nu ar fi dat bine pentru imaginea lui de mare cuceritor, aşa că nu s-a făcut nimic public despre asta. Chiar dacă ar dori să se căsătorească cu tine, nu ar putea pentru că soţia lui refuză să divorţeze. Ceea ce ţi-a făcut e de neiertat, Cheska, dar unchiul David spune că nu eşti prima şi cu siguranţă nici ultima. Te asigur, draga mea, că

acesta este adevărul. Greta se opri şi încercă să vadă reacţia fiicei sale. Cheska însă nu o mai privea. Se uita în gol. Draga mea, crede-mă când îţi spun asta. Nu este însă sfârşitul lumii. Se poate rezolva. Sunt sigură că ştii că există mijloace şi metode. După aceea am putea merge în America pentru proba de film. Odată ce vei începe acolo, toate studiourile te vor căuta. îl vei uita pe Bobby şi...

- NU! NU! NU! Nu te ascult. Nu te ascult. Mă minţi, mă minţi.

Cheska îşi puse mâinile la urechi şi începu să scuture din cap. Oamenii începură să se uite la ele.

- Draga mea, te rog, încearcă să te calmezi. îţi jur că ăsta e adevărul. De ce te-aş minţi ?

Cheska îşi luă mâinile de la urechi şi se uită la Greta.

- Pentru că nu poţi suporta gândul că mă pierzi, de asta. Pentru că vrei să rămân copilul tău pentru totdeauna şi să mă păstrezi doar pentru tine. Nu vrei să am propria viaţă alături de Bobby sau de un alt bărbat. De aceea. Nu vei reuşi, mamă. îl iubesc pe Bobby, o să mă căsătoresc cu el şi vom avea un copil. Dacă nu poţi înţelege asta e problema ta, nu a mea.

Greta se cutremură să vadă cum faţa fiicei sale se distorsionează aproape hidos. Frumuseţea ei rară dispăru, făcând loc unei expresii maniacale.

- Draga mea, ascultă-mă, ştiu că eşti supărată, dar...

- Supărată? Nu sunt supărată. îmi pare rău pentru tine, asta e tot. Ţi-e teamă că vei rămâne tot singură pentru restul vieţii, nu?

- Destul! Greta îşi pierdu controlul sub asaltul veninos al fiicei sale. Lasă-mă să îţi povestesc despre viaţa mea singuratică. Aveam optsprezece ani când am rămas însărcinată. Tatăl tău a fost ofiţer american. A plecat de aici fără măcar să îşi ia la revedere, m-a lăsat de izbelişte. Nu aveam nici un ban, nici unde să stau. Unchiul David m-a salvat de la pieire. M-a trimis în Ţara Galilor. Acolo l-am cunoscut pe Owen Marchmont cu care m-am căsătorit pentru ca tu să ai un tată. Când Owen a început să bea, am venit cu tine la Londra şi am încercat să câştig existenţa amândurora. Mereu am încercat să îţi ofer ceea ce eu nu am avut. Tot ceea ce am făcut a fost pentru tine, Cheska. Nu vreau nimic în schimb. Vreau doar să dai crezare cuvintelor mele.

Cheska zâmbi uşor, privirea însă îi era plină de venin.

- Bine, mamă. Poţi să-mi spui cum ai vrea să cred ce mi-ai spus despre Bobby, când tu nu mi-ai spus niciodată până acum adevărul despre tatăl meu.

Greta era distrusă. Lipsită complet de forţă, fu gata să se prăbuşească. Apucă încet

geanta, o deschise şi scoase banii pentru a plăti nota.

- Eu plec acum. Ar fi bine să rămâi aici să-l aştepţi pe unchiul David. îţi va confirma ceea ce ţi-am spus. Nu pot face mai mult decât să-ţi spun că te poţi baza oricând pe mine, că te iubesc foarte mult şi că nu am făcut decât ce am crezut că e cel mai bine pentru tine. Greta se ridică. La revedere, Cheska.

Cheska o privi pe mama ei ieşind din bar. Vocea i se strecură iar insidios în minte şoptind: *Minte*, *minte... Bobby te iubeşte... Te iubeşte... Ea te urăşte*, *te urăşte*, *vrea să te distrugă.* Cheska îşi scuturâ capul dintr-o parte în alta, închise ochii şi îi deschise iar. Vedea totul printr-o pâclă vineţie. Se ridică şi se duse după mama ei. Traversă holul şi apoi ieşi din hotel.

David venea grăbit pe strada Ştrand dinspre Bush House. întrevederea se prelungise şi întârziase la întâlnirea cu Greta şi Cheska. Ceaţa era încă foarte densă, dar se mai ridicase puţin. Mergând drept spre Savoy, se întreba dacă Greta îi spuse fetei despre Bobby Cross. Stătea pe trotuarul de vizavi de hotel, încercând să vadă prin ceaţa rece când ar fi putut traversa strada. înainte de a se putea mişca, auzi scârţâitul frânelor unei maşini, o bubuitură puternică şi un ţipăt asurzitor. Traficul se opri. Făcându-şi loc printre maşinile staţionate, David începu să traverseze. Un grup mic de oameni se adunaseră de cealaltă parte a drumului. Se uitau la cineva care zăcea pe jos.

- Doamne!

-A murit?

- Să cheme cineva o ambulanţă!
- Trebuie să fi alunecat şi a căzut. într-un moment era pe trotuar, iar în celălalt...
- Nu am văzut din cauza cetii... !

Chiar înainte să ajungă lângă grupul de oameni, David se împiedică de un obiect aflat pe drum. Se aplecă şi îl ridică. Gemu când văzu pantoful din piele de crocodil... „Nu... Te rog!“ Dând la o parte oamenii, îngenunche lângă corpul ce zăcea nemişcat. Săltă capul Gretei spre el şi văzu că era nevătămat. Era doar puţin murdară şi avea o vânătaie mică. îi luă pulsul şi văzu că viaţa se scurgea din ea.

- Greta, dragă Greta, şopti încet în urechea ei, lipindu-şi obrazul de al ei. Nu mă părăsi, te rog. Te iubesc, te iubesc...

Nu îşi dădu seama cât trecuse până când veni ambulanţa cu lumini intermitente.

- Are puls, dar... Vă rog, fiţi atenţi cu ea, strigă David.

- De aici încolo avem noi grijă, domnule. Daţi-vă la o parte ?

Disperat, David se ridică, ştiind că nu putea fi de nici *un* folos. Se uită de la distanţă cum Greta fu pusă uşor pe o targă. Apoi o văzu pe Cheska. Era singură sub *un* felinar, puţin mai departe. Se duse spre ea.

- Cheska? spuse încet. Cheska? Fata nu răspunse. David îşi puse braţul pe după umerii ei. Totul e în regulă, unchiul David e aici.

Cheska se uită la el. Abia îl recunoscu.

- Ce s-a întâmplat? Eu... îşi scuturâ capul şi se uită în jur de parcă ar fi vrut să-şi amintească unde se afla. Mami ? Unde e mami ?

Cheska se uită disperată în lungul străzii.

- Cheska, eu...

David arătă spre ambulanţă. Fata se desprinse de el şi fugi spre ambulanţă. Greta zăcea pe targă, în timp ce personalul medical se pregătea să o pună înăuntru. Faţa ei era albă şi imobilă ca porţelanul. Cheska ţipă, se aruncă peste targă şi îmbrăţişă corpul letargic al mamei sale.

- Mami! Mami! N-am vrut! N-am vrut! Doamne! Nu!

David era în spatele ei, auzind cum şoptea la pieptul Gretei şi cum plângea isteric. îngenunche şi încercă să o tragă spre el. Dar Cheska se împotrivea, continuând să vorbească înăbuşit.

- Vino, draga mea! Mami trebuie să fie dusă la spital.

Cheska se întoarse spre David cu faţa chinuită de durere. Apoi leşină în braţele lui.

Capitolul 31

în zilele care urmară, David, într-o stare de anxietate cumplită, făcu un continuu du-te-vino între secţia de terapie intensivă unde se afla Greta şi salonul destinat femeilor din spitalul St Thomas unde se afla Cheska.

După ce Cheska leşinase în stradă în acea seară de groază, David fusese nevoit să rămână cu ea, în ciuda faptului că era înnebunit de frică în privinţa Gretei.

Un bărbat din echipajul de pe ambulanţa care venise după Greta se ocupase de Cheska până la sosirea altei ambulanţe. Fata îşi venise în fire în timp ce era examinată şi începuse să ţipe cât o ţineau plămânii, bolborosind fără noimă ceva despre fantome, vrăjitoare şi sicrie. Se uita la David cu ochii larg deschişi, iar acesta încercase să o calmeze. în cele din urmă,

asistentul care rămăsese cu ei fusese nevoit să îi administreze un sedativ până la sosirea celei de-a doua ambulanţe. Imediat ce o văzuse pe Cheska adormită în salon, David o întrebase pe asistentă unde o putea găsi pe Greta.

Cuprins de o panică covârşitoare, luase ascensorul către secţia de terapie intensivă, întrebându-se dacă Greta mai era în viaţă sau nu. îl informaseră că starea ei era critică, dar stabilă, şi că în momentul acela se afla în comă. Nu putea fi însă sub nici o formă vizitată. Ore întregi David se plimbase în lungul şi-n latul coridorului, întrebându-i despre Greta pe toţi cei care intrau şi ieşeau din camera ei. Nu îi spunea nimeni nimic în afara faptului că era în stare gravă. Timp de două zile, doctorii nu avuseseră nici un răspuns pentru el. Apoi îl lăsaseră să intre la ea. Când dăduse cu ochii de ea, legată de o mulţime de aparate, cu tuburi care îi intrau prin gură şi nas, cu faţa umflată şi plină de vânătăi, David începuse să plângă.

- Te rog să te faci bine, draga mea, îi repetase iar şi iar în şoaptă. Te rog, Greta, întoarce-te la mine!

- Domnule Marchmont. Medicul se ridică şi îi strânse mâna. Sunt doctorul Neville. Luaţi loc, vă rog. Bănuiesc că sunteţi rudă cu Greta.

- Da, prin alianţă. Dar suntem foarte buni prieteni.

- în acest caz vă voi spune ce ştim până acum. Când a fost lovită de maşină a suferit o gravă fractură de femur şi o traumă severă de craniu în urma căreia şi-a pierdut cunoştinţa. Lovitura la cap este evident cea care ridică mari probleme. Până acum nu s-a văzut nici cel mai mic semn de îmbunătăţire.

- Dar e sigur că îşi va reveni în cele din urmă?

- Facem teste, dar nu am tras nici o concluzie până acum. Dacă nu găsim nimic, s-ar putea să o transferăm la secţia pentru traumatisme cerebrale a spitalului Addenbrooke din Cambridge pentru mai multe investigaţii.

- Ce îmi puteţi spune până acum?

- Ceea ce vă pot spune este că starea ei e stabilă. Parametrii vitali sunt buni şi avem confirmarea că nu există nici o hemoragie internă. în ceea ce priveşte coma... Nu putem şti cât va dura. îmi pare rău.

David ieşi din cabinetul doctorului stăpânit de tot felul de emoţii. Era foarte uşurat să o ştie pe Greta în afara oricărui pericol, dar devastat de pronosticurile date de medic. Nu ştia ce perspectivă era mai rea - aceea ca Greta să rămână în comă pentru totdeauna sau să-şi

revină, dar, din cauza traumatismului cerebral, să nu-şi poată continua viaţa în mod normal. în aceeaşi după-amiază David se duse, precum facea în fiecare zi, şi la Cheska. Ca de obicei, Cheska nu-l băgă în seamă. Stătea nemişcată în pat, uitându-se fix la un punct pe tavan. David făcu tot posibilul să scoată ceva de la ea, dar Cheska nu vorbea. Ochii ei ficşi şi goi îl urmăreau pe David, de câte ori acesta îi închidea pe ai lui pentru a se odihni câteva secunde. Medicul îi spusese că, după părerea lui, Cheska se afla într-o stare de şoc ca urmare a faptului că fusese martoră la accidentul mamei sale.

Greta, încă în comă în următoarea săptămână, a fost transferată la Spitalul Addenbrooke. Medicul îi spusese lui David că cel mai bine ar fi fost să o viziteze după ce i se vor fi făcut investigaţiile necesare. Urmau să-l sune dacă se schimba ceva. Epuizat de oboseală şi de stresul emoţional şi fizic de a fi alături de cele două femei pe care le iubea, David se duse acasă, pentru prima dată de câteva zile şi dormi douăzeci şi patru de ore.

Odihnit, reveni să o vadă pe Cheska şi medicul îl chemă în cabinetul lui.

- Domnule Marchmont, poftiţi.
- Mulţumesc.
- Vreau să vorbim despre Cheska. Când am internat-o am presupus că treptat va ieşi din şocul în care a intrat, dar, din păcat,e nu e nici o îmbunătăţire. Domnule Marchmont, noi nu ne ocupăm de cazuri de genul acesta. Un psihiatru rezident a examinat-o şi e de părere că trebuie mutată într-o clinică de specialitate. Mai ales în situaţia ei.
- Care situaţie ?
- Cheska e însărcinată în două luni.
- O, Doamne! gemu David, nevenindu-i să creadă că lucrurile puteau fi mai grave decât erau.
- Bănuiesc că nu ştiaţi şi, de fapt, încalc regulamentul privind confidenţialitatea, spunându-vă asta. Dar cum Cheska nu vă poate comunica acest lucru, iar mama ei este în comă, dumneavoastră sunteţi următoarea rudă. Am considerat că e important să aveţi toate informaţiile.
- Desigur, răspunse extenuat.
- Dat fiind faptul că Cheska este o celebritate, v-aş sugera să o duceţi într-o clinică privată.
- Chiar e nevoie să meargă într-un astfel de loc ? întrebă David şovăitor.
- Pentru că Cheska nu este în stare să spună dacă ceva nu este în ordine, trebuie să fie

supravegheată pe parcursul sarcinii.

- înţeleg.

- Aştept să îmi spuneţi în ce parte a ţării doriţi să o duceţi. îl voi ruga pe psihiatrul nostru să sune pentru a aranja lucrurile.

- Mulţumesc.

David ieşi din cabinet şi se duse înapoi lângă Cheska. O găsi aşezată pe scaun şi privind fix pe geam. îngenunche în faţa ei şi îi luă mâinile într-ale lui.

- Cheska, ar fi trebuit să-mi spui că vei avea un copil. Nici *un* răspuns. Copilul lui Bobby, continuă astfel din instinct.

Cheska întoarse uşor capul spre el.

- Copilul lui Bobby, repetă ea.

David îşi puse fruntea în mâini şi plânse uşurat.

- Leon e aici? îl întrebă David pe recepţioner, înaintând hotărât spre uşa biroului lui Leon.

- Da, dar...

Leon puse receptorul jos când David intră fără să bată la uşă.

- Bună, David. Sărbători fericite! Cum sunt Greta şi Cheska?

David ajunse la biroul lui şi puse mâinile pe masă. Se aplecă înainte, lăsându-se cu toată greutatea şi statura sa impozantă.

- Puţin mai bine, dar nu datorită ţie. Vreau să-mi spui dacă ai ştiut că Cheska are o relaţie cu Bobby Cross şi, dacă da, de ce nu ai avertizat-o asupra stării lui civile ?

Leon se făcu mic în scaun. David, care era mereu foarte calm şi amabil, părea să- 1 ameninţe de-a binelea.

- Eu... Eu...

- Deci ştiai?

- Am avut o impresie vagă că se întâmplă ceva.

- O, recunoaşte, Leon. Greta mi-a spus că ai sunat-o şi i-ai spus că Cheska a trebuit să rămână în Brighton în weekend, iar Cheska a recunoscut că nu aţi filmat. Ai acoperit-o, Leon. De ce, pentru Dumnezeu? Tu ştii cel mai bine cum e Bobby.

- Bine, bine. Stai jos, David, te rog. Arăţi ca un gangster stând aşa peste mine.

David rămase în picioare, cu braţele încrucişate.

- Vreau să ştiu de ce.

- Uite, jur că nu am încurajat relaţia asta, deşi ştiam că Charles Day îşi dorea pentru

succesul filmului. Cheska nu reuşea să treacă de la rolurile pe care le avusese la ceva mai serios. Charles s-a gândit că o aventură uşoară cu partenerul ei nu i-ar putea face nici un rău. Chiar ar fi ajutat-o să se maturizeze puţin. Sigur asta a ajutat-o să interpreteze. Ar trebui să vezi secvenţele. Cheska e formidabilă!

David se uita fix la Leon. Era dezgustat.

- Vrei să spui că pentru nişte filmări în prim-plan l-ai ajutat pe Charles să împingă o adolescentă imatură, încă minoră, în braţele unui bărbat însurat, a cărui reputaţie miroase mai urât ca a ta?! Pentru Dumnezeu, Leon! Ştiu că eşti lipsit de principii când e vorba de afaceri, dar nu am observat că eşti complet corupt!

Leon îşi flutură mâna în direcţia lui David.

- Ei, lasă, a fost un lucru minor. E încă mică, da, dar ce diferenţă mai fac câteva luni? Eşti în industria spectacolul de multă vreme. Ştii că chestiile astea se întâmplă mereu. Ce era să fac? Să îi interzic să îl vadă pe Bobby? Totul începuse înainte ca eu să ajung în Brighton. Sunt convins că nu e aşa de grav.

- Nu e aşa de grav? David dădu din cap disperat. Cum naiba poţi fi atât de naiv?! Pe lângă alte detalii, Cheska s-a îndrăgostit de Bobby.

- O să-i treacă. Toţi am trecut prin asta.

- Nu e chiar aşa de simplu, Leon. Pot doar să presupun, dar cred că şocul în care se află Cheska acum este cauzat de faptul că mama sa i-a spus adevărul despre Bobby Cross.

- Ştii, asta a fost mereu problema cu Cheska, spuse Leon aplecându-se în faţă. A fost atât de cocoloşită şi de protejată de Greta că nu s-a confruntat niciodată cu lumea reală şi nu a hotărât pentru ea însăşi şi...

- Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa de Greta, îl ameninţă David iar pe Leon, gata să-l prindă de gât şi să-i şteargă zâmbetul de superioritate de pe faţă.

- îmi pare rău, David. A fost fără intenţie, mai ales în situaţia asta. Ce vreau să spun este că Cheska se maturizează. Va avea multe experienţe şi trebuie să înveţe să se descurce, ca toată lumea. A suferit în ultimele săptămâni, dar sunt sigur că îl va uita pe Bobby.

- Poate că l-ar fi uitat, dacă nu rămânea însărcinată cu el.

- O, Doamne!

David se aşeză în cele din urmă. în încăpere se lăsă liniştea. Leon era năucit de grozăvia celor auzite.

- îmi pare rău, David. La naiba! Nu aş fi crezut...

- Eu sunt sigur că da, Leon, dar ai preferat să ignori eventualul deznodământ pentru că era în folosul tău.
- Va păstra copilul ?
- Cheska nu se află în starea necesară pentru a lua decizii raţionale. în două zile va fi mutată într-o clinică particulară lângă Monmouth, unde se poate recupera cum se cuvine şi în pace.
- Am înţeles. O să vorbesc cu Charles Day să vedem dacă studioul poate plăti costurile clinicii la care va fi Cheska. în situaţia asta, ar trebui să facă măcar atât.
- Nu mă interesează deloc banii. Vreau să iei legătura cu clientul tău idiot şi să-i spui cum stau lucrurile. Ştii că îl pot da în judecată pentru ceea ce a făcut nepoatei mele, nu?
- Pentru Dumnezeu, David! Sigur că nu ai de gând să ajungi atât de departe. Asta le-ar strica amândurora reputaţia.
- Unde e gunoiul ăla?
- Undeva în străinătate în vacanţă cu... soţia şi copiii. Leon coborî privirea încurcat. Niciodată nu spune nimănui unde se duce. Nici măcar mie.
- Când se întoarce ?
- Luna viitoare. Trebuie să înregistreze un album înainte de începerea repetiţiilor la Palladium.
- Nu eşti în stare să mă minţi, nu?
- Doamne Dumnezeule, David! Nu uita că şi Cheska e clienta mea şi chiar mult mai valoroasă decât Bobby. Să nu mai vorbesc de tine. Jur că îi voi spune tot imediat ce se întoarce. Nu îmi fac însă prea multe speranţe. însărcinată sau nu, pentru Cheska e mult mai bine fără el. Ar putea da copilul spre adopţie, nu?
- Vorbim iar de afaceri, nu, Leon?

David îi aruncă cuvintele în faţă.

- Ascultă, o să fac tot ce pot ca să ajut. Sunt la fel de îngrozit ca şi tine. Greta cum e?
- Tot la fel.
- Te rog să-i transmiţi urările mele de bine.
- Nu îţi va răspunde, Leon. Ştii asta.
- Ce spun doctorii ?
- Nu cred că te interesează şi nu o să mă obosesc să-ţi povestesc. Se ridică. Ceea ce voi face însă este să renunţ la serviciile tale din momentul acesta.

Se întoarse şi ieşi din birou înainte ca Leon să poată răspunde.

în ajunul Crăciunului, Cheska a fost transferată cu ambulanţa la Spitalul Medlin Psychiatric, la doar câţiva kilometri de Monmouth. David urmă ambulanţa cu propria maşină şi o găsi pe LJ aşteptând deja în holul spitalului. După o lungă convorbire cu mama sa care voia cu disperare să îşi ajute fiul cu tot ce putea, au stabilit ca LJ să o supravegheze pe Cheska, în timp ce David se concentra pe Greta. Spitalul Medlin arăta ca un hotel. Era o clădire în stil georgian, amplasat într-o zonă foarte frumoasă. Recepţia şi încăperile comune dădeau impresia de cabană elegantă. Saloanele pacienţilor erau mici, intime şi mobilate cu mult gust. După ce se asigurară că Cheska era în largul ei, David şi LJ o lăsară împreună cu asistenta şi îl urmară pe recepţioner în biroul psihiatrului şef.

- Bună ziua. Sunt John Cox. Bărbatul, cu părul grizonant, zâmbi călduros şi dădu mâna cu amândoi. Luaţi loc, vă rog. Am primit raportul medical asupra situaţiei în care se află Cheska. Dar am nevoie de mai multe informaţii pentru a avea o imagine de ansamblu. Se poate ?
- Desigur, răspunse David, făcând semn din cap către mama sa.
- Aş dori să o luăm de la început. Unde s-a născut ?

David răspunse la întrebări cum putu mai bine, amintindu-şi cu durere despre trecut.

- Şi-a început cariera cinematografică la patru ani, deci, spuse doctorul Cox.
- Da, personal niciodată nu am fost de acord, sublinie LJ.
- Vă cred. E foarte multă presiune pe un copil atât de mic. Spuneţi-mi, ştie vreunul dintre dumneavoastră dacă a mai avut probleme asemănătoare înainte ?

LJ îşi muşcă buzele înainte să răspundă.

- A fost odată când... Ezită când văzu privirea perplexă a lui David, dar continuă să vorbească. S-a întâmplat când Cheska a venit la mine în Marchmont. Era încă foarte mică. într-o seară am găsit-o în dormitor mutilând un ursuleţ de pluş.
- Mamă, exclamă David, nu cumva foloseşti cuvinte prea dure ? Nu ai povestit niciodată despre asta şi toţi copii sunt uneori neglijenţi cu jucăriile lor.
- Nu i-ai văzut faţa, David, spuse LJ încet. Era aproape... diabolică.

Psihiatrul dădu din cap şi notă în fişele sale. Apoi continuă:

- Din cele primite de la celălalt spital, văd că Cheska a fost martoră la accidentul mamei sale.
- Da, aşa bănuim, spuse David. în cel mai bun caz, a sosit la locul accidentului după câteva secunde.

- înţeleg. îşi mai aminteşte ceva din seara aceea?

- Sincer nu ştiu, spuse David. Nu a vorbit nimic despre asta de când s-a întâmplat accidentul. Nici nu am vrut să îi spunem ceva despre asta, pentru a nu o întrista. Mama ei este încă în comă.

- Cel mai bine este să fim sinceri cu pacienţii ca Cheska. Nu e nevoie să evităm să vorbim despre mama ei. Cu anumite rezerve, bineînţeles.

David şi LJ încuviinţară din cap.

- Doriţi să mai adăugaţi ceva ce credeţi că ar fi de folos?

- Cu siguranţă ştiţi că este însărcinată şi foarte îndrăgostită de tatăl copilului. Dar, din păcate, acesta nu îşi va asuma niciodată responsabilităţile, adăugă David.

- Biata Cheska! Nu e de mirare că se află în starea asta. Vă mulţumesc foarte mult, domnule Marchmont. Cheska va face câte o oră de terapie pe zi. Trebuie să îmi dau seama cum percepe realitatea. Credeţi că e conştientă de faptul că e însărcinată?

- Bineînţeles, confirmă David.

- Asta e un lucru bun. Lăsaţi-o în grija mea şi vom vedea cum evoluează.

- Unde te duci? Nu mă părăseşti, nu?

O privire îngrozită apăru în ochii fetei. David o sărută pe obraz.

John Cox se afla la câţiva paşi în spatele lui David, dornic să observe interacţiunea dintre el şi Cheska.

- Doctorii vor să stai aici pentru a vă supraveghea şi pe tine, şi pe copil, îi spuse David cu blândeţe. Asta doar pentru scurt timp, îţi promit.

- Dar vreau să merg cu tine acasă. E Crăciun, unchiule David. Cheska începu să plângă. Nu mă lăsa, te rog, nu mă lăsa.

- Nu ai motive să fii tristă. LJ va veni să te vadă în fiecare zi. Voi veni şi eu de câte ori pot.

- Promiţi?

- Promit, draga mea. Făcu apoi o pauză, neştiind dacă era înţelept să adauge ce avea de gând. Cheska, înainte să plec, dacă e ceva ce ai dori să ştii despre mama ta...

David se opri la jumătatea frazei, văzând că faţa fetei nu trădează nici o emoţie la auzul numelui Gretei. îl privi fix pentru o secundă şi îşi întoarse capul spre fereastră.

- La revedere, draga mea. Voi reveni cât se poate de curând.

- La revedere, unchiule David, răspunse ea peste umăr.

David ieşi din cameră, urmat de doctorul Cox.

- Nu vă faceţi griji, domnule Marchmont! Chiar dacă scena petrecută pare tristă, este cumva încurajatoare. Faptul că îşi exprimă emoţiile, cum ar fi tristeţea că plecaţi, este un lucru pozitiv.
- Dar mă simt atât de nemilos să o las aici.
- Vă rog, să nu vă faceţi griji. Sunt sigur că se va obişnui foarte repede. Se află în cel mai bun loc şi trebuie să aveţi încredere în noi. Mergeţi acasă şi bucuraţi-vă de Crăciun. Vorbim după sărbători.

în primele ore ale serii, LJ şi David ajunseră la Marchmont. Obosit peste măsură, atât fizic, cât şi emoţional, David se lăsă convins de mama sa să petreacă Crăciunul cu ea.

- Stai jos, David. Mă duc să pun ceva tare de băut.

David o privi cum pune whisky pentru amândoi.

- Poftim.

îi dădu paharul şi se duse să întoarcă lemnele în foc.

- Noroc şi Crăciun fericit! Arăţi minunat, *ma*, mai tânără decât sunt eu acum, glumi el.
- Cred că locului acestuia îi datorez asta. Am atâtea de făcut că nu am timp să îmbătrânesc.
- Eşti sigură că o vei putea vizita pe Cheska, *mai*
- Desigur, dragul meu. Şi Mary va merge la ea.
- Ce va fi când va da naştere unui copil în câteva luni şi va trebui să se ocupe de o fiinţă care va depinde în totalitate de ea? Nu e în stare să aibă grijă de ea însăşi,

dar de altcineva? Iar Greta fiind în starea asta...

- Şi pe mine mă îngrijorează lucrul ăsta. Dar ce putem face? Să ne rugăm ca starea ei să se amelioreze. Mai e suficient timp până atunci.
- Arată ca o umbră. E atât de palidă şi cu expresia aceea groaznică în ochi. E atât de fragilă, *ma.* Şi nu a pomenit de Greta nici măcar o dată. Nu a reacţionat în nici un fel când am vorbit de mama ei înainte să plec.
- Precum am spus şi astăzi în cabinetul doctorului, nu îmi dau seama dacă asta nu e o problemă mult mai mare decât şocul accidentului Gretei.
- Nu cred. Cheska a fost întotdeauna foarte stabilă. A făcut faţă stresului de a sta în lumina reflectoarelor în timp ce alţii, chiar adulţi, au cedat psihic.

- Probabil, dar nu crezi că problemele ei sunt cauzate de asta? Ce înseamnă realitatea pentru ea? Cum a putut gestiona celebritatea la o vârstă atât de fragedă? Ştii că niciodată nu am fost de acord să joace în filme. Mi se pare că şi-a ratat complet copilăria.
- Da, dar Greta i-a vrut doar binele, ştii, spuse David, sărind în apărarea Gretei ca de obicei.
- Cine este acest Bobby Cross, tatăl copilului ?
- în seara accidentului, Greta avea de gând să-i spună Cheskăi că Bobby e căsătorit. Dacă i-a spus sau nu, doar Cheska ştie. Leon va lua legătura cu Bobby imediat ce acesta revine în ţară, dar, să fiu sincer, este complet inutil. Sunt sigur că doctorul Cox va încerca să afle amănunte de la Cheska şi atunci vom şti şi noi.
- Ce planuri ai pentru următoarele zile ? schimbă LJ subiectul.
- Trebuie să plec la Cambridge pe 26 să o văd pe Greta. Ridică din umeri. Medicul ei m-a sunat şi mi-a spus că nu au găsit nimic în urma testelor făcute.
- Deci nu e nici o schimbare ?
- Aparent, nu.
- E absolut necesar să te duci? Nu vreau să par cinică, dar biata femeie e în comă. Este foarte bine îngrijită la Addenbrooke şi nici nu e în situaţia de a-ţi duce lipsa câteva zile. Ai nevoie de o pauză, dragul meu, e prea mult pentru tine.
- Nu, *ma,* spuse David cu glas scăzut. Am nevoie să fiu cu femeia pe care o iubesc.

Capitolul 32

- Cum te simţi azi, Cheska? o întrebă John Cox, zâmbindu-i de cealaltă parte a biroului său.
- Bine, răspunse Cheska.
- Te-ai acomodat aici la noi ?
- Cred că da, dar aş prefera să mă duc acasă.
- La Marchmont ?

-Da.

- Consideri Marchmont casa ta mai mult decât apartamentul în care stai cu mama ta la Londra?

Cheska se uită la o statuetă de pe un raft. Nu răspunse.

- Ai vrea să îmi vorbeşti despre mama ta, Cheska?

- Odată am jucat într-un film în care era şi un psihiatru.
- Chiar aşa?
- Da. Voia să îi convingă pe oameni că fratele său era nebun pentru a-l interna şi pentru a fura toţi banii.
- Dar filmele nu sunt adevărate, Cheska. Doar par. Nimeni nu vrea să spună că eşti nebună. încerc să te ajut.
- Asta spunea şi psihiatrul din film.
- Să vorbim despre copil, atunci. Ştii că eşti însărcinată, da?
- Bineînţeles.
- Cum te simţi în legătură cu asta?
- Foarte mulţumită.
- Eşti sigură?
-Da.

Se foi şi se uită spre fereastră.

- Bine. Ştii că trebuie să ai grijă de tine. Să nu sari peste mese. Bebeluşul depinde de tine ca să crească.
-Da.
- Cum te simţi referitor la faptul că bebeluşul nu are tată?
- Dar copilul meu are tată, răspunse Cheska sigură pe sine. Ne vom căsători imediat ce se întoarce din Franţa.
- înţeleg. Cum se numeşte... prietenul tău?
- Bobby Cross. E un cântăreţ celebru, îl ştiţi?
- Mama ta ce a spus legat de această căsătorie ?

Cheska ignoră iar întrebarea.

- Bine. Cred că e suficient pentru azi. Ne vedem mâine. A, apropo! Unchiul tău va veni să te vadă după-amiază.

Faţa fetei fu luminată de *un* zâmbet foarte sincer.

- O, minunat! Vine să mă ia înapoi la Marchmont?
- Nu azi, dar foarte curând. Promit.

Doctorul apăsă pe un buton şi o asistentă apăru în pragul uşii. Cheska se ridică.

- La revedere, spuse şi o urmă pe asistentă.

în după-amiaza acelei zile, David fu invitat în cabinetul lui John Cox.

- Cum se simte ?

- După cum i-am zis şi mamei dumneavoastră, cred că mai bine. Cu siguranţă, comunică mult mai bine decât acum două săptămâni. Devine din ce în ce mai conştientă de lumea din jur, dar încă refuză să vorbească despre mama ei. E greu să-ţi dai seama dacă îşi închipuie că Greta trăieşte sau nu. E tot în comă?

- Da. Pentru moment nu există nici o schimbare.

- Trebuie să vă fie foarte greu, domnule Marchmont.

- Mă descurc, răspunse David repede, nedorind să devină subiectul de cercetare al unui psihiatru. Poate că am putea renunţa să o mai presăm pe Cheska cu întrebări referitoare la mama ei. Dacă spune că nu îşi aminteşte de accident, nu i- ar folosi la nimic să o vadă pe mama ei conectată la aparate.

- în momentul acesta, tind să fiu de acord, oftă medicul. Azi dimineaţă Cheska mi-a spus că Bobby Cross se va căsători cu ea imediat ce revine din Franţa.

- Asta înseamnă că Greta nu i-a spus despre Bobby, înainte de accident.

- Cine ştie ? Cred că cel mai bine ar fi să aşteptăm să nască şi apoi să continuăm.

David bătu la uşa camerei Cheskăi şi intră. O găsi aşezată lângă fereastră.

- Bună, draga mea, cum te simţi ?

- Bună, unchiule David, răspunse fata, întorcându-se spre el, zâmbind. Ai venit să mă iei acasă?

David se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

- Ai început să fii cea de dinainte. Mă bucur să te văd aranjată.

- Sunt bine, doar că aş vrea să ştiu când pot pleca acasă. Bobby nu va ştii unde sunt. Faţa fetei se întunecă. Ştii, unchiule David, am avut un coşmar. A fost groaznic. Cineva îmi spunea că Bobby nu mă mai iubeşte, că e căsătorit şi are copii şi că nu se poate căsători cu mine. A fost un vis, nu-i aşa? Ochii ei căutau cu disperare confirmarea lui David. Bobby mă iubeşte, nu-i aşa?

David înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

- Cum să nu te iubească? Dă-mi o îmbrăţişare acum. O cuprinse în braţe, simţind cât de fragilă era. Slăbeşti din ce în ce mai mult, draga mea. Ar trebui să te îngraşi, nu să slăbeşti.

- Ştiu. îmi pare rău. Spune-i lui Bobby că voi mânca de acum înainte. Spune-mi despre nuntă, unchiule. Ar trebui să ne căsătorim înainte să se nască copilul.

- E foarte frumos aici, nu? David se plimba prin faţa ferestrei, disperat să schimbe subiectul pentru că nu ştia ce să răspundă. împrejurimile sunt minunate. Ar trebui să ieşi la plimbare. Aerul curat ţi-ar face bine şi ţie, şi copilului.

- Da, cred că e frumos, spuse Cheska urmărind privirea lui David. Dar ceilalţi oameni sunt nebuni. Noaptea când încerc să dorm, aud cum unii gem. E cumplit. Aş prefera să fiu la Marchmont.

- Cu cât ai mai multă grijă de tine şi faci ceea ce îţi spune doctorul Cox, cu atât te pot lua mai repede acasă. Ai dori să-ţi aduc ceva cât mai stai aici ?

- Mi-aş dori un televizor. Mă plictisesc neavând nimic de făcut.

- Să văd ce pot face.

- Mulţumesc. Unchiule David, sunt bolnavă? Nu mă simt bolnavă.

- Nu eşti bolnavă. Ai avut un... şoc urât care te-a lăsat slăbită. Asta e tot.

- Uneori sunt foarte confuză, spuse Cheska albă la faţă. Am coşmarurile astea mereu şi uneori nu îmi pot aminti ce e adevărat şi ce am visat. Adesea mă gândesc că sunt nebună. Nu sunt nebună, nu-i aşa? Spune-mi, te rog, că nu sunt nebună.

Cheska avea ochii în lacrimi.

David îngenunche lângă ea şi o mângâie uşor pe faţă.

- Bineînţeles că nu eşti, draga mea. Ai fost foarte mult timp stresată. Motivul pentru care eşti aici este să te odihneşti şi să stai liniştită. Nu ai nici un motiv de îngrijorare în afara faptului că trebuie să ai grijă de tine şi de copil. Promiţi să faci asta?

- încerc. Doar că uneori îmi este foarte frică. Asta-i tot. Mă simt atât de singură.

- Dar nu eşti singură, Cheska. Eşti cu copilaşul care trăieşte în tine.

David se uită la ceasul de lângă pat. Trebuie să plec acum, draga mea. Vin iar săptămâna viitoare.

- Bine. Te iubesc, unchiule David. Se aruncă la pieptul lui. Nu crezi despre mine că sunt o persoană rea, nu-i aşa?

- Nu, Cheska. Pe curând.

O sărută pe creştetul blond şi ieşi din cameră.

în drum spre Londra, David se gândi la conversaţia pe care o avusese cu Cheska. Fără îndoială că starea ei se îmbunătăţise. Erau momente când părea chiar normală. Dar cele ce şi le imagina despre Bobby îl făcură să i se facă rău. La patru ore după ce plecase de la

Cheska, David se afla la căpătâiul mamei ei.

După vizita săptămânală la Greta, David se duse la apartamentul lui din Hampstead. Iarna trecuse şi venise vara, dar el nu observase schimbarea anotimpurilor. După aproape şase luni de la accident, lucrurile rămăseseră la fel. Pentru a sta lângă Greta toată săptămâna, îşi anulase aproape toate angajamentele de serviciu, continuând să realizeze doar emisiunea de la radio de vineri seara. Medicii de la Spitalul Addenbrooke îi spuseseră că, în urma ultimelor teste şi tomografii, nu existau semne de leziuni permanente. îi sugeraseră lui David să vorbească cu Greta şi să-i citească cât mai mult, în speranţa că aceasta va reacţiona.
David făcuse fericit toate astea, dar încă fără nici un rezultat. Chiar în momentul în care descuia uşa, David auzi telefonul. Se grăbi să răspundă.

-Alo?

- Leon la telefon, David. Cum e Cheska?
- Mai bine, dar nu mulţumită ţie, răspunse David.
- Şi Greta?
- Nici o schimbare. Ce vrei, Leon? Nu mai eşti agentul meu şi nu cred că te preocupă starea în care e Cheska.
- Nu putem trece peste ce-a fost ? Credeam că ar trebui să ştii că am vorbit cu Bobby şi că a fost sincer surprins. A spus că a fost ceva între el şi Cheska, dar nimic atât de intim încât Cheska să rămână însărcinată. A jurat că nu poate fi el tatăl şi că nu a avut nici o idee despre vârsta ei.
- Tu îl crezi ?
- Pe naiba! Dar ce putem face? Neagă orice responsabilitate.

David scrâşni din dinţi.

- Dacă mă voi întâlni vreodată cu ticălosul ăla îl fac bucăţi. L-ai întrebat dacă o va vizita pe Cheska?
- Da, dar a spus că nu. Zice că asta ar putea înrăutăţi situaţia. Că Cheska exagerează peste măsură şi că între ei a fost doar o aventură scurtă, fără alte implicaţii.
- Nu pot spune că mă aşteptam la altceva, dar minciunile lui atât de neruşinate nu pot să nu mă şocheze.
- Omul nu are principii, nu a avut niciodată. Ascultă, trebuie să discutăm despre ceva. Am vorbit cu Charles Day azi. Voia să ştie dacă Cheska poate veni la premiera filmului *Vă rog,*

domnule, eu vă iubesc.

- Şi ce i-ai spus?

- Că nu e sigur. Nu i-am dat amănunte despre starea în care se află. Charles ştie doar că a suferit un şoc în urma accidentului mamei sale. Nu ştie despre copil.

- Cheska nu e în stare să meargă nicăieri. Şi chiar dacă ar fi, presupun că şi Bobby Cross va fi acolo. Leon, cum poţi pune o astfel de întrebare ?

- Bine, bine. O să-i spun lui Charles că Cheska nu se simte prea bine şi să anunţe ziarele că are o formă severă de gripă. Păcat, oricum. Filmul va avea un succes enorm de ambele părţi ale Atlanticului.

- E păcat, Leon. însă dacă unii nu ar fi manipulat-o pe Cheska, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

- Ştiu, David. Ce pot să mai spun? îmi pare foarte rău.

- Data viitoare când îl vezi pe Bobby, spune-i să mă evite. Nu răspund pentru acţiunile mele.

Trântind receptorul, David îşi dădu seama că ajunsese la capătul puterilor. Faptul că se afla mereu lângă patul Gretei făcând tot ce-i spuseseră medicii pentru a-i readuce memoria, fără nici un rezultat însă, îl descuraja foarte tare. începuse să-şi piardă speranţa.

Capitolul 33

Lunile treceau încet pentru Cheska. Uneori se trezea plină de energie, cu gândul la Bobby şi la copil, alteori însă se cufunda într-o tristeţe abisală. LJ o vizita deseori, dar îi vorbea doar despre vreme şi despre mieii născuţi la fermă. Cheska ar fi dorit să vorbească doar despre Bobby. Venise şi unchiul David de câteva ori, iar fata nu contenea să-l întrebe de ce nu o lua acasă de la Medlin, despre care înţelesese că era un spital pentru oameni nebuni. În timpul mesei de prânz, Cheska încercase să vorbească cu câţiva dintre ceilalţi pacienţi, dar fie că nu îi răspundeau, fie spuneau continuu acelaşi lucru.

David îi promisese că, după ce se va naşte copilul, va veni şi o va lua acasă. Asta o mai linişti pe Cheska care se gândi că nu mai avea de stat prea mult timp. îi scrisese multe scrisori lui Bobby şi i le dăduse lui David să le pună la poştă. Bobby nu răspunsese niciodată, dar ea ştia că era ocupat şi încerca să fie înţelegătoare. După ce se vor fi căsătorit, va trebui să se obişnuiască cu plecările lui.

Uneori, în mijlocul nopţii, Cheska avea iar groaznicele coşmaruri de altădată. Se trezea plângând, asistentele veneau imediat la ea, o linişteau şi îi dădeau o cană cu lapte cu cacao şi un somnifer.

Amintiri înspăimântătoare dar răzleţe ale unui lucru pe care îl făcuse îi reveneau uneori în minte. Dar le alunga imediat. Erau probabil fragmente din acelaşi coşmar.

în ultima lună de sarcină, Cheska fu obligată să rămână în pat. Din cauza tensiunii crescute, doctorul Cox îi spuse să nu facă altceva decât să se odihnească. Seara, cel mai adesea se uita la televizorul pe care i-l adusese unchiul David. într-o duminică seara, lungită în pat, se

Capitolul 34

uita la ştiri.

- Acum facem legătura cu Minnie Rogers care se află în Leicester Square, de unde ne transmite despre sosirea starurilor la premiera filmului *Va rog, domnule*,

eu vă iubesc.

Cheska sări din pat şi dădu sonorul mai tare.

- Bună seara, tuturor, se auzi vocea reporterului care zâmbi către cameră.

în jur, Cheska văzu o mulţime de oameni în spatele unor bariere, aşa cum se întâmpla mereu la premierele sale.

- îl aşteptăm să sosească pe Bobby Cross, vedeta filmului. Cheska Hammond, cea care o interpretează pe Ava, nu poate fi prezentă în această seară, din cauza gripei. O! Reporterul se întoarse entuziasmat: Iată-l că vine.

O limuzină neagră se opri în faţa cinematografului. Bobby îşi făcu apariţia, zâmbind şi făcând cu mâna admiratorilor care ţipau şi se împingeau spre el. Cheska avea ochii plini de lacrimi. Duse mâna pe ecranul televizorului şi mângâie faţa lui Bobby.

îl văzu cum intră puţin în maşină şi ajută să iasă o blondă frumoasă şi suplă, îmbrăcată într-o rochie scurtă, strălucitoare. Bobby îşi trecu braţul peste umărul ei şi o sărută pe obraz. Se îndreptară amândoi spre intrarea în cinematograf, întorcându-se către aparatele de fotografiat.

- Fanii lui Bobby se dezlănţuie. A atins culmea popularităţii şi în prezent apare la Palladium într-un spectacol pentru care toate biletele au fost vândute, spuse reporterul foarte repede. Iar în seara asta, vine însoţit de Kelly Bright, cel mai cunoscut fotomodel din Anglia. Bobby şi Kelly intră acum, alături de ceilalţi actori. Filmul va apărea mâine pe marile ecrane şi vă asigur că nu trebuie să-l rataţi. înapoi în studio, Mike.

Cheska scoase un geamăt stins şi sălbatic. Se zgârie de mai multe ori pe faţă şi începu să-şi legene capul dintr-o parte în alta.

- Nu... nu... nu! E al meu... e al meu... e al meu!, ţipă tot mai tare şi se ridică.

O asistentă auzi loviturile şi dădu buzna în camera ei.

- Ce se întâmplă?

Cheska lovea televizorul cu pumnii.

- Opreşte-te, Cheska!

Fata însă nu era deloc atentă la ea. Lovea cu putere din ce în ce mai mare. Asistenta încercă să o oprească.

- Potoleşte-te, Cheska! Lasă-mă să te aşez în pat. Te rog, gândeşte-te la copil.

Cheska căzu grămadă pe jos. Asistenta îngenunche, îi verifică pulsul şi observă balta de lichid de sub ea. Se ridică şi apăsă butonul de urgenţă.

„Te rog, Doamne. Te rog, Doamne“, murmura David cu răsuflarea tăiată, intrând în parcarea spitalului. Alergând spre secţia de maternitate, îl întâlni pe medicul John Cox.

- Cum e... ? Cum e Cheska? rosti cu sufletul la gură.
- E bine. Imediat ce s-a declanşat naşterea, am adus-o repede aici, iar acum o oră a născut o fetiţă de aproape două kilograme şi jumătate. Amândouă sunt bine.
- Slavă Domnului!

Vocea lui David cedă după o cursă de patru ore la volan.

- Cheska primeşte îngrijirile necesare. Mama dumneavoastră este cu ea. Doriţi s-o vedeţi pe micuţă?
- Foarte mult.

David îl urmă pe doctorul Cox către salonul de nou-născuţi. Când intrară, o asistentă se ridică şi le zâmbi.

- Am venit să o vedem pe micuţa Hammond, îi spuse doctorul.
- E Marchmont, de fapt, doctore, îl corectă David, simţind cum i se pune un nod în gât.

Oricare ar fi fost împrejurările şi complexitatea legăturilor familiei sale cu acest copil, o nouă viaţă care purta numele lui tocmai venise pe lume.

- Aveţi dreptate.

Asistenta se îndreptă spre *un* pătuţ, ridică un ghemotoc mic şi i-l dădu

cu grijă lui David. El se uită la micuţa cu faţa crispată. Apoi văzu cum deschide ochii şi se uită fix la el.

- Pare foarte vioaie, spuse.
- Da, e foarte puternică, adăugă asistenta.

David sărută fetiţa pe obraji, cu ochii în lacrimi.

- Sper. Pentru binele ei, sper, murmură el.

Capitolul 34

Şase săptămâni mai târziu, când David veni în vizita pe care o facea de două ori pe lună, doctorul Cox îl chemă în biroul lui.

- Cred că Cheska poate merge acasă.

- Asta e o veste grozavă, răspunse David bucuros.

- Se pare că naşterea i-a limpezit gândirea. Cheska a făcut progrese mari şi pare lucidă, calmă şi relaxată. Pare să aibă o relaţie bună cu fetiţa, iar medicul din spital care a consultat-o ieri, la şase săptămâni de la naştere, a spus că starea ei de sănătate este bună. Evident că ar fi mult mai bine pentru amândouă să trăiască într-un cadru mai prietenos decât o clinică de psihiatrie. Cu atât mai mult cu cât Cheska îşi începe misiunea de mamă.

- Cu siguranţă. Credeţi că este destul de puternică să se adapteze ?

- Ce pot să spun este că starea ei e mult mai bună. Refuză încă să vorbească despre mama ei. E posibil să o ţinem aici pentru tot restul vieţii şi să nu aflăm ce s- a întâmplat în seara aceea. Vestea bună e că nu a mai vorbit despre Bobby Cross de când a născut. Ceea ce e un semn de sănătate. Desigur, va avea nevoie de mult sprijin, dar cred că, trebuind să se ocupe de creşterea copilului, va avea un alt scop în viaţă şi altceva de care să se preocupe decât propria persoană.

- Bine, sper să aveţi dreptate.

- Doar timpul va spune asta. Luaţi-o acasă şi vedeţi cum se comportă. Dacă aveţi nevoie de noi, ştiţi unde ne găsiţi. Doctorul Cox se ridică. Să mergem să îi dăm vestea cea bună.

Cheska se afla în camera ei, hrănindu-şi fetiţa cu biberonul. Zâmbi

Capitolul 35

când David intră urmat de doctor.

- Bună, Cheska. Cum sunteţi? Amândouă arătaţi foarte bine, spuse David, privind în jos către ele.

- Suntem bine. O, nu trebuie să îi mai spunem „micuţa“. Cred că veţi fi încântaţi să aflaţi că, în cele din urmă, am hotărât ce nume să-i dau. îi voi spune Ava, după personajul pe care l-am interpretat în *Vă rog, domnule*, *eu vă iubesc.* Cred că i se potriveşte, nu?

- E un nume adorabil, încuviinţă David. Am o veste bună pentru tine. Domnul doctor a spus că te pot lua acasă împreună cu Ava.

- O, minunat! Abia aştept să îi arăt Marchmont.

- O să trimit o asistentă să te ajute să îţi faci bagajul. Ne vedem în biroul meu peste o oră pentru a semna hârtiile necesare.

În Marchmont, LJ se afla în camera copiilor pe care, împreună cu Mary, o aranja pentru primirea Avei. David o sunase să îi spună că sosesc acasă.

- Aici totul e gata. Nu va fi minunat să avem iar un copil aici ? o întrebă pe Mary, care schimba aşternutul pătuţului.

- Da, doamnă Marchmont. Va fi.

Douăzeci de minute mai târziu, când soarele începuse deja să apună, LJ văzu maşina lui David apropiindu-se.

- Au sosit, bătu din palme fericită. Mă duc jos să-i primesc.

O luă la fugă pe scări şi se grăbi să iasă.

- Bine aţi venit, dragilor! Mă bucur atât de mult că aţi ajuns, le spuse ea cu căldură, ajutând-o pe Cheska să iasă cu fetiţa din maşină.

- Şi eu sunt fericită să mă întorc, mătuşă LJ. Poftim. Vrei să o iei în braţe ?

Cheska i-o dădu pe fetiţă lui LJ care începu imediat să-i vorbească şi se duse cu
ea înăuntru.

- Sunt sigură că are ochii tăi, Cheska. Ai hotărât ce nume îi pui? o întrebă, intrând în salon.

-Ava.

- Ce frumos! Ca pe actriţa mea preferată. Doamna Gardner a jucat excepţional în *îngerul purta roşu.*

LJ se aşeză pe *un* scaun şi începu să legene fetiţa. Faţa Avei se

schimonosi şi scoase *un* ţipăt.

- îi este foame, spuse Cheska.

- Mary a pregătit nişte biberoane mai devreme şi le-a pus în frigider. Să mergem sus, în dormitorul ei ? O voi ruga pe Mary să încălzească un biberon şi să-l aducă sus.

LJ o privea pe Cheska hrănindu-şi copilul. Era impresionată de siguranţa cu care se îngrijea de copilul ei, deşi nici ea nu era decât un copil. După ce o bătu pe micuţă pe spate, Cheska se ridică şi o puse în pătuţ.

- Gata. Probabil va dormi până la miezul nopţii. De obicei cam aşa face.

- Du-te şi tu să te culci, îi propuse LJ. Voi rămâne eu cu ea şi îi voi da să mănânce. Trebuie să fii foarte obosită, draga mea.

- Sunt puţin obosită. E drăguţ din partea ta că te-ai oferit să mă ajuţi.

- De acum încolo, nu o să mai scapi de mine. Ador bebeluşii, chicoti LJ.

- Ştii, când eram mică, camera asta mă înspăimânta, spuse Cheska privind în jur.

- De ce, Cheska?

- Nu ştiu. Noapte bună, LJ! Mulţumesc.

Cheska o sărută uşor pe obraz şi plecă.

A doua zi dimineaţă, Cheska le lăsă pe LJ şi Mary să se ocupe de Ava şi se duse să se plimbe. Inima i se umplu de bucurie la vederea frumuseţii locului. în spatele casei se ridicau dealurile care străluceau în lumina soarelui, iar terasele erau pline de urne cu muşcate roşii. Pădurea din jur părea o aglomerare verde care se rostogolea la vale, de-o parte şi de alta. Cheska se întoarse exact la ora prânzului şi se aşeză pe terasă lângă LJ şi David.

- Ce bine e să mâncăm ce ne găteşte Mary! Mâncarea de la Medlin era groaznică, îi spuse ea lui David.

- Cred că eşti foarte slabă, fu de părere Mary, aducând un platou

mare cu friptură de miel şi cartofi. Ai nevoie de mult aer curat pentru a te îmbujora puţin, îmi amintesc că asta i-am spus şi mamei tale când a venit prima dată aici.

LJ se uită alarmată către Mary, dar Cheska ignoră pur şi simplu afirmaţia.

- Cred că va trebui să mă duc la Londra cât de curând. Toate lucrurile mele sunt acolo şi am nevoie de unele dintre ele.

David se uită precaut către mama sa.

- Aşa te vreau, spuse LJ, nebăgându-l în seamă pe fiul ei. Ai vrea să am eu grijă de micuţă pentru câteva zile ?

- Dacă nu te-ar deranja. Am hotărât să rămân aici cu Ava, dacă ne primiţi. îi voi spune lui Leon că voi renunţa la film până îmi cresc copilul.

- Foarte bine! LJ se uită triumfătoare către David. Desigur că voi avea grijă de ea, draga mea, îmi va face cea mai mare plăcere.

- Şi eu trebuie să mă întorc la Londra, Cheska. Poţi veni luni cu mine, dacă vrei, spuse David, neştiind de ce nu agrea deloc ideea.

- Mulţumesc. E perfect.

în după-amiaza aceea, David îl sună pe doctorul Cox şi îi spuse despre călătoria la Londra.

- Se pare că priveşte realitatea în faţă. E o veste excelentă, domnule Marchmont.

- Deci să o las să plece ?

- Nu văd de ce nu. Spuneţi că veţi merge cu ea.

- Da, dar ce să îi spun despre mama ei ?

- E vreo schimbare ?

- Nu, spuse David.

- Atunci să o lăsăm pe Cheska să aducă subiectul dacă vrea.

- Dar va observa că mama ei nu e în apartament. Să îi spun adevărul?

- Dacă întreabă unde e, da. Totuşi să nu o lăsaţi singură peste noapte.

- Sigur că nu. Voi sta cu ea.
- Sunaţi-mă, dacă aveţi nevoie de ajutorul meu. Dar nu o mai controlaţi. E important să facă paşii pe care vrea să îi facă.
- Bine. Vă ţin la curent.

în noaptea de dinaintea plecării spre Londra, Cheska se duse în camera fetiţei sale. Atmosfera de acolo încă o neliniştea, dar nu mai era nici o fantomă în jur, doar un copilaş dormind liniştit în pătuţul său.

Cheska se aplecă şi o mângâie pe Ava pe obraz.

- îmi pare rău că trebuie să te părăsesc, micuţo, dar LJ va avea grijă de tine şi într-o zi voi veni să te iau. îţi promit. La revedere, Ava!

Cheska îşi sărută fetiţa pe frunte şi ieşi uşor din cameră.

Cheska şi David vorbiră mult în drum spre Londra.

- Mă bucur atât de mult să văd că ţi-ai revenit, dar să nu te oboseşti prea mult în Londra, draga mea.
- Ştiu. Aş vrea să spun adio trecutului şi, împreună cu Ava, să încep o viaţă nouă la Marchmont.
- Eşti foarte curajoasă, Cheska. Faptul că ai devenit mamă te-a maturizat.
- Am fost nevoită, de dragul Avei. Unchiule David, aş vrea să... te întreb ceva, spuse Cheska încet.

David se pregăti sufleteşte.

- Dă-i drumu.
- Owen a fost tatăl meu adevărat?

David fu foarte surprins de întrebare. Nu era ceea ce se aştepta ca Cheska să-l întrebe, dar fata avusese parte de multe minciuni în ultimele luni şi părea suficient de puternică să suporte adevărul.

-Nu.

- Tu eşti ?

David râse.

- Nu, din nefericire.
- Atunci cine a fost tatăl meu?
- Un ofiţer american. Mama ta şi el s-au iubit imediat după sfârşitul

războiului. Apoi el a plecat în America şi nu a mai apărut şi n-a dat nici o veste. Te rog să nu te întristezi, Cheska. Chiar dacă nu există nici o legătură de sânge între tine şi Marchmont, atât eu, cât şi LJ te considerăm şi pe tine, şi pe Ava membri ai familiei.

- Mulţumesc că mi-ai spus, unchiule, spuse încet. Aveam nevoie să ştiu.

Ajunseră pe la ora cinci după-amiaza la apartamentul Cheskăi din Mayfair.

- Eşti sigură că nu vrei să venim mâine aici ? Am putea să mergem la mine în Hampstead şi să ne culcăm foarte devreme, spuse David în timp ce se apropiau de intrare.

- Nu, spuse Cheska, descuind deja uşa.

- Am lăsat totul cum era, spuse David, intrând în urma ei. Menajera vine la curăţenie ca de obicei, adăugă el, aprinzând lumina.

încercă să surprindă starea de spirit a fetei, văzând-o cum se preumblă prin salon.

- Ai dori să bei ceva, unchiule ? Mami avea mereu whisky pentru când veneai pe la noi.

- Da, mulţumesc.

După atâtea luni, Cheska menţiona pentru prima dată despre mama ei. Fata se duse la bar, scoase un pahar şi turnă nişte whisky.

- Poftim. îi oferi paharul şi amândoi se aşezară pe canapea. Aş vrea să rămân aici în noaptea asta. Vei sta cu mine ?

- Sigur că da. Putem ieşi să mâncăm undeva? îmi este foarte foame.

- Nu prea îmi e foame, să fiu sinceră.

- Atunci mă duc până la magazinul de la colţ să iau nişte pâine, brânză şi şuncă şi facem un picnic amândoi.

- Ar fi minunat!

După ce David ieşi, Cheska se ridică şi se duse în dormitorul mamei sale. Ridică de pe noptieră o fotografie de-a ei, mare şi înrămată. Apoi

se duse spre dulapul de haine şi îl deschise. O lovi mirosul de parfum al Gretei. îşi îngropă faţa în blana moale a unui palton şi începu să plângă.

Ceea ce îi spusese David în maşină îi confirmase cea mai de temut frică. Cearta de la Savoy dintre ea şi mama ei nu fusese un vis, iar dacă mama ei nu o minţise în ceea ce îi spusese despre tatăl ei, atunci cel mai probabil nu o minţise nici în legătură cu Bobby. După ceartă, se dusese în stradă după Greta şi...

- O, Doamne! gemu Cheska. îmi pare foarte rău, mami, foarte rău.

Se întinse pe patul mamei sale. O cuprinse frica. Respiraţia îi deveni scurtă şi sacadată. îşi strânse pumnii în pernă, simţind o furie necontrolată. Era numai vina lui Bobby. Avea să plătească pentru asta. Se auzi soneria şi Cheska se ridică în grabă, ducându-se să deschidă.

David pregăti sendvişurile în bucătărie. Cheska stătea pe scaun şi îl privea. Se aşezară apoi la masă, unul în faţa celuilalt.

- Trebuie să te simţi ciudat să fii iar aici, îndrăzni David să spună, muşcând din sendvişul său.

- Da, încuviinţă Cheska. Mami a murit, nu-i aşa? Putem vorbi despre asta.

David aproape că se înecă. Reuşi să înghită, luă o gură din vinul prost pe care îl
cumpărase de la magazinul din colţ şi se uită la ea.

- Nu, Cheska.

- Mami trăieşte? O, Doamne! Se uită în jur parcă aşteptând ca Greta să apară pe uşa de la bucătărie. Dar unde e ?

- în spital.

- E bolnavă?

- Da. E în comă de câteva luni. Ştii ce înseamnă comă?

- Cred că da. într-unul dintre filmele mele, fratele meu cade din pom, se loveşte la cap şi intră în comă pentru foarte mult timp. Regizorul ne-a explicat că era un fel de Frumoasa adormită care a

rămas aşa o sută de ani.

- E o comparaţie foarte bună, fu de acord David. Mama ta doarme şi nimeni nu ştie când se va trezi.
- Unde e?
- în Spitalul Addenbrooke în Cambridge. Ai vrea să mergem să o vezi? E doar la o oră şi jumătate de condus.
- Nu ştiu, spuse Cheska, părând încurcată.
- Gândeşte-te la asta. Sunt sigur că doctorii ei ar fi foarte fericiţi. Poate se va trezi la auzul vocii tale.

Cheska căscă dintr-odată.

- Sunt foarte obosită, unchiule. Cred că mă duc să mă culc.

Se ridică şi îl sărută pe creştet.

- Noapte bună!
- Noapte bună, Cheska!

David îşi termină paharul de vin, apoi se ridică şi strânse masa. Mâine îl va suna pe doctorul Cox şi îi va spune ce se întâmplase. Fără îndoială că era *un* mare pas înainte, nu doar pentru Cheska, ci şi pentru iubita sa, Greta. în noaptea aceea, David se culcă pe canapeaua din salon, plin de speranţă.

A doua zi dimineaţă, la ora 10, David se duse în camera fetei şi o trezi uşor.

- Cum ai dormit ?
- Foarte bine. Cred că am fost foarte obosită din cauza drumului.
- Şi pentru că abia cu şase săptămâni în urmă ai născut. Ţi-am adus ceai şi pâine prăjită. Insist să mănânci tot. Aseară nu te-ai atins de sendvişuri.

Puse tava pe genunchii ei şi se aşeză pe pat.

- După prânz va trebui să mă duc la studiourile Shepperton să vorbesc despre programul pentru următorul Crăciun. Nu ai vrea să vii cu mine ?
- Nu, mulţumesc. Am multe de făcut cât sunt aici.

David se încruntă.

- Nu aş vrea să te las singură.
- Nu face un caz din asta, unchiule. Mă descurc. Nu uita că sunt majoră deja şi mai am şi tm copil.
- Ai dreptate, încuviinţă el forţat. Mă întorc însă destul de târziu. Luăm cina împreună la restaurantul italian din apropiere ? Am putea stabili ceva dacă ai dori să o vizitezi pe mama ta până vineri, când ne întoarcem la Marchmont. Doctorul Cox spune că ar fi o idee foarte bună.
- Bine, spuse Cheska şi îl îmbrăţişă pe neaşteptate. Şi mulţumesc pentru tot.

în aceeaşi după-amiază, după ce îl văzu pe David că se îndepărta, Cheska ieşi din apartament. Se duse la bancă, după care luă taxiul spre biroul lui Leon.
- Draga mea, ce surpriză! Cum te simţi?
- Foarte bine.
- Fetiţa cum e ?
- Minunată.
- Bine. Arăţi excelent. Se pare că te prinde bine rolul de mamă.
- Ava e la Marchmont acum. Am venit cu unchiul David la Londra. Stăm împreună.
- Am primit nenumărate telefoane de la diferiţi producători de aici şi de peste ocean. Vă rog, domnule, eu vă iubesc a făcut senzaţie. Toată lumea vrea să lucreze cu tine. Poate după ce mai creşte copilul, revii la muncă.
- De fapt, despre asta voiam să vorbim. Hollywoodul e încă interesat?
- Da. Cei de la Carousel Pictures vor să dai o probă.
- După toate câte s-au întâmplat, îmi doresc să o iau de la capăt, Leon. Deci, dacă sunt încă interesaţi de mine, aş vrea să merg să dau o probă.
- Chiar sunt, spuse Leon. Spune-mi că accepţi şi aranjez. E nevoie

doar de un telefon.

- Ce spui dacă aş zbura chiar mâine ?

- Cum? Leon păru peste măsură de surprins. Credeam că vrei să stai cu copilul cel puţin câteva luni.

- Nu văd de ce nu aş zbura mâine să dau proba şi apoi să mă întorc. Dacă le place de mine, mă pot muta acolo cu Ava.

- Am înţeles. David ce părere are ? întrebă Leon precaut, amintindu-şi ultima discuţie cu unchiul ei.

- Cred că e fericit să vadă că sunt mai bine, iar mătuşa LJ e foarte bucuroasă să aibă grijă de Ava pentru câteva zile.

- Bine. Dacă într-adevăr asta vrei, lasă-mă să dau un telefon. Hollywood se trezeşte peste o oră. Să vedem ce putem aranja.

- Sigur, spuse Cheska şi se ridică. Aminteşte-ţi ce îmi spuneai mereu, Leon: „Când străluceşti, străluceşti“. Nu vreau să ratez şansa asta.

- Ai dreptate, Cheska. Lasă pe mine! Revin cu un telefon disearăpe la ora 6.

Telefonul sună la 6.20. Cheska ridică receptorul imediat.

- Leon la telefon. Am aranjat. Vei zbura mâine la cinci şi jumătate seara din Heathrow. Voi vorbi cu Barbara să te aştepte la aeroport cu biletul de avion şi cu viza. Vei zbura la clasa întâi, bineînţeles. Cineva de la studiourile Carousel te va aştepta la aterizare şi te va conduce la hotel. Ţi-am rezervat *un* apartament la hotelul Beverly Wilshire. Totul e plătit. Că tot veni vorba, ai nevoie de bani ?

- Nu, spuse Cheska. Am fost la bancă de dimineaţă şi am scos nişte bani. Am destui.

- OK, sper ca totul să meargă bine. încă un lucru. Nu le-am spus că ai un copil. Sunt de modă veche şi nu aş vrea să te refuze înainte de a da proba. Mai întâi să închei contractul şi mai vedem.

- Am înţeles, Leon.

- Eşti sigură că eşti în stare de asta? Ar fi foarte simplu să amâni până te mai pui pe picioare.

- Sunt foarte bine, Leon, te asigur. Trebuie să profit de succesul cu Vă rog, domnule, eu vă iubesc, înainte să fiu dată uitării.

- Asta e foarte adevărat, Cheska. Aş vrea să îţi mai spun că îmi pare foarte rău pentru mama ta. Şi despre Bobby, adăugă.

- De ce să îţi pară rău pentru el?

- Pentru că am ştiut că e căsătorit şi că are o reputaţie proastă, dar nu ţi-am spus nimic. Te-am dezamăgit, Cheska, şi îmi pare foarte rău.

- Cred că lui îi va părea rău până la urmă. La revedere, Leon! Te sun din State.

David sosi o oră mai târziu şi amândoi se duseră să ia cina la restaurantul italian.

- Ai avut o zi bună? o întrebă după ce comandară.

- Da. Am aranjat ce îmi propusesem, răspunse Cheska cu precauţie. Am înţeles că m-am bazat pe mama toată viaţa mea, iar acum, că nu mai e aici, va trebui să învăţ să stau pe picioarele mele.

- Da, din păcate. Cel puţin pentru moment, oftă David.

- Am fost şi la bancă pentru că nu ştiam absolut deloc câţi bani am. De fapt, unchiule, sunt foarte bogată, râse ea scurt.

- Mama ta a avut mereu grijă să-ţi investească bine banii. Sunt sigur că suma a crescut de-a lungul anilor. Cel puţin nu te confrunţi cu probleme materiale.

- Nu. Aş dori ca mâine să mă întorc la Marchmont. Am făcut tot ce am putut aici.

- Desigur, dar dacă aştepţi până vineri, te duc eu cu maşina. Ar fi mult mai bine decât să mergi cu trenul.

- Mulţumesc, dar aş prefera să ajung mai repede. Mi-e dor de Ava. Voi pune într-un geamantan toate lucrurile pe care aş dori să le iau şi poate l-ai putea aduce tu când vii.

- Sigur că da. înţeleg perfect faptul că îţi doreşti să te întorci la Ava. Dacă iei trenul de la ora două, o să-i spun mamei să te aştepte la Gara Abergavenny, la şase şi jumătate. Mâine voi avea întâlniri toată ziua şi mi-e teamă că nu te pot duce la Paddington.

- Mă descurc, unchiule, iau un taxi.
- Trebuie să spun că speram să vrei să o vezi pe mama ta. Voi merge la ea joi. Eşti sigură că nu vrei să vii şi tu?
- Promit că data viitoare când vom fi în Londra, voi merge la ea. Nu pot să o văd încă. Mă înţelegi ?
- Desigur, draga mea. Aş vrea să-ţi spun că sunt impresionat de felul în care te descurci. Ai trecut printr-o perioadă foarte dificilă şi sunt foarte mândru să văd cât de repede te refaci.
- Mulţumesc.
- Să nu uiţi că eu şi mama ta vom fi mereu alături de tine.

Cheska se uită la David.

- Orice ar fi ?

-Da.

Capitolul 35

Cheska ştia că avea foarte puţin timp la dispoziţie. A doua zi dimineaţă, la ora nouă, imediat după ce David plecă de acasă, trase fermoarul la bagajul său de umăr şi chemă un taxi să o ducă spre Spitalul Addenbrooke. La început, şoferul nu fu de acord cu o distanţă atât de lungă, dar, după ce Cheska îi oferi o sumă foarte mare, o porni imediat spre Cambridge.

Ajunşi acolo, Cheska îi spuse şoferului să o aştepte, după care intră în spital. îşi spuse numele la recepţie şi fu îndrumată către salonul 7. Sună la uşa salonului şi o asistentă îi deschise.

- Sunt Cheska Hammond, fiica Gretei Simpson, îi spuse. O pot vedea pe mama mea?

- Cheska Hammond! spuse asistenta jamaicană care o privi şocată. Am văzut *Vă rog, domnule, eu vă iubesc* acum câteva săptămâni. Se apropie de Cheska să o vadă mai bine. O, Doamne, sunteţi chiar dumneavoastră!

- V-am întrebat dacă o pot vedea pe mama mea.

- Da, da. Scuzaţi-mă, intraţi, intraţi. Asistenta era complet confuză. Nu mi-am putut imagina că sunteţi fiica Gretei. V-am iubit în filmul acela, domnişoară Hammond, mai adăugă în şoaptă pe măsură ce intrau în salon.

- Mulţumesc.

Singurul sunet care se auzea în salon era cel făcut de aparatele şi monitoarele aflate la marginea fiecărui pat.

- Bine aţi venit la cel mai liniştit salon din spital! Din păcate, nu prea pot vorbi cu pacienţii mei. Aici e mama dumneavoastră, spuse asistenta oprindu-se la marginea unui pat. Sunteţi bine, nu-i aşa? o întrebă pe Greta, aplecându-se spre ea. Am avut ceva probleme cu nişte răni destul de urâte de la statul în pat, dar le-am rezolvat. Vă las acum. Vorbiţi cu ea cât mai mult şi ţineţi-o de mână. Pacienţii reacţionează la voce şi la contact fizic. Am toate motivele să cred că mama dumneavoastră este doar încăpăţânată. Nu vrea să se trezească. Undele sale cerebrale funcţionează bine. Sunt aici, dacă aveţi nevoie de mine.

- Mulţumesc.

Cheska se aşează pe scaunul de lângă pat şi se uită fix la mama sa. Greta era albă ca varul. Pielea subţire a braţelor ei era traversată de leucoplastul care fixa acele şi tuburile care o legau de picăturile ce o ţineau în viaţă. De tâmplă şi de piept era lipit câte un dispozitiv micuţ, din care ieşeau multe fire.

Cheska o luă pe mama sa de mână şi fu surprinsă să vadă că era mai caldă decât a ei. Era cu siguranţă vie, chiar dacă părea moartă.

- Mami, sunt eu, Cheska. îşi mușcă buzele, nemaiştiind ce să spună. Cum te simţi ?

Studie faţa Gretei să vadă dacă reacţionează în vreun fel. Nu văzu însă nici *un* semn.

- Mami, continuă Cheska în şoaptă, aş vrea să-ţi spun că îmi pare foarte rău pentru cearta pe care am avut-o şi... pentru tot. Nu am vrut niciodată să îţi fac vreun rău. Te iubesc, adăugă Cheska, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

- Stai liniştită, mami. O să am grijă ca Bobby să plătească pentru ceea ce ne-a făcut. O voi face pentru amândouă. Trebuie să plec acum, dar vreau să ştii că te iubesc foarte, foarte mult. îţi mulţumesc pentru tot. îţi promit că vei fi mândră de mine. La revedere, mami. Pe curând!

Cheska îşi sărută mama pe frunte, apoi se ridică şi se duse spre ieşire. Asistenta se grăbi să o prindă din urmă.

- Domnişoară Hammond, îmi puteţi da *un* autograf pentru fiul meu? Vă admiră foarte mult şi...

Cheska ieşise deja şi se îndepărtase. în mare grabă se urcă în taxiul care o aştepta. Când ajunseră la Londra, îi spuse şoferului să o lase la Palladium. Intră într-un magazin chiar pe Regent Street şi cumpără o sticluţă cu ce avea nevoie. Puţin mai jos, pe aceeaşi stradă, intră într-o florărie şi luă *un* buchet imens de trandafiri roşii. Simţind cu mâna sticluţa din buzunar, o luă înapoi spre Palladium.

îşi aminti că, într-o seară, când filmau pentru Vă rog, domnule, eu vă iubesc, Melody o dusese la un studio foarte apropiat unde se turna un thriller. De aici îi
venise idea. Nu avea nevoie de mult timp.

După ce ocoli clădirea, băgă capul pe uşă. Un bărbat în vârstă stătea de pază la intrare, fumând o ţigară.

- Pardon, iubire. îmi ţii şi mie uşa?

Cheska se întoarse şi văzu un bărbat care ducea o cutie de mari dimensiuni. îl lăsă să intre şi se uită la cutia pe care bărbatul o lăsă lângă portar. Când amândoi bărbaţii se aplecară să-

i verifice conţinutul, Cheska se strecură pe lângă ei şi o luă rapid pe coridor. Ştia exact unde trebuia să meargă. îl vizitase pe unchiul David în cabina unu de multe ori. Deschise uşa, aprinse lumina şi trase aer în piept. în cameră se simţea mirosul lui, acelaşi aftershave de mosc pe care îl folosea mereu.

Cheska se duse direct la masa de machiaj şi puse pe ea buchetul de trandafiri. Pe masă se afla şi un flacon cu Crowes Cremine, folosit pentru demachierea de după spectacol. îl deschise. Mai avea doar un sfert. Scoase sticluţa din buzunar, desfăcu capacul şi turnă o parte din conţinut. Găsi o pilă de unghii şi amestecă. Textura demachiantului deveni ca o brânză de vaci, dar Cheska fu sigură că Bobby nu va observa. Stingând luminile, o luă înapoi pe coridor. Cei doi bărbaţi erau încă aplecaţi asupra cutiei, scoţând ce era în ea. Cheska trecu neobservată pe lângă ei şi ieşi în stradă.

Bobby Cross intră şi simţi mirosul din cabină. Strâmbă din nas şi se gândi să nu uite să le spună celor de la curăţenie să nu mai folosească atâta clor pe viitor. Apoi, dând cu ochii de buchetul de trandafiri, se lumină la faţă. Citi cârdul care se afla lângă flori. De obicei, portarul înlătura cârdurile care însoţeau florile, dar se pare că de data asta îi scăpase din atenţie. Citi cele scrise: „Nu ai înţeles niciodată nebunia dragostei, aşa că nu vei mai cânta despre asta".

Bobby se cutremură. Mai primise mesaje din acestea de la admiratori nebuni şi de fiecare dată îl şocaseră. Rupse cârdul în bucăţi şi le aruncă la coş împreună cu trandafirii şi începu să se demachieze. Plin de adrenalină, cum era mereu după spectacol, Bobby se aşeză în faţa oglinzii din cabina sa, gândindu-se la seara care urma. Va lua cina cu Kelly, după care... se vor duce la hotelul lui, unde Kelly îl va ajuta să se relaxeze. Zâmbindu-şi în oglindă, înmuie o dischetă din bumbac în flaconul cu demachiant pentru a-şi îndepărta fondul de ten. Se frecă bine pe toată faţa, apoi îşi şterse pleoapele pentru a şterge tuşul şi rimelul. După câteva secunde simţi o senzaţie de arsură mai întâi în ochi, apoi pe toată faţa. Scoase un urlet de durere. După ce-şi surprinse reflexia grotescă în oglindă, se înfricoşă.

LJ privea cum ultimii călători ieşeau din Gara Abergavenny, după care văzu trenul pornind. Se uită iar pe peron, dar nu era nici urmă de Cheska. Poate că înţelesese greşit de la David când îi spusese că fata venea cu trenul de la şase şi jumătate. Oricum, nu avea rost să mai rămână în gară. Nu mai venea nici un tren în seara aceea. Când ajunse acasă, se duse direct la Ava. O găsi dormind liniştită. Coborî în bibliotecă şi îl sună pe David.

- Bună, *ma.* Cheska a ajuns cu bine ? întrebă David.

- Nu. Nu a fost în tren.
- Ciudat. Poate a hotărât să mai rămână o noapte la Londra. O sun pe telefonul de acasă.
- Bine. Sună-mă apoi să îmi spui dacă ai găsit-o.
- Aşa voi face.

Telefonul sună iar peste cinci minute.

- Deci ? întrebă LJ.
- Nu a răspuns. Poate a ieşit pe undeva.
- O, David, chiar că nu ar trebui să fie pe străzi la ora asta. Nu crezi că i s-ar fi putut întâmpla ceva, nu?
- Bineînţeles că nu, *ma.* Merg chiar acum la ea acasă. Am cheile.
- Anunţă-mă dacă afli ceva.
- Desigur.

David se trezi la auzul telefonului din salonul Gretei.

- Nici o veste, dragul meu?
- Bună, *ma.* David se trezi de-a binelea. Cât e ceasul? Cred că am adormit pe canapea aşteptând să se întoarcă Cheska.
- E opt şi jumătate dimineaţa.
- Asta înseamnă că Cheska a fost afară toată noaptea.
- Nu crezi că ar trebui să suni la poliţie ?
- Ce să le spun? E destul de mare să se ducă unde vrea.
- Da, dar a ieşit din spital abia acum câteva zile. Chiar dacă părea liniştită, sunt sigură că psihiatrul ei nu ar fi bucuros să audă că nimeni nu ştie de ea de douăzeci şi patru de ore. Ai vorbit cu Leon? Ştiu că te-ai certat cu el, dar e încă agentul ei. Poate ştie ceva.
- L-am sunat de câteva ori la birou şi aseară acasă, dar nu a răspuns nimeni, încerc iar acum. Să nu ne panicăm încă, mamă.
- încerc. Anunţă-mă, dacă afli ceva.

David puse receptorul jos, după care îl ridică iar şi formă numărul lui Leon. De data aceasta răspunse.

- Leon, sunt David. Te-am sunat azi-noapte.
- Nu am fost acasă. Am fost la spital. Ai auzit ce s-a întâmplat cu Bobby Cross? A...
- Lasă-l pe Bobby Cross, se enervă David. Ştii ceva de Cheska?

- A venit la mine acum câteva zile.
- Chiar aşa? se încruntă David. Dar ieri?
- Ieri, nu. Avionul ei abia de a aterizat în Los Angeles.
- Scuze? Los Angeles?

-Da.

David nu mai putu rosti nimic.

- O, Doamne, David! Nu-mi spune că nu ai ştiut nimic. Cheska mi-a spus că stai cu ea în Mayfair. Mi-a spus că ai fost de acord cu ideea ei şi că mama ta s-a oferit să stea cu copilul în lipsa ei.
- Cu ce idee am fost de acord?
- Cu proba de la Carousel Studios din Los Angeles.
- Leon, chiar crezi că aş fi putut fi de acord ca Cheska să zboare în America la câteva zile după ce a ieşit dintr-o clinică de psihiatrie ?
- David, jur că Cheska mi-a spus că ştii şi...

David trânti telefonul în furcă şi îl ridică iar să-şi sune mama.

Patru ore mai târziu, LJ îl întâmpina pe David la intrarea în Marchmont.

- Bietul de tine, arăţi extenuat. Intră. Mă duc să-i spun lui Mary să ne aducă nişte ceai.
- Aş prefera ceva tare, *ma.* Mulţumesc.

Amândoi intrară în camera de primire, iar David se aşeză, în timp ce LJ îi pregătea un whisky.

- Povesteşte-mi, dragul meu.

După ce David îi repetă tot ceea ce îi spusese Leon, LJ scutură neîncrezătoare din cap.

- De ce ? Vreau să spun, de ce ne-ar fi minţit Cheska?
- Poate a crezut că nu vom fi de acord.

-Am fi fost?

- Probabil că nu, zise David şi îşi trecu nervos mâna prin păr.
- Leon spune că ar trebui să se întoarcă în câteva zile.

- Ei bine, David, sper să mă înşel, dar presimt - şi nu m-am înşelat niciodată - că Cheska nu intenţionează să se mai întoarcă.

- Putem să aşteptăm şi să vedem? oftă adânc David. Nu are rost să presupunem şi sunt prea obosit să mai gândesc normal în seara asta.

- Bineînţeles. Măcar ştim unde se află.

- Mă duc să-mi fac baie şi mă voi culca devreme. Crezi că Mary îmi poate pregăti ceva de mâncare ?

- Sigur. Dar înainte să pleci... LJ îi întinse un ziar. Ai văzut cotidianul de azi? Scrie despre Bobby Cross. A avut un... accident ieri.

David se uită la fotografia lui Bobby de pe prima pagină şi citi articolul de dedesubt.

CÂNTĂREŢ DESFIGURAT ÎNTR-UNATAC DEMENT

Cântarețul Bobby Cross a ajuns la spital noaptea trecută cu grave arsuri faciale. A fost găsit în stare de inconştienţă în cabina sa, de către personalul teatrului şi transportat de urgenţă la Spitalul Guy. A fost operat imediat, medicii încercând să-i salveze ochiul stâng Un reprezentant al poliţiei a declarat că s-a găsit clor în flaconul de demachiantpe care starul îlfolosea. Atacul a fost de o «cruzimefără precedent», mai spune reprezentantul. Se presupune că a fostfăcut de un admirator dement. în cabină a mai fost găsit un buchet de flori şi un cârd cu un mesaj sinistru.

David se uită la mama lui. Ştia exact la ce se gândea.

- Nu, mamă. Poate că Cheska a avut ceva probleme, dar niciodată aşa ceva. E doar o coincidenţă.

- Crezi?

- Ştiu. Ava cum este ?

- Doarme liniştită. E un copilaş atât de drăgălaş.

- Să sperăm că în curând vom primi veşti de la mama ei şi că aceasta se întoarce la ea. Noapte bună, *ma.*

LJ nu mai spuse nimic. Pentru binele Avei, se rugă ca Cheska să rămână departe de copilul ei cât mai mult timp.

A doua zi, la răsăritul soarelui, David plecă din Marchmont. Avea câteva întâlniri la Londra şi se gândise să o viziteze şi pe Greta în drum. Dintr-un motiv sau altul, nu mai trecuse pe la ea de mai bine de o lună şi jumătate, chiar dacă sunase în fiecare zi pentru a întreba dacă era vreo ameliorare. Nu încă.

în drum spre Cambridge se gândi continuu la Cheska. La radio se vorbea numai despre groaznica desfigurare a lui Bobby Cross. Nu se afla în nici un pericol iminent, dar, din câte se părea, ochii şi faţa nu i se vor reface complet după accidentul produs.

Bobby nu avusese niciodată prea mult talent, dar charisma sa sexuală era de necontestat.

După cele întâmplate, oricât de trist ar fi fost, nu încăpea îndoială că succesul lui de cântăreţ şi actor luase sfârşit. David sperã cã soţia lui sã rãmânã alãturi de el. Bobby nu avusese vreodată mai multă nevoie de ea.

„După faptă şi răsplată“, îşi spuse David în timp ce parca în faţa spitalului. încă cu gândul la Bobby, îşi aminti că mama sa îl învăţase să trăiască corect şi cinstit. Văzuse mulţi colegi şi prieteni care o luaseră pe scurtătură spre a obţine ceea ce îşi doreau, dar acum, la patruzeci şi trei de ani, ştia că ceea ce învăţase de la mama lui era cel mai de preţ lucru. înţelesese nu de mult că tot ce faci se întoarce asupra ta într-o zi. Chiar şi Greta, care nu făcuse nici un rău nimănui, suferise atât de mult.

Coborî din maşină, o încuie şi se îndreptă spre intrarea în spital, întrebându-se dacă Cheska avea vreo legătură cu ceea ce i se întâmplase lui Bobby Cross. Mama lui credea că da. David începuse să se îndoiască că era vorba de imaginaţia mamei sale şi de o ciudată coincidenţă.

Urcând cu liftul spre salonul 7, îşi aminti ce fetiţă drăguţă avea Cheska. Revenind cu gândul la accidentul lui Bobby, hotărî că nu observase niciodată ceva în comportamentul Cheskăi care să indice că ar fi avut o minte atât de psihopată şi violentă încât să pună la cale o asemenea grozăvie. Fusese într-adevăr foarte afectată după cele întâmplate cu mama sa, dar asta era normal, nu?

Sună la uşa salonului. Jane, asistenta lui preferată, îi deschise.

- Bună ziua, domnule Marchmont. Nu v-am mai văzut în ultima vreme, îi spuse aceasta conducându-l în salon, cu părul fluturându-i pe sub boneta albă.

Ştia că îl plăcea. Când stătea aşezat lângă Greta, îi aducea adesea un ceai şi biscuiţi. Atitudinea ei prietenoasă îi uşura întru câtva conversaţia de unul singur pe care o purta.

- Am fost plecat. I se păru cea mai simplă explicaţie. Vreo schimbare ?

- Mi-e teamă că nu, deşi asistenta din tura de dimineaţă a observat o uşoară mişcare a mâinii stângi. Dar, precum ştiţi, poate fi doar *un* impuls nervos necontrolat.

- Mulţumesc, Jane, îi spuse şi se aşeză uitându-se la Greta care era neschimbată de când o văzuse ultima oară.

Jane dădu din cap şi se îndepărtă.

- Bună, draga mea, ce mai faci ? David îi luă mâna într-a lui. îmi pare rău, am fost plecat. Am fost ocupat, dar am multe noutăţi pentru tine.

Se uită la faţa calmă a Gretei, căutând o mişcare cât de mică, o tresărire a pleoapei măcar.

Dar nu observă nimic.

- Greta, ţi-am spus data trecută - un lucru aparent ridicol, dat fiind faptul că arăţi prea tânără pentru a avea o fiică, darămite o nepoată - că Cheska a născut cea mai adorabilă fetiţă. I-a dat numele Ava. Sunt sigur că, după ce se va simţi în stare, va veni să te viziteze. Fetiţa e atât de frumoasă! Seamănă cu mama ei şi doarme foarte bine pentru cele câteva săptămâni ale ei. Cheska şi-a luat foarte în serios rolul de mamă. Chiar şi mama mea a fost impresionată.

David continuă să turuie ca de obicei, mutându-şi privirea de la Greta la planta carnivoră de pe pervazul ferestrei, doar pentru a lua o pauză de la trăsăturile imobile ale femeii. în timp ce vorbea, mintea îi zbura către lucrurile pe care le avea de făcut.

- Zici că fetiţa a primit numele Ava? După actriţa Ava Gardner ?

- Nu, cred că după altcineva, răspunse David automat, cu ochii încă la plantă şi cu gândul la noi scene pentru spectacolul lui.

Se întreba ce figuri mondene să mai invite alături de el cu ocazia Crăciunului şi dacă ar putea-o convinge pe Julie Andrews.

Avu nevoie de câteva secunde să înţeleagă ceea ce tocmai se petrecuse. îşi luă ochii de la plantă, înfricoşat de gândul că şi-ar fi putut închipui că auzise vocea Gretei. Se forţă să se uite la ea.

- O, Doamne! şopti el, privind în frumoşii ei ochi albaştri, pentru prima dată după nouă luni. Greta, eşti... reuşi să spună şi izbucni în lacrimi, nemaiputând continua.

Capitolul 36. Marchmont Hall, Monmouthshire

Decembrie 1985

Când David termină de vorbit, soarele apusese de mult. Își scoase batista și se șterse la ochi. Se oprise de multe ori cu privirea asupra Gretei care ascultase cu atenție fiecare cuvânt. Din când în când o întrebase dacă voia să continue. Răspunsul era mereu da.

David făcuse tot posibilul să își amintească pe cât putea de exact ce se întâmplase. Atât cât știa el.

Dar, în ciuda rugăminților ei de a nu omite ceva, nu-i spusese absolut nimic despre bănuielile lui că Cheska fusese cea care îi provocase accidentul. Alt amănunt pe care nu i-l dezvăluise fusese cererea lui în căsătorie. Se gândise că ar fi fost prea mult pentru Greta să afle atâtea lucruri deodată.

Când termină, se uită iar la ea, întrebându-se la ce se gândea. Greta privea în gol. Povestea ar fi putut șoca pe oricine ar fi auzit-o. Dar, chiar așa, fusese viața ei.

- Eşti bine, Greta?

- Da. Sau atât cât pot să fiu de bine după cele auzite. Să fiu sinceră, îmi amintisem deja multe dintre acestea. Aveam nevoie să îmi limpezesc unele lucruri pentru a le înțelege. Ce i-a făcut lui Bobby, spuse cutremurându-se. L-ar fi putut omorî.

- Crezi că a fost ea?

- Aproape sigur. Furia pe care am văzut-o în ochii ei în bar la Savoy, înaintea accidentului meu... După ce i-am spus că Bobby e căsătorit, a fost atât de afectată... Iar eu nu am văzut... șopti Greta. Am refuzat să văd, David. Am făcut atâtea greșeli. Dumnezeu să mă ierte! Nu ar fi trebuit să o forțez niciodată așa cum am facut-o.

- Greta, nu te judeca așa aspru. Trebuie să beau ceva tare acum. Vrei și tu?

- Poate că da. Dar puțin.

- Pregătesc un gin slab. Mă întorc imediat.

David ieși din cameră și se îndreptă spre bucătărie. O găsi pe Tor la masă, citind *The Telegraph*. După ce timp de câteva ore repovestise amintiri atât de urâte, David simți că

intră într-o lume normală şi liniştită.

- Ce face Greta? întrebă Tor.

- Nu ştiu ce să spun, dar, după toate cele auzite, e destul de şocată. îmi pare rău că trebuie să petrec atât de mult timp cu ea, spuse şi o sărută pe Tor pe creştet. Promit să mă revanşez faţă de tine în Italia. Mai avem câteva zile.

Tor se uită în sus la el şi îi strânse mâna.

- Abia aştept şi să sperăm că, de acum încolo, Greta nu va mai avea atât de mult nevoie de ajutorul tău.

- Da, să sperăm. Să-ţi aduc ceva de băut? o întrebă David, mergând spre frigiderul ultra modern şi poziţionând un pahar dedesubtul aparatului de gheaţă.

- Nu, mulţumesc, răspunse Tor, revenind la cititul ziarului.

David se întoarse cu băuturile în salon şi puse paharul Gretei în faţa ei.

- Mulţumesc, spuse Greta ridicând paharul cu mâna tremurând.

- Pot să te ajut cu ceva, Greta? o întrebă David, simţind că trebuia să intervină.

- David, se pare că tot ce ai făcut în ultimii ani a fost doar pentru a mă ajuta pe mine. Şi pe Cheska, adăugă ea. Nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi vreodată. Te-ai ocupat de noi în tot timpul în care eu am fost în spital. Nu ştiu cum ai reuşit să faci asta. Mă simt atât de vinovată pentru atâtea lucruri. Cum te-aş putea răsplăti ?

- Ai facut-o deja. Ştii, întotdeauna am refuzat să îmi pierd speranţa, aşa că sunt foarte fericit să văd că am avut dreptate. în orice caz, chiar nu trebuie să îţi faci probleme în privinţa asta. Eşti parte din familia noastră, Greta, şi Cheska la fel. La nevoie, ne susţinem unii pe alţii, nu? Aşa e normal. Iar înainte să adaugi că nu avem legături de sânge, vreau să-ţi spun că e irelevant.

- LJ trebuie să mă fi văzut ca pe cauza tuturor relelor întâmplate la Marchmont. Deşi faptul că Owen m-a folosit în aceeaşi măsură în care eu l-am folosit pe el mă face să mă simt mai bine. în toţi acei ani, el a iubit-o numai pe LJ. Nu am ştiut asta. E tristul adevăr pentru fiecare dintre ei.

- Au fost amândoi la fel de încăpăţânaţi. Uneori aşa se întâmplă.

Greta se înfioră la amintirea bruscă a unui lucru. Fără să vrea, rămase cu gura căscată. Secvenţa din mintea ei era aşa de vie.

- Ce este?

- Nimic. Scuză-mă, David. Mă duc sus să mă întind puţin.

Greta se ridică dintr-odată şi ieşi din cameră. David încercă să intuiască ce îşi amintise oare Greta, dar îşi dădu seama că ar fi putut fi orice.

- E mult prea complicat, îşi spuse el şi, terminându-şi ginul, se duse lângă Tor în bucătărie.

Greta se aşează pe pat. Şi-ar fi dorit să se poată duce la David să-l întrebe dacă ceea ce îşi amintise fusese adevărat. îi spusese cândva că o iubeşte şi o ceruse în căsătorie? închise iar ochii şi se văzu cu David la o masă... Da! Da! Fusese în Monmouth, la restaurantul Griffin Arms unde David îi spusese că o iubeşte, iar ea, pentru un motiv acum de nedesluşit, îl refuzase. Greta căută disperată în păienjenişul amintirilor motivul pentru care îl refuzase.

„Răbdare, Greta, răbdare", îşi spunea, înţelegând deja că unele lucruri îi apăreau în minte, iar altele se lăsau aşteptate. Mai era ceva ce se întâmplase după aceea şi care ar fi putut explica mai clar lucrurile. închise iar ochii şi, ca şi când ar fi încercat să prindă un fluture ce zbura, încercă să se relaxeze şi să-şi lase mintea să lucreze. Se revăzu la Savoy... tacâmul de argint şi faţa de masă de un alb imaculat... stătea de vorbă cu David la ora prânzului, iar ea era foarte stresată de faptul că voia să îi spună ceva. Apoi David îi spusese ceva şi asta o dăduse peste cap. Ce îi spusese ? Veşti proaste, ceva ce o şocase. Cheska şi Bobby Cross...

Greta deschise ochii. Ştia acum că ceea ce voise să îi spună lui David era că îi părea foarte rău că îi refuzase cererea în căsătorie. Fusese pe punctul de a-i spune că îl iubea şi voise să-l întrebe dacă el mai simţea ceva pentru ea.

în aceeaşi seară urmau să se revadă cu Cheska. Dar fata ajunsese înaintea lui, exact cum îi spusese şi el. Se certase foarte tare cu Cheska. îşi aminti că nu îi mai spusese lui David ceea ce dorea din cauza amneziei în care intrase câteva minute mai târziu. Aşadar, David nu ştiuse niciodată în toţi aceşti ani ceea ce ea era pregătită să-i spună. Era oare prea târziu? Poate că nu, îşi spuse ea, amintindu-şi iar şi iar felul în care David îi declarase ce simţea pentru ea. Cu zâmbetul pe buze, Greta adormi în cele din urmă.

- Ai vrea să ieşim la aer curat, draga mea? o întrebă David pe Tor a doua zi după prânz.
- Bună idee! Greta doarme, nu-i aşa?

-Da.

Ieşiră amândoi la plimbare. Tor îl întrebă amabilă despre cele spusese de Greta. David răspundea monosilabic. Dorea să o protejeze pe Greta şi ceea ce era legat de ea, dar se

simţea în acelaşi timp vinovat de faptul că sărbătoarea Crăciunului nu fusese aşa cum şi-o imaginase. Nici pentru el, nici pentru Tor. De câteva luni se gândea să o ceară pe Tor în căsătorie, înţelegând că era prea în vârstă pentru a mai visa la dragostea perfectă alături de Greta. Era fericit lângă Tor, într-un fel practic. Chiar ar fi trebuit să facă ceea ce se cuvenea. Să-i ofere inelul de logodnă. La asta se gândea în timp ce încerca să răspundă cum putea mai bine la întrebările ei. în acelaşi timp, se întreba ce anume îşi amintise Greta. Mai avea oare vreo importanţă? Chiar dacă tocmai îşi amintise tot trecutul şi rolul pe care îl jucase în viaţa ei, ea nu îl iubise niciodată. Sau cel puţin nu aşa cum îşi dorise el. Chiar dacă ştia că sentimentele lui pentru Greta nu se vor schimba niciodată, Tor îi dăduse impresia de stabilitate. Era o diferenţă foarte mare faţă de nebunia anilor despre care tocmai îi povestise Gretei. Poate că nu era atâta pasiune în relaţia lui cu Tor, dar mai conta asta în acel moment al vieţii sale, judecând după cât suferise în trecut? Anii aceia, în care alergase între Greta şi Cheska, atunci când amândouă fuseseră bolnave, îi dăunaseră atât de mult că se trezea adesea întrebându-se dacă nu înnebunise şi el. O simţea şi pe Tor că îşi pierde răbdarea, considerând şi ea nevoia ca relaţia lor să devină mai stabilă şi durabilă.

Adusese cu el inelul de logodnă al mamei sale. Acelaşi inel pe care îl avusese în buzunar în seara în care o ceruse pe Greta. îl pusese într-un sertar în dormitorul lor, aşteptând momentul potrivit. Se gândea că poate ar fi trebuit să aştepte până de Anul Nou când se vor afla în apartamentul lui din Italia. La momentul acela, toate astea vor fi rămas în urmă. în acelaşi timp o simţea pe Tor foarte tensionată, în primul rând din cauza prezenţei Gretei, apoi din cauza celor întâmplate.

- Cred că până mâine se dezgheaţă, judecând după cum arde soarele.

Tor se uită la el şi zâmbi.

- Cred că ai dreptate, încuviinţă David. Dar a fost frumos şi aşa îngheţat.
- Cu siguranţă. Tor îl luă de mână, se ridică şi îl sărută pe obraz. Trebuie să hotărâm asupra călătoriilor de anul viitor. Unde ai vrea să mergem? M-am gândit să mergem ori pe urmele lui Marco Polo, ori în Machu Picchu. Am putea pleca la începutul lui iunie şi am face o călătorie prin America de Sud.

Lui David îi plăcu foarte mult ideea ei. Era cel mai bun medicament după cele prin care trecuse în ultimele ore. Tor nu îi facea nici un reproş în privinţa Crăciunului sau a lipsei lui de atenţie, ci îl propulsa în viitor. David oftă pentru sine. Trecutul se dusese, iar Tor fusese atât de răbdătoare faţă de situaţia Gretei, cum foarte puţine femei ar fi fost. îi datora foarte mult

pentru că rămăsese lângă el.

- Amândouă variantele sună minunat. Facem cum vrei tu. Dar, mai întâi aş vrea să te întreb ceva, spuse el instinctiv.

-O! Da?

- Cred că, dacă vom călători în străinătate anul acesta, ar fi bine să îţi schimbi numele în paşaport. Mai bine mai devreme decât mai târziu.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că aş dori să fii soţia mea, Tor. Scuză-mă că nu pot îngenunchea din cauza reumatismului, dar asta vreau.

-Vorbeşti serios?

- Asta e o întrebare pusă unui actor de comedie ?

Tor zâmbi şi râse aproape copilăreşte.

- Chiar vorbeşti serios ?

- Bineînţeles, Tor. Aveam de gând să aştept până în Italia, dar mi-a venit aşa deodată să te cer acum. Ce spui ?

- Eşti sigur?

Tor părea foarte surprinsă, chiar ameţită de propunerea lui.

- Da. Tu?

- Cred că da.

- Doamne, suntem împreună de atâţia ani. De ce eşti aşa de şocată?

Tor îşi mută privirea pentru un scurt timp. David văzu cum respiră adânc înainte să se întoarcă spre el.

- Pentru că am crezut că nu mă vei cere niciodată.

Greta se trezi simţindu-se odihnită şi foarte veselă. Deşi David îi spusese atâtea lucruri şi ea îşi amintise multe altele, faptul că el o iubise cândva îi umplea inima de fericire. Ar mai fi putut-o iubi din nou? Făcu o baie, după care se pieptănă, se machie şi se îmbrăcă cu mai multă grijă decât de obicei. Coborî apoi în salon, unde toţi ceilalţi serveau ceva de băut înainte de cină. în momentul în care intră, simţi surprinderea tuturor. O sticlă de şampanie stătea la gheaţă pe masa de cafea.

- Te aşteptam, spuse Ava venind spre ea şi aducând-o în cameră. David vrea să ne spună ceva.

- Deşi ştim cu toţii despre ce e vorba, spune Simon cu un zâmbet larg.

- Şşşt! se auzi Ava, înghiontindu-l. Unchiule, ne ţii în suspans de aproape o oră. îi întinse Gretei un pahar de şampanie. Haide, spune-ne odată!

- Ei bine, eu şi Tor am hotărât să ne căsătorim.

Ava şi Simon ridicară paharele şi exclamară!

- în sfârşit!

- Felicitări! Simon o sărută pe Tor pe obraz. Bine ai venit în familia noastră!

Greta rămase nemişcată şi văzu că David se uită la ea. Se priviră pentru câteva secunde până când Greta se adună, zâmbi şi se duse să îi felicite pe cei doi.

- Ce Crăciun! spuse Ava mai târziu în timp ce stăteau cu toţii la masă. Mai întâi tu, bunico, aducându-ţi aminte, iar acum unchiul David şi Tor. Nu credeam că vom avea ceva de sărbătorit în lipsa lui LJ, dar nu am avut dreptate.

- Da, spuse Tor. Să bem în cinstea lui LJ!

- Pentru LJ!

Greta, nemaiputând să pară la fel de fericită ca toţi ceilalţi, se scuză sub motivul că o doare capul şi se duse sus să se culce. Dezbrăcându-se şi băgându-se sub plapumă, încercă să se bucure pentru David. Şi Tor... Orice ar fi simţit cândva pentru ea, era evident irelevant. Tot atât de irelevant cum era ceea ce simţise ea odată pentru Max, tatăl Cheskăi. Important era prezentul, nu trecutul, iar ea nu putea spera ca alţii să-şi schimbe planurile pentru ea. Era prea târziu.

A doua zi dimineaţă, Greta se trezi devreme, după o noapte agitată. Coborî în bucătărie şi o găsi pe Tor luând micul dejun singură.

- Bună dimineaţa, Greta.

- Bună dimineaţa.

- Cafeaua e aproape gata, dacă vrei.

- îmi place să beau ceai la ora asta, răspunse Greta. Poate datorită rădăcinilor mele nordice.

- Te-ai făcut nevăzută foarte devreme azi-noapte, dar aş vrea să îmi cer scuze pentru că anunţul nu a fost făcut într-un moment foarte fericit, dat fiind că treci printr-o perioadă grea. Faptul că îţi aminteşti atât de multe deodată trebuie să fie foarte dificil.

- Pe de-o parte, da, dar pe de alta, e foarte bine.

- Eşti bine, deci ?

- Cred că da. Cum aş putea să ştiu? spuse Greta ridicând din umeri, apărându- se.
- Da, bănuiesc că nu ai avea cum să îţi dai seama. Oricum, eu te felicit pentru stoicismul de care dai dovadă. E foarte important pentru tine. Odată ce vei trece peste şoc, vei putea să te bucuri de o viaţă mai plină decât până acum.
- Da, cu siguranţă.
- Cred că acesta a fost unul dintre motivele pentru care David a socotit potrivit să mă ceară în căsătorie. Ştiind că de acum încolo vei putea fi independentă. Sper că nu te deranjează că spun asta.
- Nu, deloc, răspunse Greta şi încercă să zâmbească. îmi voi bea sus ceaiul. Am de trimis câteva scrisori.

Greta plecă din bucătărie înainte de a turna ceaiul fierbinte în capul femeii pentru a o opri din comentariile bine intenţionate, dar false, de fapt. Nu avea nevoie de nimeni care să-i amintească ce povară fusese pentru David de-a lungul timpului. Şi, deşi nu o putea învinovăţi pe Tor pentru ceea ce simţea, nu putea suporta să o vadă băgându-şi nasul în treburile ei.

O găsi pe Mary în camera ei, facându-i patul.

- Bună, Greta. Cum te simţi ?

Mary se uită la ea cu oarecare simpatie. Greta nu ştia care era motivul acestei simpatii.

- Bine, mă descurc, mulţumesc, spuse Greta, dorindu-şi ca toată lumea să înceteze să mai simtă compasiune pentru ea. Ce zici de anunţul lui David? Nu e grozav?
- Da, este. Vocea lui Mary nu părea foarte convinsă. Nu precum mă aşteptam eu, aş spune.
- Cum aşa? Credeam că era previzibil.
- Eu cred că, dacă iubeşti o persoană, nu aştepţi atâta timp până te hotărăşti să o ceri în căsătorie. Mai ales la vârsta domnului David. După care continuă în şoaptă: Nu spun asta pentru că nu îmi place de Tor, dar nu am simţit niciodată că o iubeşte cu adevărat. Acum... Nu e treaba mea, nu-i aşa? Sper să fie fericiţi, iar dumneavoastră să vă găsiţi fericirea, că aţi trecut prin foarte multe.
- Mulţumesc, spuse Greta simţind diferenţa între simpatia caldă şi sinceră a lui Mary şi cea a lui Tor.
- Şi sper să nu staţi departe de Marchmont după asta. Ava va avea nevoie de ajutor după ce va naşte. îmi amintesc de dumneavoastră ce mamă minunată aţi fost.
- Chiar aşa? Greta se lumină de plăcere. Da, chiar dacă lucrurile nu erau exact cum

trebuia. Plus problemele lui Owen. Mi-am amintit acum că eram foarte mulţumită.

- Eraţi şi... Mary roşi dintr-odată. Vă pot spune un secret? Mereu vă spuneam totul. Vă mai amintiţi de Jack Wallace, administratorul proprietăţii ?

- Desigur, Mary. Stătea mult timp cu tine în bucătărie şi mânca prăjiturile pe care le faceai.

- M-a cerut în căsătorie şi cred că o să accept.

- O, Mary! Grozav! Trebuie să te fi simţit foarte singură de când a murit Huw.

- Aşa e, iar el la fel de când a murit soţia lui. Nu credeţi că e prea devreme ? Sunt văduvă doar de trei ani. Nu vreau să creadă oamenii că sunt o femeie stricată.

- Mă îndoiesc că ar crede cineva asta, râse Greta. Şi sincer, Mary, după ce mi-am irosit douăzeci şi patru de ani, te sfătuiesc să nu mai stai pe gânduri, dacă eşti sigură că poţi fi fericită alături de cineva.

- Mulţumesc, domnişoară Greta, spuse Mary recunoscătoare. Am terminat aici. Mă duc jos să pregătesc prânzul. Ştiu că Tor crede că mă ajută, dar nu îmi place să se bage peste mine la bucătărie.

Ieşi din cameră cu un aer iritat.

Greta îşi bău ceaiul, alinată de cuvintele lui Mary. Fuseseră prietene cândva şi Greta speră că puteau fi iar. După ce îşi termină ceaiul, coborî să îl caute pe David. I se părea că nu îl felicitase cum se cuvine noaptea trecută. Pe lângă asta, David urma să plece cu Tor în Italia şi ea mai avea nevoie de ajutorul lui pentru a-şi defini amintirile.

îl găsi pe scaunul lui de lângă cămin, citind *The Telegraph.*

- Bună dimineaţa, Greta. Cum te simţi azi ?

- Bine, mulţumesc, îi răspunse în momentul în care David ridică întrebător ochii spre ea. Tu?

- în afara faptului că am băut mult prea multă şampanie aseară, sunt bine.

- Aş vrea să îţi spun din nou, David, că mă bucur foarte mult pentru tine şi pentru Tor. Sper să fii fericit. Cu siguranţă, meriţi asta.

- Mulţumesc, Greta. Sper că ştii că nu voi dispărea din viaţa ta asemenea unui nor de fum. Tor mai are câţiva ani până la pensie, deci, cel mai probabil, vom locui ca şi până acum la Londra pentru o vreme.

- David, chiar nu e nevoie să îţi faci griji în privinţa mea, răspunse ea mai brusc decât îşi dorise. Dar, spune-mi, ai vreun plan în dimineaţa asta?

- Nu, din câte ştiu. De ce ?

- Ei bine, în mod evident îmi amintesc foarte multe lucruri care s-au întâmplat înainte de accident, dar mă întreb totuşi dacă nu cumva ai omis să îmi spui altele. Din motive întemeiate, bineînţeles, dar ţi se pare corect ?

David împături ziarul şi îl puse pe genunchi.

- Ba da. Nu am vrut să te întristez, Greta. Ai fost atât de fragilă.

- Ţi-aş putea povesti ceea ce îmi amintesc, iar tu să completezi golurile ? Nu ar trebui să dureze prea mult. Cred că e important să ştiu totul. Despre Cheska, adăugă cu patos.

- Bine. David nu păru foarte entuziasmat. începe tu, iar eu o să fac tot ce pot. Sunt doar îngrijorat că ar putea fi prea mult pentru tine.

- Nu va fi, spuse ea hotărât. Deci... am ieşit din spital după optsprezece luni. Ava era aici, la Marchmont, iar Cheska a plecat la Hollywood, da?

- Şi nu s-a mai întâmplat nimic deosebit în următorii şaisprezece ani. Din nefericire, totul a devenit un coşmar după aceea - înainte ca Ava să împlinească optsprezece ani... Despre unele din cele întâmplate, ştii deja.

Capitolul 37. Ava

Aprilie, 1980

Ava Marchmont mergea pe drumul care ducea spre casă. I se părea o corvoadă să facă asta pe timp de iarnă, mai ales când ningea. De fiecare dată îi înghețau picioarele până ajungea la ușa bucătăriei. Apoi trebuia să se încălzească la foc până se dezmorțea. Dar iarna era departe acum, iar primăvara, plimbarea asta îi plăcea foarte mult. Privea narcisele care se iviseră lângă trunchiurile copacilor ce străjuiau marginea drumului și mieii pe care îi ajutase să se nască și care acum zburdau fericiți pe câmp. Privi spre cerul senin și fu copleșită de bucurie. Își aruncă jos săculețul de piele și întinse mâinile în sus, respirând ușor. Simți soarele de după-amiază pe față, își scoase ochelarii și lăsă lumea să se transforme într-un amestec nedeslușit de verde, auriu și albastru. Schimbarea asta de percepție o uimi foarte tare. Ochii ei erau de aceeași culoare ca ai mamei sale, îi spusese mereu LJ. Ava și-ar fi dorit să vadă la fel ca majoritatea oamenilor. Purtase ochelari de la cinci ani, când învățătoarea ei descoperise motivul pentru care o fetiță atât de inteligentă se chinuia să citească și să scrie. Doctorul o diagnosticase cu miopie cronică. își puse ochelarii la loc, ridică săculețul și își continuă drumul. Urma vacanța de primăvară și timp de trei săptămâni se putea odihni și face ceea ce îi plăcea cel mai mult.

încă de foarte micuță, Ava ajutase la activitățile de la fermă și se îngrijise de animale. Nu putea vedea un animal în suferință. Când angajații de la fermă nu mai aveau nici o speranță, Ava refuza să renunțe și se îngrijea de animal până când acesta se însănătoșea. Salvase *un* purceluș mic și roz pe nume Fred, mulți pui de găină și două gâște mereu posace. Apoi, mai erau iepurii plini de căpușe, pe care îi scăpase din gura pisicilor de pe câmp, aducându-i în casă în cutii de pantofi și le îngrijise rănile, în vreme ce LJ nu credea că se mai putea face ceva. Mătușa ei îi spusese că animalele mici mureau mai mult de frică decât de vreo rană și se minima mereu când vedea cum Ava le readucea la viață. își făcuse o adevărată menajerie într-un grajd vechi. Aproape toate animalele de acolo se îmblânziseră și se înviorau de câte ori intra. Undeva, în spatele casei, sub un stejar bătrân, Ava făcuse un mic cimitir unde

îngropa animalele moarte cărora le punea câte o cruce şi pe care le plângea îndelung. Pe măsură ce creştea, devenea din ce în ce mai sigură despre ceea ce voia să se facă. La şcoală nu o interesau foarte mult artele sau istoria, dar la biologie sau la ştiinţele naturii strălucea. Se pregătise foarte intens în ultimele luni pentru a obţine nota maximă la materiile necesare pentru a fi admisă la Facultatea de Medicină Veterinară. Urma să petreacă întreaga vacanţă alături de animalele sale, despre care era convinsă că o învăţaseră mult mai multe decât orele de la şcoală.

Ava ajunse la curba drumului de unde se vedea casa din Marchmont. Privi spre acoperişul care strălucea în lumina soarelui şi se gândi cât de norocoasă era că locuia acolo. Era o casă cu foarte mult stil şi arăta atât de primitoare. Nu şi-ar fi dorit să trăiască nicăieri altundeva. Intenţia ei era să se întoarcă în Marchmont imediat după ce îşi va fi terminat studiile şi să deschidă un cabinet veterinar. Spera ca vestea despre grija ei pentru animale să constituie un motiv pentru un început bun. Se apropie de casă şi fu bucuroasă să vadă că maşina croitoresei nu era încă acolo. Se strâmbă la gândul probei pe care avea să o facă mai târziu. îşi amintea doar de trei ocazii în care purtase o rochie, iar la vară, va purta rochie pentru a patra oară. Trebuia totuşi să zâmbească şi să o poarte. Urmau să sărbătorească o zi specială. Mătuşa LJ împlinea optzeci şi cinci de ani, în timp ce ea urma să împlinească optsprezece. Deschise uşa şi se duse spre bucătărie. Jack Wallace, administratorul fermei, stătea la masa din lemn de brad şi bea ceai. Mary întindea foaia de plăcintă.

- Bună, Ava. Cum a fost azi ? o întrebă Mary.

- Minunat! A fost ultima zi de şcoală de dinaintea unei vacanţe de trei săptămâni, râse Ava şi o sărută cu căldură pe obraz.

- Dacă tot ai aşteptat atât de mult vacanţa asta, aş avea şi eu nevoie de ajutorul tău, îi spuse Jack zâmbind larg. Acum, că Mickey a plecat la oraş, trebuie să fac cumva cu oile.

- Sigur că da, atâta timp cât îmi promiţi că mă iei la târgul de vite săptămâna viitoare.

- Aşa rămâne, domnişoară. Trebuie să plec acum. Mulţumesc pentru ceai, Mary. La revedere, Ava.

Ava aşteptă până ce Jack închise uşa în urma lui.

- Jack vine mereu pe aici, Mary. Cred că ai un admirator.

- Fugi de-aici, sunt femeie măritată, respinse Mary comentariul, roşind. îl ştiu pe Jack Wallace de când eram copii. Caută companie doar, acum că soţia lui a murit.

- Eu aş fi mai atentă în locul tău, o tachină Ava. Mătuşa LJ se odihneşte ?

- Da. A trebuit să o ameninţ că o închid în dormitor. E prea încăpăţânată şi asta nu îi face întotdeauna bine. Nu trebuie să uite că are optzeci şi patru de ani, iar operaţia pe care a avut-o ar fi slăbit orice femeie de o vârstă pe jumătate cât a ei.

- O să îi duc un ceai.

Ava luă ibricul şi începu să îl umple cu apă.

- Nu întârzia. La cinci vine croitorul. Abia aştept să se termine cu petrecerea asta.

Ava o asculta pe Mary cum comentează în timp ce modela aluatul. Ştia că, de fapt, femeia se bucura de toate pregătirile pe care trebuia să le facă.

- Te vom ajuta şi noi, Mary. Nu-ţi face griji. Mai sunt câteva luni până atunci. Dacă continui aşa, o să ai o cădere nervoasă. Ce avem la cină?

- Friptură şi plăcintă cu rinichi. Ce-i place lui LJ cel mai mult.

- Atunci eu o să mănânc doar o farfurie de legume.

- Acum să nu mă găseşti pe mine vinovată pentru ideile tale vegetariene. Omul a mâncat carne de când se ştie. Aşa cum pisicile mănâncă şoareci. E natural. Face parte din revoluţie.

- Cred că vrei să spui evoluţie, Mary, o corectă Ava zâmbind.

Turnă apoi apa fierbinte peste ceai şi amestecă.

- Cum o fi. Nu e de mirare că eşti atât de palidă. Nu e bine pentru o fată în creştere, iar mâncarea aia din tofu nu poate înlocui o bucată de carne roşie.

Ava se strecură cu ceaiul afară din bucătărie, lăsând-o pe Mary să vorbească singură. Urcă scările şi bătu la uşa dormitorului lui LJ.

- Intră, răspunse aceasta.

- Bună, mătuşico, te-ai odihnit bine ? o întrebă Ava, punând tava pe pat.

- Cred că da. Ochii verzi ai lui LJ străluciră la vederea fetei. Nu îmi place somnul ăsta de după-amiază. Mă simt ca un prunc sau ca un suport de coşuri. Nu ştiu care e mai rău.

- Abia acum o lună te-ai operat la şold. Ai uitat? Doctorul a spus că trebuie să te odihneşti cât mai mult.

Ava turnă ceaiul în cana preferată a mătuşii sale şi i-l întinse.

- Atâta tevatură. Nu am fost bolnavă toată viaţa mea până nu m-a lovit vaca aia nenorocită cu copita.

- Totul e sub control. Te asigur. Mary e la bucătărie, bombănind şi înjurând, iar croitorul trebuie să sosească. Nu ai pentru ce să îţi faci griji.

- Vrei să spui că nu sunt de neînlocuit, nu-i aşa, domnişoară?

- Nu, LJ. Spun că cel mai important pentru tine este să te refaci. Ava o sărută pe mătuşa sa pe cap. Termină ceaiul şi când sunt gata cu probatul, vin să te ajut să cobori scările.

- Să ştii că nu am de gând să vin la petrecerea mea cu cadrul asta ridicol, spuse LJ cu vehemenţă.

- Mătuşico, mai sunt câteva săptămâni până atunci. Nu te panica. Gândeşte-te la biata de mine că trebuie să mă îmbrac în rochie! Ava dădu îngrozită ochii peste cap. Trebuie să exersez să fiu feminină.

După ce Ava ieşi, LJ puse cana de ceai jos şi se cufundă înapoi în pernă. Ava era atât de băieţoasă. Aşa fusese de mică. Şi atât de sfioasă. Se simţea în largul ei doar cu cei apropiaţi. Singurele ocazii în care se dovedea foarte sigură pe sine era când îngrijea animalele. LJ o adora.

Cu aproape optsprezece ani în urmă, la câteva săptămâni de la plecarea Cheskăi în Los Angeles, LJ renunţase la a mai păstra o oarecare rezervă emoţională faţă de micuţa Ava, abandonată de mama sa. Aflată la vârsta la care alte femei de vârsta ei stăteau în faţa focului înfăşurate în pături, LJ schimba scutece sau se ţâra pe jos după micuţă, iar în prima zi de şcoală se alăturase grupului de părinţi suficient de tineri pentru a-i fi copii. Dar asta îi dăduse un nou sens vieţii. Ava era fiica pe care nu o avusese niciodată. Parcă, din întâmplare, amândurora le plăceau spaţiile libere, natura şi animalele. Era o foarte mare diferenţă de vârstă între ele, dar asta nu contase niciodată. LJ se întrebase de multe ori cum o femeie ca Cheska putuse da naştere unui copil atât de sensibil şi echilibrat precum Ava. După ce plecase la Los Angeles în urmă cu atâţia ani, Cheska nu avusese nici măcar decenţa să îi sune şi să le spună că era bine. Câteva zile după aceea, după ce asistase la revenirea din comă a Gretei, David fu pe punctul să zboare în America pentru a o aduce înapoi. LJ primise însă o scrisoare din partea Cheskăi. Recunoscuse imediat caligrafia de copil a acesteia.

Hotelul Beverly Wilshire, Beverly Hills 90212 18 septembrie 1962

Dragă mătuşă LJ,

Ştiu că ai o părere foarte proastă despre mine, gândindu-te că am abandonat-o pe Ava. M-am gândit mult timp la ce aş fi putut face şi am înţeles că nu aş putea fi o mamă bună în momentul acesta. Singurul lucru pe care ştiu să-l fac este actoria, iar studioul mi-a oferit un

contract pe cinci ani.

Măcar as fel voi putea plăti pentru întreținerea Avei și pentru viitorul ei. Așfifost oricum foarte ocupată cu filmările, ceea ce înseamnă că nu aș fi putut petrece prea mult timp cu ea. Ar fi trebuit să angajez o bonă, dar nu cred că Hollywood e un mediu propice pentru creșterea unui copil.

Știu că îți cer foarte mult, dar aș dori ca Ava să stea la Marchmont și să crească în locurile în care mi-așfi dorit și eu să fi trăit. Vei avea grijă de ea, mătușă LJ? M-am simțit întotdeauna în siguranță când eram în preajma ta și sunt sigură că Ava va crește mult mai bine alături de tine, decât cu mine.

Dacă crezi că e prea mult pentru tine, voi trimite bani pentru a angaja pe cineva. Te rog să îmi spui de ce ai nevoie. Să nu crezi că nu mă interesează Ava sau că nu o iubesc. Îți jur că o iubesc, de aceea încerc să fac ce e mai bine pentru ea, nu pentru mine.

îmi va fifoarte dor de ea. Te rog să îi spui că o iubesc și voi veni să o văd cât pot de curând.

Te rog să mă ierți, mătușă LJ, și să îmi răspunzi când poți.
Cheska

LJ citise scrisoarea de mai multe ori pentru a-și da seama ce să creadă despre nepoata sa. Doar după ce îl sunase pe David și îi citise scrisoarea, se convinsese că teama ei era întemeiată.

- *Ma,* îmi pare rău să spun asta, dar mă tem că Cheska se gândește mult mai mult la cariera ei decât la Ava. Aproape sigur că studioul nu știe despre copil. Au un regulament foarte strict pentru actorii lor. Pentru asta pun tot felul de clauze în contractele pe care le încheie. Dacă Cheska sau agentul ei ar fi declarat că este o mamă necăsătorită de la vârsta de șaisprezece ani, s-ar fi întors acasă cu următorul avion.

- Am înțeles, dragul meu. Desigur că nu mă deranjează deloc să am grijă de Ava - e adorabilă - dar nu mai sunt deloc tânără și cu greu pot înlocui o mamă.

După o pauză, David răspunse:

- *Ma,* în situaţia de faţă, e cea mai bună soluție pentru Ava. Cheska e... Să fiu sincer, dacă Cheska ar fi luat-o pe Ava în LA, amândoi am fi fost foarte îngrijoraţi, întrebarea e dacă te poți descurca.

- Sigur că pot, i-o întoarse LJ. Mă va ajuta și Mary. O adoră pe Ava. Am reușit să conduc proprietatea și ferma. Nu cred că *un* copil mai contează pe lângă toate astea.

David fu din nou surprins de încrederea de sine pe care o avea mama sa. LJ era într-adevăr

invincibilă.

- Bine, atunci. îmi voi anula zborul, iar tu ar trebui să îi scrii Cheskăi că eşti de acord. Desigur că va trebui să plătească pentru întreţinerea Avei. O să îi scriu şi eu să îi spun asta. Să fiu sincer, mă simt uşurat. Cu refacerea lentă a Gretei, nu îmi lipsea decât să fiu nevoit să zbor spre Los Angeles.
- Cum e Greta?
- Face fizioterapie acum pentru a-şi întări muşchii. A stat atât de mult în pat că practic i s-au redus de tot. Ieri a reuşit să stea în picioare câteva secunde.
- Şi memoria?
- Nici o schimbare până acum. A menţionat ceva despre copilăria ei, dar, în afară de asta, e un vid total. Nu ştiu ce e mai rău. Să stau de vorbă cu ea fără să primesc nici un răspuns sau să mă privească de parcă simt un necunoscut.
- Dragul meu, prin ce ai trecut... LJ îşi stăpâni frustrarea. Era mai bine să nu comenteze asupra nesfârşitei afecţiuni a fiului său faţă de Greta. Să sperăm că va începe să-şi amintească.

De atunci trecură mai mult de şaptesprezece ani. Cheska nu se mai întorsese şi nici memoria Gretei. Tot ceea ce venea de la Cheska era un cec lunar şi, din când în când, câte un pachet pentru Ava, plin cu bomboane şi păpuşi cu feţele vopsite pe care micuţa le arunca imediat, fiindcă prefera ursuleţul ei. Mesajul era mereu acelaşi: „Spuneţi-i Avei că o iubesc şi că voi veni curând la ea".

Când Ava fu destul de mare pentru a înţelege, LJ îi explică de la cine veneau pachetele din America. Câteva săptămâni mai târziu, Ava întrebă când va veni mama ei, dat fiind că în toate scrisorile spunea că se vor vedea curând. LJ nu putu face altceva decât să-i zâmbească şi să-i spună că mama ei o iubea foarte mult. în cele din urmă, nu mai veni nici un pachet, iar Ava nu mai întrebă nimic. LJ însă continua să vorbească despre Cheska, atunci când se ivea ocazia. Voia ca fetiţa să înţeleagă, în caz că mama ei ar fi venit vreodată înapoi la ea. Auzise de la David că Cheska o ducea foarte bine. Făcuse câteva filme foarte bune, care apăruseră şi pe marile ecrane din Anglia. LJ refuzase să le vadă. Cu cinci ani în urmă, fusese distribuită în rolul principal într-un serial american.

Fusese un succes internaţional, iar Cheska devenise o celebritate cunoscută în toată lumea. Deşi LJ nu fusese niciodată de acord cu televizorul, se gândise că nu ar fi trebuit să îi interzică şi Avei acest lucru. într-o zi, când fetiţa avea treisprezece ani, LJ intrase în camera

ei şi o găsise uitându-se la un film în care juca Cheska. Se aşezase lângă ea pe pat şi se uitaseră împreună la televizor.

- Ştii cine este, nu, draga mea? o întrebă LJ pe Cheska.

- Bineînţeles că ştiu, mătuşico. E Cheska Hammond, mama mea. îi atrase cu grijă atenţia spre ecran. Filmul se numeşte *Baronii petrolului* şi e grozav. Colegelor de la şcoală le place foarte mult. Cheska e foarte frumoasă, nu-i aşa?

- Da, aşa e. Le-ai spus prietenilor tăi că e mama ta?

Ava se întoarse către ea, cu o expresie de maximă uimire.

- Desigur că nu. Ar crede că inventez.

Lui LJ îi veni să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

- Da, cred că ai dreptate, draga mea.

Rămăsese lângă Ava până la sfârşitul filmului, privind la femeia pe care o cunoscuse de când era mică şi care acum purta felurite rochii foarte frumoase şi trecea printr-un număr impresionant de apartamente şi case şi... observă LJ, de paturi. Când filmul se terminase, se întorsese spre Ava.

- Crezi că e un film pentru vârsta ta, draga mea? E puţin deocheat.

- O, mătuşico, nu fi demodată! Ştiu totul despre sex. Ne-au învăţat la şcoală când aveam doisprezece ani. Chiar ne-au pus şi un video.

- Cum aşa? Ridică o sprânceană şi o luă pe Ava de mână. Când o vezi pe mama ta, îţi doreşti să fi fost şi tu la Hollywood şi să ai o viaţă ca a ei ?

- Doamne, nu! râse Ava. Ştiu că Cheska mi-a dat viaţă, dar nu am întâlnit-o niciodată şi nu pot spune că mi-e dor de ea. Tu eşti mama mea şi Marchmont e casa mea. Ava îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui LJ. Te iubesc foarte, foarte mult.

Ava devenise viaţa lui LJ, o parte intrinsecă a propriei existenţe. O crescuse cu acelaşi instinct matern cu care îl crescuse pe David. Uneori se surprindea că trăieşte prin ea, aşa cum Greta trăise prin Cheska. Dar nu avea ce face împotriva acestui lucru. Ava era o fiinţă atât de drăgăstoasă, încât ar fi făcut orice pentru ea.

Se auziră paşii Avei urcând scările şi apoi venind spre camera ei. LJ se opri din reverie. Nu ştia de ce, poate că din cauza operaţiei, dar de ceva timp avea o presimţire sinistră. încercase să se elibereze de asta, dar instinctul ei nu o înşelase niciodată până atunci.

Capitolul 38. Los Angeles

- A, tu eşti, spuse Cheska scurt în receptor. îşi scoase apoi masca de la ochi şi se uită la ceasul de lângă pat. De ce naiba mă suni atât de devreme, Bill? Doar ştii că e singura zi în care pot rămâne mai mult în pat.
- Scuze, dragă, dar e unsprezece şi jumătate şi trebuie să vorbim urgent.
- Vrei să spui că au fost de acord să facă încă 20 pe episod?
- Ne putem vedea la prânz să-ţi explic ?
- Ştii că duminica mă odihnesc, Bill. Dacă e aşa de urgent, vino aici. Maseuza vine la două, deci să zicem trei.
- Bine, ne vedem atunci, scumpo.

Cheska aruncă receptorul înapoi în suportul ornamental şi se lăsă înapoi în perne, iritată. Sâmbăta seara era singura zi în care putea rămâne trează până târziu. în celelalte zile se trezea odată cu păsările la patru şi jumătate, iar limuzina studioului venea după ea la cinci.

Iar noaptea trecută fusese...

Cheska simţi cu mâna cealaltă jumătate a patului său imens şi simţi cearşafurile mototolite. Privi într-acolo şi văzu un bileţel pe una dintre perne. îl luă şi citi: *Am avut o noapte pasională. Te îmbrăţişez. Hank*

Cheska se întinse ca o pisică, cu gândul la noaptea pe care tocmai o avusese cu Hank, solistul unei trupe noi. Fusese invitat în clubul la care Cheska se dusese cu nişte prieteni în seara precedentă. Cum îl văzuse, cu ochii albaştri, părul blond închis şi corpul suplu, Cheska ştiu că trebuie să-l aibă, iar puţin mai târziu obţinuse ceea ce-şi dorise. De obicei, plăcerea de a-l vâna pe celălalt o excita pe Cheska. Sexul care urma era mereu dezamăgitor. Dar de data asta fusese fantastic. Doar pentru motivul ăsta poate că va accepta să îl vadă din nou pe Hank. Se ridică din pat, se duse către baia dormitorului ei şi dădu drumul apei de la cadă.

Când se mutase în casa aceasta, în capătul străzii Chalon Road din Bel Air, tocmai obţinuse rolul lui Gigi în *Baronii petrolului.* Casa nu era în nici un fel securizată. Acum era înconjurată de un perete de trei metri, camere video şi alarmă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Chiar dacă priveliştea de la ultimele etaje era spectaculară - tot oraşul împrăştiat în valea de dedesubt - Cheska nu ridica niciodată obloanele pentru a lăsa glorioasa lumină a soarelui să intre în cameră. De când un fotograf întreprinzător se aventurase pe o scară şi reuşise să o pozeze doar înfăşurată într-un prosop, Cheska ţinea obloanele complet închise

până termina cu îmbrăcatul. Fotografia respectivă fusese vândută către destul de multe reviste pentru o sumă foarte mare de bani.

Cheska închise robinetele, apăsă butonul de jacuzzi şi intră în cadă. Se lăsă cu totul în apă sub jeturile care o atingeau uşor. Nu înţelegea de ce Bill trebuia să o vadă aşa de urgent. Doar nu era vreo problemă cu noul contract. Scutură din cap, îndepărtând gândul. Bineînţeles că nu era asta. Doar Gigi era cel mai popular rol din serial. Cheska primea mult mai multe scrisori decât oricare alt actor din film şi avea cele mai multe apariţii la cererea publicului. Ziarele scriau despre ea mai mult decât despre toţi ceilalţi actori la un loc. Cheska ştia că asta se datora şi vieţii sale personale. Studioul o avertizase deja de câteva ori după ce apăruse alături de *un* alt iubit, tot blond şi tânăr, amintindu-i de clauzele contractuale privind moralitatea. Dar Cheska nu luase în seamă. Cum de se plângeau tocmai ei, când asta aducea şi mai multă popularitate filmului? Iar viaţa ei personală, asta şi era: personală. Nu era problema studioului.

Se uită în oglindă şi observă câteva linii sub ochi. Era obosită şi foarte muncită după nouă luni de filmări non-stop. Slavă Domnului că mai erau câteva săptămâni până la vacanţa de vară. Trebuia să plece undeva să se odihnească şi să se relaxeze. Divorţul prin care trecuse cu şase luni în urmă şi care făcuse foarte mare vâlvă părea că o afectase mult mai mult decât crezuse. Conform legilor din California, soţul sau soţia avea dreptul la jumătate din averea celuilalt soţ. Cum Cheska deţinea foarte multe, iar fostul ei soţ, *un* cântăreţ de rock, nimic, divorţul nu avu *un* deznodământ favorabil pentru ea. Pierduse casa de pe plaja din Malibu, jumătate din bani şi alte acţiuni în favoarea lui Gene Foley. Tipul nu lucrase nici măcar o zi cât fuseseră căsătoriţi. îşi petrecuse timpul cu prietenii lui pletoşi la casa din Malibu, filmând iarbă şi bând bere sau vandalizând barurile de mâna a doua prin LA. Cheska blestema ziua în care se hotărâse să se mărite cu el, dar fuseseră extaziaţi în Las Vegas şi păruse foarte excitant să trezească un funcţionar public la ora trei dimineaţa pentru a-i căsători pe loc. Gene îi dăduse deschizătorul de la o cutie de bere în loc de inel. Ştirea legată de eveniment şocase pe toată lumea. Fotografia celor doi făcuse înconjurul lumii a doua zi.

Adevărul era că Gene îi amintise de Bobby...

Din cauza unui moment de nebunie, Cheska pierduse foarte mulţi bani, iar stilul ei de viaţă era foarte extravagant. îşi lua doar haine de firmă şi de câte ori avea chef, dădea petreceri foarte mari pentru care cumpăra de la cele mai scumpe companii de catering. înainte de divorţ, putuse să facă faţă acestor cheltuieli, după aceea însă, creditul său bancar devenise

fabulos, după cum îi spusese contabilul. O sunase cu o săptămână în urmă şi îi sugerase să reducă cheltuielile. Banca fusese de acord să îi extindă împrumutul cu încă cincizeci de mii de dolari, dar doar după ce obţinea încă un procent din valoarea casei Cheskăi. Semnase hârtiile fără să arunce măcar o privire asupra literelor mărunte. Din acest motiv avea nevoie de o sumă mai mare de bani din ultimul contract. Rolul lui Gigi era indispensabil în film, iar Cheska voia să negocieze dur. Bili, agentul ei american, o rugase insistent să fie precaută. Studiourilor nu le plăcea ca actorii să se simtă mai importanţi decât rolurile pe care le jucau.

Cheska se întinse după prosop şi ieşi din baie. Se gândi cât de ridicol era ca un mare star de la Hollywood să nu aibă măcar un penny. în timp ce se îmbrăca, încerca să se liniştească, spunându-şi că noul contract o va scoate din toate problemele financiare.

- Intră, intră!

Cheska îi făcu semn cu mâna lui Bili, în timp ce acesta intra în urma servitoarei mexicane. îl aştepta pe canapeaua din sufrageria imensă şi confortabilă, cu vedere la piscină.

- Nu mă pot mişca, dragul meu. Tocmai am terminat masajul şi mi-am făcut şi unghiile. Vrei ceva de băut ?
- Un ceai cu gheaţă ar fi perfect, îi spuse Bili servitoarei.
- Vreau şi eu unul, adăugă Cheska când servitoarea ieşi din cameră.

Bill se duse la ea şi o sărută pe obraz.

- Ce faci, draga mea?

Cheska zâmbi şi se întinse. Bill îşi puse servieta pe măsuţa de sticlă şi se aşeză.

- Minunat. Care e vestea pentru care a trebuit să îţi laşi soţia şi copiii duminica?
- E legată de film.
- M-am gândit că despre asta e. Se uită atent la faţa lui şi văzu că era foarte tensionat. Nu e nimic grav, nu-i aşa?
- Chestia e că studioul nu îţi va prelungi contractul.

Cheska respiră adânc. Chiar atunci intră servitoarea cu ceaiurile. Amândoi rămaseră tăcuţi până ce aceasta ieşi din cameră.

- Sigur ai înţeles greşit, Bill.
- Irving m-a sunat să ne vedem vineri. Vor ca... Bill făcu o pauză, gândindu-se cum să formuleze ceea ce avea de spus. Noul director al studioului e un bărbat foarte corect şi cu familie şi vrea ca şi actorii să fie la fel.
- Opreşte-te puţin, Bill! Vrei să spui că nu contează dacă în film actorii sar dintr-un pat

într-altul, au copii nelegitimi, probleme cu drogurile şi soţi violenţi, dar în viaţa reală trebuie să trăiască ca nişte sfinţi? Dumnezeule! Cheska dădu din cap şi râse amar. Cât de ipocrit poţi fi!

- Ştiu, ştiu, fu Bill de acord. Dar lucrurile astea vor fi schimbate în următoarele serii. Multe din cele pe care tocmai le-ai spus vor fi scoase.
- Odată cu succesul la public, adăugă ea. De ce naiba crezi că se uită lumea la serialul ăsta?
- Sunt de acord, Cheska. Ce pot să spun e că îmi pare foarte rău că ai fost prinsă în bătaia puştii. Dar te-am avertizat de atâtea ori că...
- Că studioul nu vrea să-i vadă pe actori în cluburi de noapte sau consumând alcool. De fapt nu vrea ca ei să se distreze în nici un fel sau să aibă viaţă personală, concluzionă Cheska enervată.
- Hai să spunem lucrurilor pe nume, draga mea. în ultimele luni ai întârziat la filmări şi ai uitat scriptul.
- Am trecut printr-un divorţ, pentru Dumnezeu!

Cheska lovi într-o pernă şi o aruncă pe jos. îşi îndreptă privirea spre geam şi simţi cum ceea ce credea că a rămas o amintire îndepărtată revine din nou. încercă
cu disperare să înăbuşe ceea ce simţea şi se întoarse spre Bill.

- Deci ce va face Gigi? Adică...

Era întrebarea crucială. Dacă studioul o trimitea pe Cheska într-o aventură cu un bărbat, ar mai fi putut exista o întoarcere, dacă nu...

Bill trase adânc aer în piept.

- Va avea un accident de maşină şi va muri în drum spre spital.
- Am înţeles.

Urmă încă o pauză lungă. Cheska se strădui să se controleze.

- Deci asta a fost tot. îmi fac vânt la doar treizeci şi patru de ani.
- Exagerezi, se împotrivi Bill. Studioul crede că cel mai bine ar fi ca tu să anunţi că vrei să renunţi la rol pentru a te ocupa de alte proiecte. Nu ai nici un motiv pentru care să nu treci la alte filme. Am deja câteva idei. Bill vorbea cu o încredere pe care nu o simţea. în cercurile de la Hollywood, vorba se răspândea cu repeziciune. Despre reputaţia ei se spunea că ridică probleme.
- Nu cred că se aşteaptă să mă concedieze, iar eu să nu reacţionez, strigă Cheska.

- Nu ai ce să faci, draga mea.

- Aş putea suna la *National Enquirer* să le spun ce face idiotul ăla de Irving. Niciodată nu i-a plăcut de mine. Adică de când s-a dat la mine şi i-am tras un picior. Dacă fanii mei ar şti ce se întâmplă de fapt cu Gigi, ar ieşi scandal.

Bill oftă. Văzuse asta de multe ori deja. Staruri care credeau că erau de neînlocuit şi pentru studiouri, şi pentru public. în realitate, importanţa lor era efemeră. Gigi va fi dată uitării asemenea oricărui alt personaj care aprinsese vreodată imaginaţia publicului. Pe lângă toate astea, era foarte greu să lucrezi cu Cheska. Mereu fusese aşa. Până acum şi el, şi studioul făcuseră faţă tuturor toanelor ei doar pentru succesul la public şi al procentelor din profit.

- Cheska, mi-e teamă că, dacă faci o scenă, nu va fi spre binele nimănui, mai ales al tău. Gândeşte-te la cariera ta. Va trebui să înghiţi în sec dacă vrei să mai ai un viitor în oraşul ăsta.

- Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Cheska îşi frecă fruntea, ameţită de cele auzite. Serialul e încă în top, iar Gigi este cel mai popular personaj. îşi frământă mâinile. De ce ?

- Ţi-am spus de ce. înţeleg ce simţi, dar tot ce putem face este să lăsăm asta în urmă şi să privim spre viitor. Nu avem ce face.

Cheska îi aruncă o privire. O strălucire maliţioasă apăru în ochii ei.

- Vrei să spui că nu vrei să fac nimic care să-ţi strice relaţia de prietenie cu studioul.

- Nu e frumos să spui asta, Cheska. Am făcut tot ce am putut pentru tine, ştii foarte bine. Ţi-am făcut rost de contracte excelente în ultimii ani.

- Ei bine, dacă asta e tot ce poţi, cred că a venit timpul să schimbăm ceva. Voi suna la ICM. Eşti concediat. Te rog să pleci.

- Nu poţi face asta, Cheska. O să trecem peste asta împreună şi o să găsim altceva.

- Nu-mi vinde gogoşi, Bill. Ai prins un peşte mult mai mare decât mine. în ochii tăi sunt o actriţă terminată şi cu o reputaţie proastă.

- Cheska, nu spune prostiile astea, zise Bill.

Cheska se ridică.

- De acum încolo vom ţine legătura prin contabilul meu. Trimite-i cecurile, ca de obicei. Adio, Bill!

Bill se uită la ea. îşi ţinea bărbia ridicată, iar ochii îi erau întunecaţi de mânie. Când intrase pentru prima dată în biroul lui, cu mulţi ani în urmă, i se păruse una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse în viaţa lui. Pe măsură ce se maturizase, parcă devenise şi mai

frumoasă. Dar dedesubtul acelei înfăţişări, era o adevărată scorpie. Mereu fusese aşa. Paranoică despre ce credea lumea despre ea, îşi închipuia că toţi vor să-i facă rău, chiar şi atunci când lucrurile mergeau foarte bine. Oraşul era plin de femei nesigure pe ele. Cheska le întrecea însă pe toate. Bill înţelese că îl dăduse afară şi nu-i părea rău. Hotărî să nu se împotrivească.

- OK, Cheska, dacă asta vrei, oftă el, apoi îşi ridică servieta şi se îndreptă spre uşă.
- Asta vreau.
- Dacă te răzgândeşti, anunţă-mă.
- Nu o să mă răzgândesc.
- Succes.

O salută şi ieşi.

Cheska aşteaptă până auzi cum se închide uşa după el, apoi se trânti pe podea şi începu să urle cu furie.

Capitolul 39

Opt săptămâni mai târziu, după petrecerea dată la studio cu ocazia ieşirii ei din serial, Cheska se întoarse acasă. Sărbătoriseră cu şampanie şi tort, iar restul actorilor mimaseră un regret exagerat din pricina plecării ei. Se chinuise să zâmbească toată seara, pretinzând că ieşirea din *Baronii petrolului* fusese decizia ei. îşi dăduse seama că Bill avusese dreptate. Era singurul mod în care mai putea salva ce mai rămăsese din mândria şi cariera ei, chiar dacă ştia că toţi aflaseră că fusese dată afară. De câte ori o întreba cineva despre următorul proiect, Cheska dădea cu nonşalanţă din mână şi spunea că, înainte de a se angaja în altceva, va pleca în Europa în vacanţă. Adevărul era că nu avea nici un alt contract. îi sunase pe cei mai căutaţi agenţi - ICM, William Morris şi alţii - care, cu ani în urmă, îşi doriseră cu disperare să o reprezinte. Acum secretarele îi notaseră mesajul, dar nu o sunase nimeni înapoi.

Cheska o rugă pe servitoare să îi aducă un pahar de şampanie şi se aşeză într-un fotoliu în sufragerie. Se întreba dacă făcuse o greşeală de neiertat concediindu-l pe Bill. L-ar fi putut suna să-i ceară iertare pentru decizia pe care o luase într-un moment de furie şi să înceapă să-i caute ceva. Hotărî însă să nu-l sune. Mândria ei suferise destul şi nu se putea târî în faţa lui acum. Singurul lucru pe care îl putea face era să mai reducă din pretenţii, să caute un agent novice şi care ar fi fost foarte bucuros să adauge *un* nume mare pe lista lui. Dar nu era *un* agent de mâna a doua mai rău decât dacă nu ar fi avut nici *un* agent ?

- Fir-ar!

Cheska îşi cuprinse tâmplele în mâini. Simţea cum o ia din nou durerea de cap.

Servitoarea aduse şampania şi Cheska luă o înghiţitură mare, fără să-i pese că durerea se înteţea.

Mai erau şi problemele financiare. Era falită. De fapt, era şi mai rău. Datora zeci de mii de dolari. Ieri fusese la Saks să-şi cumpere o rochie pentru petrecerea de adio şi cârdul ei de credit nu fusese acceptat. Vânzătoarea sunase la bancă şi o informase apoi că depăşise limita creditului. Se văzuse nevoită să scrie un cec, ştiind că va scăpa sigur cu asta, după care ieşise din magazin roşie de furie şi ruşine. Când ajunsese acasă îşi sunase contabilul şi-i

spusese să îi trimită ei următorul cec de la Bill, ocolind astfel banca. Era vorba de mai mult de douăzeci de mii de dolari cu care, dacă era atentă, ar fi putut trăi câteva săptămâni. Cheska scoase *un* strigăt de disperare. Muncise din greu de la vârsta de patru ani şi cu ce se alesese ? O casă pe care o va vinde pentru a-şi plăti datoriile şi o garderobă plină de haine pe care nu avea unde să le îmbrace. Colegii de film, care îi acceptaseră bucuroşi invitaţiile în trecut, o ocoliseră în ultimele săptămâni. Era evident de ce: se îndrepta spre sfârşitul carierei sale. Asta se simţea pe ea ca un parfum ieftin. Nimeni nu se întovărăşea cu *un* ratat. S-ar fi putut molipsi şi ei. Cheska bău toată noaptea, iar a doua zi dimineaţă se trezi pe canapea complet îmbrăcată.

Săptămâna care urmă fu foarte greu de dus. Îşi concedie maseuza, instructorul de fitness şi coafeza. îi dădu afară pe servitoare şi pe bodyguarzii, ştiind că nu va avea din ce să îi plătească la sfârşitul lunii. Oja îi sărise de pe unghii şi părul îi cădea neglijent în jurul feţei, iar dimineaţa nu se mai grăbea să se îmbrace. Pe lângă lipsa banilor şi plictiseală, Cheska începu să aibă iar trăirile acelea groaznice de care crezuse că scăpase. Noaptea, transpirată şi tremurând, se trezea din nou din vise absurde şi haotice. în urmă cu câteva zile începuse să audă vocea aceea bine cunoscută care o împinsese către atâtea grozăvii. Nu o mai auzise de când plecase din Anglia cu optsprezece ani în urmă. De data asta însă, se adăugaseră şi alte voci care îi vorbeau despre ea, nu despre alţii, cum se întâmpla înainte.

Eşti o ratată, nu-i aşa, Cheska? O fetiţă prostuţă şi lipsită de talent.. Nu vei mai filma niciodată... Nimeni nu te mai vrea... Nimeni nu te iubeşte...

Cheska alerga dintr-o cameră într-alta, încercând să fugă de voci, dar ele veneau după ea, nelăsând-o nici o secundă singură. încerca să le alunge, lovindu-se cu pumnii în frunte, le răspunse înapoi ţipând la fel de tare ca şi ele. Dar vocile nu se opreau... Disperată, Cheska îşi sunase medicul în urmă cu câteva zile şi îi ceruse nişte sedative foarte puternice, dar nu avuseseră nici *un* efect. Nu o calmaseră şi nu opriseră vocile. Ştia că situaţia îi scăpase de sub control şi că avea nevoie de ajutor. Dar nu ştia cui să i-l ceară. Dacă i-ar fi spus doctorului despre voci, ar fi internat-o într-o clinică stupidă, cum făcuseră şi ceilalţi medici pe vremea când fusese însărcinată.

într-o dimineaţă, după două săptămâni în iadul acela, Cheska se uită în oglindă. Nu era acolo. I se mai întâmplase asta cândva. „Nu! Nu! Te rog!“ Căzu pe podea. Era iar invizibilă. Poate că murise deja. Visase asta de multe ori. Ce era realitatea? Nu mai ştia. Capul îi exploda, vocile răsunau şi râdeau de ea. Alergă ca o nebună prin casă, acoperind toate

oglinzile mari cu cearşafuri şi întorcându-le cu faţa la perete pe cele mai mici. Apoi se aşează pe podeaua din salon, încercând să se liniştească. Ştia că nu mai avea viitor. Vocile aveau dreptate.

„Să mă ajute cineva! Ajutor! Ajutor!“

Nu ai pe nimeni, Cheska... pe nimeni. Nimeni nu te iubeşte, nimeni nu are nevoie de tine.

„Opreşte-te! Opreşte-te! Stop!“ Cheska începu să se dea cu capul de perete. Tortura însă nu se opri. Se ridică în capul oaselor. Nu avea de ales. Nu îşi putea găsi liniştea decât într-un singur fel. Se duse cu paşi mărunţi spre dormitor şi scoase sticluţa din sertarul noptierei. Se aşează iar pe jos şi se uită la pastilele galbene şi rotunde care o priveau de dincolo de plasticul maro. Se întreba câte ar trebui să ia pentru a fi sigură că nu se va mai trezi. Desfăcu capacul şi lăsă o pastilă să-i cadă în palmă. Vocile o asaltară încă o dată, dar de data asta râse de ele. „Vă pot opri! strigă triumfătoare către ele. E atât de uşor!“ Duse pastila la gură şi simţi gustul acid de cretă. Apucă paharul cu apă de pe noptieră şi înghiţi pastila. Mai scoase încă trei pastile şi îşi ridică ochii spre cer. Era sigură că Jonny o aştepta acolo.

- Pot veni la tine acum, te rog? Nu vreau să mă duc cu ei în iad. Dacă spun că îmi pare rău şi că am credinţă în Dumnezeu, mă vor primi ?

în sfârşit, în capul ei se făcu linişte. Nu răspunse nimeni. O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

- îmi pare rău, mami, atât de rău. Nu am vrut să fac asta.

Cum rămâne cu Ava? Ţi-ai abandonatfiica. Cine te poate ierta pentru asta?

Vocile reveniseră.

- Vă rog, vă rog, le imploră Cheska.

Scuturâ sticluţa pentru a mai scoase câteva pastile, când dintr-odată auzi soneria. Suna ca la poarta iadului. Soneria îi răsuna în cap.

- Stop! Stop! Vă rog!

Totuşi sunetul i se păru cunoscut. încetul cu încetul înţelese că nu era un sunet din iad, ci clopoţelul de la poartă. Reuşi cumva să ajungă în hol, după care se prăbuşi în genunchi.

- Pleacă, pleacă, te rog, ţipă ea.
- Cheska, eu sunt, unchiul David.

Cheska se uită spre ecranul camerei video. David? Nu putea fi el. Locuia în Anglia. Vocile îi jucau o festă.

- Cheska, deschide-mi, te rog!

Cheska se ridică şi se uită la faţa lui pentru a se asigura. David era mai bătrân, mai robust,

cu tâmplele puţin cărunte, dar cu aceeaşi ochi strălucitori. Ea se duse să închidă sistemul de alarmă şi apăsă butonul pentru a deschide porţile. David făcu tot ce putu pentru a-şi ascunde şocul când dădu cu ochii de Cheska. Părul ei era nespălat şi nepieptănat, ochii holbaţi şi încercănaţi. Pupilele i se mişcau dintr- o parte în alta, de parcă ar fi fost hăituită. în frunte avea o vânătaie neagră, foarte mare. O cămaşă murdară îi cădea pe umerii slabi, iar picioarele ei, cândva cu forme atât de frumoase, erau ca două beţe. Se legăna în faţa lui de parcă era beată.

- Cheska, cât mă bucur să te văd.

Se aplecă să o sărute şi simţi că nu se mai spălase de mult.

- O, David, David...

îl privi înfricoşată, după care izbucni în lacrimi şi se aruncă pe jos. David o privi clătinându-se în faţă şi în spate şi îngenunche lângă ea. Dar de fiecare dată când încerca să o liniştească, ţipa. Apoi observă sticluţa de medicamente pe care o ţinea strâns.

- Chem imediat un doctor.

Se uită la el.

- Nu, o să fiu bine.

- Cheska, uită-te la tine! îi smulse sticluţa din mână şi citi eticheta. Câte ai luat?

- Doar trei sau patru.

-Juri?

-Jur, David.

- Bine. Ridică-te de aici. Băgă repede sticluţa în buzunar şi o ajută să se ridice. Cheska reuşi să ajungă în salon, după care se prăbuşi pe canapea cu mâinile întinse către el.

- Te rog, vino şi îmbrăţişează-mă, unchiule David!

David făcu cum îi ceruse, iar ea îşi îngropă faţa în pieptul lui. Rămase acolo pentru un timp, după care se uită cu atenţie la el. îi simţi cu mâna conturul ochilor, al nasului şi al gurii.

- Eşti adevărat?

David râse.

- Sper. De ce mă întrebi asta?

- Pentru că mi-au trecut atâtea prin minte în ultimele zile. Oameni, locuri. Un zâmbet îi lumină dintr-odată faţa. Dacă eşti chiar tu, atunci mă bucur atât de mult că eşti aici!

După ce spuse asta, Cheska închise ochii şi adormi.

Capitolul 40

După un timp, David îi aşează capul pe pernă şi o lăsă să doarmă pe canapea. Se ridică şi se duse în bucătărie, unde găsi o mulţime de pahare şi căni murdare. Scoase sticluţa de medicamente din buzunar şi o goli în gunoi. Nu se îndoia de ceea ce încercase Cheska să facă şi mulţumi Cerului că se gândise să treacă pe la ea în drum spre casa prietenului lui. în ultimii ani lucrase la Hollywood şi o vizitase de câteva ori pe Cheska. Se gândea că era bine să păstreze legătura cu ea, chiar dacă îşi abandonase fiica. Dar de fiecare dată când se întâlneau, vizita era greu de suportat. Petrecuse cu ea cel mult câteva minute în total. Mereu era câte un bărbat prin casă. David era sigur că la Hollywood nimeni nu ştia despre existenţa Avei, iar ăsta era ultimul lucru despre care Cheska voia să vorbească. De aceea se asigura că mereu era cineva prin preajmă. David nu ar fi vorbit despre Ava de faţă cu altcineva.

O înştiinţase asupra faptului că mama ei îşi revenise din comă la scurt timp după ce ea părăsise Anglia şi o ţinuse la curent cu progresele pe care le făcuse Greta de-a lungul anilor. Dar când se întâlneau, Cheska nu era deloc interesată să vorbească despre Greta. De câte ori David deschidea subiectul, vorbea singur despre asta. O asigura de dragostea Gretei pentru ea, chiar dacă asta era o minciună, Greta neamintindu-şi nimic despre Cheska.

De câte ori pleca de la Cheska, David se simţea complet deprimat. Era evident că pentru Cheska existenţa ei în Anglia se estompase. Tot aşa cum se instalase amnezia Gretei. Asta îl întrista şi-l frustra foarte tare. Mama lui îi spunea însă să nu stârnească o furtună dacă nu era cazul. în cele din urmă, asta făcuse. îşi spală o cană şi îşi făcu un ceai. Prin minte i se derula toată povestea. Nu înţelegea ce o determinase pe Cheska să încerce să se sinucidă. Crezuse că îi mergea minunat. Mâine urma să plece în Anglia şi de aceea trecuse pe la Cheska în seara aceea. în ultimele luni filmase la Hollywood. Urma însă să plece pentru o vreme. Mama sa împlinea optzeci şi cinci de ani şi trebuia să participe la petrecerea ei. Intenţiona să îşi ia o vacanţă de un an. Avea şaizeci şi unu de ani şi ajunsese să aibă foarte mult succes pe ambele părţi ale oceanului. îşi permitea să plece în vacanţă pentru cât timp dorea şi să se întoarcă doar dacă simţea nevoia. Câştigase acest drept şi ştia că, dacă nu pleacă în vacanţă acum, mai târziu va fi poate prea târziu. Nu mai era nici singur. Zâmbi gândindu-se la ea.

Avea o siluetă micuţă şi plăcută, părul de culoare închisă, mereu prins într-un coc la spate şi ochi căprui, inteligenţi şi blânzi. O plăcuse de când o văzuse întâia oară, la petrecerea dată de *un* prieten din facultate. Obiceiul era ca bărbaţii singuri să fie aşezaţi lângă femeile venite neînsoţite. Nici una nu îi trezi interesul. Victoria însă, sau Tor, cum îi plăcea să i se spună, era altfel.

La început crezuse că avea în jur de patruzeci de ani, apoi află că avea mai mult de cincizeci. îi spusese că soţul său murise cu zece ani în urmă şi că nu simţise niciodată nevoia să se recăsătorească. Făcuse la Oxford studii de doctorat în istoria antică a Chinei, iar soţul său studiase clasicismul. Tor îşi petrecuse viaţa exclusiv în lumea academică. în drum spre casă, David se gândise că o femeie atât de cultivată şi citită precum Tor nu ar putea fi interesată de un actor de comedie. Chiar dacă şi el primise o educaţie bună, totuşi trăise într-un fel foarte diferit.

La o săptămână după ce se cunoscuseră însă, David primise de la ea o invitaţie la un recital care avea loc la Oxford şi de care el se arătase interesat. îşi rezervă cameră la hotel, îngrijorat de felul în care urma să se integreze în grupul ei de prieteni. Seara fusese foarte plăcută. La cină, Tor îl dojenise pentru modestia lui.

- Tu îi distrezi pe oameni, David. E *un* mare talent. Mult mai mare decât să scrii despre Confucius. E mare lucru să faci publicul să se simte bine şi să râdă pentru câteva secunde. Mai ales că ai studiat şi tu cândva la Oxford. în seara asta te-ai descurcat foarte bine cu prietenii mei.

începuseră apoi să se întâlnească cu regularitate şi, în cele din urmă, o întrebase dacă nu ar dori să petreacă sfârşitul de săptămână împreună. O dusese la Marchmont, iar LJ o plăcuse pe loc. David ştia foarte bine că LJ s-ar fi bucurat de oricine ar fi fost prietena lui. Devotamentul etern pe care David îl arătase Gretei o frustra foarte tare pe LJ, care nu înceta să îi amintească faptul că „Greta nu mai ştia nici măcar cine e".

- Mama, e doar o prietenă, sublimase David încă de la prima întâlnire.

în timpul următoarelor luni, David începuse să se redescopere. Iubea muzica şi arta, plimbările de duminică după un prânz copios, când mergeau ţinându-se de mână, discuţiile târzii la un pahar de vin despre cărţile pe care le citiseră amândoi. David simţea mai presus de toate că întâlnise o femeie care să îl aprecieze şi care să se bucure de compania lui tot atât de mult cât se bucura şi el de a ei. Apoi Tor îl anunţase că dorea să-şi ia tm an de vacanţă pentru a vizita locurile îndepărtate despre care predase şi scrisese enorm, dar pe

care nu le văzuse niciodată. îl întrebase în glumă dacă nu dorea să o însoţească şi, deşi la început râsese, David se gândise apoi că poate era exact ceea ce îi trebuia. Ochii ei erau neîncrezători, dar, în acelaşi timp, plini de bucurie când îi spusese că dorea să o însoţească.

- Dar cum rămâne cu Greta şi cariera ta?

Tor ştia totul despre Greta. Era o mare parte din viaţa lui. în ultimii şaptesprezece ani, aproape în fiecare duminică, Greta venea în Hampstead să ia prânzul cu David sau mergea el la ea. în ultima vreme însă, David anulase de câteva ori întâlnirile de duminică cu Greta pentru a petrece timpul cu Tor. Se simţise vinovat pentru asta pentru că era conştient de faptul că Greta depindea foarte mult de el. Greta ieşea foarte rar. Nu-i plăceau mulţimile. Nu o vizita nimeni în afară de el, de Leon, care se simţea obligat să treacă pe la ea din când în când, sau de LJ sau de Ava, care treceau pe la ea doar când îl vizitau pe el în Londra. Greta nu voia sub nici o formă să-şi părăsească măcar pentru o noapte sanctuarul din Mayfair. Trăia ca o pustnică. David nu putea uita clipa în care Greta deschisese ochii pentru prima oară după atâtea luni de comă. îi acoperise faţa de sărutări. Bucuria pe care o simţise şi toată dragostea pe care o avea pentru ea ieşiseră la suprafaţă. Lacrimile lui curgeau nestăpânit peste obrajii Gretei până când Greta îl trezi la realitate întrebându-l cine era. Groaza pusese atunci stăpânire pe el. Cu timpul însă, acceptase situaţia. Chiar şi posibilitatea de a rămâne aşa pentru totdeauna. Şansele sale erau foarte mici, dat fiind că memoria Gretei refuza să-şi revină.

Nu-i displăcea deloc faptul că Greta depindea de el. O iubea, până la urmă. Dar pentru că ea nu îi dăduse nici tm semn că şi-ar dori altceva de la el în afara prieteniei lui, relaţia lor rămăsese nerezolvată în toţi aceşti ani. După ce o întâlnise pe Tor, relaţia cu aceasta se cristalizase încetul cu încetul. David înţelesese ceea ce LJ tot încercase să-i spună. Nu avea rost să stea lipit de Greta. Trebuia să îşi continue viaţa. După ce o asigurase pe Tor de intenţiile lui de a o însoţi în lunga sa călătorie, începuseră să facă itinerarul. Hotărâseră să meargă prima dată în India, iar de acolo, pentru că Tor era pasionată de mersul pe jos, urmau să zboare în Tibet, în Lhasa, înainte de a face trasee prin Himalaya timp de câteva săptămâni. După asta, se duceau în China, pe urmele lui Marco Polo.

David turnă în chiuvetă restul de ceai. După ce va ajunge acasă, se va duce să-i spună Gretei despre călătorie. Se obişnuise deja cu plecările lui la Hollywood, care erau destul de lungi. De multe ori o întrebase dacă nu dorea să vină cu el, dar îl refuzase de fiecare dată.

Şase luni însemna totuşi o perioadă lungă. Trebuia să le roage pe LJ şi pe Ava să o viziteze în acest răstimp.

Iar acum se afla într-o situaţie din care ştia că nu va ieşi cu uşurinţă. îl sună pe prietenul său şi îi spuse că intervenise ceva şi că nu mai putea trece pe la el. După ce închise telefonul, nu se putu abţine să nu o compare pe Cheska de acum, dormind pe canapea ca o epavă, cu femeia frumoasă a cărei figură celebră umplea ecranele televizoarelor, ziarele şi revistele din toată lumea.

Trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor în viaţa ei dacă ajunsese în pragul sinuciderii. Se întreba cum ar putea afla ce anume fusese. Se uită la numele şi numerele de telefon din agenda fetei, scrise toate în grafia ei copilărească. Al treilea număr era al lui Bill Brinkley, agentul pe care Cheska îl angajase, după ce se lipsise într-un mod destul de neplăcut de serviciile lui Leon. Era posibil să ştie ce se întâmpla cu Cheska. Formă numărul şi ceru să i se facă legătura.

- Bill? Sunt David Marchmont. Cred că ne-am întâlnit la câteva petreceri.
- Da, îmi amintesc. Ce faci, David?
- Foarte bine, mulţumesc.
- Cu ce te pot ajuta? Cauţi un agent nou? Aş fi fericit să te reprezint.
- Mulţumesc, dar nu despre asta e vorba.
- OK, atunci despre ce e vorba?
- Ai văzut-o pe Cheska în ultima vreme ? Ştii, e nepoata mea.
- Serios? Nu am ştiut. Dat fiind că m-a concediat acum câteva luni şi mi-a spus că nu vrea să mai audă de mine, nu ne-am mai întâlnit.
- înţeleg... Te pot întreba de ce te-a concediat?
- Nu ştii ? Credeam că ştie tot oraşul.
- Poate că nu cunosc oamenii potriviţi, dar chiar nu am auzit nimic.
- Evident că nu s-a răspândit vestea, deci păstreaz-o pentru tine. în curând va fi anunţat sfârşitul tragic al lui Gigi, cu o lună înainte de următorul sezon din octombrie. Asta va stârni multe controverse. Studioul e de părere că schimbarea va fi primită foarte bine de către public. Cheska m-a concediat pentru decizia studioului de a o scoate din film.
- Am înţeles. Cine se ocupă de ea acum?
- Nu ştiu. Cineva spunea că intenţionează să plece în vacanţă în Europa, înainte de a hotărî ce face mai departe.

- Aha. Te superi dacă te întreb de ce nu i-au reînnoit contractul? Asta e ultima întrebare, promit. Sunt unchiul ei şi sunt îngrijorat.

Bill făcu o pauză.

- Pentru că sunteţi rude, o să fiu sincer. Cheska devenise dificilă. Cerea foarte mulţi bani, întârzia la filmări şi apărea în fotografii alături de ţipi dubioşi. Şi-a facut-o cu mâna ei, David. Dacă vorbeşti cu ea, nu-i spune că ştii de la mine.

- Bineînţeles că nu. îmi pare bine că am vorbit cu tine, Bill. îţi mulţumesc pentru sinceritate.

- Nici o problemă. Salut-o pe Cheska din partea mea. E o scorpie, dar am o slăbiciune pentru ea. A fost unul dintre primii mei clienţi.

- Aşa voi face, Bill. Mulţumesc. La revedere!

închise. Se întoarse în salon şi văzu că Cheska dormea încă. Oftă adânc. Acum înţelegea ce se întâmplase. Să aibă iar grijă de Cheska fusese ultimul lucru la care se gândise când venise în LA, dar nici nu o putea lăsa în halul ăsta. Coborî la maşină să îşi ia bagajul. în timp ce îşi scotea lucrurile, se întreba de ce oare soarta îl aruncase iar în trecut, când pentru primă dată, după atâta timp, îşi făcuse şi el planuri de viitor.

Capitolul 41

Cheska se trezi după trei ore. în ciuda protestelor ei, David insistă să cheme medicul pentru a o examina. Acesta apăru imediat, iar David îi povesti în câteva cuvinte ce se întâmplase. Intrară apoi în sufragerie, dar Cheska nu mai era acolo. David urcă scările spre dormitorul ei şi găsi uşa încuiată.

- Cheska, lasă-mă să intru! Doctorul vrea să te vadă.

- Nu, răspunse ea precipitat. Sunt bine. Spune-i să plece.

Sub nici o formă nu se lăsă convinsă să deschidă. în cele din urmă, David coborî scările.

- Nu prea putem să facem nimic, spuse doctorul. încercaţi să o convingeţi să vină mâine la cabinetul meu. Până atunci, încurajaţi-o să mănânce şi să doarmă cât mai mult. Cred că trece printr-o depresie.

- O să fac tot ce-mi stă în putinţă.

După o oră, Cheska coborî.

- A plecat. Ei bine, îi spuse David calm, închizând televizorul. De ce ai făcut asta?

Cheska se trânti pe canapea.

- Urăsc doctorii. Nu am încredere în ei. Tu şi LJ m-aţi internat în spitalul de nebuni când eram însărcinată. Oamenii ţipau şi plângeau toată noaptea. Nimeni nu o să-mi mai facă vreodată aşa ceva.

- Doctorii ne-au recomandat să mergi la spital, Cheska. Am facut-o doar pentru binele tău. Şi al Avei, desigur.

Cheska privea în altă parte, de parcă ar fi ascultat ceva. Se întoarse spre David, cu ochii sticloşi şi inexpresivi.

- Poftim?

- Nimic. Va trebui să mănânci şi să ai grijă de tine, Cheska. Arăţi îngrozitor, iar casa asta e foarte murdară.

- Ştiu, zâmbi ea dintr-odată şi îşi întinse braţele spre el. Unchiule, mă bucur atât de mult că eşti aici. Nu o să mă laşi singură, nu-i aşa? Nu îmi place să stau singură.

- Dacă vrei să rămân, va trebui să te porţi frumos, domnişoară. Se ridică şi se duse să o îmbrăţişeze.

Cheska se cuibări în braţele lui cum facea când era mică.

- O să fiu cuminte, unchiule David, promit.

Următoarele zile fură foarte dificile. Adevărul începea să iasă la lumină. Cheska dormea foarte rar şi se ducea în dormitorul ei la ore foarte ciudate, tremurând îngrozită. Avea mereu coşmaruri. David o lua în braţe şi o liniştea în timp ce ea vorbea.

- Dumnezeule, m-au concediat. Adevărul este că m-au concediat. Pe mine, Cheska Hammond, vedetă de cinema. S-a terminat. Nu mai am nici un viitor. Nici unul. Nu mai corespund, cum se spune aici.

- Nu fi prostuţă, draga mea! O mulţime de actori ies dintr-un film şi o iau de la capăt în altul. O să apară ceva, sunt sigur.

- Da, dar asta trebuie să se întâmple acum, unchiule. Nu mai am nici un ban. Sunt prinsă până peste cap în datorii, iar banca îmi va lua casa.

- Dar ce s-a întâmplat cu toţi banii pe care ţi i-a lăsat mama ta? Şi cu cei pe care i-ai câştigat de atunci ?

- I-am cheltuit pe toţi. Iar restul mi i-a luat nenorocitul ăla de bărbat şi cei de la taxe. Nu mai am nimic, nimic. O, unchiule, viaţa mea e o catastrofa.

David îşi puse braţele în jurul siluetei ei subţiri şi o îmbrăţişă.

- Cheska, o să te ajut să ieşi din asta.

- De ce vrei să mă ajuţi după toate câte v-am făcut cu ani în urmă?
- Ai crescut sub ochii mei, Cheska. Eşti ca propriul copil, iar familiile se ajută la nevoie.

Cheska îşi ridică ochii spre el. Faţa palidă i se umplu de lacrimi.

- Şi tu ai fost mereu tatăl pe care nu l-am avut.
- Mulţumesc.

Peste câteva zile, David o sună pe Tor şi îi explică situaţia. Ea se aştepta să îl întâlnească la sfârşitul săptămânii.

- Nici o problemă, dragul meu. Bine că s-a întâmplat acum şi te poţi ocupa de asta. Te-ai fi putut afla la jumătatea drumului spre Himalaya, imposibil de contactat. Sigur că Cheska va fi în stare să-şi poarte de grijă până atunci, nu-i aşa?

David simţi nerăbdarea din vocea ei.

- Da, va fi nevoită pentru că nu voi renunţa la călătoria asta pentru nimic în lume. Te anunţ când sosesc.
- Ai grijă de tine, David.
- Şi tu.

David spera ca Tor să nu îi fi pus la încercare atitudinea fermă. Călătoria asta era şansa lui să-şi schimbe viaţa. îşi va pune propriile nevoi pe primul loc. Din fericire, Cheska arăta cu puţin mai bine în fiecare zi. Doctorul îi prescrisese pastile de dormit şi cu ajutorul lor începuse să doarmă noaptea, iar culoarea îi reveni în obraji. David reuşise să o facă să mănânce dimineaţa şi să se îmbrace după ce se trezea. Mai erau momente în care Cheska dispărea în lumea ei, chiar în timp ce David vorbea cu ea, iar ochii ei frumoşi căpătau expresia aceea glacială. Nu vorbea niciodată de Greta sau de Ava. David făcu la fel. Nu îi spusese nimic nici Gretei despre adevăratul motiv pentru care rămăsese în Los Angeles. Ştia cât de mult o întristau veştile despre Cheska.

într-o seară frumoasă, David avu o convorbire telefonică cu Tor, asigurând-o că Cheska era mult mai bine şi că spera să se întoarcă acasă cât de curând. Când termină, se întoarse şi o văzu pe Cheska în spatele lui.

- Cu cine vorbeai, unchiule David?
- Cu Tor... Victoria, prietena mea.
- Prietena sau iubita ta? întrebă Cheska cu o undă de dezamăgire în voce. După felul în care vorbeai, cred că îţi e mai degrabă iubită.
- Cred că îmi este şi prietenă, şi iubită, răspunse David cu prudenţă.

- Am o sticlă de vin deschisă pe terasă. Vrei să ieşim şi să privim asfinţitul? îmi poţi povesti despre ea.

David o urmă. Priveliştea de pe terasă era impresionantă. în vale luminile oraşului Los Angeles străluceau pe cerul întunecat, făcând ca norii să pară când aurii, când purpurii. David se sprijini de balustradă, admirând spectacolul.

- Eşti surprinzător, unchiule.

Cheska îi zâmbi, întinzându-i un pahar de vin.

David se trezi povestindu-i totul despre Tor şi despre călătoria pe care o puseseră la cale împreună. Cheska părea interesată să afle cele mai mici detalii.

- Pare o ţipă minunată, iar tu eşti îndrăgostit, comentă ea. Când vei pleca, deci ?
- La jumătatea lui august, imediat după ziua mamei.
- Credeam că eşti îndrăgostit de mama mea. Sperasem cândva că vă veţi căsători într-o bună zi.
- Am cerut-o în căsătorie, dar m-a refuzat, mărturisi David.
- în acest caz, a fost foarte proastă. Era evident că şi ea te iubeşte.

Surprins de ceea ce auzea, David rămase tăcut. Voia să vadă dacă Cheska dorea să afle cum era mama ei, dar fata nu îl întrebă nimic. Continuă discuţia.

- Iar Ava împlineşte optsprezece ani luna viitoare.
- Fetiţa mea, Ava, a crescut, spuse Cheska de parcă tocmai îşi amintea de existenţa Avei. Ce face ?
- Foarte bine. încântătoare, frumoasă şi...
- Seamănă cu mine ?
- Cred că da. Are acelaşi colorit, dar îşi poartă părul scurt. E mult mai înaltă, dar personalitatea ei e foarte asemănătoare cu a ta.
- Asta e o binecuvântare, murmură ea pentru sine.
- Poftim?
- Nimic. Povesteşte-mi, despre ea, unchiule. Ce-i place, ce ambiţii are. Vrea să devină actriţă?

David râse.

- Nu. Ava vrea să fie medic veterinar. Iubeşte nespus de mult animalele.
- înţeleg. Ştie cine e mama ei ?
- Bineînţeles că ştie. Eu şi LJ îi vorbim mult despre tine. Ava e dependentă de serialul

Baronii petrolului. Te urmăreşte în fiecare săptămână.

Cheska ridică din umeri, iar lui David îi păru rău pentru gafa făcută.

- Şi LJ? Bănuiesc că mă urăşte, nu-i aşa?
- Nu, Cheska. Nu te urăşte.
- Cred că amândurora v-a fost foarte greu să înţelegeţi de ce am venit aici şi am lăsat-o pe Ava. Vezi că nu am avut de ales ? Ştiam că nu m-ai fi lăsat să plec dacă îţi spuneam. Am avut nevoie să o rup cu trecutul şi să o iau de la capăt.
- Am înţeles asta, Cheska, dar sincer vorbind, ultimii ani au fost foarte dificili pentru LJ. A devenit mama adoptivă a Avei şi mereu s-a temut că într-o bună zi îţi vei revendica fiica. Mama o iubeşte ca pe propriul copil şi a uitat orice resentiment ar fi avut pentru tine, de dragul Avei.

Cheska oftă adânc.

- Am dat-o rău în bară în viaţa asta, nu-i aşa, unchiule? Cariera mea s-a prăbuşit, nu pot avea o relaţie şi mi-am abandonat propriul copil.
- Cheska, ai doar treizeci şi patru de ani. Viaţa multor oameni abia acum începe. Vorbeşti de parcă ai avea vârsta mea.
- Mă simt de parcă aş avea vârsta ta. Muncesc din greu de treizeci de ani.
- Ştiu. Aş fi vrut să nu te fi prezentat niciodată lui Leon. Poţi să mă învinovăţeşti pe mine pentru tot ce ţi s-a întâmplat.
- Nu tu eşti vinovat. Asta mi-a rezervat mie viaţa. Pot să te întreb ceva?
- Dă-i drumul.
- Crezi că eu... sunt normală?
- Depinde ce înţelegi prin *normal*, Cheska.
- Să reformulez. Crezi că aş putea fi nebună?
- Ai avut o viaţă puţin obişnuită. Presiunea în care ai trăit de când ai fost foarte mică nu poate rămâne fără consecinţe. Dacă te îngrijorează asta, poţi merge oricând să vorbeşti cu un specialist.
- Nici vorbă! Niciodată! Psihologii nu ajută, ei doar se bagă în viaţa ta şi înrăutăţesc situaţia. Problema e, unchiule, Cheska inspiră adânc, că uneori aud... voci. Iar aceste voci mă împing să fac lucruri.

David văzu că Cheska devine agitată.

- Când auzi vocile ?

- Când sunt supărată sau tristă. începu să tremure. Nu mai pot vorbi despre asta. Te rog, să nu spui nimănui, îl imploră.

- Nu voi spune, dar cred că trebuie să vorbeşti cu cineva. Ar putea fi ceva foarte simplu, cum ar fi o perioadă de odihnă totală. David vorbea cu ezitări. Când ai auzit voci ultima dată?

Cheska păru că dă o luptă cu sine însăşi.

- Nu le-am mai auzit de mulţi ani, apoi... Ţi-am spus că nu mai pot vorbi despre asta, bine ?

- Bine, draga mea, am înţeles.

- Ava ştie cine e tatăl ei ? întrebă brusc Cheska, schimbând subiectul.

- Nu. Şi eu, şi LJ am considerat că e treaba ta să îi spui.

- Ar fi mult mai bine pentru ea să nu ştie. Privirea ei se întunecă. Eu nu îi voi spune niciodată.

- Poate că într-o zi va dori să ştie.

Cheska rămase cu ochii în gol pentru câteva secunde, jucându-se cu ciucurii pernei pe care stătea.

- Mi-e somn. Te superi dacă mă duc să mă culc ?

- Deloc. Dar chiar cred că ar trebui să te gândeşti serios să mergi la un specialist.

Cheska se ridică.

- OK. O să mă gândesc. Noapte bună!

Se aplecă şi îl sărută pe creştet, după care intră în casă.

A doua zi dimineaţă, David se trezi că Cheska îi aduce micul dejun la pat. Avusese o noapte agitată.

- Poftim. Un adevărat mic dejun englezesc, cu tot ce trebuie. îmi amintesc cât de mult îţi plăcea când eram mică.

David se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi şi se uită surprins la Cheska. Era îmbrăcată într-o cămaşă de mătase elegantă şi în blugi. Era machiată şi pieptănată impecabil, iar ochii îi străluceau plini de viaţă. Arăta de parcă nu era ea.

- Măi să fie, Cheska! Arăţi minunat!

- Mulţumesc, răspunse roşind uşor. De fapt, mă simt minunat. Faptul că am vorbit aseară mi-a luat o piatră de pe inimă. Se aşează pe pat, privindu-şi mâinile. Am fost proastă şi prea îngăduitoare cu mine însămi până acum. Aşa că m-am trezit, m-am dus la piscină şi am

înotat. Am hotărât că e timpul să mă adun.

- Dacă îmi permiţi, aş spune că este o transformare remarcabilă pe care nu pot decât să o aprob.
- Ce zici să luăm prânzul împreună la Ivy. Nu am mai ieşit din casă de câteva săptămâni.
- O idee excelentă, dacă mai pot mânca după dejunul ăsta copios, spuse David zâmbind.
- Sigur vei putea. Cheska se ridică. Ne vedem jos. Mă duc să îl sun pe Bill să-i cer scuze pentru că l-am concediat şi să văd dacă vrea să mă mai reprezinte.
- Aşa te vreau.
- Cred că ar fi o idee bună să fac o programare la un psihanalist. Toţi prietenii mei actori au unul, se poartă. Nu e mare lucru.
- Nu, Cheska, chiar nu e.

Fata ieşi, iar David se lăsă înapoi pe pernă. Răsuflă uşurat. Poate că acum, după ce vorbise deschis despre temerile ei, Cheska le putea face faţă. Desigur, era devreme pentru asta, dar, după ultima săptămână în care nu prea vedea cum o ar fi putut-o lăsa singură, începu pentru prima dată să spere. Poate chiar va pleca în excursia pe care o aşteptase atât de mult.

Capitolul 42

- Ţi-ai luat totul, unchiule? îl întrebă Cheska în timp ce David cobora cu bagajele.
- Cred că da.
- Foarte bine. Taxiul e aici.

David puse bagajele jos.

- Domnişoară, vreau să-mi promiţi că nu te vei da bătută. Eşti sigură că te vei descurca? Mereu mai pot rămâne o zi, două, dacă...
- Şşş... Cheska îi puse mâna la gură. Voi fi bine. Bill deja mi-a pregătit ceva, deci voi fi foarte ocupată. Cine ştie, poate că încetarea contractului cu *Baronii petrolului* e cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.
- Promite-mi că vei continua să mergi la psiholog. Ţi-am lăsat un cec pe măsuţa de cafea. Ar trebui să-ţi ajungă pentru câteva luni.
- Mulţumesc. Promit să-ţi înapoiez banii imediat ce încep să lucrez. Grăbeşte- te acum, să nu întârzii la aeroport.

îl conduse la taxi, iar înainte ca David să urce, îl îmbrăţişă.

- Mulţumesc mult pentru tot.
- Nu te prosti! Ai grijă de tine.
- Aşa voi face. Călătorie plăcută cu Tor! Să-mi trimiţi ilustrate.
- La revedere, Cheska! Te sun din Anglia.

David îi făcu semne cu mâna până când nu o mai văzu.

în timpul zborului spre casă, David fu continuu neliniştit. Era Cheska suficient de bine pentru a rămâne singură? Ar fi trebuit să mai rămână?

Cu siguranţă că transformarea ei recentă era remarcabilă, iar în ultimele zile Cheska i se păruse echilibrată şi calmă. Dar nu se petrecuse prea repede şi prea bine ? îi mai păcălise odată pe toţi, când plecase fără de veste în LA, chiar după ce revenise la Marchmont cu Ava. Nu putea decât să spere că Cheska va continua să meargă la psiholog şi se rugă să primească un rol cât de repede pentru a face ceea ce-i plăcea.

Nu ştia nici dacă să-i spună mamei sale unde fusese în ultimele zile şi despre starea în care o găsise pe Cheska. Urma să plece cu Tor pentru câteva luni şi nu l- ar fi putut contacta dacă intervenea ceva urgent. Ăsta era şi scopul călătoriei. Să se detaşeze. în cele din urmă hotărî să nu-i spună. Ar fi întristat-o şi îngrijorat-o, iar după operaţia pe care tocmai o avusese şi înaintea petrecerii de ziua ei, chiar nu se cuvenea. Era cel puţin recunoscător pentru faptul că Cheska nu era deloc interesată să o întâlnească pe Ava. Era la mii de kilometri depărtare de Marchmont şi ăsta putea fi un lucru bun.

Trebuia însă să-i spună Gretei. închise ochii şi încercă să adoarmă. Făcuse tot ce- i stătuse în putinţă. Acum avea şi el şansa să fie fericit.

Cheska se uită după taxiul cu care plecase David cu un sentiment amestecat de tristeţe şi uşurare. în noaptea în care încercase să-i spună despre cum se simţea şi îi mărturisise despre vocile pe care le auzea, se culcase calmă şi relaxată. Dar apoi vocile o treziseră spunându-i că îl lăsase pe David prea aproape de ea şi că, dacă îi mai spunea ceva, o vor asalta din nou.

Cheska se trezise transpirată şi tremurând. Vocile aveau dreptate. Nu făcuse bine că i se destăinuise lui David. Trebuia să se asigure că pleacă acasă. îi fusese foarte greu să ignore vocile, dar reuşise să pară normală în următoarele zile, iar acum David plecase. Viaţa ei nu se sfârşise. Vocile îi spuseseră ce avea de făcut. Se va duce la Marchmont, să-şi vadă fiica.

Aşa cum facea ori de câte ori o vizita David, Greta petrecu o oră aranjându-şi părul. Deşi era sigură că el nici nu observa, asta o facea să se simtă mai bine. Apoi pregăti *un* chec Victoria şi prăjiturelele ei preferate, care ştia că-i plac mult lui David. Scoase din dulap cele mai frumoase ceşcuţe de ceai şi le şterse de praf înainte de a le aşeza pe măsuţă. Uitându-se la ceas - David ar fi trebuit să ajungă în mai puţin de o oră - se duse în dormitor pentru a se schimba în fusta şi în bluza pe care şi le pregătise. Se dădu cu puţin rimei, fard de obraz şi un ruj deschis la culoare şi se duse în sufragerie să aştepte sunetul soneriei.

Nu-l mai văzuse de câteva săptămâni pentru că fusese plecat la Hollywood la filmări. Mereu o invitase să vină cu el, dar ştia că face asta doar din politeţe. Iar gândul că trebuia să meargă într-un aeroport, să urce în avion, să zboare într-un loc aglomerat pentru douăsprezece ore, apoi să aterizeze într-un loc necunoscut era prea mult pentru ea. Avea nevoie de mult curaj chiar şi pentru a coborî să facă cumpărături. David spunea că asta ar putea avea legătură cu seara în care se petrecuse accidentul. Se pare că, în seara aceea,

aştepta la semafor împreună cu mai multe persoane, pe trotuarul de lângă Savoy. Apoi cineva o împinsese din spate drept în stradă şi căzuse în faţa unei maşini.

Greta credea că asta era cauza pentru frica ei de mulţimi, pe lângă faptul că petrecuse foarte mult timp în liniştea şi calmul camerei de spital. îşi amintea ziua în care îi spuseseră că putea pleca acasă şi cum îşi acoperise urechile în momentul în care David o conduse afară în zgomotul de pe străzile Londrei. Dar mai simţea ceva ce nu putuse explica nimănui. Toţi oamenii ştiau cine sunt, îşi purtau povestea personală cu ei, în timp ce ea era doar o carcasă jucând rolul unei fiinţe umane. Fobia de mulţimi şi ceea ce simţea în prezenţa celorlalţi oameni normali o faceau să dispere la gândul că nu ştia nimic despre ce se ascundea înăuntrul ei. Singura excepţie era David. Poate pentru că fusese prima persoană pe care o văzuse când se trezise din comă. El fusese acolo de la începutul noi sale existenţe şi avea încredere absolută în el. Cu toate acestea, chiar dacă fusese foarte răbdător cu ea şi făcuse tot ce putuse pentru a o ajuta să-şi amintească, uneori îi simţea frustrarea. Vedea cât de trist era de câte ori îi arăta câte o fotografie care i-ar fi putut aminti de trecut, iar ea rămânea fără nici o reacţie. Uneori, când, de la fereastra apartamentului ei de la al treilea etaj, se uita spre strada aglomerată, i se părea că trăieşte într-o lume crepusculară. Doctorii spuneau că asta era doar în mintea ei. Ei erau siguri că ea era capabilă să-şi amintească pentru că nu văzuseră semne ale vreunei probleme cerebrale la nici unul dintre examenele pe care Greta le făcuse. Asta însemna că amnezia ei era autoimpusă. Din cauza traumei, mai spuneau.

- Mintea dumneavoastră conştientă a decis să nu-şi mai amintească, dar subconştientul dumneavoastră ştie totul.

îi sugeraseră să facă hipnoză, ceea ce încercase pentru trei luni, dar fără rezultat. Apoi luase nişte tablete despre care credea că sunt antidepresive. Unul dintre medici îi spusese că o vor ajuta să se relaxe şi să învingă teama de a-şi aminti. Dar efectul fusese doar că Greta dormea până târziu, iar ziua era lipsită de energie. Apoi urmaseră şedinţele de terapie în care o femeie îi punea întrebări despre cum se simţea şi ce servise la cina din ziua precedentă. întrebările astea o enervaseră foarte tare.

într-adevăr, nu îşi amintea nimic din cele ce se petrecuseră înainte de accident, dar memoria ei era foarte fidelă faţă de toate cele întâmplate de când se trezise din comă. în cele din urmă, hotărâseră de comun acord să renunţe la terapie, închiseseră dosarul şi o lăsară să-şi trăiască viaţa izolată în locuinţa sa. Numai David nu renunţase la speranţa că într-o bună zi va reuşi să-şi amintească, în ciuda faptului că ea îşi pierduse orice speranţă.

Din cauză că medicii nu găsiseră nici un motiv pentru starea în care se afla, Greta simţea un sentiment de vinovăţie pentru incapacitatea de a-şi aminti. De parcă totul depindea de ea. Gândul acesta o durea foarte mult. Uneori vedea ceva în ochii celor care veneau la ea. Mai ales în ochii lui LJ, când o vizita împreună cu Ava şi stăteau împreună la un ceai. Şi ea credea acelaşi lucru. Iar lucrul acela era cumplit: faptul că oamenii credeau că se prefăcea. Uneori, în serile nesfârşite pe care le petrecea în singurătate, ochii i se umpleau de lacrimi la gândul că oamenii puteau crede că ea alesese să trăiască aşa. Uneori îşi dorea chiar să fi murit în accident decât să sufere *un* trai atât de solitar. Dacă nu era David, poate că ar fi făcut ceva să pună capăt acelei vieţi. Nimănui nu i-ar fi fost dor de ea. Nimeni nu avea nevoie de ea. Era doar o povară. De aceea avea grijă să nu îl solicite prea mult pe David, deşi atunci când se ridica să plece, s-ar fi aruncat în braţele lui şi i-ar fi spus că îl iubeşte mai mult decât o putea spune şi l-ar fi rugat să nu mai plece niciodată. Cuvintele acelea îi stătuseră pe limbă de foarte multe ori, dar de fiecare dată se abţinuse să le spună. La ce viaţă l-ar fi supus alături de o femeie care tresărea ori de câte ori suna telefonul, care ar fi preferat să moară decât să iasă din casă alături de David şi prietenii lui ? Nu se vedea plecând mai departe decât strada pe care locuia, să nu mai vorbim despre America sau despre noul apartament pe care David îl cumpărase în Italia.

- Eu nu pot să-i ofer decât prăjiturele, spuse ea oftând, ridicându-se să răspundă la uşă.

- Bună, Greta, arăţi minunat, îi spuse el, întinzându-i un buchet de lalele. Mi-au plăcut atât de mult că a trebuit să le cumpăr.

- Mulţumesc, spuse ea, emoţionată de gestul lui.

- îţi plăceau lalelele, adăugă el, facându-se confortabil în sufragerie şi privind spre prăjiturele. Ar trebui să ţin dietă, dar cum aş putea rezista prăjiturilor mele preferate ?

- Pun repede apă la fiert, spuse Greta grăbindu-se în bucătărie.

O mai pusese o dată la fiert cu puţin timp în urmă, ştiind că astfel va fi mai repede gata. Nu voia să irosească nici o secundă din timpul pe care l-ar fi putut petrece cu David.

Aduse ceainicul, îl puse pe masă şi se aşeză lângă el.

- Cum a fost la Hollywood? Ai stat mai mult decât ai spus că rămâi.

- Da, filmările s-au prelungit, cum se întâmplă de obicei. Mă bucur că m-am întors. Nu e un loc în care să-mi placă să stau mult timp, ştii.

- Măcar te-ai bronzat puţin, îi spuse ea zâmbind, în timp ce turna ceaiul.

- Se pare că şi ţie ţi-ar prinde bine puţin soare, Greta. Ştiu că ţi-am mai spus asta, dar

chiar ar trebui să ieşi la plimbare la aer curat. Green Park arată minunat acum, că e plin de flori.

- Pare o idee bună. Poate că voi ieşi.

Amândoi ştiau însă că minte.

- Vei fi ocupat în săptămânile următoare ?

- Da. înainte de toate, vinerea acesta voi merge la Marchmont. Ava împlineşte optsprezece ani, iar mama mea optzeci şi cinci. în august va da o petrecere pentru asta. Bănuiesc că ai primit invitaţii pentru amândouă.

- Da, le-am şi răspuns. I-am trimis Avei un cârd bancar. îmi pare rău, David, nu pot...

- Ştiu, dar e mare păcat. Ne-am fi bucurat cu toţii să fii acolo.

Greta înghiţi în sec, ştiind că îl dezamăgea din nou.

- Poate altădată, o reconfortă David, înţelegând neputinţa ei. Oricum, am nişte veşti.

- Chiar? Ce veşti?

- Am hotărât să îmi iau un an sabatic.

- Vei înceta să mai lucrezi ?

- Da, pentru un timp.

- Asta da veste! Şi ce vei face ?

- Voi pleca şi voi vedea lumea. Am o prietenă, Victoria, Tor cum i se spune. Vom pleca împreună în India, Himalaya, Tibet, apoi în China pe urmele lui Marco Polo. De aceea ar fi cazul să mă abţin să mai mănânc din prăjiturile tale, râse el. Trebuie să mă menţin în formă pentru călătorie.

- Sună interesant, reuşi Greta să spună fără să îl lase pe David să vadă cât o durea ceea ce îi spusese.

- Voi fi plecat pentru şase luni sau mai mult. Asta înseamnă că nu ne vom mai vedea pentru o vreme, dar cred că, dacă nu plec acum, nu o voi mai face niciodată, îmbătrânesc.

- Desigur! Greta mimă entuziasmul. Meriţi o vacanţă.

- Nu ştiu dacă va fi chiar o vacanţă, dar cu siguranţă va fi bine să iau o pauză de la ceea ce fac de atâta vreme. Te descurci fără mine ?

- Sigur că da. De fapt mă ocup cu cititul operei lui Dickens, iar asta îmi va lua tot timpul. Apoi voi trece la Jane Austen. Unul dintre avantajele amneziei mele este că pot citi clasicii din nou, ca şi cum ar fi pentru prima dată. îi zâmbi. Nu-ţi face griji în privinţa mea, voi fi bine.

David îi fu foarte recunoscător pentru asta, ştiind că se preface doar pentru ca el să nu se

simtă vinovat. Viaţa ei depindea de el, amândoi ştiau asta. Ezită iar, dacă să facă sau nu această călătorie cu Tor. Greta observă îndoiala lui imediat.

- Şase luni nu e foarte mult, David. Va fi foarte interesant să-mi povesteşti cum a fost. Doar să nu iei vreun parazit de prin părţile acelea sau să cazi de pe munte.

- Promit să fac tot ce pot.

Vorbiră apoi despre LJ şi despre planurile Avei de a deveni medic veterinar. Amândoi însă erau trişti şi neliniştiţi. în cele din urmă, Greta găsi curajul de a-l întreba ceva la care se tot gândise de când David îi pomenise de prietena lui.

- Tu şi prietena ta, Tor, sunteţi împreună?

- Cred că se poate spune şi aşa, spuse David, dându-şi seama că sinceritatea e cea mai bună cale. Ne-am întâlnit mult în ultima vreme. E foarte drăguţă. Cred că ţi- ar plăcea de ea.

- Sunt sigură.

David se uită la ceas.

- Cred că trebuie să plec. Am o întâlnire la BBC în jumătate de oră.

Se ridică în picioare şi Greta făcu la fel. Se îndreptară tăcuţi spre uşa de la intrare.

- încerc să mai trec pe aici înainte să plec, spuse el, sărutând-o pe ambii obraji. Ai grijă de tine!

- Da. La revedere, David!

Uşa se închise în urma lui, iar Greta se întoarse în sufragerie. Puse mecanic ceştile şi farfuriile pe tavă şi le duse în bucătărie să le spele. Se uită la prăjitura neatinsă şi o aruncă la coş. După ce termină de spălat şi puse totul la loc, reveni în sufragerie şi se aşeză pe canapea. Rămase cu privirea în gol, întrebându-se cum îşi va continua viaţa în absenţa lui David.

Cu toate că LJ insistase mult ca Ava să dea o petrecere cu ocazia împlinirii a optsprezece ani, fata refuzase.

- Aş prefera mai mult o cină în familie, fu răspunsul Avei.

LJ ridică din sprâncene.

- Ar trebui să fie invers, draga mea. Tu să ai o petrecere, iar eu o cină. Sper că nu eu te-am descurajat. Am fi putut face petrecerea pentru amândouă şi să folosim de două ori acest eveniment.

- Din câte am auzit, petrecerile sunt prea lungi. Prefer o cină, sincer.

Deci, într-o seară frumoasă de iulie, David, LJ, Tor şi Mary luară cina pe terasă, închinând un pahar pentru sănătatea şi fericirea Avei. Cu toţii adunaseră bani pentru a-i cumpăra un pandantiv de safir care se potrivea cu albastrul ochilor ei. în acea noapte, Ava se duse la culcare simţindu-se foarte iubită.

Capitolul 43

O lună mai târziu, Ava trase draperiile, zâmbind. Soarele de august intră în cameră. Urma iar o zi caniculară. Cei din casă se treziseră deja şi se auzeau paşi la parter. Se încruntă la vederea rochiei atârnate de uşa şifonierului şi o luă încet către baie.

Peste douăzeci de minute se afla jos, preparând ceaiul pentru LJ. Mary tăia în felii un somon uriaş. îşi aranjase părul în bucle şi avea chef de vorbă.

- Ştiu că mătuşa ta spune că nu va fi mare lucru, dar a încercat vreodată să pregătească masa pentru mai mult de cincizeci de persoane ? O să miros încă a peşte când vor sosi invitaţii.
- Linişteşte-te! încercă Ava să o calmeze. Aproape ai terminat.
- Vreau ca totul să fie perfect, ştii. Sper ca nepoatele mele să nu dea mazărea pe jos când vor servi.
- Sigur că nu vor face asta, Mary. Poftim un ceai. Stai jos un minut. Ava îi trase un scaun şi puse cana pe masă. Urc la LJ să-i duc şi ei ceaiul.

Mai spre seara, îmbrăcată deja în rochie, Ava se privea în oglindă. I se păru că nu îi stătea rău deloc. Rochia era albastru-verzui şi îi cădea moale chiar dedesubtul genunchilor. Tor, prietena lui David, îi spusese că rochia se potrivea cu ochii ei, dar acum îi avea roşii din cauza lentilelor de contact.

îşi ridică pantofii şi se duse să bată la uşa dormitorului lui Tor.

- Bună, eu sunt, spuse intrând. Mă simt ridicol.

Se aşeză pe patul lui Tor şi o privi cum se fardează în oglindă.

- Gata cu prostiile astea! o mustră Tor. Nu înţeleg de ce te desconsideri mereu. Eşti frumoasă şi zveltă. Ai un păr blond minunat şi ochii de un albastru rarisim. Păcat că nu porţi lentilele de contact mai des.
- Dar sunt atât de inconfortabile! Ţie îţi place să porţi chestiile acelea pe faţă tot timpul? o întrebă în timp ce Tor îşi aplica rujul. Nu cred că LJ s-a machiat
vreodată în viaţa ei.

- Nu văd nimic rău în a ajuta puţin natura, atâta timp cât nu te ascunzi în spatele machiajului, cum fac unele femei. Vino aici, îi făcu semn cu mâna, ridicându-se de pe scaun şi împingând-o uşor pe Ava în faţa oglinzii. Să-ţi arăt.

Peste zece minute, Ava se privi surprinsă.

- Uau! Eu sunt asta?

Se apropie de oglindă, privindu-se cu neîncredere.

- Da, dragă, tu eşti. De acum încolo să nu mai vorbim despre simplitate.

- Dar cum rămâne cu bietele animale testate de dragul vanităţii femeilor? întrebă Ava încă privindu-se în oglindă. Arăt ca...

- Da, Ava, arăţi ca mama ta, despre care se spune că este una dintre cele mai frumoase femei din lume. Mergem să vedem dacă LJ are nevoie de ceva?

Ava zâmbi.

- Da, haide.

în ciuda aşteptărilor sale, Avei îi plăcu petrecerea. Ziua fu foarte frumoasă, iar invitaţii băură şampania pe terasă, înainte de a lua prânzul la iarbă verde. Ava stătu între LJ şi David şi, spre bucuria mătuşii, fu foarte încântată să-i cunoască pe vechii prieteni, adunaţi de prin toate colţurile lumii.

- Asta poate fi ultima ocazie în care îi pot vedea pe toţi încă vii, murmură LJ la un moment dat. Doamne Dumnezeule! Cei mai mulţi dintre ei par deja pe jumătate morţi. Sunt chiar atât de bătrână?

După prânz, când toţi se adunară pe terasă, un domn în vârstă, dar cu ochi strălucitori şi pielea bronzată, se apropie în baston de LJ.

- Laura-Jane, Dumnezeule, chiar sunt şaizeci de ani de când nu ne-am mai văzut ? Cred că a fost la botezul lui David.

- Lawrence! LJ se înroşi de plăcere când acesta o sărută pe obraji. Ai fost în Africa în tot acest timp, deci nu e de mirare.

- M-am întors acasă acum. Nu vreau să-mi rămână oasele pe alte meleaguri.

- Lasă-mă să ţi-o prezint pe strănepoata mea, Ava.

- E plăcerea mea, spuse Lawrence, luându-i Avei mâna şi sărutându-i-o. Iar el este strănepotul meu, Simon.

Ava se uită atent la tânărul înalt care apăru din spatele bătrânului. îl observase mai

devreme, mai ales pentru că era printre cei câţiva invitaţi care aveau mai puţin de şaptezeci de ani. Era bine făcut, blond şi cu ochii căprui, umbriţi de gene dese. îşi ridică timidă privirea spre el.

- Bună, spuse.

Era rândul ei să roşească.

- Draga mea, te deranjează dacă Lawrence se aşază pe locul tău ca să putem vorbi şi povesti despre noi ? o întrebă LJ.

- Desigur că nu, spuse Ava, ridicându-se şi lăsându-l pe bătrân să ia loc.

Rămase în picioare şi fără cuvinte alături de Simon.

- Ai dori ceva rece de băut? o întrebă tânărul. Mie mi-este foarte cald în costumul ăsta. Bunicul m-a convins să-l port, mărturisi el.

- Iar mătuşa mea a insistat să port rochia asta, spuse Ava.

- A ales o culoare potrivită cu ochii tăi. Unde găsim nişte apă?

Căutându-le pe terasă pe Megan şi pe Martha, nepoatele lui Mary - care ar fi trebuit să-i servească pe invitaţi cu sirop de soc şi sucuri - dar, negăsindu-le, Ava îl conduse pe Simon în casă şi apoi în bucătărie. Umplu două pahare cu gheaţă şi apă proaspătă de izvor, iar Simon se aşeză uşurat la masă.

- E foarte frumos şi răcoros aici. Mulţumesc, spuse când Ava puse paharele pe masă.

- Da, însă iarna este atât de frig aici, încât Mary, menajera noastră, îi spune congelator.

- Te deranjează dacă îmi dau jos sacoul şi cravata? Mă simt ca un curcan în coteţ.

- Te rog.

Ava începu să bea, nesigură dacă să se aşeze în faţa lui Simon sau nu. Deşi de multe ori lucrase la fermă alături de alţi bărbaţi, aceştia erau mult mai în vârstă decât ea, iar ea frecventase o şcoală de fete. Nu-şi amintea dacă mai fusese vreodată în compania unui tânăr.

- E nevoie de tine în altă parte ? o întrebă Simon.

- Nu. Nu acum, oricum.

- Atunci putem rămâne aici să vorbim pentru un timp, înainte să ieşim şi să îmi pun din nou cravata?

- Desigur, spuse Ava bucuroasă că el luase iniţiativa.

- Unde locuieşti ?

- Aici, la Marchmont, cu mătuşa mea, LJ.

- Deci eşti o provincială desăvârşită.

-Da.

- Eşti foarte norocoasă. Eu m-am născut şi am crescut la Londra, dar mi-am petrecut ultimii douăzeci şi trei de ani, dorindu-mi să locuiesc la ţară. Bănuiesc că mereu ne dorim ceea ce nu putem avea.

- Eu sunt foarte fericită aici. Nu cred că aş suporta să trăiesc permanent într-un oraş.

- E destul de insuportabil, într-adevăr. Să te trezeşti aici în fiecare dimineaţă şi să deschizi ferestrele e ca şi când ai primi un cadou în fiecare zi. E atât de frumos! Plouă totuşi destul de mult.

- Şi la Londra plouă mult. Ce faci aici ? o întrebă el.

- Tocmai am terminat şcoala şi sper să fiu admisă la Facultatea de Medicină Veterinară din Londra, răspunse Ava cu *un* zâmbet larg. Tu?

- Sunt în ultimul an la Conservator. Apoi voi intra în mulţimea ignoranţilor care aspiră să devină muzicieni.

- La ce cânţi ?

- La pian şi la chitară, dar mi-aş dori să fiu compozitor. Mai mult ca Paul Weller decât ca Wagner. Dar, precum spune şi familia mea, o educaţie solidă în muzica clasică este foarte importantă şi chiar dacă aproape că am adormit în timpul majorităţii cursurilor, cred că ai mei au avut dreptate.

- Te admir. Eu nu am nici cel mai mic simţ pentru muzică.

- Sunt sigur că ai, Ava. încă nu am întâlnit o persoană care să nu aibă, chiar dacă asta se rezumă la fredonatul unei melodii cântate la radio. Ai locuit dintotdeauna aici ?

-Da.

- Şi părinţii tăi ?

- Eu... povestea mea e puţin mai complicată. Pentru mine LJ este mama mea.

- în regulă. îmi cer scuze că am întrebat, îi spuse el zâmbind încurcat.

- Nici o problemă.

- Dacă abia termini şcoala, înseamnă că ai optsprezece ani. Am crezut că ai mai mult. Arăţi foarte matură.

Ava simţi privirea lui asupra ei şi se foi în scaun.

- Dumnezeule, cred că asta a sunat destul de ciudat de la cineva de doar douăzeci şi trei de ani, râse el. Am vrut să-ţi fac un compliment.

Ava zâmbi.

- Mulţumesc. Cred că ar trebui să mă întorc la LJ. Ziua asta trebuie să fi fost istovitoare pentru ea.

- Sigur. Mi-a făcut plăcere să te cunosc şi să vorbim, Ava. Dacă vii pe la Londra, m-aş bucura să-ţi arăt oraşul.

- Mulţumesc, Simon.

Ava ieşi din bucătărie cu mintea împrăştiată. Nu ştia dacă era din cauza şampaniei pe care o băuse mai devreme sau din cauza lui Simon, care era, fără îndoială, cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Oaspeţii începură să plece şi Ava văzu că LJ era extenuată.

- Ai vrea să te duci sus să te odihneşti, draga mea?

- Absolut deloc. Astăzi voi fi ultima care se duce la culcare. Măcar metaforic, adăugă LJ stoic.

Ava o lăsă în grija lui David şi a lui Tor şi se duse la bucătărie pentru a o ajuta pe Mary cu spălatul vaselor.

- Te-ai distrat bine ?

- Foarte, spuse Ava ridicându-şi mânecile. Iar salmonul şi desertul Eton Mess au mers de minime.

- Mi-a crescut inima de bucurie să o văd pe mătuşa ta înconjurată de atâţia prieteni. Cine era tânărul acela cu care ai vorbit mai devreme ? L-am văzut cum se uita la tine când vorbeaţi, mai spuse Mary înghiontind-o şi facându-i cu ochiul în timp ce stăteau amândouă aplecate peste chiuvetă.

- îl cheamă Simon şi este nepotul unuia dintre prietenii lui LJ. E student la muzică, dar este mult mai mare decât mine.

- Cu cât mai mare ?

- Cu cinci ani.

- Auzi, asta e perfect! Voi, fetele, nu v-aţi descurca cu un bărbat mai tânăr după felul în care aţi fost crescute.

- Serios, Mary. A fost doar politicos, nu e ceea ce crezi.

- Şi ce anume cred? o înghionti Mary iar.

- Ştii tu. Dar nu mă mai tachina, nu o să-l mai văd niciodată.

- Unde locuieşte ?

- La Londra.

- Adică unde vei pleca tu.
- Dacă voi fi admisă.
- Cu toţii ştim că vei fi. Ascultă la mine. Mary dădu din cap, cu mâinile băgate până la cot în apă. O să vă mai vedeţi.

Mai târziu, după ce soarele asfinţi spectaculos peste valea din Marchmont, Ava, LJ, David şi Tor ieşiră pe terasă. Toţi musafirii plecaseră, iar acum vorbeau despre cele de peste zi.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc tuturor pentru această petrecere. LJ întinse mâna către fiul ei. Acum simt că pot muri liniştită.
- Pentru Dumnezeu, *ma*, nu mai spune aşa ceva. Mai ai încă mult de trăit.
- Să sperăm că voi mai fi aici să vă văd întorşi din călătorie, spuse devenind dintr-odată neobişnuit de tristă.
- Desigur veţi fi. Ne vom întoarce după şase luni. Nimic neaşteptat nu se poate întâmpla în acest timp, o îmbărbătă Tor.
- Iar eu voi fi aici în primele săptămâni, adăugă Ava, văzând privirea îngrijorată din ochii lui David.
- Vei avea itinerariul nostru, *ma.* Poţi oricând lăsa mesaj la unul dintre hotelurile la care vom sta din când în când.
- Sunt sigură că nu va fi nevoie, David. Vorbesc prostii. Poate din cauza şampaniei. E timpul să merg la culcare. Poate că a trecut vremea petrecerilor pentru mine, dar azi chiar că a fost o zi minunată.
- Te duc eu sus, spuse Tor pe un ton hotărât, în timp ce toţi trei se ridicară în picioare. David, rămâi aici cu Ava.

Imediat ce plecară, David se întoarse către nepoata lui.

-*Ma* e îngrijorată pentru că plecăm, nu-i aşa?

- Poate că da, dar când ai optzeci şi cinci de ani nu eşti sigur dacă mai prinzi încă o vară, ridică din umeri Ava.
- Doamne, Ava! Eşti atât de matură pentru vârsta ta.
- Am fost crescută de o femeie foarte înţeleaptă.
- Am vizitat-o pe bunica ta la Londra. I-am spus că plec pentru şase luni.
- Stai liniştit, unchiule. Voi avea eu grijă de ea.
- M-am întâlnit şi cu mama ta în Los Angeles.

- Chiar aşa? întrebă Ava, evident neinteresată. Cum era?
- Bine, dar traversează o perioadă grea.
- Are cumva alt soţ ?
- Ava! E mama ta.
- Am auzit de ea doar din ziare, ca de oricine altcineva. îmi pare rău, unchiule.
- Ştiu şi cred că a fost mult mai bine pentru tine să creşti aici cu *ma* decât cu Cheska. Nu că aşa ar fi trebuit să stea lucrurile, adăugă repede.
- Oricum, unchiule, vreau să ştii că bunica şi LJ vor fi bine. Vreau să poţi pleca şi să nu-ţi faci griji. Acum mă duc să-i spun noapte bună mătuşii şi să mă culc.
- înainte de asta... spuse David băgând mâna în buzunar şi scoţând o hârtie împăturită. Tânărul acela, nepotul lui Lawrence, mi-a dat asta pentru tine.

Văzu cum Ava roşeşte şi se bucură.
- Cum îl cheamă?
- Simon.
- îmi aminteşte de cineva, dar nu îmi dau seama de cine. Mi-a spus să-l suni dacă ajungi în Londra. Noapte bună, scumpo!

Ava îl sărută cu căldură pe obraz. în timp ce fata se îndepărta către casă, David ar fi dorit să se elibereze de neliniştea care pusese stăpânire pe el. Responsabilitatea care revenea Avei în lipsa lui era prea mare pentru o fată de optsprezece ani care trebuia să se concentreze asupra propriului viitor. Dar, precum spusese şi Tor, el fusese acolo mereu pentru ele şi va lipsi doar şase luni.

Peste două zile, David şi Tor se urcară în avionul spre Delhi. Când aparatul se ridică de pe pistă, iar Anglia dispăru în zare, Tor îl strânse de mână.

- Eşti pregătit pentru marea noastră aventură?

David îşi desprinse ochii de la fereastră şi se întoarse să o sărute.

-Da.

Capitolul 44

Într-o după-amiază, la două săptămâni de la petrecere, LJ lua ceaiul pe terasă. Chiar dacă nu călătorise niciodată în afara Marii Britanii, se îndoia că ar fi putut vedea undeva o privelişte mai frumoasă decât cea din faţa ochilor ei. Oricât de mulţi ani ar mai fi trăit - iar după spusele medicului ar mai fi putut trăi câţiva ani buni, dacă avea grijă -, era gata să moară fericită chiar şi a doua zi la Marchmont. Pe măsură ce soarele asfinţea, îşi închise ochii şi moţăi, bucurându-se de aerul cald şi de susurul izvorului din vale. Mai era puţin până în septembrie, iar toamna era anotimpul ei preferat.

- Bună, mătuşă Laura-Jane.

Vocea i se păru cunoscută, dar LJ nu deschise ochii. Se gândi că poate doar visează.

- LJ! O mână o scuturã. Sunt eu, m-am întors.

LJ deschise ochii şi clipi în lumina soarelui, iar când văzu chipul dinaintea ei, păli. Femeia se apropie şi o mână rece o apucă pe a ei.

- Dragă LJ, sunt eu, Cheska.
- Ştiu că tu eşti, dragă, nu sunt încă senilă, răspunse LJ cât putu de hotărât.
- E atât de minunat să fiu iar aici!

Mâinile o eliberară şi se urcară spre umerii ei, strângând-o foarte tare.

- De ce ai venit ?

Strânsoarea slăbi, iar Cheska îngenunche lângă ea cu o privire rănită.

- Pentru că asta este casa mea. Fiica mea locuieşte aici şi am venit să o văd pe draga mea mătuşă, LJ. Nu pari prea fericită să mă vezi.
- Ei bine... LJ înghiţi în sec. Desigur că mă bucur să te văd. Sunt doar şocată, asta e tot. De ce nu ne-ai scris să ne spui că vii ?
- Pentru că am vrut să vă fac o surpriză. Cheska se ridică. Ce privelişte! Uitasem ce frumos e aici. Aş putea bea ceva rece ? Am venit cu taxiul direct de la aeroport.

Am fost atât de nerăbdătoare să vă văd!

- Sunt sigură că Mary te poate servi cu ceva.
- Mary? Dumnezeule! E încă aici? Nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa? Fug până la bucătărie

să beau ceva şi s-o salut şi mă întorc imediat.

Cum dispăru Cheska, LJ îşi simţi ochii plini de lacrimi. Nu de fericire, ci de frică. De ce acum, când David era plecat cu Tor? Cheska se întoarse cu un pahar mare de apă cu gheaţă.

- Am atâtea cadouri pentru voi. Le-am lăsat în hol. Unde e Ava?
- E pe undeva pe aici.
- Crezi că va fi surprinsă să mă vadă? Crezi că va ştii cine sunt ?
- Desigur că da. Este răspunsul la ambele întrebări.

Cheska începu să se plimbe în sus şi în jos.

- Nu mă urăşte, nu-i aşa? Pentru că am părăsit-o, vreau să spun. Mi-a fost imposibil să o iau cu mine la început, apoi, cu trecerea timpului, m-am gândit că nu ar fi fost corect să o iau de aici unde era atât de fericită. înţelegi asta, nu?

LJ dădu încet din cap. Era prea neajutorată pentru a începe o discuţie.

- Dar tu mă urăşti, LJ ?
- Nu, Cheska, răspunse plictisită, nu te urăsc.
- Bine, pentru că acum, că m-am întors, aş vrea să recuperez timpul în care am lipsit de lângă Ava. E foarte cald, dacă nu te superi, intru să mă schimb în ceva mai lejer. Am transpirat. Pot să folosesc vechiul meu dormitor?
- E camera Avei acum. Poţi să mergi în vechiul dormitor al copiilor. A devenit cameră de oaspeţi, îi spuse LJ cu răceală.
- OK, dacă între timp vine Ava, nu-i spune că sunt aici. Vreau să-i fac o surpriză.

Ava se întoarse foarte obosită după o zi întreagă la fermă. Era foarte fericită pentru notele pe care le primise cu o săptămână în urmă şi care erau mai mult decât suficiente pentru a-i asigura un loc la facultatea din Londra. Cu o zi înainte, promovase şi examenul pentru permisul auto, ceea ce însemna că putea în sfârşit conduce vechiul Land Rover al lui LJ, care fusese la fel de fericită ca şi Ava, deşi la început fata era foarte îngrijorată în privinţa cheltuielilor pentru întreţinerea sa la Londra. Discutaseră despre asta în timpul cinei din ziua respectivă.

- Draga mea, m-ai ajutat la fermă de când ai fost mică şi niciodată nu ai cerut nimic. Pe lângă asta, există un testament de la bunicul tău. Sunt foarte mulţi bani care vor acoperi fără probleme costurile tale de la Londra. Ştiu că bunicul tău şi-ar fi dorit mult asta. Sunt atât de mândră de tine că ţi-ai atins visul.

Ava deschise larg uşa de la bucătărie şi o văzu pe Mary pregătind friptură de miel.

- Bună, Mary. Credeam că eu şi mătuşa vom mânca doar o salată în seara asta.

Mary se uită la ea şi scutură din cap.

- S-a schimbat planul. Ai un musafir. Sunt împreună pe terasă. Cred că ar fi bine să te duci să saluţi.

- Cine e?

Mary ridică iar din umeri, sceptică.

- Du-te şi vezi.

Când intră în salon, Ava auzi vocea lui LJ şi încă o voce oarecum familiară, cu accent american. O luă în jos pe scările dinspre terasă şi văzu părul blond al unei femei care stătea cu spatele, lângă LJ. Rămase şocată şi incapabilă să se mai mişte. Femeia se întoarse, probabil la auzul paşilor ei.

Se priviră lung pentru mult timp. Apoi Ava auzi vocea lui LJ. Suna sugrumată şi nenaturală.

- Ava, draga mea, vino să o cunoşti pe mama ta.

LJ se uită la amândouă cu inima plină de o furtună de emoţii. Când Ava apăruse pe terasă, văzuse în ochii ei că înţelesese despre cine era vorba. Cheska se ridică şi îi făcu semn fiicei sale, dar Ava rămase şocată şi nemişcată. Apoi se aşezară şi vorbiră ca două necunoscute. Pe măsură ce se întuneca şi după ce băură şampania pe care Cheska o adusese cu ea şi pe care insistase să o deschidă, Ava deveni puţin mai îndrăzneaţă.

în timpul cinei, LJ văzu că Cheska se străduia foarte mult să-şi cucerească fiica, îi povesti despre viaţa ei la Hollywood, despre oamenii pe care îi întâlnise şi istorioare despre colegii din serialul *Baronii petrolului.* LJ crezuse că ştie totul despre Ava, dar îi era greu să înţeleagă cum se simţea în seara aceea. în exterior părea să asculte cu interes ceea ce îi povestea mama ei. în cele din urmă, după cafea, Cheska scoase un căscat.

- Scuzaţi-mă, dar sunt foarte obosită. Am zburat toată noaptea şi nu am închis ochii deloc. Se ridică şi o sărută pe LJ pe obraz. Mulţumesc pentru masă, a fost delicios. Apoi se duse la Ava şi o cuprinse în braţe. Noapte bună, iubito. Sper că nu ai planuri pentru următoarele zile. Aş vrea să petrecem cât mai mult timp împreună. Avem mult de recuperat, nu-i aşa?

- Da. Noapte bună, Cheska! Somn uşor!

După ce paşii Cheskăi se pierdură înăuntrul casei, LJ se întinse peste masă şi o luă de

mână pe Ava.

- Eşti bine, draga mea? îmi pare rău că nu te-am putut avertiza. Habar nu am avut că vine. Cred că ai fost şocată.

Ava îşi întoarse faţa în lumina slabă.

- Nu a fost vina ta. E foarte frumoasă, nu-i aşa?
- Da, dar nu la fel de frumoasă ca fiica ei.

Ava râse.

- Trebuia să ne povestească. îţi dai seama să ai o viaţă ca a ei ?
- Nu, draga mea.
- Crezi că rămâne mult timp ?
- Nu ştiu.

Ava se uita la o molie care zbura în lumina felinarului de pe masă. O îndepărtă uşor cu mâna.

- Eşti sigură că eşti bine ? repetă LJ.
- Da. Adică e foarte drăguţă şi aşa mai departe şi pare amuzant. Dar nu pare să aibă vreo legătură cu mine. M-am gândit mereu cum ar fi dacă aş întâlni-o într-o zi. Dar nu am simţit nimic. Mă simt puţin vinovată.
- Nu ar trebui. Vei avea nevoie de timp să o cunoşti. îţi doreşti asta, nu?
- Cred că da. Singura problemă e că nu cred că o voi putea privi vreodată ca pe mama mea. Tu eşti mama mea şi asta nu se va schimba niciodată. Niciodată. Draga LJ, trebuie să fii foarte obosită. Să te ajut să mergi la culcare ?

După ce LJ se întinse în pat, Ava se aşeză pe locul ei obişnuit de la marginea patului şi o sărută uşor pe frunte.

- Nu-ţi face griji pentru mine, LJ. Sunt bine. Te iubesc. Noapte bună.

Ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei.

LJ rămase privind în întuneric. Era foarte nedumerită, îngrijorată şi se simţi dintr-odată bătrână. Dorea să-i spună Avei unele lucruri despre mama ei. Voia să o avertizeze că Cheska nu era precum părea. Dar nu era în stare. Ar fi părut că era doar invidioasă, iar LJ nu voia ca Ava să se simtă vinovată că îşi dorea să o cunoască personal pe mama sa. Pe lângă asta, David sunase cu o zi în urmă din Delhi să îi spună că urmau să plece spre Tibet şi că nu va putea fi contactat în următoarele săptămâni. Se simţea vulnerabilă şi lipsită de apărare fără

el.

Căzu în cele din urmă într-un somn agitat. La un moment dat se trezi deranjată de *un* zgomot ciudat. Aprinse lampa de lângă pat şi văzu că nu dormise mai mult de o oră. Auzea clar cum cineva bolborosea încet. Apoi auzi *un* râset ascuţit. Dădu să se ridice şi să îşi ia bastonul când bolboroseala se opri. Se întinse înapoi, ascultând foarte atent, dar nu se mai auzi nimic.

închise lumina şi încercă să se liniştească. Mai auzise râsetul acela cu mulţi ani în urmă şi se chinui să îşi amintească unde şi când. Apoi îşi aminti. Fusese în noaptea în care o găsise pe Cheska în dormitorul copiilor, făcând bucăţi bietul ursuleţ de pluş.

Capitolul 45

Sâmbătă seara, la o săptămână după ce sosise Cheska, Ava şi LJ stăteau pe terasă, bând limonadă şi admirând apusul.

- Unde ai fost azi, draga mea?

- La cumpărături în Monmouth. Cheska pare să aibă foarte mulţi bani şi îmi tot cumpără haine care crede că mi se potrivesc. Problema e că oamenii o recunosc şi îi cer autografe. A fost bine la început, dar deja a devenit enervant. Are foarte multă răbdare cu admiratorii ei, eu ştiu că nu aş avea.

- Crezi că începi să o cunoşti?

- E o companie plăcută. Râdem mult. Dar nu mă pot obişnui cu ideea că e mama mea. Nu se poartă cu mine de parcă ar fi, aşa cum faci tu. E mai mult ca o soră. Uneori pare incredibil de tânără.

- A spus când pleacă? încercă LJ să afle.

- Nu, dar cred că în curând. Să fiu sinceră, mă voi bucura când va pleca. Am un milion de lucruri de făcut înainte să plec la Londra. Copiii din sat vin aici weekendul viitor. O să le arăt împrejurimile. Nu mi-o pot imagina pe Cheska purtând o pereche de blugi şi ajutând la prepararea fripturii, râse Ava.

- Nu, nu e făcută pentru viaţa la ţară.

Peste o oră veni şi Cheska, aducând cu ea o sticlă de şampanie pe care o cumpărase când fuseseră la magazin. Turnă în trei pahare.

- Pentru a sărbători reunirea noastră după atâta timp. Sănătate, cum s-ar spune pe aici, nu?

- Da, sănătate! spuse LJ cu o voce scăzută.

Părea că Cheska găsea mereu un motiv pentru a deschide o altă sticlă, iar LJ se plictisise să pretindă că bea. Acidul nu îi facea deloc bine la stomac.

- A, credeam că te vei îmbrăca în rochia pe care ţi-am cumpărat-o azi, Ava.

- Eu, de fapt, trăiesc în blugii ăştia, răspunse Ava. O păstrez pentru ceva deosebit. Mi-ai luat atâtea lucruri, nu ştiu ce să aleg.

- Nu e o problemă dacă îţi faci o garderobă, nu? Ce zici de nişte ochelari noi? Cei pe care îi porţi nu îţi vin foarte bine. Ai nişte ochi atât de frumoşi, de aceeaşi culoare cu ai mei, din câte văd. E păcat să îi ascunzi după ramele acelea grele.
- Am şi lentile de contact, dar ochelarii sunt mult mai confortabili.
- Cred că ochelarii îi conferă figurii Avei un caracter special, spuse LJ.
- Da, e adevărat, încuviinţă Cheska. Am ceva să vă spun. M-am simţit atât de bine aici, că am decis să nu mă mai întorc acasă şi să rămân pentru o perioadă mai lungă. Asta dacă mă primiţi.
- Dar trebuie să-ţi respecţi angajamentele pe care le ai. Iar aici te vei plictisi. Marchmont nu e Hollywood.
- Filmările încep la sfârşitul lui septembrie şi sigur nu mă voi plictisi, LJ, răspunse Cheska, evident enervată. Liniştea de aici este exact ceea ce îmi trebuie după LA. Iar aici este familia mea, spuse, luând mâna Avei şi strângându-i-o. îmi pare rău că nu e şi unchiul Dávid aici.

*„Şi mie*l gândi LJ.

- Cheska, sper că nu te superi, dar eu am planuri pentru următoarele zile. Nu vom mai putea pleca împreună, cum ne-am gândit, spuse Ava.
- Desigur, nu e nici o problemă. Voi fi fericită să mă relaxez şi să admir peisajul. Se întinse şi oftă. îmi pare atât de bine că m-am întors acasă!

A doua zi, Cheska insistă să o scoată pe Ava la restaurantul unui hotel foarte scump, deşi Ava îi promisese lui Jack că îl va ajuta la fermă. Pentru a evita discuţiile, fata fu de acord, sperând ca asta să fie ultima dată când mai ieşeau împreună.

- Nu îmi vine să cred că vrei să devii medic veterinar, scumpo, ridică Cheska din umeri, luând cu furculiţa o bucăţică din friptura de vită. Nu înţeleg cum te-ai putut gândi la asta. Eu leşin când văd sânge.
- Mie îmi vine să leşin când te văd mâncând dintr-un biet animal, i-o întoarse Ava, zâmbind.

Cheska ridică iritată din sprânceană, după care continuă:

- Mi-ai spus că LJ va plăti pentru studiile tale. De unde va avea bani? Londra este un oraş foarte scump. Cred că e responsabilitatea mea să plătesc.
- Se pare că bunicul meu, tatăl tău, mi-a lăsat o moştenire. LJ spune că sunt foarte mulţi bani şi că poate acoperi cu uşurinţă costurile, deci nu trebuie să-ţi faci probleme.

- Dar bunicul tău...

Cheska se opri. Voia să spună că Owen murise înainte ca ea să împlinească zece ani. Cum i-ar fi putut lăsa bani unui copil care nu se născuse încă?

Ava nu luă în seamă privirea îngheţată din ochii mamei. Continuă să vorbească despre visul ei de a-şi deschide propriul cabinet veterinar.

- Ţi-ai făcut deja planuri de viitor, nu-i aşa? Din nefericire, viitorul nu este atât de previzibil cum ne place să credem. Sunt sigură că vei înţelege asta pe măsură ce te maturizezi.

- Poate că ai dreptate, dar ştiu exact ce vreau. Dacă plănuiesc totul bine, nu cred că lucrurile pot merge într-o direcţie greşită, nu-i aşa? Mama ei însă privea fix pe fereastră. Eşti bine ?

în cele din urmă, Cheska se întoarse către fiica sa şi-i zâmbi.

- Te-am auzit, draga mea. Sunt sigură că totul va fi bine.

O ceaţă uşoară de septembrie ce atârna letargic peste vale o întâmpină pe Ava în fiecare dimineaţă când deschidea fereastra. Fata încerca să se umple de frumuseţea priveliştii pentru a-i ajunge şi în zilele când se va afla la Londra, departe de locul acesta. Precum îi spusese şi mamei sale, îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului ajutându-i pe fermieri să adune fânul pentru iarnă. Se întâlneau abia seara la cină, Cheska fiind deja plecată la ora la care se trezea ea. Uneori când se întorcea acasă prin pădure, Ava vedea o siluetă aplecată peste mormântul lui Jonny. Bănuia că Cheska îşi vizita fratele geamăn care murise atât de mic. Nu îi venea să creadă cât de repede trecuse vacanţa şi se întreba oare când va pleca mama ei înapoi la Hollywood. în care zi ?

Cu o săptămână înainte ca Ava să plece la Londra, Mary veni grăbită spre ea, în timp ce se întorcea cu maşina de la fermă.

- Ce e, Mary?

Inima Avei bătu cu putere.

- Mătuşa ta. A căzut în după-amiaza asta. Cheska era acolo şi a spus că s-a împiedicat de scări.

- Dumnezeule! E bine?

- Cred că da, dar foarte zguduită. Doctorul Stone e la ea acum.

Ava dispăru în casă şi urcă în grabă scările. Deschise uşa dormitorului lui LJ, cu sufletul la

gură. Cheska stătea la capul patului, cu mâinile încrucişate, privind cum doctorul îi verifică lui LJ tensiunea.

- LJ! Ava se grăbi să ajungă lângă ea, privind cu atenţie faţa palidă a mătuşii sale. Ce ai făcut? Ţi-am spus să laşi totul deoparte când nu sunt aici să am grijă de tine.

LJ îi aruncă un zâmbet slab, cu gândul la gluma pe care ea şi Ava o spuneau de când cu operaţia la şold pe care o suferise.

- Cum e, doctore ?

- Nu are nimic rupt, doar nişte vânătăi urâte. Dar mi-e teamă că v-a crescut foarte mult tensiunea, doamnă Marchmont. Vă voi prescrie mai multe medicamente şi trebuie să-mi promiteţi că veţi rămâne în pat până la sfârşitul săptămânii. Se întoarse către Ava şi Cheska. Fără emoţii, vă rog. Doamna Marchmont trebuie să rămână calmă şi să se odihnească să vedem dacă asta îi scade tensiunea. Iar dacă nu te porţi bine, nu voi avea de ales şi voi fi nevoit să te internez, spuse către LJ, facându-i semn din deget.

- Voi avea grijă să nu mişte un deget, doctore, spuse Ava luând-o de mână pe mătuşa sa. Pot amâna plecarea la Londra.

- Nu poţi, Ava. Voi avea eu grijă de ea.

Era pentru prima dată când Cheska spunea ceva. Ava se uită la mama ei şi i se păru că arăta cam ciudat.

- Credeam că trebuie să te întorci la Hollywood.

- Da, dar nu te pot lăsa singură aşa. îmi voi suna agentul şi îi voi spune să anunţe studioul. Pot filma alte scene pentru un timp sau să mă scoată din primele episoade. Până la urmă, adăugă ea, familia e mult mai importantă, nu-i aşa? Nu trebuie să lipseşti la începutul cursurilor. Nu, LJ?

- Desigur că nu, dădu LJ din cap. Dar nu uita că o am pe Mary aici. Te rog, Cheska, nu rămâne pentru mine. întoarce-te la Los Angeles, aşa cum aveai de gând.

- Nici nu mă gândesc la asta, dragă LJ, deci va trebui să te obişnuieşti cu ideea că voi fi îngrijitoarea ta.

- Mă conduci, Ava? întrebă medicul.

- Desigur. Mă întorc imediat, LJ.

- încercaţi să fiţi cuminte pentru cinci minute, doamnă Marchmont.

- Mă asigur eu că asta face, zâmbi Cheska. La revedere, doctore. Mulţumim.

Doctorul roşi şi îngână un la revedere. Ava îl conduse până jos.

- Eşti sigur că va fi bine ?

- Atâta vreme cât se odihneşte, cred că da. Problema e că tensiunea crescută poate provoca accidente vasculare cerebrale. Mătuşa ta este într-o formă foarte bună pentru vârsta ei, dar căzătura i-a provocat un şoc puternic, iar operaţia la şold a slăbit-o mult. Doctorul se întoarse spre Ava. Domnişoara era chiar actriţa din *Baronii petrolului}*

-Da.

- Sunteţi rude ?

- E mama mea, de fapt.

Doctorul ridică o sprânceană.

- Nu am ştiut. Oricum, sunt sigur că va avea grijă de mătuşa ta. Chiar e bine că este aici, acum, că unchiul David este plecat, iar tu vei merge la Londra. Mai trec mâine pe aici. La revedere!

Plecă, iar Ava închise uşa. Apoi se întoarse şi o văzu pe Cheska la capătul scărilor.

- M-am gândit să fac nişte ceai pentru LJ, spuse.

- Bună idee. Mă duc să stau cu ea puţin. Observă lacrimile din ochii mamei sale. Ce s-a întâmplat ? întrebă urcând spre ea.

- Mă simt atât de vinovată. Eram chiar în spatele ei, iar ea s-a împiedicat şi a căzut. O luă în jos pe scări plângând.

Ava îşi puse braţele în jurul umerilor ei.

- Nu plânge, Cheska! Nu este vina ta.

Cheska se uită la fiica sa şi o luă de mână.

- Ava, orice îţi spune LJ, să ştii că te iubesc foarte mult, foarte mult. Ochii ei păreau imenşi, ca nişte globuri de oţel. Ştii asta, nu-i aşa?

- De ce...? Da, Cheska, spuse surprinsă.

Cheska rămase cu privirea în gol.

- Sunt atâtea lucruri pe care le facem. Lucruri care...

Ava văzu cum mama sa se scutură şi apoi îşi revine.

- îmi pare rău. Sunt doar tristă, asta e tot şi aş vrea să îmi spui mamă, nu Cheska.

- Bine. Du-te la bucătărie, mamă. Eu mă duc puţin la LJ.

- Mulţumesc.

Cheska se ridică tristă, după care o luă în direcţia opusă.

Nedumerită de purtarea stranie a mamei sale, Ava urcă scările şi se duse lângă LJ care,

deşi încă palidă, părea să fie mai bine.

- Cum te simţi ? o întrebă cu blândeţe.
- Cred că mai bine. Mama ta e jos ?

-Da.

- Ava...
- Ce este?
- Cred că e groaznic să vorbim despre asta, dar cred că e cazul...
- Despre ce să vorbim?
- Despre ce se va întâmpla cu tine dacă mor.

Ochii Avei se umplură de lacrimi.

- Te rog, LJ. Nu acum.
- Ascultă-mă! LJ o strânse tare de mână. După moartea mea, Marchmont va fi al unchiului David, dar, conform testamentului, tu vei avea dreptul să rămâi aici. David mi-a spus că el nu vrea să locuiască aici. După ce David nu va mai fi, amândoi am fost de acord ca Marchmont să fie al tău. E menţionat deja în testamentul lui. Mai sunt şi nişte bani de la bunicul tău. Sunt ai tăi, Ava... doar ai tăi.
- Dar cum rămâne cu mama mea? Nu ar trebui ca banii şi Marchmont să îi revină ei după moartea unchiului David?
- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre trecutul tău şi despre mama ta, spuse LJ, oftând din greu.
- Spune-mi atunci, o rugă ea. Nu ştiu nici cine e tatăl meu.
- Poate că într-o bună zi vei ştii. Dar cel mai important lucru este să fii atentă la Cheska.
- De ce?

LJ eliberă mâna Avei şi se lăsă obosită înapoi pe pernă.

- întreabă-l pe unchiul tău. îţi va explica.
- Dar, LJ...
- îmi pare rău, Ava, sunt prea dramatică. Nu mă lua în seamă. Am avut un şoc, asta-i tot.
- Nu plec până când nu vei fi mai bine. Sunt sigură că cei de la facultate vor înţelege dacă întârzii câteva zile.
- Voi fi mai bine, spuse LJ hotărât. Nici moartă nu voi îngădui să-ţi ratezi viitorul. Mai sunt câteva zile până pleci.
- Da, să vedem cum vei fi până atunci, răspunse Ava, la fel de hotărâtă.

- Poftim o ceaşcă de ceai bun. Cheska intră cu tava în cameră. E un rol nou pentru mine să o fac pe îngrijitoarea, spuse întinzându-i cana lui LJ.

în noaptea aceea, Ava se zvârcoli şi se întoarse pe toate părţile, gândindu-se la ce îi spusese LJ şi nu dorea decât ca unchiul David să fie acolo şi să-i explice ce voise să spună.

LJ se recuperă foarte repede în următoarele zile. Tensiunea îi reveni la normal, iar medicul, care se arătase deosebit de grijuliu, vizitând-o pe LJ în fiecare zi şi rămânând de fiecare dată la o cafea cu Cheska, îi spuse Avei că era foarte mulţumit de progresul pe care îl făcuse mătuşa sa.

- Cred că mâine poţi pleca la Londra fără nici o grijă. Mama ta se ocupă foarte bine de LJ, ajutată de Mary, desigur.

în noaptea aceea, Ava îşi închise bagajul cu inima strânsă. Urma să plece dimineaţa următoare şi pe lângă teama pe care i-o dădea gândul că va începe o viaţă nouă într-un oraş departe de tot ce însemnase viaţa ei de până atunci, o neliniştea foarte tare faptul că trebuia să o lase pe LJ. Urcă spre camera acesteia cu ceaşca de cacao pe care o servea în fiecare seară, bătând la uşă înainte să intre.

- Bună, fetiţă dragă! Eşti pregătită de plecare? o întrebă LJ zâmbind.

-Da.

Ava puse ceaşca pe noptieră şi se aşeză pe pat, privindu-şi cu mare atenţia mătuşa şi observând cu uşurare că vânătaia de pe obraz îi dispăruse, iar ochii ei erau din nou strălucitori.

- Eşti sigură că nu vrei să rămân? Prima săptămână e introductivă, nu se ţin cursuri sau ceva.

- Ava, de câte ori vrei să-ţi spun că mă simt foarte bine şi pe cale să mă refac de tot. Pe lângă asta, viaţa la facultate nu presupune doar cursuri. Prima săptămână este pentru a-ţi cunoaşte colegii şi pentru distracţie. Vreau să te simţi bine.

- Mă voi simţi, sunt sigură, dar... Ava înghiţi în sec, încercând să-şi stăpânească lacrimile. îmi va fi foarte dor de tine.

- Şi mie de tine, draga mea. Sper că vei găsi o clipă să-mi scrii despre ceea ce faci.

- Desigur că îţi voi scrie. Uite. Ava băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase o hârtiuţă. Ăsta este numărul de telefon de la căminul unde voi sta. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să suni, iar ei îmi vor transmite mesajul tău. I l-am dat şi lui Mary. îl pun aici în sertarul de la noptieră. Te voi suna în fiecare duminică, în jurul orei şase.

- Să nu-ţi faci griji dacă nu vei putea, dragă Ava. LJ ridică mâna către faţa fetei şi o mângâie uşor pe obraz. Ai fost o bucurie absolută pentru mine din prima clipă în care te-am văzut. Sunt aşa mândră de tine.

Se îmbrăţişară pentru multă vreme, nici una dintre ele nedorind să îi vadă cealaltă lacrimile.

- Mâine-dimineaţă va trebui să pleci foarte devreme, aşa că e timpul să te duci la culcare. Ai grijă, draga mea, mai spuse LJ când Ava se ridică să o sărute de noapte bună.
- Voi avea. Şi tu. Te iubesc.

Chiar şi Cheska se trezi a doua zi la opt dimineaţa pentru a-şi lua la revedere de la Ava.

- Să nu îţi faci nici un fel de griji. Promit să fac totul pentru ca LJ să fie bine. Doctorul Stone mi-a spus că sunt făcută să fiu îngrijitoare. Râse copilăreşte. Drum bun şi să te simţi minunat la facultate. îmi pare foarte rău că eu nu am avut şansa asta. Cheska îşi îmbrăţişă fiica. Te iubesc, scumpo, să nu uiţi asta.
- Nu uit, spuse Ava, urcându-se în taxi. Să-mi spui cum se simte LJ. Voi suna diseară.

Taxiul plecă rapid şi Ava părăsi Marchmont.

Capitolul 46

În prima săptămână departe de Marchmont, Ava se aruncă cu bucurie în vârtejul noutăţilor - bune şi rele. Avea atâtea de învăţat. Cum funcţionau autobuzele şi metroul londonez sau faptul că, pentru noii colegi, întrecerile de băut reprezentau competiţii superdistractive, chiar dacă participanţii ajungeau să- şi piardă cunoştinţa. Dar, mai presus de orice, trebuia să se obişnuiască cu zgomotul constant care venea de dincolo de sufocanta cămăruţă în care stătea. Partea bună a lucrurilor era că toţi colegii de curs pe care îi întâlnise până atunci păreau foarte drăguţi şi chiar se împrieteniseră între ei. Neobişnuită cu mulţimile sau cu petrecerea unui timp îndelungat printre persoane necunoscute, Ava era încă reticentă să li se alăture. însă, în urma activităţilor organizate pentru toţi bobocii, Ava se simţi mult mai relaxată la sfârşitul săptămânii. Iar vestea cea mai bună era că o scrisoare de la Simon o aştepta încă de când ajunsese. îi scria că rămăsese fidel promisiunii de a o întâlni şi scoate la plimbare prin Londra. Uneori, în nopţile lungi şi înăbuşitoare, când fiecare părticică a ei tânjea să fie înapoi la Marchmont, Ava se gândea la Simon.

îi răspunsese la bileţelul pe care i-l dăduse prin unchiul David, scriindu-i adresa ei de la Londra, dar de atunci încercase să înlăture orice gând că lui Simon i-ar plăcea de ea. însă faptul că îi scrisese din nou, îi provocase un fior de plăcere. Avusese nevoie de câteva zile pentru a găsi curajul să folosească telefonul de la capătul coridorului. îl sună să stabilească o întâlnire. Simon îi spuse că următoarea duminică va veni să o ia la plimbare.

Duminică dimineaţa, Ava se dădu cu greu jos din pat. Noaptea precedentă fusese la Balul Bobocilor care se prelungise până spre ora trei. „Trebuie să învăţ să nu mai beau tot ce mi se pune în faţă“, îşi spuse ea nesigură pe propriile-i picioare. Luă două pastile de paracetamol şi deschise uşa şifonierului. Pentru prima dată în viaţa ei, Ava se gândi cu atenţie la ce să pună pe ea. Alese o pereche de pantaloni roz deschis şi un pulover de caşmir pe care i le cumpărase Cheska, dar după ce se îmbrăcă i se păru că arăta prea mult ca mama ei. Le dădu jos şi îşi puse o pereche de blugi şi un tricou. în dimineaţa aceea avea ochii prea obosiţi pentru lentilele de contact, aşa că îşi puse ochelarii.

La ora unsprezece ajunse nesigură pe ea la uşa holului de la parterul clădirii în care stătea. Locul era pustiu. Probabil toată lumea dormea după petrecere. Simon o aştepta deja afară. îl văzu prin uşa de sticlă. Auzindu-şi bătăile inimii, Ava îşi spuse că singurul motiv pentru care el o întâlnea nu era decât faptul că familiile lor se cunoşteau. Deschise uşa de la intrare şi se duse să-l salute.

- Bună, Ava. Dumnezeule, arăţi atât de diferit! spuse Simon sărutând-o pe obraji.

-Da?

- în bine. De parcă acum eşti tu cea adevărată. Şi îmi place mult cum îţi stă cu ochelarii. Semeni cu o tânără şi frumoasă profesoară pe care am avut-o când aveam şapte ani. Am fost îndrăgostit de ea ani de zile, iar de atunci îmi plac foarte mult ochelarii.

- Mulţumesc. Sper.

Ava zâmbi timid, observând că şi el purta tot o pereche de blugi şi o bluză.

- în drum spre tine m-am gândit că nu ar fi interesant să îţi arăt cunoscutele atracţii turistice, pe care le poţi vizita şi singură, deci îţi voi arăta zonele care îmi plac mie. Bine ?

- Grozav!

Ava îl luă de braţul pe care el i-l oferi, iar amândoi o luară pe strada încă adormită.

Când se întoarse acasă pe la ora şapte, Ava era complet extenuată. Poate că Simon era orăşean, dar în cea mai mare parte a timpului se plimbaseră. Vizitaseră Hyde Park şi se opriseră în Colţul Oratorilor pentru a-i asculta pe cei care îşi împărtăşeau crezurile politice radicale. Fuseseră însă nevoiţi să plece de acolo pentru că unii dintre cei care vorbeau erau foarte ciudaţi şi chiar isterici. Merseseră de-a lungul Tamisei între Westminster şi Hammersmith, unde se opriseră la un bistro să ia prânzul. Ava se bucurase de fiecare moment. Nu vizitaseră monumente şi nici nu se îngrămădiseră să vadă tablourile din vreun muzeu. Doar vorbiseră despre nimic şi despre tot. Iar spaţiile largi şi deschise pe care le alesese Simon pentru plimbarea lor făcuseră ca Avei să-i dispară sentimentul de claustrofobie fizică şi mentală şi o ajutaseră să se relaxeze. Vremea fusese suficient de caldă pentru a putea lua prânzul pe terasă, iar Simon îi povestise despre noul loc de muncă pe care îl primise într-un musical în West End.

- Nu este exact ceea ce mi-am dorit, după cum ţi-am spus. Aş fi preferat să scriu muzică, adăugă oarecum încurcat, dar aveau nevoie de muzicieni buni pentru a interpreta vocal şi pentru a cânta la instrumente şi cineva m-a recomandat pentru o audiţie. M-am prezentat şi

am primit slujba. Am fost cel mai surprins dintre toţi, dar reuşesc să îmi plătesc facturile cu ceea ce îmi oferă. Odată ce spectacolul va merge, voi putea să mă concentrez pe ceea ce mă interesează. Am şi un agent acum, mai spuse el şi dădu ochii peste cap.

- Despre ce e musicalul?

- Despre patru vedete din anii 1950 şi 1960. E plin de hituri, deci publicul va fi format din cei de 30-40 de ani.

- Când începe ?

- Peste vreo trei săptămâni. Poţi veni la deschidere, dacă vrei.

- Mi-ar plăcea.

- Dar, să ştii, nu sunt un actor prea bun, să fiu sincer.

- Dar asta te poate face celebru, Simon.

- Nu vreau deloc să devin celebru. Aş vrea să-mi deschid propriul studio de înregistrări într-o zi, unde să compun cântece pentru alţii. Aş prefera să rămân în anonimat.

- Şi eu, încuviinţă Ava cu ardoare.

La sfârşitul zilei, Simon o conduse înapoi în strada Camden şi o sărută pe obraz.

- Succes la şcoală, Ava! încearcă să nu adormi în timpul cursurilor.

- OK. Mulţumesc mult pentru ziua de azi. M-am simţit foarte bine.

Se întoarse spre intrarea clădirii, când Simon veni şi o prinse de braţ.

- Ştiu că primele săptămâni pot fi mai grele, dar, dacă vei avea timp, aş dori să ne mai întâlnim.

- Chiar aşa?

- Da. De ce pari aşa de surprinsă?

- Pentru că am crezut că m-ai invitat la rugămintea bunicului tău.

- Asta înseamnă că presupui că sunt mult mai puţin egoist decât sunt. Serios, mi-a plăcut mult ziua de azi. Ne vedem vineri ? Vin să te iau la şapte ?

- Dacă vrei într-adevăr.

- Ava, sigur că vreau.

Ava stătea întinsă pe spate şi visa la Simon cu ochii deschişi. Se poate să fi adormit puţin, pentru că atunci când se trezi se făcuse întuneric. Se întoarse şi se uită la ceasul de lângă pat. Era trecut de ora zece.

- Fir-ar să fie!

Era prea târziu pentru a mai suna la Marchmont, cum îi promisese mătuşii. Se duse să-şi pregătească un ceai în bucătăria comună de la etaj, apoi se întoarse în cameră şi, în timp ce îşi bea ceaiul, îşi pregăti cele necesare pentru primele cursuri din dimineaţa următoare. Apoi se întinse iar în pat, gândindu-se să o sune pe LJ a doua zi.

Cheska îi duse lui LJ ceaşca de cacao, apoi se întoarse în bibliotecă. După zile întregi de căutări, găsise în sfârşit cheia de la sertarul biroului. Fusese bine ascunsă în spatele unui ghiveci. Asta îi confirma faptul că LJ ţinea în sertarul respectiv cele mai importante acte personale. Se aşeză şi răsuci cheia în încuietoare. Trase sertarul şi scoase afară un dosar verde. Era plin de documente. Răsfoi prin ele până găsi ceea ce căuta. Puse dosarul alături pentru a se uita prin el mai târziu, deschise plicul gros şi desfăcu hârtia care era înăuntru şi pe care scria *Ultimul testament alLaurei Jane Edith Marchmont.*

începu să citească.

Proprietatea Marchmont va rămâne fiului meu, David Robin Marchmont. La moartea acestuia, dorinţa mea este ca proprietatea să treacă în posesia exclusivă a nepoatei mele, Ava Marchmont, precum este menţionat şi în testamentul fiului meu".

Cheska simţi cum începe să clocotească de furie. Continuă însă să citească, străduindu-se să se controleze. Abia în anexa de la sfârşit reuşi să-şi găsească numele. Câteva minute mai târziu, Cheska clocotea de furie. Lovind cu pumnul în masă, mai citi o dată anexa, doar pentru a fi sigură.

Ca executor al dispoziţiilor privind moştenirea lăsată Cheskâi Marchmont (cunoscută ca Hammond) de către tatăl ei, Owen Jonathan Marchmont, e de datoria mea să revoc această moştenire. în testamentul lui Owen Marchmont (ataşat aici) este prevăzut ca suma lăsată nepoatei mele, Cheska Marchmont, să îi fie dată acesteia doar cu condiţia să viziteze Marchmont cel puţin o dată pe an până la împlinirea vârstei de 21 de ani. Confirm faptul că Cheska nu a venit nici măcar o dată la Marchmont după împlinirea vârstei de 16 ani şi de aceea această condiţie nu a fost îndeplinită. Pe lângă aceasta, şi-a lăsat fiica în grija mea şi nu a considerat necesar să ia legătura cu nici una din noi timp de câţiva ani. De aceea, sunt obligată să respect dorinţa lui Owen Marchmont şi să trec moştenirea Cheskâi Marchmont către fiica acesteia, Ava, care a locuit la Marchmont toată viaţa ei. Cred că aceşti bani i se cuvin de drept.

Documentul era semnat de LJ şi de martori.

- Nenorocito! ţipă Cheska, după care căută înverşunată prin dosar până când găsi ceea ce dorea. Era o declaraţie provizorie de la un agent de bursă unde scria suma care i-ar fi revenit ei. Erau mai mult de o sută de mii de lire. Se uită şi la cifrele celorlalte extrase de cont. Cel mai recent arăta că erau două sute de mii de lire în contul proprietăţii Marchmont. Cheska se prăbuşi.

„Sunt fiica lui. Totul ar fi trebuit să-mi revină mie. De ce nu m-a iubit ? De ce ? De ce?“

Nu uita, Cheska. Nu uita... auzi vocile.

-Nu!

îşi acoperi urechile refuzând să asculte.

într-o dimineaţă umedă de octombrie, la câteva zile după ce plecase Ava, LJ se trezi şi o văzu pe Cheska stând pe scaun lângă fereastră.

- Dumnezeule, mă simt ameţită! Cât e ceasul?
- Unsprezece jumătate.
- Unsprezece dimineaţa. Doamne! Nu am dormit niciodată atât de mult.
- Asta îţi va face bine. Cum te simţi ?
- Foarte rău, de fapt. Bătrână şi bolnavă. Să nu îmbătrâneşti, Cheska. Nu e o experienţă plăcută.

Cheska se ridică, traversă camera şi se aşeză pe pat.

- Sper să nu te superi că te întreb, dar cred că trebuie să fac asta. Ce s-a întâmplat cu banii pe care mi i-a lăsat tatăl meu?
- Ei bine...

LJ simţi o durere ascuţită în braţul stâng.

- încă mai sunt, nu-i aşa? Chestia e că am nevoie urgentă de ei.

Lui LJ nu-i venea să creadă că Cheska o întreba despre bani acum, stând deasupra ei ca un înger răzbunător, în timp ce ea zăcea slăbită, bolnavă şi fără nici o apărare. Durerea crescu şi simţi o furnicătură ciudată în partea stângă a capului. Respiră cu greu şi se chinui să răspundă întrebării Cheskăi.

- în testamentul tatălui tău era o clauză care spunea că trebuie să vizitezi Marchmont o dată pe an. Nu ai făcut asta, nu-i aşa?

Faţa fetei deveni aspră.

- Nu, dar tu nu mă vei opri să moştenesc ce mi se cuvine, pentru o clauză idioată.

- Eu... Cheska, putem discuta despre asta altădată, chiar nu mă simt în stare acum.
- Nu! Ochii Cheskăi străluciră cu răutate. Banii sunt ai mei.
- îi voi da Avei. Nu crezi că îi merită? Până la urmă eram sigură că ai foarte mulţi bani.

LJ se chinui să respire pe măsură ce durerea îi urcă pe gât şi apoi spre cap. Cheska părea să nu observe agonia mătuşii sale.

- Cum rămâne cu Marchmont? Sunt moştenitorul direct, ca fiică a tatălui meu. Trebuie să îmi revină mie, nu unchiului David.
- Cheska, eu sunt proprietarul legal şi pot lăsa moştenirea oricui doresc. Iar David, fiul meu, este moştenitorul de drept, singura rudă de sânge a tatălui tău.
- Nu, eu sunt fiica lui Owen. Am un certificat de naştere care demonstrează asta. Nu numai că i-ai dat banii mei fiicei mele, dar i-ai dat şi casa mea unchiului. Cum rămâne cu mine ? Când îi va păsa cuiva vreodată de mine ? strigă ea.

LJ o privea pe Cheska printr-o ceaţă roşiatică. Motive multicolore dansau în faţa ochilor ei. Voia să răspundă, să-i explice, dar când deschise gura nu putu rosti nici un cuvânt.

- Mereu m-ai urât, nu-i aşa? Dar nu vei câştiga pentru că...

LJ se ridică cu un zvâcnet, oftă uşor, apoi căzu înapoi între perne. Rămase nemişcată şi era incredibil de albă.

- LJ? Cheska o scutură cu putere. Trezeşte-te şi ascultă-mă! Ştiu că doar te prefaci ca să nu fii nevoită să vorbeşti despre asta. LJ? LJ?

Cum mătuşa nu se mişca deloc, expresia de pe faţa Cheskăi se schimbă de la una de furie la una de groază.

- LJ! Pentru Dumnezeu, trezeşte-te! îmi pare rău, nu am vrut să te supăr. Te rog! Te rog! îmi pare rău! îmi pare rău!

Se aruncă peste umerii amorţiţi ai lui LJ, plângând isteric.

Aşa le găsi Mary care urcă imediat după ce auzi strigătele femeii. Chemă o salvare şi toate trei plecară la Abergavenny Hospital.

Capitolul 47

Primele cursuri i se păruseră Avei grele şi obositoare. De-a lungul întregii zile stătuse în sala de clasă împreună cu încă optzeci de studenţi şi se străduise continuu să prindă toate cuvintele care ieşeau din gura profesorilor. Notase totul cât putuse de repede, apoi se grăbi spre casă pentru a rescrie îngrijit şi în context, în acelaşi timp îi şi plăcuse foarte mult la facultate. începuse să-şi facă prieteni şi să se integreze în noua sa viaţă.

Sunase la Marchmont timp de trei zile la rând, dar nu răspunsese nimeni. Asta nu o îngrijorase însă prea tare pentru că erau doar două telefoane în toată casa, unul în birou şi unul în bucătărie. Iar dacă cei de acolo se aflau sus sau pe afară, nu ar fi putut auzi. Totuşi în a patra zi după ce nu primise nici un răspuns, Ava începu să se îngrijoreze. Vineri seara, când nici de data asta nimeni nu ridică telefonul, găsi numărul de acasă al lui Mary şi sună. Huw, soţul femeii, o salută cu accentul său puternic.

- Scuză-mă că te deranjez, Huw, dar sunt puţin îngrijorată. Nimeni nu răspunde la telefon în Marchmont. Totul e bine ?

Huw făcu o pauză, apoi continuă:

- Credeam că ţi-au spus, domnişoară Ava. Mi-e teamă că mătuşa ta a avut un accident vascular cerebral acum trei-patru zile, iar mama ta a fost cu ea la spital. Mary o vizitează în fiecare seară. De aceea nu a răspuns nimeni la telefon.

- Doamne, Dumnezeule! Cât de grav e? E în pericol?

- Nu te îngrijora! Nu ştiu amănunte, doar că mătuşa ta se află în stare stabilă şi în cel mai bun spital. Dă-mi numărul tău de telefon şi îi voi spune lui Mary să te sune imediat ce ajunge acasă.

- Da, dar îmi poţi spune la ce spital se află LJ? Voi suna imediat acolo.

- E la Abergavenny Hospital. Mary se întoarce cam într-un sfert de oră. Vei fi acolo, da?

Şocată şi nedumerită de faptul că nimeni nu îi spusese despre ceea ce se întâmplase cu LJ, Ava formă numărul Serviciului de Informaţii pentru a cere numărul de telefon al spitalului. Sună la centrala spitalului şi, după ce aşteptă un răstimp care i se păru o veşnicie, i se făcu

legătura cu salonul mătuşii sale. Dar banii pe care îi pusese în telefon se terminară şi nu auzi decât bipăitul de la celălalt capăt, tocmai când răspunsese asistenta. Trânti telefonul în furcă şi se uită la ceas. Era şapte şi zece minute. Ar fi trebuit să-l întâlnească pe Simon la ora şapte. Nedorind să lipsească de lângă telefon în caz că Mary suna înapoi, o rugă pe una dintre fetele aflate pe coridor să-l anunţe pe Simon unde era. Tânărul apăru din spatele uşilor duble, chiar când telefonul sună.

- Alo? Mary? Ce s-a întâmplat? Cum se simte? De ce nu mi-a spus nimeni?

Ava izbucni în lacrimi de frustrare şi de teamă.

- Liniştește-te! încercă Mary să o calmeze. Mama ta a insistat să nu te deranjăm. A spus că e mai bine să aşteptăm până avem veşti bune ca să nu fii îngrijorată. Deşi i-am spus că personal cred că ai dori să afli imediat tot ce se întâmplă cu LJ. în orice caz, aşa cum ţi-a spus şi Huw, mătuşa ta a avut un accident vascular. A fost la terapie intensivă în ultimele zile, dar astăzi a fost mutată separat, iar medicii spun că este în afara pericolului.

Ava plângea la telefon.

- Ştiam că nu trebuia să o las. Eşti absolut sigură că va fi bine ?
- Doctorii spun că da.
- Plec chiar acum la gară, voi merge direct la spital cu un taxi.
- Nu are rost să faci asta. Nu te vor lăsa să intri la ea. Orele de vizită s-au terminat, iar ea a fost pusă în pat să doarmă. Vino la Marchmont şi îi voi spune mamei tale că eşti pe drum.
- Bine, spuse Ava, încercând să se adune. îl vedea pe Simon cu coada ochiului cum o priveşte. Spune-i că nu voi ajunge decât după miezul nopţii.
- Aşa voi face. Ai grijă pe drum şi ne vedem mâine.
- Mulţumesc, Mary!

Ava închise şi, ştergându-şi lacrimile, se întoarse spre Simon.

- Mătuşa ta e în spital?
- Da, şi nu pot să cred că mama nu mi-a spus. îmi pare atât de rău, Simon, dar trebuie să mă duc direct acasă.
- Sigur că da. Dar, Ava, te pot duce eu. Drumul cu trenul e un coşmar.
- E foarte drăguţ din partea ta, Simon, dar sunt sigură că voi fi bine. Trebuie să mă duc să îmi împachetez câte ceva.
- Ava! Simon o apucă de braţ, tocmai când se întorsese să plece. *Vreau* să te duc eu. Dau fuga până acasă să iau maşina şi te aştept la intrare în jumătate de oră. Bine?

- Sigur, îi răspunse recunoscătoare.
- Dar te avertizez. Nu este chiar un Rolls Royce, mai spuse îndreptându-se spre ieşire.

Cinci ore mai târziu, Simon viră pe drumul neasfaltat care ducea la Marchmont. Pe drum, temerile se mai risipiseră, iar Ava vorbise tot timpul, de frig sau de stres, nu ştia nici ea. Mary le lăsase supă şi pâine în bucătărie, iar Simon mâncase porţia lui, în timp ce Ava se juca cu a ei, simţindu-se ameţită. Cheska nu era pe nicăieri când Ava îl conduse pe Simon într-unul dintre dormitoarele libere.

- Îţi mulţumesc mult că m-ai adus, îi spuse.
- N-ai pentru ce. Simon se apropie şi o îmbrăţişă uşor. încearcă să te odihneşti.
- Da. Noapte bună!

A doua zi dimineaţă, Ava o găsi pe Mary în bucătărie.

- Ce faci ? Vino să te iau în braţe, îi spuse ştergându-şi mâinile de şorţ.
- O, Mary, de ce nu mi-a spus nimeni nimic ? Dacă ar fi murit...
- Ştiu, ştiu, dar acum e în afara oricărui pericol şi sigur va fi foarte bucuroasă când te va vedea.
- Crezi că ar trebui să-l anunţăm pe unchiul David?
- Mama ta spune să nu îl deranjăm în timpul vacanţei. Acum, că LJ e mai bine, cred că nu mai e nevoie. Amândouă ştim că ar veni glonţ acasă. Uită-te la tine! Mă duc sus la mama ta cu micul dejun. Ştii, mereu mănâncă în pat. Vino şi tu să o saluţi!
- Fac un ceai pentru mine şi Simon, spuse Ava, punând apa la fiert.
- Simon?
- Da, m-a adus cu maşina aseară.
- E acelaşi Simon care a fost aici la petrecerea mătuşii tale ?

-Da.

- Foarte frumos din partea lui. Ţi-am spus că o să vă mai întâlniţi. Ai grijă, ne vedem sus.

Ava îi duse ceaiul lui Simon şi îl găsi încă dormind. Apoi se îndreptă spre camera mamei ei. Respiră adânc, bătu la uşă şi intră. Cheska stătea în pat şi îşi lua micul dejun.

- Ava, scumpo, vino şi sărut-o pe mama ta.

Ava o sărută, iar Cheska îi făcu semn să se aşeze lângă ea.

- Mă simt foarte obosită. De când cu accidentul lui LJ, am fost la spital zi şi noapte. A fost greu să fiu peste tot pe unde au dus-o.

Cheska căscă teatral.

- De ce nu mi-ai spus despre accident ?

- Pentru că nu am vrut să-ţi faci griji, scumpo. Iar eu am fost mereu aici să am grijă de ea, deci nu era nevoie să îţi întrerupi cursurile.

- Dacă vreodată se mai întâmplă ceva, te rog, să mă contactezi imediat. LJ înseamnă totul pentru mine. Ştii asta.

- Da, ştiu. Mi-ai spus de prea multe ori deja. Oricum e din ce în ce mai bine, iar eu sunt extenuată.

- Nu trebuie să mai mergi azi la ea. Voi merge eu.

- Ar fi foarte frumos din partea ta, dacă nu te superi. Cheska căscă iar. Cred că voi rămâne în pat să recuperez orele nedormite. Poţi să-i duci tu tava lui Mary şi să-i spui să nu mă deranjeze ?

- Desigur, ne vedem mai târziu.

Simon insistă să o ducă pe Ava cu maşina la spital şi să o aştepte afară indiferent de cât ar fi durat vizita ei. Sus la salon, Ava se prezentă asistentei şi întrebă dacă îşi putea vedea mătuşa.

- Nu a început încă programul de vizită, dar fiindcă veniţi de departe, voi face o excepţie, îi spuse amabil.

- Cum se simte ? Mama mea spune că e în afara pericolului.

- Aşa este. Doctorul Simmonds, care se ocupă de ea, e pe aici pe undeva. îl caut să-i spun că sunteţi aici pentru a vorbi cu el înainte să intraţi la mătuşa dumneavoastră.

Ava aşteptă nerăbdătoare. Medicul veni şi îi strânse mâna.

- Sunt doctorul Simmonds, domnişoară Marchmont. Veniţi cu mine să discutăm în linişte.

Ava îl urmă într-un mic cabinet. Medicul închise uşa în urma ei şi îi oferi un scaun. Se aşeză recunoscătoare, simţind că nu o mai ţineau picioarele.

- Domnişoară Marchmont, sau pot să vă spun Ava? După cum cu siguranţă ţi-a spus şi mama ta, mătuşa LJ a suferit un accident vascular. A depăşit momentul critic, dar va avea nevoie de o perioadă de reabilitare foarte lungă. Va mai sta în spital cam o săptămână, apoi însă aş sugera să fie dusă într-un sanatoriu. Acolo ar putea beneficia de fizioterapia de care are nevoie, într-un mediu mai prietenos decât cel de aici. Sunt optimist că, dacă va primi îngrijirea necesară, îşi va recăpăta abilitatea de a vorbi. Nu sunt sigur că îşi va putea folosi mâna stângă, dar cine ştie. Mătuşa ta e o femeie extraordinară, Ava, cu o voinţă foarte

puternică.

- Da, este. Ava era îngrozită de ceea ce auzise. Vreţi să spuneţi că nu poate vorbi ?

- Acum, nu. Mi-e teamă că aşa se întâmplă după un accident vascular. I-am dat deja mamei tale o listă cu cele mai bune locuri din împrejurimi. Cred că ar fi bine să decideţi împreună.

- Mulţumesc pentru timpul acordat. Acum trebuie să mă duc să o văd.

- Desigur, te conduc.

LJ dormea. Ava rămase tăcută lângă patul ei, privind-o cu atenţie. Arăta atât de fragilă şi de bătrână.

- Puteţi rămâne cât doriţi, îi spuse medicul şi plecă.

Ava îi luă mâna mătuşii sale într-a ei.

- Dragă LJ, tocmai am vorbit cu doctorul şi mi-a spus că eşti foarte bine. Vei putea pleca din spital în curând şi vei merge într-un loc mai confortabil unde te vei recupera. Nu e minunat ?

Ava simţi o uşoară presiune pe mână şi văzu că LJ deschisese ochii şi o privea cu mare bucurie.

- îmi pare rău că nu am venit mai devreme, dar nimeni nu mi-a spus că eşti bolnavă. Acum sunt aici şi nu mai plec până când nu ieşi de aici.

Ava văzu că LJ încerca să-i vorbească, dar nu reuşea. Observă că obrazul stâng al mătuşii sale atârna în jos, ca şi când jumătate din gură ar fi făcut o grimasă continuă.

- Medicul a spus că în curând vei fi în stare să vorbeşti. Nu-ţi face griji! în schimb, am să-ţi povestesc despre Londra şi despre facultate.

Timp de douăzeci de minute, Ava vorbi cât putu de bucuroasă despre noua sa viaţă, ţinând-o pe LJ de mâna stângă şi abţinându-se să-şi arate întristarea când văzu încercările neputincioase ale mătuşii de a răspunde. în cele din urmă nu mai avu nimic de povestit şi observă că LJ îi facea semn cu mâna stângă.

- Dirijezi o orchestră, glumi Ava.

LJ dădu deznădăjduită din cap şi continuă să mimeze până când Ava înţelese ce voia să-i spună.

- Vrei ceva de scris ?

LJ dădu din cap şi arătă spre sertarul de lângă pat. După ce notase ce dorise, LJ îi întinse

Avei bucăţica de hârtie. Cu litere tremurate scria *te iubesc.*

- Cum a fost ? o întrebă Simon, când se urcă în maşină.

- îngrozitor. Nu poate vorbi şi are mâna stângă paralizată. Dar medicul m-a avertizat că arată mult mai rău decât este într-adevăr. Ava nu îşi mai putu controla emoţiile. Asta este singura mea speranţă.

- Da. Simon îi luă mâna şi i-o strânse. Aşa este, draga mea.

Când ajunseră înapoi la Marchmont, Mary tocmai pleca acasă.

- Am lăsat friptură de vită şi găluşte pentru prietenul tău şi salată cu brânză pentru tine. Vin mâine să vă pregătesc un prânz gustos. Cum e mătuşa? întrebă, văzând faţa palidă a Avei.

Ava nu putu face mai mult decât să ridice din umeri.

- Ştiu, ştiu. Dar va fi bine. Trebuie să crezi asta.

- Ai văzut-o pe mama azi ? schimbă Ava subiectul.

- Am văzut-o acum o oră. Se pregătea să facă baie. La revedere. Pe mâine. Ai grijă de Ava, Simon. Este un moment foarte greu pentru ea.

- Sigur că voi avea.

După ce plecă Mary, Ava scoase mâncarea şi o puse pe masă.

- Mama ta face mereu baie la ora două după-amiaza? întrebă Simon când începură să mănânce.

- Probabil. Era foarte obosită azi de dimineaţă. A fost la spital la LJ toată săptămâna. Va trebui să rămân aici pentru o vreme. Nu o pot lăsa pe LJ până când nu iese măcar din spital. Ştiu că tu trebuie să te întorci la repetiţii.

- Pot să mai stau până mâine. Mergem să facem o plimbare ? Ţi-ar prinde bine să iei o gură de aer curat şi mi-ar plăcea să văd proprietatea.

Ava tocmai voia să răspundă când Cheska intră în bucătărie.

- Iată-te! Mi s-apărut că aud o maşină, dar...

Vocea Cheskăi se stinse când îl observă pe Simon.

- Mamă, el este prietenul meu, Simon Hardy. Simon, mama mea, Cheska Hammond.

Ava văzu surpriza totală de pe faţa lui Simon.

- Vrei să spui celebra Cheska Hammond? Cheska Hammond care o interpretează pe Gigi *in Baronii petrolului?*

Cheska se uita fix la el cu o privire cât se poate de stranie. Apoi păru să-şi revină şi faţa ei frumoasă fu luminată de *un* zâmbet larg.

- Da, eu sunt. Mă bucur mult să te văd. Sunt sigură că ne-am mai întâlnit. Cheska se uită iar la el. Nu crezi ?

- Nu. Mi-aş fi amintit cu siguranţă. Simon zâmbi şi se ridică pentru a-i oferi mâna. în loc să-i ia mâna, Cheska îl sărută cu căldură pe ambii obraji.

- E nemaipomenit să te revăd, Bobby.

- Numele meu este Simon, doamnă Hammond.

- Te rog să-mi spui Cheska, spuse ea traversând bucătăria şi se duse la frigider. Cred că e cazul să deschidem o şampanie.

- Eu nu vreau, mamă.

- Nici eu, adăugă Simon.

- Nu? Cheska rămase cu sticla de şampanie în mână. Dar e un lucru minunat să te avem printre noi. Trebuie să sărbătorim.

- Poate mai târziu. E abia ora trei, spuse Ava complet surprinsă de comportamentul mamei sale dată fiind situaţia lui LJ.

- O, nu te prosti, Ava! Dar bine, o lăsăm pe mai târziu. Ce facem în după- amiaza asta?

- Ava mă va scoate la plimbare şi îmi va arăta împrejurimile, spuse Simon.

- E o idee minunată. Exact ce ne trebuie. O gură de aer curat. Ador să mă plimb în anotimpul ăsta. Toamna este atât de frumoasă! Nu credeţi? Mă duc să mă schimb în ceva mai lejer. Revin în zece minute.

Ava se uită confuză cum Cheska ieşi sărind într-un picior. Din câte ştia, mama ei niciodată nu se aventurase mai departe de marginea pădurii şi ura frigul.

- Dumnezeule! Cheska Hammond e mama ta? îngână Simon. De ce nu mi-ai spus?

- Era important ? sări Ava, dar apoi îşi ceru imediat scuze.

- Nu era, bineînţeles, dar când un star internaţional intră în bucătărie când te aştepţi mai puţin, e de înţeles să fii şocat, nu-i aşa?

- Da, corect. Ea e mama mea.

- De fapt, acum înţeleg de ce mi-ai părut cunoscută în momentul în care te-am văzut. Eşti exact la fel de frumoasă ca ea, îi spuse el cu gentileţe.

- Să ne pregătim de plimbare, mai bine. Ava se ridică brusc. Mă duc să-ţi caut nişte cizme de cauciuc.

Zece minute mai târziu, toţi trei coborau treptele terasei. Avei i se păru că mama ei arăta ridicol, îmbrăcată într-o jachetă veche şi cu cizme de cauciuc mult prea mari pentru ea.

- De unde să începem? întrebă Cheska, luându-l pe Simon de braţ. Pădurea este minunată, mai ales în acest anotimp. Apoi ne putem plimba de-a lungul pârâului.
- E bine pentru mine, fu de acord Simon.

Ava venea în urma lor, încă surprinsă că mama sa nu o întrebase cum fusese LJ în dimineaţa aceea şi neliniştită de felul în care se comporta cu Simón. Observase că el fusese foarte captivat de faptul că o cunoscuse pe Cheska şi era măgulit de atenţia pe care i-o acorda. Chiar dacă Simón nu-i mărturisise niciodată intenţiile sale şi nu făcuse mai mult decât să o sărute pe obraz sau să o îmbrăţişeze uşor, Ava simţi o umbră de invidie uitându-se la cei doi cum mergeau înaintea ei, râzând. Nu ar fi fost posibil ca Cheska să se gândească *altfel* la el. I-ar fi putut fi mamă.

Dar apoi, Ava calculă. Dacă Cheska avusese şaisprezece ani când o născuse, însemna că era doar cu unsprezece ani mai mare decât Simón. Şi arăta cu zece ani mai tânără decât avea. Ava se scutură cu dezgust la gândul că mama ei se schimbase de la oboseala de dimineaţă la voioşie după ce-l văzuse pe Simón.

- Să facă ce vor, îşi spuse Ava.

Când se întoarseră de la plimbare, Ava le spuse că se duce să o viziteze pe LJ.

- Te duc eu, spuse imediat Simón.
- O, Dumnezeule, nu trebuie să faci asta. Ai făcut deja destul. Ava se poate duce singură cu Land Roverul, nu-i aşa, scumpo? Nu-ţi face griji, rămân eu cu Simón. Voi pregăti pentru el reţeta mea de ouă prăjite cu şuncă. Toată lumea de la Hollywood vine duminica la mine pentru gustarea asta. Reţeta mea secretă e celebră.
- Chiar nu e o problemă...
- E în ordine, Simón. Ava luase deja din cui cheile maşinii. Ne vedem mai târziu.

Ava se aşeză lângă LJ, încercând să nu se gândească deloc la Cheska şi la Simón, care rămăseseră împreună la Marchmont. Era foarte bucuroasă să vadă că LJ arăta mult mai însufleţită şi mai energică. Fata adusese cu ea multe carneţele şi pixuri şi cartea preferată a mătuşii sale, un roman de Jane Austen. LJ răspundea scurt la întrebările pe care i le punea Ava.

Da, mă simt mai bine. Medicul mi-a spus că mâine voi putea sta pe scaun. Şi îmi vor face

duş.

Când văzu că LJ obosise, Ava deschise *Emma* şi începu să citească. Apoi clopoţelul sună indicând sfârşitul orelor de vizită. LJ adormise. Ava o sărută pe obraz şi părăsi spitalul, îngrozită că trebuia să se întoarcă acasă.

Când ajunse îi găsi pe Simon şi pe Cheska în bucătărie râzând. Pe masă se afla o sticlă de şampanie goală.

- Bună, draga mea. Noi am avut o seară minunată. Simon mi-a povestit despre debutul lui la West End şi m-a invitat la deschidere. Muzica anilor 1960 e de pe vremea mea, mai spuse Cheska.

Simon se întoarse spre Ava.

- Poate veniţi împreună.
- Dacă LJ iese din spital până atunci, răspunse Ava abrupt.
- Vrei ceva de băut, draga mea? întrebă Cheska ţinând o sticlă de vin în mână.
- Nu, mulţumesc. Dacă nu vă deranjează, eu mă duc la culcare. Noapte bună!

Ava îi lăsă în bucătărie şi ieşi.

Capitolul 48

A doua zi la prânz, în ciuda protestelor Cheskăi pentru a-l reţine pe Simon la masă, el îi spuse că trebuie să se întoarcă la Londra.

- De mâine începem repetiţiile la teatru. Va fi o săptămână lungă.

- Abia aştept să văd spectacolul, spuse Cheska, venind după Simon la maşină, împreună cu Ava. Poate ieşim la cină apoi.

- Cred că apoi voi fi aşteptat la petrecerea de deschidere, Cheska. Mulţumesc pentru ospitalitate. Ava - o trase spre el, chiar dacă Cheska se afla cât se poate de aproape de ei - mă anunţi când eşti pregătită să te întorci la Londra?

- Da, spuse fata aprobând din cap.

Simon se uită la ea, apoi la Cheska, după care ridică din umeri.

- Trimite-i salutări mătuşii tale şi ai grijă de tine.

- Aşa voi face.

- Un tip încântător, nu-i aşa? spuse Cheska în timp ce se îndreptau înapoi spre casă.

-Da.

- Şi atât de matur pentru vârsta lui.

- Eu plec la spital acum, mamă, spuse repede Ava, nedorind să audă cum Cheska începe să enumere calităţile lui Simon. Vii şi tu?

- Nu azi. Am stat până târziu cu Simon. Ieri ziceai că LJ este mult mai bine. Mă duc să mă odihnesc după prânz.

Următoarele zile, Ava stătu cu LJ la spital tot timpul care îi fusese permis. Era foarte încântată de progresul pe care îl facea mătuşa sa. La sfârşitul săptămânii, medicul o chemă în cabinetul lui şi îi spuse că LJ era în starea necesară pentru a părăsi spitalul.

- Ai vizitat vreunul dintre sanatoriile pe care ţi le-am recomandat ?

- Nu, dar vom face asta acum, dacă spuneţi că e gata să plece. Vă mulţumesc, doctore. Ava se ridică. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce aţi făcut.

- Asta e datoria mea, domnişoară Marchmont, îi spuse şi o conduse spre uşă. Cum este

încântătoarea ta mamă? Nu am văzut-o săptămâna asta.

- E foarte obosită după ce a petrecut toată săptămâna trecută alături de LJ. Am înlocuit-o eu.
- Te rog să-i transmiţi salutări.
- Desigur.
- Anunţaţi-mă când aţi hotărât asupra sanatoriului. Puteţi rezerva începând de miercuri.

Odată ajunsă acasă, Ava sună la toate cele trei instituţii pe care le recomandase medicul. Una dintre ele era complet ocupată, dar celelalte două o puteau primi din ziua sugerată de doctorul Simmonds. în ultimele zile, Ava o evită cât putu de mult pe mama ei, plictisită să tot audă interminabilele monologuri despre cât de grozav era Simon. Acum însă porni în căutarea ei. O găsi în bibliotecă, scotocind printre hârtii.

- Ai vrea să vii cu mine după-amiază să vizităm sanatoriile recomandate de medic ? LJ va putea părăsi spitalul miercuri.
- E nevoie, Ava? Sunt sigură că pot avea încredere în părerea ta, draga mea. Evident că trebuie să fie cât mai aproape pentru că, după ce tu te întorci la Londra, eu voi fi cea care va trebui s-o viziteze.

Ava observă că mama sa era atentă la altceva.

- Bine, mă duc să le vizitez şi vorbim când mă întorc.
- Mulţumesc, Ava. Altceva?
- Nu. Nu e o veste minunată că LJ se înzdrăveneşte ?
- Minunat.

Cheska încuviinţă din cap şi se întoarse la hârtiile ei.

Miercuri, Ava o însoţi pe LJ către instituţia pe care o alesese. Cheska spusese că va veni şi ea în Land Roverul mătuşii. Ţinându-şi promisiunea, le aştepta pe amândouă în parcarea sanatoriului.

Clădirea era situată într-un cadru natural foarte bine îngrijit. Angajaţii erau prietenoşi, iar camera lui LJ era luminoasă şi dădea spre grădină. Când făcuse prima vizită, Ava fusese încântată să vadă că pacienţii tineri erau tot atât de mulţi ca vârstnicii.

- Avem grijă de toată lumea aici, draga mea, îi explicase directoarea. Nu suntem o groapă unde se aruncă bătrânii, ci un loc de recuperare pentru cei de toate vârstele.

Ava o ajută pe LJ să despacheteze şi să îşi aranjeze lucrurile cum dorea. Cheska stătu pe scaun în tot acest timp, părând să se gândească la altceva. Ava şi mătuşa sa descoperiseră o modalitate de comunicare. LJ o strângea de mână pe Ava sau ridica o sprânceană şi arăta cu mâna dreaptă spre ceea ce-şi dorea. Dacă totuşi Ava nu reuşea să o înţeleagă, nota pe hârtie ceea ce dorise să spună.

- Scumpo, ar trebui să plecăm. Las-o pe LJ să se aranjeze.

Cheska se uita pe fereastră, degetele mişcându-i-se nervos.

- A, speram să pot rămâne mai mult, mamă. Stai liniştită, du-te acasă! Eu mă voi întoarce cu un taxi.

- E în ordine. Aştept.

LJ o strânse pe Ava de mână şi dădu uşor din cap, arătând spre uşă.

- Eşti sigură că vei fi bine ?

Aceasta încuviinţă.

- Vin mâine iar. Dacă ai nevoie de ceva, scrie şi arată-i directoarei. O voi suna mai târziu şi îmi va spune ce trebuie să-ţi aduc.

LJ părea nervoasă.

- Ştiu, ştiu că fac prea mult caz, spuse Ava şi se aplecă să o sărute pe frunte. Sunt foarte nerăbdătoare să te întorci odată acasă. Te iubesc.

LJ zâmbi atât cât putu şi îi făcu Avei cu mâna într-un fel care o făcu pe fată să plângă din nou.

Afară, îşi muşcă buzele când Cheska descuie maşina.

- O, Doamne! Urăsc că trebuie să o las aici.

- Nu te prosti, Ava. E pe mâini bune, precum vezi. Costă o grămadă de bani, deci trebuie să fie un loc bun.

- Ştiu, îmi pare rău. Cred că simt îngrijorată pentru că va trebui să mă întorc la Londra.

- Eu voi fi aici, nu?

Cheska porni maşina şi demară cu putere în marşarier.

Ava o vizită pe LJ în fiecare după-amiază în următoarele trei zile, asigurându-se că mătuşa sa e bine şi se instalase confortabil. Personalul părea drăguţ, iar fizioterapia o ajuta enorm. Chiar dacă nu era capabilă să vorbească încă, LJ se putea plimba cu bastonul prin grădină.

Trebuie să te întorci la Londra. Sunt mai bine.

Ava citi mesajul şi se uită la LJ cum dădea din cap. Apoi mai scrise un mesaj şi i-l înmână nepoatei sale.

Mâine!

- Dar nu vreau să plec până când nu te întorci acasă.

Trebuie. Ascultâ-mâ.

- Te ascult, dar...

Sunt încă mătuşa ta.

- Bine, dacă insişti... Dar mă întorc weekendul următor.

Mai vorbim despre asta.

Spre seara aceleaşi zile, când Ava îi spuse mamei că se va întoarce la Londra deoarece LJ era suficient de bine, Cheska o anunţă că va veni şi ea în capitală.

- Trebuie să merg şi la spectacolul lui Bobby, adică al lui Simon. Cu ocazia asta, voi trece şi pe la vechiul meu agent. Dacă tot sunt în Anglia, e păcat să nu văd ce posibilităţi mai sunt.
- Dar cum rămâne cu LJ ? Credeam că vei sta aici să o vizitezi în lipsa mea.
- Pentru Dumnezeu, Ava! Mă gândeam să petrec doar o noapte la Londra. Sunt sigură că LJ va supravieţui 24 de ore fără noi. Ne putem întâlni la teatru înainte de spectacol, să bem ceva. înainte de asta, trebuie să găsesc ceva de îmbrăcat, bineînţeles. E o premieră, până la urmă. Sunt atât de emoţionată.

A doua zi Cheska îşi luă la revedere de la Ava, sărutând-o şi zâmbind.

- Pe miercuri seară! Nu-ţi face griji în privinţa lui LJ! Pornesc chiar acum spre ea.
- OK. Spune-i că o iubesc.
- Sigur.

Cheska probă o bluză de mătase de culoarea ochilor ei, foarte puţin decoltată. Apoi se duse jos să-l salute pe doctorul Stone, care tocmai sosise cu maşina. După ce acesta plecă, Cheska se urcă în maşină şi porni şi ea spre Monmouth. Acolo, se îndreptă spre recepţia avocaţilor familiei Marchmont, firma Glenwilliam, Whittaker şi Storey.

- Bună ziua, numele meu este Cheska Hammond. Am o întâlnire cu domnul Glenwilliam.
- Da, domnişoară Hammond, se bâlbâi recepţionera. Luaţi loc! îl anunţ pe domnul Glenwilliam că sunteţi aici.
- Mulţumesc.

Cheska se aşeză. Un minut mai târziu, uşa se deschise şi apăru un bărbat abia trecut de

treizeci de ani. Cheska se ridică.

- Domnişoara Hammond, ce plăcere! Veniţi după mine, vă rog!

- Mulţumesc. Am crezut că sunteţi un tip scorţos şi bătrân, râse Cheska cu cochetărie.

- Nu, poate v-aţi gândit la tatăl meu. S-a pensionat acum câţiva ani, iar eu i-am preluat activitatea.

- Am înţeles, spuse Cheska, urmându-l în biroul lui.

-Vă rog, luaţi loc!

- Mulţumesc.

- Cu ce vă pot ajuta?

- Problema este că unchiul meu este plecat în vacanţă pentru o perioadă mai lungă şi nu poate fi contactat, spuse Cheska trecându-şi un picior peste altul şi uitându-se la avocat cum o urmăreşte cu privirea, iar mătuşa mea LJ este foarte bolnavă.

Ochii i se umplură de lacrimi şi îşi scoase un şerveţel din geantă.

- Vă rog, încercaţi să nu vă întristaţi, domnişoară Hammond.

- Totul a fost lăsat în seama mea şi am nevoie de sfatul dumneavoastră.

- Voi încerca să fac tot ce îmi stă în putinţă, o reasigură domnul Glenwilliam, uitându-se în ochii ei celebri.

- Vă sunt recunoscătoare pentru asta, domnule Glenwilliam. Sunt sigură că ştiţi că administrarea proprietăţii Marchmont este o activitate cu normă întreagă. Mătuşa mea s-a ocupat de asta pentru foarte mulţi ani, dar în ultimul timp, din cauza bolii ei, nu s-a mai îngrijit nimeni de foarte multe lucruri. Au rămas multe facturi neplătite, iar gardul trebuie reparat imediat. Jack Wallace, administratorul fermei, a venit ieri să mă vadă. Trebuie făcut ceva.

- Chiar aşa? Domnul Glenwilliam ridică din sprâncene. Sunt uimit de ce spuneţi, domnişoară Hammond. Nu demult am vizitat-o pe mătuşa dumneavoastră şi am avut impresia că totul mergea ca la carte.

- Să spunem că aparenţele ne pot înşela uneori. Oricum, prima problemă este că am nevoie de bani pentru a plăti salariile şi câteva facturi.

- Asta nu este o problemă. Ne ocupăm de proprietatea Marchmont de foarte mulţi ani. Dacă îmi arătaţi facturile, sunt în măsură să vă scriu cecuri pentru a le putea plăti. Contul are fonduri suficiente. Apoi, după ce mătuşa dumneavoastră va fi mai bine...

- Aceasta e problema, domnule Glenwilliam. Cheska începu din nou să plângă. Nu cred că

mătuşa mea îşi va reveni vreodată. Cel puţin nu suficient pentru a administra proprietatea. Iar unchiul meu este plecat din ţară. Sunt următorul moştenitor şi aş vrea să fac tot ce pot, măcar până se întoarce unchiul meu.

- Am înţeles. Precum aţi spus şi dumneavoastră, întreţinerea proprietăţii Marchmont presupune foarte mult timp. Cum veţi face cu cariera dumneavoastră?

- Familia e pe primul loc, nu-i aşa? Voi fi nevoită să iau o vacanţă fără plată până revine unchiul meu.

- Nu cred că ar fi necesar, domnişoară Hammond. Ne-am ocupat de proprietate de multe ori până acum şi o vom face din nou cu plăcere. Temporar, bineînţeles.

- Nu cred că acesta este ultimul dumneavoastră răspuns, domnule Glenwilliam. Scuzaţi-mă, dacă par nepoliticoasă, dar nu cred că trebuie să vin aici de fiecare dată când am nevoie de bani pentru fân sau mâncarea animalelor, oricât de multă plăcere mi-ar face.

- înţeleg, domnişoară Hammond. Avocatul îşi aranjă cravata. Deci ceea ce doriţi de fapt este o împuternicire temporară?

- îmi puteţi explica ce înseamnă asta?

- Când se consideră că o persoană nu se mai poate ocupa de afacerile sale din cauza unor probleme medicale, se poate elibera o împuternicire unei rude apropiate sau unui grup de avocaţi. împuternicitul are dreptul să acceseze contul şi să acţioneze în numele persoanei incapabile.

- Am înţeles. Puteţi face asta pentru mine ?

- Teoretic, da. Dar, înainte de asta, cred că ar trebui să încerc să iau legătura cu unchiul dumneavoastră.

- Din păcate este în vacanţă în Himalaya, apoi merge în China. Aţi putea lua legătura cu el peste câteva săptămâni sau chiar luni. Am încercat şi eu, dar nu am reuşit.

Cheska îşi trecu iar un picior peste altul şi văzu că domnul Glenwilliam îi urmăreşte mişcarea cu privirea.

- înţeleg că lucrurile sunt complicate, domnişoară Hammond. Dar sunteţi sigură că asta vreţi ? Marchmont este o responsabilitate imensă, mai ales pentru cineva lipsit de o astfel de experienţă, scuzaţi-mă că spun asta.

- Da, cel puţin pentru viitorul apropiat. După întoarcerea unchiului meu, mai vedem.

- Va trebui să pregătesc nişte hârtii pentru care e nevoie de semnătura mătuşii dumneavoastră.

- Asta ar putea fi o problemă. Pentru moment, mătuşa mea nu poate duce o cană la gură, ce să mai vorbim de semnat. Şi-a pierdut capacitatea de a vorbi.

- Atunci va trebui să îi cerem doctorului ei să scrie că, în prezent, doamna Marchmont este incapabilă să se ocupe de afacerile sale.

- Am la mine această declaraţie. Doctorul Stone a văzut-o pe mătuşa mea şi confirmă ceea ce v-am spus.

- înţeleg. Avocatul deschise scrisoarea şi o citi. Subliniez faptul că este vorba despre o împuternicire temporară, până la însănătoşirea mătuşii dumneavoastră, iar dacă acest lucru nu se va întâmpla, atunci se vor aplica dispoziţiile testamentare.

- Desigur, şopti Cheska, coborând privirea. Proprietatea va reveni unchiului meu, nu-i aşa?

- Exact. Mă simt obligat să repet că vă asumaţi o mare responsabilitate, domnişoară Hammond.

- Ştiu. Dar vreau să fac tot ce pot să-mi ajut mătuşa. Dacă va şti că Marchmont e pe mâini bune, va sta mult mai liniştită. Jack Wallace va fi acolo, iar dumneavoastră mă veţi sfătui de câte ori va fi nevoie, nu-i aşa, domnule Glenwilliam?

Cheska îi aruncă cel mai seducător zâmbet.

- Desigur, de câte ori aveţi nevoie de ajutor sau de vreun sfat, sunaţi-ne. între timp, voi pregăti hârtiile.

Când ajunse acasă, Cheska se duse direct la telefon.

- Nu, nu are incontinenţă, dar nu poate vorbi pentru moment. Credeţi că aveţi un loc pentru ea? Minunat. Dacă se poate, aş vrea să o aduc luni după-amiază. Da, sigur. La revedere!

în noaptea aceea, Cheska nu dormi. îi era teamă de visele pe care ştia că le va avea.

Duminică dimineaţa ajunse în Monmouth cu taxiul. Se duse la biroul domnului Glenwilliam pentru a ridica plicul cu împuternicirea provizorie, apoi merse direct la bancă. Acolo aranjă ca o sumă enormă de bani să fie transferată din contul Marchmont în contul ei personal. întrebând de unde poate închiria o maşină, urmă instrucţiunile funcţionarului şi găsi garajul. Plăti taxa pentru maşină şi porni spre sanatoriul unde se afla LJ. în aceeaşi zi se întoarse la Marchmont. Se duse direct în camera ei şi începu să-şi facă bagajul. Apoi se duse la parter să vorbească cu Mary.

- După cum ştii, mâine plec la Londra, Mary. Cred că ar fi bine să pleci mai devreme azi şi să îţi iei liber pentru mâine. Petrece-ţi ziua cu soţul tău. Ai muncit mult în ultima vreme. De fapt - Cheska băgă mâna în geantă şi îşi scoase portofelul-, de ce nu ieşiţi diseară să luaţi cina în oraş? Ar fi un fel de a-ţi mulţumi.

Scoase două bancnote de douăzeci de lire. Mary o privi surprinsă.

- Dar, dacă nu veţi fi aici pentru câteva zile, eu ar trebui să vin să mă asigur că totul e în regulă.

- Nu e nevoie, Mary. Te asigur că sunt în stare să încui uşa în urma mea. Insist.

- Dacă asta doriţi, este foarte mărinimos din partea dumneavoastră. Aveţi dreptate, ar fi bine să petrec puţin timp cu Huw. O voi vizita pe doamna Marchmont în lipsa dumneavoastră, desigur.

- De fapt, astăzi am fost la ea, iar directoarea mi-a spus că mâine va fi transferată la Abergavenny Hospital pentru nişte teste şi pentru a i se verifica progresul. Ar fi mai bine să nu o vizitezi până la sfârşitul săptămânii. O dată în viaţa ta uită de Marchmont şi de noi toţi. Cheska îi zâmbi cu amabilitate. Apoi te poţi întoarce cu forţe noi.

- în regulă, încuviinţă Mary, nu foarte sigură însă. Plec acum. Cina dumneavoastră este în bucătărie, spuse scoţându-şi şortul. Distracţie plăcută la Londra şi sărutaţi-o pe Ava din partea mea.

- Desigur.

Imediat după ce plecă spre casa ei, Mary se simţi foarte neliniştită. Domnişoara Cheska fusese mereu ciudată, asta sigur, dar era nepoata doamnei Marchmont şi nu putea să se împotrivească instrucţiunilor ei.

în noaptea aceea, Cheska rătăci pe holurile pustii ale casei Marchmont. Vocile din capul ei deveniră foarte insistente. în special una dintre ele. *Trebuie să fie al tău, luptă pentru asta... LJ te urăşte, mereu te-a urât...*

Cheska se aruncă pe patul din camera copiilor, camera în care cândva ea şi cu Jonny dormeau liniştiţi. îl iubise mult, apoi el se dusese.

- Dar nu ai plecat, nu-i aşa, Jonny ? Şi nu vei pleca niciodată.

începu să plângă, ţinându-şi picioarele aşa cum obişnuia în copilărie, dar acum se ştergea la ochi cu pumnii strânşi, încercând să oprească vocile.

- Nu se vor opri niciodată, nu-i aşa? Nu vă veţi opri niciodată, ţipă înspăimântată. Lăsaţi-

mă în pace! Lăsaţi-mă în pace!
Când vocile ajunseră să fie insuportabil de ascuţite, Cheska înţelese imediat ce avea de făcut.
„Distruge amintirile şi nu te vor mai bântui.“ Da! Asta era!

închise bagajul imens pe care îl pregătise pentru plecarea de a doua zi, îl ridică şi îl duse jos la intrare. Apoi, din salon, adună cutia de chibrituri şi aprinzătoarele de lângă cămin şi urcă iar scările. Calmă, trase spre ea coşul de hârtie şi îl puse sub căluţul de lemn despre care mătuşa sa îi spusese că fusese al lui David. Scoase apoi o carte ilustrată care îi plăcuse mult în copilărie, îi rupse paginile şi le făcu pe toate cocoloaşe pe care le puse în coş. îngenunche, aprinse chibriturile şi le dădu drumul peste hârtii. Focul se stârni imediat, iar Cheska privea totul de pe marginea patului, uitându-se cum flăcările cădeau peste căluţul de lemn. Se ridică mulţumită, gata să plece.
- La revedere, Jonny, şopti.
Până să iasă din cameră, căluţul era complet cuprins de flăcări.

Capitolul 49

După ultimul curs, Ava se întoarse în camera ei şi se duse degrabă să-şi facă duş. Apoi îşi puse pe ea o rochie strâmtă dintre cele pe care i le luase Cheska în Monmouth, se dădu cu puţin ruj, după care ieşi iar în stradă pentru a prinde autobuzul către Shaftesbury Avenue. Holul teatrului era deja plin. Ava îşi croi drum către barul lângă care trebuia să o întâlnească pe mama ei.

- Scumpo! Cheska o salută strălucitoare şi o sărută pe amândoi obrajii. Ia loc, te rog! Dorian a comandat şampanie.

- Cine e Dorian?

- Dorian este noul meu agent, draga mea. De fapt, nu este chiar aşa de nou. A preluat clienţii lui Leon Bronowski, agentul cu care am lucrat cu mulţi ani în urmă când eram actriţă la Londra. Abia aşteaptă să te vadă. Uite-l că vine.

- O!

Ava văzu apropiindu-se de masa lor un bărbat între două vârste, cu un început de chelie. Era înzorzonat cu un sacou de catifea roşie şi cravată aurie.

- Miss Marchmont... Ava! Bărbatul îi sărută mâna. Eu sunt Dorian Hedley, *un* agent extraordinar şi pe punctul de a prelua cariera strălucitoare a mamei dumneavoastră. Dumnezeule, ar putea fi dublura ta, Cheska! Şampanie? o întrebă el pe Ava.

- Doar puţin, mulţumesc.

Ava se întoarse către mama ei, care arăta formidabil în rochia sa bleumarin strălucitoare. Prin comparaţie, Ava se simţi o fiinţă comună şi ştearsă.

- Credeam că ai deja un agent la Hollywood.

- Da, scumpo, am, dar de o vreme mă tot gândesc că a venit timpul să fac o schimbare. Dorian m-a convins că am dreptate, nu-i aşa, Dorian?

- Da. Se pare că noi, britanicii pierdem ce avem mai bun în favoarea Statelor Unite. Sunt fericit să mă număr printre cei care aduc înapoi o vedetă.

- Deci, mamă, ai de gând să revii permanent în Anglia?

- Voi face o încercare. Am trecut astăzi pe la biroul lui Dorian să-l salut şi din vorbă în

vorbă am descoperit că avem foarte multe în comun. Venea şi el la premieră în seara aceasta pentru că are un client care debutează şi astfel am ieşit să bem ceva. M-a convins că viitorul meu este aici. Cheska o luă de mână pe Ava. Nu e minunat ? Vom putea fi împreună în Londra.

Ava se încruntă, gândindu-se la LJ.

- Desigur, şopti.

Rămase tăcută, ascultându-i pe Cheska şi pe Dorian cum dezbat diferite programe de televiziune, bârfesc şi vorbesc urât despre o actriţă foarte cunoscută. Şi-ar fi dorit să nu fi venit. Nu se regăsea deloc în locul acela.

în cele din urmă se auzi gongul care anunţa că mai erau două minute până la începerea spectacolului, iar Dorian le conduse într-o lojă în partea stângă a scenei. Ava privi spre locurile de jos şi văzu cum oamenii se agitau şi aratau spre mama ei. Luminile se stinseră şi curând sala fu cuprinsă de muzica anilor 1950. Simon apăru pe scenă, iar Ava nu îşi luă ochii de la el în timp ce împreună cu alţi cântăreţi interpreta, muzica starurilor pop din acei ani.

După pauză, se cântă muzica anilor 1960. Luminile se micşorară şi Simon apăru în faţa microfonului. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un pulover. Ava fu vrăjită de vocea lui caldă şi gravă. Când Simon începu să cânte „The Madness of Love" Cheska se aplecă în faţă. Respira repede şi se uita fix la Simon. Mama şi fiica, una lângă alta, erau pierdute în propriile amintiri. Cheska uitase cu totul de grozăvia pe care o făcuse ieri. Fusese doar *un vis.* Realitatea era asta. Bobby se întorsese la ea, iar de data acesta va fi pentru totdeauna. Ava se gândi la plimbarea pe care o făcuse de-a lungul Tamisei împreună cu Simon. Se simţise atât de confortabil alături de el. în acelaşi timp, îşi dădea seama că era un tânăr talentat şi chipeş care, începând din seara aceea, va avea o mulţime de fete după el. Evident că nu era pentru ea.

La sfârşitul spectacolului, interpreţii primiră mii de aplauze şi ovaţii, iar Cheska se bucura mai zgomotos decât oricare dintre cei prezenţi.

- Nu te deranjează să mergem în culise, nu, Ava? o întrebă Cheska la final. Trebuie să-i spun lui Bobby cât de minunat a fost.
- Vrei să spui Simon, mamă, o corectă Ava.

După ce intră în spatele scenei, Dorian se duse să-şi vadă clientul, iar Cheska se îndreptă spre cabina lui Simon. Intră fără să bată la uşă şi găsi cabina plină deja de admiratori. îşi croi

drum printre ei şi se apropie de Simon care tocmai vorbea cu cineva. îl îmbrăţişă şi îl sărută pe amândoi obrajii.

- Scumpule, ai fost încântător. Ce debut! în scurt timp vei fi preferatul oraşului, te asigur!
- Mulţumesc, Cheska.

Ava, care rămăsese înmărmurită lângă uşă, văzu mirarea lui Simon faţă de reacţia extravagantă a mamei sale. Tânărul o văzu şi îi zâmbi, strecurându-se către ea pe lângă Cheska.

- Bună, ce faci? o întrebă în şoaptă.

Ava îi zâmbi timid.

- Bine, mulţumesc. Ai fost minunat.
- Mulţumesc.

Cheska îi întrerupse cu o voce neobişnuit de stridentă.

- Ne vedem la petrecere, Simon.
- Se intră doar pe bază de invitaţie, Cheska.
- Vin împreună cu Dorian, agentul meu. Haide, Ava, să-l lăsăm să vorbească şi cu ceilalţi.

Cheska aproape că o împinse pe Ava din cabină spre intrarea pe scenă, unde le aştepta Dorian.

- Ava, dragă, mi-e teamă că Dorian nu are bilet şi pentru tine. Nu ai vrea să luăm micul dejun împreună mâine la Savoy ?
- Am curs, mamă.
- Atunci prânzul sau cina. Vorbim mâine. Noapte bună, scumpo!

Ava o văzu pe Cheska luându-l de braţ pe Dorian care mimă un noapte bună către ea şi ieşi condus de Cheska în stradă. Deprimată şi dezamăgită, Ava o luă în direcţia staţiei de autobuz care o ducea înapoi acasă. Când ajunse, găsi o hârtie pe care cineva o strecurase pe sub uşă şi pe care scria:

îmi pare rău, am uitat să-ţi spun că de dimineaţă te-a sunat cineva pe nume Mary. Te-a rugat să o suni înapoi urgent. Helen,fata de alături.

Ava rămase şocată şi inima începu să-i bată cu putere. LJ...

Luă cu ea nişte monede şi coborî la telefon. Era unsprezece şi jumătate noaptea şi nu putu decât spera că Mary era încă trează pentru a răspunde. Din fericire, era.

- Mary, sunt Ava. Abia am primit mesajul tău. Ce s-a întâmplat ?

- Slava Domnului că ai sunat, Ava!
- E vorba de LJ?

Ava o auzi pe Mary plângând.

- Nu, nu e LJ.
- Atunci ce e ?
- Marchmont.
- Ce s-a întâmplat ?
- A fost un incendiu imens, Ava. Casa a ars de tot.

Mary începu să plângă şi mai tare acum.

- A fost cineva rănit ?
- Nu au găsit-o pe mama ta şi cum focul a început în timpul nopţii...
- Mama e bine, Mary. Tocmai m-am întâlnit cu ea în Londra.
- A, ce uşurare! Ştiam că vine acolo, dar am crezut că va pleca de dimineaţă şi...

Vocea lui Mary rămase suspendată.

- Mi-a spus că stă la Savoy. O să sun acum să-i las un mesaj. Acum însă e la o petrecere şi nu ştiu când se va întoarce.
- Ava, cred că trebuie să-l contactăm pe unchiul David. Ai lista cu numerele de telefon pe care a lăsat-o în caz că e ceva urgent ?
- Da. O să verific acum pe unde ar trebui să fie şi o să las un mesaj la post restant. Deşi nimeni nu ştie cât va dura până mesajul va ajunge la el. Cred că e încă în Tibet. Ascultă, Mary. Mâine-dimineaţă mă urc în primul tren spre Marchmont.
- Nu, Ava. Ai lipsit destul de mult din primul semestru de facultate. Sunt sigură că şi mătuşa ta ar spune acelaşi lucru. Nici nu ai putea face nimic pentru moment.

Pe fir se auzi un ton intermitent.

- Mary, îmi pare rău, trebuie să închid acum. Nu prea am monede şi trebuie să o sun şi pe mama. Vorbim mâine-dimineaţă.

Ava puse telefonul în furcă şi îl ridică din nou. Sună la Serviciul de Informaţii şi află numărul hotelului Savoy. Apoi îi lăsă mesaj mamei sale să le sune imediat şi pe ea, şi pe Mary. Se întoarse apoi tremurând şi plângând, cu gândul la dragul ei Marchmont ars din temelii.

Neştiind cum ar fi putut să adoarmă, Ava se răsuci în pat cuprinsă de friguri şi gândindu-se cum toate se schimbaseră în rău de când sosise Cheska în Marchmont.

A doua zi la ora zece, Ava bătea la uşa camerei de hotel a mamei sale. încercase să o sune, dar îi spuseseră că numărul de telefon al domnişoarei Hammond fusese blocat. Aşa că se văzu nevoită să mai lipsească de la un curs şi să se ducă personal la mama sa.

- Mamă, sunt eu, Ava.

După un moment de aşteptare, uşa se deschise, iar Cheska, cu rimelul întins pe faţă şi cu părul răvăşit, se aruncă în braţele fiicei sale.

- O, Doamne! Tocmai am vorbit cu Mary. LJ nu o să mă ierte niciodată. Niciodată. De ce a trebuit să se întâmple când eu eram responsabilă? Amândoi vor da vina pe mine. Sigur aşa va fi!

Ava văzu privirea din ochii mamei sale. Părea nebună.

- N-ar avea de ce să facă asta. A fost un accident doar.
- Nu ştiu... nu ştiu...
- Mamă, calmează-te! Nu foloseşte nimănui dacă reacţionezi aşa. Cu atât mai puţin ţie.
- Dar... O, Dumnezeule!
- Cred că trebuie să chem un doctor.

-Nu!

Vehemenţa răspunsului mamei sale o şocă pe Ava. O privi cum îşi ştergea ochii şi îşi sufla nasul într-o batistă deja udă.

- Nu e nevoie să chemi un doctor. Voi fi bine acum, că eşti aici.
- Ce zici de un coniac sau ceva de băut ? Cred că e indicat în situaţii din astea. Să sun să ne trimită?

Cheska arătă spre un colţ din sufrageria mobilată cu stil a apartamentului ei.

- Vezi acolo.
- Bine. Du-te şi aranjează-te puţin! O să pun de băut, apoi discutăm ce facem de acum încolo.

Cheska se uită lung la fiica ei.

- Cum am reuşit să aduc pe lume o persoană ca tine ? întrebă şi se duse la baie.

Ava turnă în pahare şi se aşeză pe canapea până ce mama ei se întoarse. Era palidă, dar imaculată.

- Deci, ceea ce ştiu este că a avut loc un incendiu. îmi poţi spune exact ce s-a întâmplat?
- Am plecat din Marchmont pe la ora 8 seara. Mary mi-a spus că Jack Wallace a sunat-o în zori, imediat după ce a văzut nori grei de fum ieşind pe ferestrele de la etaj. A chemat

pompierii, dar până au ajuns, o mare parte a casei arsese deja.

- Deci cât de mari sunt pagubele ?

- Destul de mari, mi-a spus Mary. Acoperişul a ars complet şi cam tot ce era în interior. Aparent pereţii exteriori au rămas intacţi. Jack i-a spus lui Mary că au avut noroc cu o ploaie torenţială. Trebuie să fim recunoscători pentru asta.

- Se ştie cum a început ?

- Mary spune că ar fi putut fi o problemă electrică. Unele fire erau foarte, foarte vechi. Dar, Ava - Cheska se cutremură -, cel mai îngrozitor lucru este că aş fi putut fi acolo. Am hotărât să plec la Londra chiar în acea seară, într-o inspiraţie de moment. Iniţial, voiam să plec a doua zi dimineaţa.

- Animalele sunt bine ?

- Sunt sigură că sunt bine, iar Jack are grijă de ele. Incendiul a cuprins doar casa. Cheska îşi duse mâinile la ochi. Nu vreau să o văd. Nu suport să mă gândesc la casa aceea înnegrită şi arsă.

- Trebuie să plecăm într-acolo. De fapt, trebuie să mergem imediat.

Cheska îşi luă mâinile de la ochi şi se uită la Ava îngrozită.

- Doar nu vrei să spui că va trebui să conduc acum până la Marchmont. Nu, nu, nu aş putea suporta asta.

începu iar să plângă.

- Atunci mă duc eu.

- *Nu!* Te rog, Ava. Cheska o luă de mână. Am nevoie de tine. Nu mă poţi lăsa singură. Dă-mi puţin timp să-mi revin din şoc. Nu pot merge încă. Nu pot.

Ava văzu că Cheska devine din nou isterică. Se apropie de ea şi o cuprinse pe după umeri.

- Bine, oftă. Nu te las singură.

- Jack Wallace a spus că oricum nu putem face nimic. El va continua să se ocupe de fermă, iar domnul Glenwilliam va lua legătura cu compania de asigurări.

- După ce te liniştești, trebuie să mergem cât se poate de repede. Mary a spus că poliţia va dori să vorbească cu tine să te întrebe dacă ai observat ceva neobişnuit înainte să pleci.

- Sigur pot veni până aici. Sunt prea devastată ca să conduc. Iar pe lângă asta, am o întâlnire foarte importantă vineri dimineaţă. Am cunoscut un regizor la petrecerea de după spectacol. E disperat să joc în noul său serial de televiziune.

- Nu poţi reprograma întâlnirea?

Faptul că mama ei se putea gândi la cariera ei într-un moment ca acesta o înfricoşă pe Ava. Cheska observă expresia de pe faţa Avei.

- Dacă e nevoie, desigur că voi amâna. Am sunat la sanatoriu azi şi mi-au spus că LJ e foarte bine. Bineînţeles că nu trebuie să-i spunem nimic până când nu va fi suficient de puternică, deci cred că e mai bine să nu o vizităm pentru o zi, două. Nici una dintre noi nu îi va putea ascunde, dacă ne întâlnim cu ea acum.
- Bănuiesc că ai dreptate, deşi va trebui să-i spunem curând. Mulţumesc Cerului că era la sanatoriu, altfel... Ava se cutremură. Şi ce va spune bietul unchi David, când va afla că mama sa a suferit *un* accident vascular, iar Marchmont a ars? I-am lăsat un mesaj, dar nu ştiu când îl va primi.
- I-ai lăsat mesaj ?! Trebuie să avem grijă de noi până se întoarce acasă. Putem să trecem prin asta, dacă suntem imite, nu-i aşa? Să ne sprijinim una pe alta şi să încercam să rezolvăm lucrurile.
- Da. Mamă, dacă nu mergem la Marchmont, eu am un curs după-amiază. Mă pot duce ? Am rămas mult în urmă.
- Te întorci apoi, da? Promiţi?
- Dacă ai nevoie de mine, da.

Ava se ridică, îşi sărută mama şi ieşi din hotel, bucuroasă să fie afară în aerul rece de octombrie şi pe străzi, unde lucrurile păreau că merg aşa cum trebuie.

După cursuri, Ava se întoarse la hotel aşa cum promisese. Mama ei comandase mâncare în cameră şi multă şampanie.

- M-am gândit că am putea să ne uităm la un film, spuse Cheska, turnând în pahare şi ridicând capacul de argint de pe tava plină de mâncare. Nu ştiam ce vrei să mănânci, aşa că am comandat asortat.
- Am de scris un eseu, mamă, şi *un* curs mâine de dimineaţă. Mănânc şi apoi plec acasă.
- *Nu!* Te rog, Ava, nu vreau să rămân singură în noaptea asta. M-au sunat cei de la poliţie şi vor veni să mă vadă mâine după-amiază. Sunt înfricoşată, foarte înfricoşată. Poate vor spune că e vina mea.
- Sunt sigură că nu vor crede asta. Au doar nevoie de informaţii.
- Te rog, te implor, rămâi cu mine. Ştiu că voi avea cele mai teribile coşmaruri.
- Bine, spuse Ava fără tragere de inimă, văzând disperarea din ochii mamei sale.

După ce mâncară, se uitară la un film. Apoi Avei i se făcu somn.

- E târziu, spuse. O să dorm pe canapea.
- Ai putea să dormi cu mine ? o întrebă Cheska. Patul e matrimonial. Nu vreau să rămân singură în noaptea asta. Ştiu că o să visez urât.

Ava o urmă şi se duseră în dormitorul imens. Cheska dispăru şi se întoarse într- o cămaşă de noapte de satin.

- Tu nu te schimbi, Ava?
- Nu am nimic la mine.
- Poţi lua o cămaşă de noapte de-a mea. Am câteva. Du-te şi uită-te!

Ava se duse la garderobă şi rămase cu gura căscată. O mulţime de costume şi rochii erau atârnate pe umeraşe. Pe rafturi erau împăturite cu grijă bluze, lenjerie şi cămăşi de noapte. Chiar şi pentru o persoană exagerată ca mama sa, erau multe haine pentru o şedere de 24 de ore.

Dacă nu cumva Cheska avusese de gând să nu se mai întoarcă vreodată la Marchmont.

Ava era însă prea extenuată şi confuză chiar şi pentru a începe să se gândească la asta. Alese cea mai decentă cămaşă de noapte şi o puse pe ea. Când intră în dormitor, Cheska stătea în vârful patului. îi făcu semn cu mâna să se aşeze.

-Vino!

- Pot să închid lumina? o întrebă Ava.
- Aş prefera să o laşi aşa. Vorbeşte cu mine, Ava.
- Despre ce ?
- Despre ceva frumos.

Avei nu-i trecea nimic prin cap despre care să vorbească.

- Bine, atunci. O să-ţi spun eu o poveste, dacă vii să mă iei în braţe. E distractiv, nu-i aşa? Ca şi când am fi la cămin, spuse Cheska, aşezată confortabil în braţele Avei, care se gândea cu durere la frumosul ei dormitor din Marchmont, acum înnegrit şi deschis sub cerul nopţii. Toate lucrurile ei dragi dispăruseră.

Nu era distractiv deloc. Deloc.

- Deci, a fost odată ca niciodată...

Ava abia de asculta povestea pe care mama ei începuse să o spună. Era ceva despre un animal pe nume Shuni, care locuia în munţii din Ţara Galilor. Imagini înspăimântătoare îi treceau prin faţa ochilor. Marchmont cuprins de flăcări, LJ în sanatoriu, David imposibil de contactat. în cele din urmă adormi. Ca prin vis auzi vocea mamei sale şi simţi cum o mângâie

pe frunte.

- Poate că e mai bine aşa, scumpo. Bobby vine mâine la masa de prânz. Nu va fi minunat ?

Ava era sigură că visează.

Capitolul 50

Când se trezi, jumătatea de pat a mamei sale era goală. Se ridică şi se frecă la ochi. Băuse prea multă şampanie în seara precedentă şi o durea capul. Se uită la ceas. Era aproape unsprezece fără douăzeci. Cu un geamăt de neputinţă îşi dădu seama că pierduse cursul.

- Bună dimineaţa, somnorici, îi zâmbi Cheska, apărând de parcă tocmai se întorcea de la filmarea pentru *Baronii petrolului*. Avea machiajul impecabil şi coafura perfectă şi era îmbrăcată într-un costum foarte elegant. Invitaţii mei trebuie să sosească în cincisprezece minute. Vrei să faci un duş?

Ava se uită confuză la ea.

- Dar, mamă, sigur că nu aştepţi pe nimeni la prânz. Ai spus că cei de la poliţie vin astăzi şi chiar trebuie să ne gândim să mergem cât mai repede acasă.

Cheska se aşeză pe marginea patului.

- Scumpa mea, ţi-am spus că nu avem ce să facem la Marchmont. Acum o oră l- am sunat pe Jack Wallace şi mi-a spus că totul e în ordine. Crede la fel ca şi mine că e mai bine să stăm aici pentru moment. Am sunat şi la sanatoriu şi le-am spus că amândouă avem un parazit intestinal contagios. E o minciună, ştiu, dar cel puţin LJ nu îşi va face griji că nu o vizităm. Lasă-mă să vorbesc cu poliţia azi şi mai vedem.

Se auzi o bătaie în uşă şi Cheska sări din pat.

- Trebuie să fie cei de la room service. Am comandat şase sticle de şampanie. Cred că e suficient. Nu?

- Nu ştiu, mamă, oftă Ava neajutorată.

- Mai putem comanda dacă va fi nevoie. Nu?

Cheska se ridică şi ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei.

Ava oftă, disperată de natura atât de schimbătoare a mamei sale şi se dădu jos din pat. Se simţea complet lipsită de energie şi o durea tot corpul. Se îndreptă spre baia luxoasă pentru a-şi face un duş. Apa reuşi să o revitalizeze şi Ava încercă să înţeleagă comportamentul

mamei sale. Dar nu putu. Cu o seară înainte păruse foarte tulburată, iar acum se purta de parcă nu se întâmplase nimic neobişnuit. în timp ce se îmbrăca, auzi râsete din cealaltă cameră. Se aşeză din nou pe pat şi scutură din cap. Nu se simţea în stare să se ducă acolo. O lacrimă i se prelinse pe obraz şi se rugă ca David să primească mesajul ei cât mai repede posibil. Auzi o bătaie în uşă.

-Da?

- Hei, iubito, eu simt, spuse Simon, înaintând spre ea. Ce s-a întâmplat ?

Ava se uită la el surprinsă, neînţelegând ce căuta Simon acolo.

- Nu ţi-a spus Cheska?
- Ce să-mi spună?
- Că Marchmont a ars. Că frumoasa mea casă e scrum.

Se lăsă tăcerea. Simon încerca să înţeleagă ceea ce tocmai auzise.

- Nu mi-a spus. Am auzit că i-a spus lui Dorian ceva despre o problemă, dar doar atât. Iisuse! îşi trecu mâna prin părul blond şi bogat. Vrei să spui că Marchmont e distrus?

Ava se şterse la ochi şi la nas.

- Da. Iar ei nu îi pasă deloc. Cum a putut să dea o petrecere azi ? Cum a putut ?

Simon se aşeză lângă ea pe pat.

- Dumnezeule! îmi pare foarte rău, Ava. A fost cineva rănit?
- Nu. Nu era nimeni acasă.
- Măcar atât. Sunt sigur că va fi reconstruit foarte repede cu banii de pe asigurare.
- Dar nu asta e problema. Nu a mai rămas nimic. Mătuşa mea e la sanatoriu, unchiul meu, Dumnezeu ştie pe unde, iar mama mea se poartă de parcă se apropie Crăciunul. Nu ştiu ce să fac.
- Ava, îţi promit să te ajut cu orice pot. Acum...
- Scumpa mea, ce s-a întâmplat ?

Cheska apăruse în uşă şi se uita la ei.

- Ava e tristă din cauza incendiului din Marchmont. E de înţeles.
- Bineînţeles. Cheska veni şi se aşeză pe pat lângă el. Ştiu că a fost un şoc teribil pentru tine, draga mea, dar sunt sigură că Bobby nu vrea să-l plictiseşti cu lacrimile tale. Nu-i aşa, Bobby?
- Numele meu e Simon şi nu mă deranjează deloc, răspunse el pe un ton hotărât.
- Vino cu mine, Simon, îl ademeni Cheska. Vreau să discut ceva cu tine.

- Vin imediat după ce se mai liniştește Ava.
- Nu întârzia prea mult. Aş vrea să cunoşti pe cineva.

Cheska îi lăsă singuri, iar Simon se întoarse către Ava.

- îmi pare rău că nu am putut vorbi mai mult cu tine în seara premierei.
- Nici o problemă. Erai ocupat.

Ava ridică din umeri.

- Mama ta e cu siguranţă o forţă monopolizatoare. Vrea să facă din mine un star.
- Poate chiar va face asta, răspunse Ava deprimată. Se pare că obţine ceea ce vrea.
- Poate, dar uite, Ava, mi-a fost dor de tine. Putem lua cina împreuna într-o seară, după spectacol?
- Mi-ar plăcea, dar, după cele întâmplate, nu ştiu când voi putea să îţi accept invitaţia. Aş vrea să plec la Marchmont în următoarele zile.
- Desigur. Ştiu că ai alte lucruri de făcut acum. Simon îi ridică uşor bărbia şi o sărută uşor pe buze. Dar când vei putea, vom...

Amândoi auziră cum îl strigă Cheska.

- Ar fi mai bine dacă te duci, îi spuse Ava.

Simon oftă şi dădu din cap.

- A invitat un producător de discuri pe care vrea să-l întâlnesc înainte să plece. Vii cu mine?
- Nu, mulţumesc. Nu pot să asist la asta. îmi pare rău.
- Bine, înţeleg. Sună-mă dacă te pot ajuta cu ceva. Promiţi ?
- Promit.
- La revedere, iubito! Ai grijă de tine.
- încerc.

Ava se uită după el cum pleacă, apoi se duse în baie şi dădu drumul la toate robinetele pentru a înăbuşi râsetele care veneau din sufragerie.

în ciuda îndoielilor pe care i le stârnise nefirescul situaţiei, Ava se simţea vinovată că nu luase parte la petrecerea dată de Cheska. îşi linişti mama înainte să plece, spunându-i că a doua zi va fi liberă şi va veni să o vadă. Dimineaţă se duse la curs, dar nu fu în stare să se concentreze. Apoi se întoarse fără nici o tragere la inimă la Savoy. Cheska vorbea doar despre întâlnirea pe care o avusese de dimineaţă la BBC.

- Scriu rolul meu în mod special. E extraordinar! Vreau să mergem la cumpărături să

sărbătorim. Iar pentru că voi rămâne în Londra, am nevoie de nişte haine noi.

- A venit poliţia ieri după-amiază? întrebă Ava.

- I-am sunat să amânăm. Vor veni mâine, spuse Cheska cu dezinvoltură. Hai să mergem la cumpărături acum.

Avei nu-i plăcea deloc să meargă la cumpărături, iar după cele întâmplate ceea ce voia Cheska părea ridicol de frivol. Dar Ava ştia că mama ei nu ar fi acceptat un refuz. Aşa că o urmă prin Harrods unde Cheska se năpusti asupra magazinelor de haine ca o pasăre în căutare de omizi.

- Ia, scumpo, ţii asta, te rog?

Cheska puse mâna pe încă o rochie foarte scumpă şi i-o dădu Avei care avea deja braţele pline.

- Dar, mamă, ce vei face cu toate hainele pe care le ai la hotel?

- Sunt vechi. Ăsta e un nou început şi vreau să arăt cât mai bine. Uite, încearcă şi tu asta.

Cheska trase o jachetă scurtă roşie şi o fustă care se potrivea.

- Am multe haine. Nu am nevoie de nimic.

- Nu despre asta e vorba. Ai nevoie de ceva elegant, iar majoritatea lucrurilor tale erau la Marchmont şi sunt probabil distruse. Sunt sigură că vei avea nevoie de lucruri mult mai elegante, acum că trăieşti în Londra.

Ava se uită la eticheta jachetei roşii. Costa aproape 800 de lire.

- Ce părere ai ?

Cheska, îmbrăcată într-un costum negru cu crem, intră în cabina în care Ava proba jacheta. Costumul era cambrat şi umerii foarte marcaţi.

- Cred că e prea serios, spuse Cheska învârtindu-se în oglindă.

- Arăţi minunat, mamă.

- Mulţumesc. Mai am aici câteva de probat, până mă hotărăsc. Se uită apoi la Ava îmbrăcată în jacheta şi fusta pe care i le dăduse. Îţi stă grozav. Le cumpărăm.

După câteva ore de cumpărături, plecară din Harrods şi chemară un taxi. Cheska nu fusese în stare să hotărască ce costum îi venea cel mai bine, aşa că le luă pe toate cinci împreună cu pantofi la culoare şi câteva genţi. Toate fură trimise la apartamentul din Savoy.

- Beauchamp Place, San Lorenzo, îi spuse Cheska şoferului.

- Unde mergem? întrebă Ava.

- Să ne întâlnim cu Dorian. Vom cina împreună.

- Chiar vrei să vin cu tine ? Trebuie neapărat să termin un eseu.
- Desigur că vreau să vii, scumpo. Dorian vrea să vorbească cu tine.

Dorian era deja acolo. Se ridică şi le sărută pe amândouă, apoi turnă vin alb în toate paharele. După ce vorbiră despre nimicuri, Dorian se întoarse spre Ava.

- Draga mea, eu şi mama ta avem nevoie de ajutorul tău.
- Adevărat ? în ce fel?
- Se pare că Cheska a obţinut un rol foarte bun - scris special pentru ea - într- un serial BBC care va fi difuzat începând din primăvara anului viitor. Problema este că trebuie să-i creăm *un* profil pentru presa britanică. Să anunţăm că s-a reîntors pentru a rămâne şi să dăm o conotaţie pozitivă acestui lucru.
- Ce legătură are asta cu mine ?
- Personajul din *Baronii petrolului* este foarte cunoscut aici, iar Cheska este aproape sută la sută asociată cu acel rol. Noi trebuie să îndepărtăm publicul britanic de această asociere. Oamenii trebuie să se gândească la persoana Cheskăi şi la cine este ea cu adevărat. Am *un* prieten foarte bun la *Daily Mail* căruia îi fac rost de picanterii. Abia aşteaptă să scrie despre tine şi despre Cheska.
- Ce să scrie ?
- Ava, sunt sigur că eşti conştientă de faptul că nimeni nu ştie de existenţa ta. Dar, fii atentă la mine, vor afla despre asta odată ce mama ta va apărea la televizor în fiecare duminică seara. De aceea ar fi mult mai bine dacă tu ai povesti despre asta: o renumită actriţă dă naştere unei fetiţe când ea însăşi nu este decât un copil, dar e obligată să renunţe la ea pentru a-şi construi o carieră la Hollywood. Mama însă se întoarce în Anglia şi la fiica sa. Va apărea pe prima pagină. îţi garantez. Ce spui de asta?
- Sună înspăimântător pentru mine. Ava se cutremură. Nu vreau ca lumea să ştie despre viaţa mea personală.

Cheska îi luă mâna.

- Ştiu, draga mea, dar problema e că, dacă vreau să rămân cu tine în Anglia, trebuie să câştig nişte bani. Singurul lucru pe care pot să-l fac este să lucrez ca actriţă. Iar presa nu trebuie să afle despre tine înainte să le spunem noi. Mă vor distruge, îţi jur.

Ava ar fi vrut să spună că banii daţi pe apartamentul de la Savoy şi pe hainele cumpărate din Harrods i-ar fi fost suficienţi să trăiască bine pentru un timp.

- Eu nu voi spune nimănui că sunt fiica ta. Promit. Chiar aş prefera să nu fiu nevoită să fac

asta, mamă.

- înţeleg, Ava, interveni Dorian, dar trebuie să ne ocupăm cu grijă de această problemă pentru binele mamei tale. Ziarista la care mă gândesc va fi foarte bine intenţionată, iar tu vei avea drepturi de autor, desigur.

- Nu te deranjează, nu-i aşa, scumpa mea? Doar un articol scurt şi o poză. Te rog. Am nevoie să faci asta pentru mine. Toată cariera mea depinde de asta.

- Nu vreau să fac asta, îmi pare rău, răspunse Ava pe un ton hotărât.

- Dar sigur că doreşti să o ajuţi pe mama ta, spuse Dorian.

- Da, bineînţeles că vreau, dar sunt speriată. Nu m-am întâlnit niciodată cu un ziarist.

- Eu voi fi acolo cu tine, Ava. Mă laşi pe mine să vorbesc, adăugă Cheska.

Ava se simţi încolţită. Proasta dispoziţie şi ademenirile care ar fi urmat dacă mai continua să se împotrivească ar fi fost prea greu de dus pentru ea în momentul acela. Se simţi părăsită de puteri.

- Bine, spuse, dar nu era bine deloc.

- Mulţumesc, draga mea, spuse Dorian uşurat. Aşa rămâne. O voi sima pe Jodie diseară şi voi aranja o întâlnire la Savoy. Să comandăm acum? Mi-e foarte foame.

Ava abia se atinse de mâncare. Faptul că fusese manipulată în ceva ce nu dorise îi întorsese stomacul pe dos. După cină, Dorian plăti şi spuse că trebuie să întâlnească un client la spectacolul acestuia. Ava o aşteptă pe Cheska să-şi termine cafeaua. Se simţea foarte inconfortabil şi dorea să plece cât mai repede.

- Mâine eşti ocupată? o întrebă Cheska.

- Da. Toată ziua.

- Chiar aşa? adăugă Cheska atunci când ieşiră în aerul rece al străzii Knightsbridge. Credeam că vrei să fii de faţă când mă voi întâlni cu cei de la poliţie. Vin după-amiază.

- Nu pot fi acolo. Am foarte mult de recuperat şi trebuie să aranjez să pot pleca la LJ la sfârşitul săptămânii. Nu vreau să mai amân. Ava văzu cu coada ochiului faţa îngrozită a mamei sale. Dar voi veni la Savoy să te văd în jurul orei cinci.

- Mulţumesc, scumpo.

Cheska făcu semn unui taxi care tocmai trecea. Poţi lua taxiul acesta, spuse ea, punându-i Avei în mână o bancnotă de douăzeci de lire.

- Pot lua autobuzul.

- Eu vreau să iei taxiul. Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

Ava îşi coborî privirea şi dădu din cap. Ce altceva putea face ?

- Ştii, Ava, nu ai fost lângă mine pe vremea când am aflat că sunt însărcinată. Aveam cincisprezece ani şi eram atât de speriată. Nu aveam cui să-i spun. Avorturile erau ilegale. Nu că mi-aş fi dorit să fac asta, se corecta Cheska rapid, pentru că îmi doream să te am, dar bunica ta tocmai suferise un accident şi era în comă şi nu ştiam deloc cum să cresc un copil. Când m-am dus la Hollywood pentru o probă şi mi s-a oferit un contract, agentul mi-a spus să nu menţionez faptul că aveam un copil. Ştiu că aş fi putut refuza, dar poţi încerca să înţelegi cât de naivă şi de vulnerabilă eram? Eram mai tânără decât eşti tu acum, Ava.

Ava simţi privirea şoferului de taxi asupra lor.

- Vorbim altă dată despre asta, spuse repede.
- Pe mâine, draga mea.

Cheska făcu fericită cu mâna după taxiul care se îndepărtă.

Ava se aruncă pe banchetă cu capul învârtindu-i-se din cauza felului în care mama sa o manipulase din nou. Când ajunse în cameră încercă să îşi scrie eseul, dar gândurile îi fugeau mereu către mama ei. Tot ce avea legătură cu ea era de neînţeles. Puse stiloul jos şi îşi lăsă capul peste eseul pe jumătate făcut, întrebându-se cu cine ar fi putut vorbi despre asta. *Unchiule David,* oftă Ava, aruncându-se obosită pe pat. *Te rog, primeşte mai repede mesajul meu.*

Uşa apartamentului se deschise şi Cheska o primi pe Ava cu un zâmbet.

- Inspectorul Crosby tocmai pleacă. Intră să-l saluţi.

Ava o urmă pe mama sa către sufragerie. Inspectorul părea calm. îşi aranja dosarul în servietă.

- Ea este Ava, fiica mea, inspectore.

Ava dădu mâna cu inspectorul.

- Aţi aflat cauza incendiului ?
- încă lucrăm la asta, dar oamenii mei sunt aproape siguri că a fost un act intenţionat. Sunt de părere că a început într-unul dintre dormitoare. Dar nu vă faceţi griji, domnişoară, ne ocupăm cu multă seriozitate de acest caz. Marchmont Hali aparţine patrimoniului naţional şi de asemenea e casa familiei dumneavoastră.
- îţi dai seama ce şocată am fost, îi întrerupse Cheska. Precum i-am spus şi domnului inspectorul Crosby, ar fi putut fi un intrus care voia să mă omoare. Celebrităţile de genul meu

sunt deseori hărţuite. Ştiţi, nu pot să cred că aş fi putut muri arsă în pat.

- Există cu siguranţă mulţi oameni ciudaţi, domnişoară Hammond, fu de acord inspector Crosby. Iar Marchmont nu e deloc securizat. Desigur, am întrebat-o pe mama dumneavoastră dacă a fumat sau dacă a aprins vreo lumânare şi a scăpat chibritul pe jos, mai adăugă.

- Ai făcut ceva de genul ăsta, mamă?

- Ava, ştii că nu fumez şi cred că mi-aş fi amintit dacă aş fi aprins ceva.

- Cu siguranţă aţi fost foarte norocoasă, domnişoară Hammond, confirmă inspectorul. Mi-aţi putea da nişte fotografii cu autografe pentru băieţi ?

- Desigur, le aduc imediat.

Ava râmase în picioare lângă inspector. Se simţea inconfortabil.

- Nu am ştiut că Cheska Hammond are o fiică. îi semănaţi perfect.

- Mulţumesc. Ce se va întâmpla cu Marchmont de acum încolo?

- Anchetatorii aproape au terminat. Vor preda raportul complet săptămâna viitoare. Mai avem câteva detalii de pus cap la cap şi vom vedea unde ajungem.

- Dar credeţi că focul ar fi putut fi stârnit de un intrus?

- Până acum nu avem altă explicaţie. în cazul în care mama dumneavoastră nu ar fi dorit să dea foc propriei case, răspunse inspectorul ironic.

- Nu e casa mamei mele, domnule inspector. Este a mătuşii mele.

Apăru Cheska, fluturând fotografiile.

- Poftiţi.

- Mulţumesc. Băieţii vor fi foarte fericiţi.

Le puse cu grijă în servietă şi îi întinse mâna.

- A fost o plăcere să vă cunosc, domnişoară Hammond. Şi pe fiica dumneavoastră, adăugă privind-o pe Ava. Ţinem legătura.

- M-am simţit ca la interogatoriu în ultimele ore, spuse Cheska după ce uşa se închise în spatele inspectorului. Se aruncă pe canapea. Apoi ochii i se umplură de frică. Nu crezi că mă suspectează de ceva, nu-i aşa, Ava?

- Nu, mamă.

- Doar că unele dintre întrebările pe care mi le-a pus m-au făcut să mă simt ca un criminal.

- Eu nu mi-aş face griji. Până când a plecat a devenit cu siguranţă unul dintre admiratorii tăi.

- Crezi?
- Da, acum mi-e teamă că trebuie să plec.

-Unde?

- Acasă să îmi fac temele.
- Nu poţi să pleci. Jodie va fi aici în cincisprezece minute.
- Cine e Jodie?
- Ziarista. Ţi-am promis că nu va dura mult. îţi voi comanda ceva prin room service.
- Nu mi-e foame.
- Atunci, şampanie. Voi comanda câteva sticle.
- Nu, mulţumesc.
- Uite ce e, scumpo, ştiu că nu vrei să faci asta, dar ne-ai promis şi mie, şi lui Dorian. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Sunt obişnuită. Bine ?

După o oră şi jumătate, Ava ieşi din Savoy cu stomacul întors pe dos. Cheska insistase să stea lângă ea în timp ce Jodie le luase interviul. O ţinuse de mână sau o cuprinse de umeri, jucând rolul mamei devotate până la perfecţiune. Ava vorbise foarte puţin, răspunzând monosilabic la întrebările care i se puneau. Apoi sosise şi un fotograf, iar după ce fotografiile fuseseră făcute, Ava îşi sărută mama şi se ridică să plece. Pe măsură ce se îndepărta, o auzi pe mama sa spunând ceva despre o întâlnire cu Simon a doua zi şi că va avea nişte veşti bune pentru ea după aceea.

Odată urcată în autobuz, avu puterea să recunoască faţă de sine că Cheska era îndrăgostită de Simon. Şi poate că şi el de ea. Când ajunse în cameră, se întinse pe pat cu ochii în lacrimi, dar se gândi că nu era momentul să îşi facă griji pentru asta acum. Se hotărî ca a doua zi să plece spre Ţara Galilor să o vadă pe LJ. Deşi ştia că nu va trebui să îi spună nimic despre cele întâmplate cu Marchmont, simţea nevoia să se afle în prezenţa mătuşii, lângă care se simţea în siguranţă. Extrem de obosită, închise ochii încercând să adoarmă. Apoi îşi aminti ce spuseseră anchetatorii legat de locul unde începuse focul. Şi dintr-odată, cu toate celulele corpului, înţelese că mama ei minţea.

Capitolul 51

- Bună ziua, domnule Glenwilliam. Aveţi un apel din partea domnului David Marchmont.
- Mulţumesc, Sheila.
- Glenwilliam?
- David, simt incredibil de bucuros că m-ai sunat.
- Tocmai ne-am întors la hotelul din Lhasa după un itinerariu prin Himalaya. Am primit mesaje să vă sun urgent pe tine şi pe Ava. Nu am reuşit să iau legătura cu Ava la numărul pe care mi l-a lăsat, aşa că te-am sunat pe tine. Ce s-a întâmplat? E vorba de mama?
- Nu, e bine, din câte ştiu. Cel puţin, este într-un sanatoriu.
- într-un sanatoriu?!
- Da, dar, după cele întâmplate, putem fi uşuraţi că este acolo. Unul dintre motivele pentru care am încercat să iau legătura cu tine este că Marchmont a fost distrus într-un incendiu acum câteva zile.
- O, Dumnezeule! A fost cineva rănit?
-Nu.
- Slavă Cerului! Sunt recunoscător că m-ai contactat, Glenwilliam.
- Domnişoara Hammond mi-a spus că nu voi putea lua legătura cu tine, dar m- am gândit că cel mai bine ar fi să...
- Cheska?! S-a întors în Anglia?
- Da, deşi, se pare că este în Londra acum. Iar Ava este tot acolo, la facultate.
- Iisuse! Se pare că s-a deschis iadul. Mama e în sanatoriu, Marchmont a ars, iar Cheska s-a întors în Anglia. E cu Ava acum?
- Menajera dumneavoastră mi-a spus că domnişoara Hammond stă la Savoy. Am sunat de câteva ori, dar nu m-a sunat înapoi încă. Trebuie neapărat să vorbesc cu ea. Are o împuternicire temporară pentru Marchmont, deci nu pot face nimic fără încuviinţarea ei.
- împuternicire? Cheska? De ce?
- îmi pare rău, David. Lasă-mă să-ţi povestesc puţin. Motivul pentru care mama ta se află în sanatoriu este faptul că în septembrie a suferit un accident vascular cerebral. Şi doctorii, şi

eu am considerat că este mai bine ca domnişoara Hammond să se ocupe de chestiunile financiare ale domeniului pentru moment.

- Un accident vascular? Cât de grav este?

- Din câte am aflat, se recuperează bine. Oricum mai este o problemă de care ar trebuie să ştii... Glenwilliam făcu o pauză înainte să continue. O sumă substanţială de bani a fost retrasă din contul domeniului Marchmont şi aş vrea să verific dacă lucrul acesta a fost făcut la îndemnul domnişoarei Hammond şi de ce.

- Cum? Pentru Dumnezeu, de ce ai îngăduit ca Cheska să primească împuternicire ? explodă David. Cu siguranţă puteai aştepta să vorbeşti cu mine mai întâi.

- Iartă-mă, David, dar nu ştiam cât ar putea dura până să iau legătura cu tine, iar domnişoara Hammond a fost foarte insistentă. M-am oferit să administrez eu domeniul până când te întorci tu, dar era foarte hotărâtă să se ocupe ea de tot. Nu am putut face aproape nimic să o opresc. Doctorul mamei dumneavoastră a scris o declaraţie cum că situaţia în care se află mama dumneavoastră nu îi permite să se ocupe de administrarea domeniului.

- Figura ei celebră şi farmecul ei legendar v-au sucit capetele amândurora. Te-a întrebat cine va moşteni Marchmont la moartea mamei mele ?

Urmă o altă pauză.

- Cred că da.

- Şi i-ai spus?

- Ştia deja, David. Eu doar am confirmat.

- Vin cât se poate de repede acasă. Merg mai întâi la Londra să vorbesc cu Cheska şi să aflu ce naiba se întâmplă. Te contactez imediat ce aterizez. La revedere.

David trânti receptorul în furcă şi se lăsă pe pat cu un geamăt. Tor tocmai se întorcea de la duş.

- Dumnezeule! Ce bine să te răsfeţi după ce câteva săptămâni ne-am spălat cu găleata şi am dormit pe saltelele alea oribile. David, ce s-a întâmplat ? Eşti alb ca varul.

- Ştiam că nu trebuia să fim imposibil de contact pentru atât de mult timp. E iadul pe pământ în Anglia.

- Dar, dragul meu, asta a fost şi ideea. Să fim numai noi pentru un timp, departe de ceilalţi.

- Dacă s-a întâmplat ceva cu ea, voi...

David începu să tremure.

Tor se aşează lângă el şi îl îmbrăţişă.

- Cu cine să se întâmple ? Ce ? Spune-mi.

- Mama a avut un accident vascular cerebral. Glenwilliam mi-a spus că e într-un sanatoriu. Iar Cheska e acasă.

- Cheska? La Marchmont?

- Nu, Tor. Şi, pe lângă asta, a avut loc un incendiu. Casa a ars complet. Nu ştiu cât de rău este, dar Glenwilliam i-a dat Cheskăi împuternicire. Cheska e acum la Londra, după ce a retras o sumă substanţială din contul Marchmont.

- Doamne Dumnezeule! Se pare că trebuie să verificăm cum putem zbura la Londra cât mai repede. îl sun pe administrator în timp ce te duci să îţi pui ceva de băut. Şi pentru mine, adăugă Tor.

David se ridică şi se duse cu paşi nesiguri către minibar. îşi turnă un pahar mare de gin, îi mai adăugă tonic şi nişte cuburi de gheaţă şi luă o înghiţitură mare.

După douăzeci de minute, Tor terminase de vorbit la telefon, iar acum îi punea lucrurile lui David în geanta de voiaj.

- Ţi-am rezervat bilet pentru diseară. Schimbi avionul la Beijing. Vei avea mult de aşteptat acolo, dar numai asta am găsit aşa din scurt. Ar trebui să ajungi pe Heathrow duminică seara devreme.

- Tu ce vei face ?

- Nu mai era decât *un* singur bilet la zborul ăsta, dragul meu. Administratorul se interesează şi pentru mine şi voi veni şi eu cât pot de repede.

- E numai vina mea, oftă David disperat. Dacă nu eram atât de preocupat de călătoria asta mi-aş fi dat seama că Cheska punea la cale ceva.

Tor îl făcu să ia din nou loc pe pat şi îi luă mâinile într-ale ei.

- Dragă David, ţi-ai petrecut întreaga viaţă încercând să ai grijă de Greta, Cheska şi Ava. Cu nici una nu ai vreo legătură de sânge. Faptul că ţi-ai acordat şi ţie puţin timp nu te face vinovat de nimic. Nu uita asta.

- Mulţumesc. O să încerc.

- Acum du-te să faci un duş. Mai ai douăzeci de minute până să pleci spre aeroport.

Ava se afla la biroul ei, încercând cu disperare să îşi termine eseul pe care dorea să-l lase în cutia profesorului său înainte de a pleca la Marchmont.

Auzi o bătaie în uşă.

- Ai tm telefon, Ava.

Ava coborî la telefon.

-Alo?

- Eu simt, Mary. îmi pare rău să te deranjez, dar nu ştiam ce altceva să fac. Am încercat şi aseară, dar nu a răspuns nimeni.

- E vorba despre LJ ?

Inima Avei se opri.

- Ava, nu te panica, nu e moartă sau cel puţin nu ştiu. A dispărut...

- A dispărut ? Ce vrei să spui ?

- Am fost să o vizitez ieri-seară. Directoarea a fost surprinsă să mă vadă. Credea că ştiu că doamna Marchmont a fost mutată de nepoata ei acum câteva zile, dar nu ştia unde.

- Cum?! Vrei să spui că Cheska a scos-o din sanatoriu şi nu ne-a spus?

- Da. Luni, înainte să plece la Londra. Mi-a spus să nu o vizitez pe LJ pentru câteva zile pentru că va fi dusă la Abergavenny Hospital pentru nişte teste.

- Atunci cu siguranţă că acolo este.

- Nu este. Am sunat la spital şi mi-au spus că doamna Marchmont nu e programată pentru nici tm test până săptămâna viitoare.

Ava o auzi pe Mary plângând.

- Atunci e foarte simplu. O voi suna pe mama şi o voi întreba unde a mutat-o pe LJ şi de ce.

- Am încercat să o sun aseară la Savoy, dar recepţionista mi-a spus că Cheska şi- a blocat temporar numărul. Ce i-a făcut mama ta lui LJ, Ava?

- Nu ştiu, dar îţi promit că voi afla. încearcă să nu te panichezi, Mary, sunt sigură că e bine. Ai primit ceva de la unchiul David? Conform itinerariului, ar fi trebuit să ajungă în Lhasa.

- Nimic încă, dar sunt sigură că va suna imediat ce primeşte mesajul.

- Avem nevoie urgentă de el, Mary. E singurul care poate înţelege ce se întâmplă. Aveam de gând să vin la Ţara Galilor în seara asta, dar e clar că trebuie mai întâi să vorbesc cu mama. Te anunţ imediat ce vorbesc cu ea şi aflu unde a dus-o pe LJ.

- Mulţumesc. Dar ai grijă, te rog, când te duci să vorbeşti cu ea.

- Ce vrei să spui? întrebă Ava.

- Doar că... poate mama ta nu e ceea ce pare.

Ava îşi dădu seama că şi ea începuse să creadă acelaşi lucru.

Simon bătu la uşa apartamentului Cheskăi.

- Intră.

încercă să deschidă uşa şi fu surprins să vadă că era descuiat.

- Bună, spuse intrând.
- Aici, dragul meu, spuse o voce din dormitor. Vino aici!
- Bine. îmi pare rău am întârziat puţin, Cheska. Am...

Ceea ce văzu în faţa ochilor îl reduse la tăcere. Cheska era întinsă pe pat purtând doar un sutien negru, chiloţi şi portjartiere. în mână ţinea un pahar de şampanie.

- Bună, iubitule, spuse zâmbindu-i.
- Unde este producătorul de discuri pe care voiai să-l cunosc ? o întrebă Simon, încercând să se uite în cu totul altă parte decât la Cheska.
- Ajunge mai târziu. Vino aici, dragul meu! Avem atâtea lucruri să sărbătorim.

întinse mâna spre el. Simon se lăsă să cadă pe un scaun.

- Bobby, nu e nevoie să fii timid. Niciodată nu ai fost timid, nu-i aşa?
- Nu ştiu despre ce vorbeşti, Cheska. îţi spun pentru a nu ştiu câta oară că numele meu e Simon.
- Sigur că da. Poftim, nişte şampanie. Te va relaxa.
- Nu. Mulţumesc. Uite, Cheska, cred că totul e o greşeală.
- Ce greşeală?

Simon se chinuia să-şi găsească cuvintele.

- Cred că vrei de la mine ceva ce eu nu îţi pot oferi.
- Cum ar fi ? Cheska îi zâmbi seducător. Dacă vrei să spui corpul tău şi inima ta şi sufletul tău, atunci ai dreptate. Asta vreau. Te iubesc, Bobby. Mereu te-am iubit. Ştiu că eşti supărat pe mine pentru ceea ce ţi-am făcut, dar o să mă revanşez. îţi jur. Iar faţa ta s-a vindecat de tot. Se ridică şi se apropie de Simon.

Cum el rămase înţepenit din cauza şocului, Cheska se urcă pe el, acoperindu-i picioarele cu ale ei.

- Te rog, Bobby, iartă-mă, iartă-mă!

Se aplecă să-l sărute pe gât.

-Nu.

Revenindu-şi în fire, Simon sări în picioare, aruncând-o pe Cheska pe spate. Ea îşi recăpătă echilibrul şi se uită la el printre gene.

- Ştiu că nu te laşi prins cu uşurinţă. Mereu te-ai jucat cu mine. Capitulează, Bobby, să uităm trecutul şi să o luăm de la început. Totul va fi atât de frumos. Mă mut la Londra, ca să putem fi împreună. Am văzut un apartament fabulos în Knightsbridge. îl voi închiria pentru noi. Am primit un rol mare într-un serial de televiziune, iar tu vei face înregistrări şi...

- Opreşte-te! Opreşte-te!

Simon o apucă de umeri şi începu să o scuture. Cheska continua să-i surâdă ca prin vis.

- îmi amintesc că uneori îţi facea plăcere să mă răneşti. Nu mă deranjează. Orice vrei, dragul meu, orice.

Simon simţi cum îi atinge picioarele cu ale ei.

- Taci!

îi trase câteva palme peste faţă, nu suficient de dureroase, dar şocul o trezi. Se uită în sus la el, cu o expresie rănită în ochi.

- Bobby, ce ţi-am făcut ? Te rog, spune-mi.

Simon o întoarse şi o aşeză pe un scaun.

- Cheska, îţi spun pentru ultima dată că numele meu nu e Bobby, ci Simon Hardy. Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni. Nu avem nici un trecut împreună şi nu vom avea nici viitor.

- O, mereu ai fost necruţător, Bobby. Nu-ţi mai place de mine ? Spune-mi ce ţi- am făcut ?

- Nu ai făcut nimic, Cheska. Doar că nu ar merge.

- Te rog, dă-mi o şansă să-ţi arăt cât de fericit te pot face.

- Nu. Trebuie să înţelegi că între noi nu e posibilă nici o relaţie.

- De ce?

- Pentru că sunt îndrăgostit de altcineva.

Cheska se uită în zare, după care iar spre el, cu privirea plină de ură.

- Faci din nou acelaşi lucru, nu-i aşa?

- Nu, Cheska, nu am făcut niciodată asta. Nici ţie, nici altcuiva.

- Nu mă minţi. Toate nopţile pe care le-am petrecut împreună. îmi spuneai că mă iubeşti, că mereu mă vei iubi, apoi... apoi...

Vocea i se stinse.

- Uite, nu ştiu despre ce vorbeşti, dar acum voi pleca.

Simon se întoarse spre uşă.

- Cine e ea? Nevasta aia pe care ai ascuns-o ani de zile sau târfa aia de la machiaj cu care te duceai în acelaşi timp cu mine ?
- Nu ştiu despre ce vorbeşti. îmi pare rău că lucrurile au luat turnura asta.
- Dacă pleci acum, jur că voi veni după tine şi te voi pedepsi ca şi înainte.

Simon se întoarse şi văzu întunericul din privirea ei îngheţată.

- Cred că ai nevoie de ajutor, Cheska. La revedere!

Ava se urcă în autobuzul care ducea la Savoy. Prin minte îi treceau tot felul de gânduri. în ultimele săptămâni văzuse de foarte multe ori cum dispoziţia mamei sale se schimba de la *un* moment la altul. De fiecare dată se gândise că asta se datora cercului limitat în care trăise şi faptului că era celebră. Toţi cei care o întâlneau se simţeau onoraţi şi o venerau. Toată lumea o adora. Ava ştia că de mult căzuse şi ea sub vraja ei. Acum însă, era sigură că Cheska o minţise şi pe ea şi pe Mary asupra faptului că o mutase pe LJ. Iar în ceea ce privea incendiul, Ava se întreba dacă inspectorul chiar crezuse că Cheska nu avea legătură cu asta. Fusese şi el vrăjit ca toţi ceilalţi?

Oftă când coborî din autobuz şi se opri la semafor să aştepte schimbarea culorii şi să traverseze spre Savoy. Problema era că, dacă chiar crezuse sau nu, Ava nu putea face nimic. Cheska era mama ei şi nu-l putea suna pe inspector să-i spună că o bănuia. Ava tremura în aerul rece al serii de octombrie, parcurgând aleea scurtă spre Savoy. încerca să se gândească la ceea ce-i va spune mamei sale. Chiar atunci văzu o figură familiară ieşind printre uşile glisante ale hotelului. Se trase în umbra hotelului, dar Simon o văzuse deja şi se duse spre ea.

- Ava, bună!

Părea speriat şi respira foarte greu.

- Eşti bine ?
- Da, cât de cât.
- Să nu-mi spui că tocmai te-ai întâlnit cu mama mea, spuse Ava luându-şi privirea de la el şi încercând să pară nepăsătoare.
- Ba da, mi-a spus că vine cineva care vrea să mă cunoască. Un producător de discuri.
- Grozav! Sper că a mers bine.

- Nu era acolo.
- îmi pare rău.
- Ava, te rog, nu mă mai trata ca pe un străin. Te asigur că nu e ceea ce pare.
- Eşti a doua persoană care îmi spune asta azi.
- îmi pare rău să repet. Dar, judecând după cele ce tocmai s-au întâmplat sus, mama ta şi-a format o idee complet greşită despre mine.
- Deci ce s-a întâmplat?
- Trebuie să ajung la teatru acum. Va avea loc *un* spectacol caritabil şi începe devreme, iar ceea ce trebuie să-ţi spun nu e atât de simplu.
- începe totuşi...

Ava se uita la picioarele lui. Oriunde numai la el, nu.

- Cred că mamei tale îi place de mine.
- Abia acum ai înţeles asta?
- Da, adică nu. Ştiu că a fost foarte prietenoasă. Dar credeam că asta datorită ţie.
- De ce datorită mie ?
- Nu e neobişnuit pentru mame să fie binevoitoare cu prietenii fiicelor lor.
- Dar tu nu eşti prietenul meu, Simon! Nici măcar nu ne-am sărutat.
- Eu... Simon o luă uşor de braţ şi o trase spre el. Uită-te la mine, Ava, te rog!
- Simon, dacă vrei să ieşi cu mama mea, e treaba ta, dar nu te aştepta să îmi şi placă lucrul ăsta.
- Nu vreau, sigur că nu vreau, prostuţo. Am încercat să fiu amabil de dragul nostru. Să pregătesc terenul, dacă vrei.
- Pentru ce ?
- Pentru noi. Ava, tu eşti mai tânără decât mine şi nu am vrut să forţez nimic. Am crezut că ne putem cunoaşte unul pe celălalt treptat, fără să forţăm. Trebuia să fie evident pentru tine că mă interesezi.
- Nu ştiu. Ava scutură confuză din cap. Chiar şi acum sunt atât de nedumerită în privinţa atâtor lucruri.
- Sigur că eşti, îi spuse calm. Lasă-mă să te îmbrăţişez, te rog!

O cuprinse în braţe, în timp ce Ava rămase nemişcată.

- Dar tu ce cauţi aici?
- Se pare că Cheska a scos-o pe mătuşa mea din sanatoriu şi nimeni nu ştie unde a dus-o.

De ce ar fi făcut una ca asta?

- Nu ştiu, dar după cele întâmplate sus, ceva nu e în regulă cu ea.

- Nu, nu este. Ava îşi stăpâni plânsul, iar Simon o trase mai aproape de el. Dacă i-a făcut vreun rău lui LJ, jur că...

- Ascultă-mă, Ava, nu vreau să o întâlneşti pe mama ta fără mine. Ne vedem la teatru după spectacol. Pe la nouă şi jumătate. Apoi ne întoarcem la Savoy şi mergem la ea. Promiţi ?

- Dacă crezi că este important...

- Este.

După ce plecă „Bobby“, Cheska se îmbrăcă într-o secundă şi coborî scările pentru a se duce după el la teatru. Nu era vina lui că avea resentimente faţă de ea. Trebuia să-i explice iar, să aranjeze lucrurile între ei şi să-i vorbească despre viitorul pe care l-ar fi putut avea împreună. Ieşi din ascensor, traversă holul şi trecu de uşile glisante de la intrare. în timp ce aştepta ca portarul să-i cheme un taxi, îl văzu cu coada ochiului pe Bobby, la câţiva metri distanţă. îmbrăţişa o femeie, dar nu vedea clar cine era. Când ridică bărbia fetei spre el, Cheska o văzu pe fiica ei.

- Trădătoareo! îşi spuse în şoaptă, simţind cum o furie de nestăpânit punea stăpânire pe ea.

Văzu cum cei doi se îndepărtau de ea şi se îndreptau spre Ştrand. Bobby o ţinea pe Ava de umeri. Cheska îi făcu semn portarului că nu mai avea nevoie de taxi şi o luă după ei. îi văzu oprindu-se pe strada principală. El o sărută pe Ava pe frunte, o mai îmbrăţişă o dată şi apoi se pierdu în lungul străzii. Ava rămase pe trotuar aşteptând să se schimbe culoarea semaforului pentru a traversa.

Cheska îşi aminti dintr-odată că mai fusese aici cândva. Vocile îi spuseră ce să facă, aşa cum o făcuseră şi cu ani în urmă. Cheska veni rapid în spatele fiicei sale.

Capitolul 52

David ajunse la Heathrow complet extenuat şi cu nervii la pământ. După ce trecu de controlul vamal, se îndreptă repede spre staţia de taxiuri.

- La Hotel Savoy, vă rog!

Taxiul ajunse repede la Ştrand, unde traficul devenise foarte aglomerat. David încerca să-şi pună ordine în gânduri, căutând cele mai potrivite cuvinte pentru când se va afla faţă-n faţă cu Cheska.

- E bine dacă vă las aici? îl întrebă şoferul. S-a întâmplat ceva în faţa noastră. Mai aveţi puţin de mers pe jos. Va fi mai rapid decât dacă aşteptăm aici.

- în regulă.

David ieşi, îşi scoase bagajul şi o luă către Savoy. îşi croi drum printre maşinile oprite bară la bară şi traversă strada. Avusese loc un accident la semaforul de lângă intrare.

O mulţime de oameni se adunaseră în jurul unei persoane care zăcea pe jos, chiar lângă trotuar. Trăgând aer în piept şi luptând cu amintirile îngrozitoare pe care le avea cu locul acela, David trecu pe lângă mulţime, încercând să se uite în cealaltă direcţie, dar, odată ajuns pe trotuar, ceva îl făcu să se oprească şi să se întoarcă. Targa era chiar atunci ridicată în ambulanţă, iar David văzu întinsă o fată cu părul blond şi un profil atât de cunoscut.

- Dumnezeule! Nu! strigă, facându-şi drum prin mulţime.

Urcă pe platforma ambulanţei şi îi explică paramedicului cine era.

- Plecăm acum, domnule. Trebuie să eliberăm traficul. Veniţi cu noi ?

- Da. Cât de grav e rănită?

- Duceţi-vă şi vorbiţi cu ea. E conştientă şi coerentă. O ducem la secţia de radiologie să vedem dacă are oase rupte. Maşina a lovit-o la umăr şi apoi la cap, dar, în afară de asta, pare să fie nevătămată.

Aglomeraţia era atât de mare că maşinile abia se mişcau.

- Ava, o strigă paramedicul de deasupra capătului sirenei, uite cine e aici.

David se duse să se aşeze lângă nepoata lui şi o luă de mână.

- Ava, eu sunt, unchiul David.

Ava deschise ochii. îşi concentră privirea asupra lui şi, după ce îl recunoscu, pe faţă i se citi mirarea.

- Unchiule David, eşti chiar tu sau halucinez din cauza accidentului?
- Nu, sunt chiar eu, draga mea.
- Slavă Domnului că eşti acasă! Slavă Domnului!
- Sunt acasă şi de acum încolo voi aranja lucrurile. Nu vreau să îţi mai faci nici o grijă. Ştii unde e mama ta?
- Nu chiar. Mă duceam să mă întâlnesc cu ea la Savoy, să o întreb ce a făcut cu LJ, dar m-a oprit Simon afară.
- Cum adică ce a făcut cu LJ ?
- A mutat-o din sanatoriu şi nu ne-a spus unde. îmi pare rău, unchiule David, eu...

Nu mai avu timp să spună nimic căci ajunseră la St Thomas Hospital.

- Nu e nevoie să fiţi îngrijorat, domnule, îi spuse paramedicul când o scoase pe Ava din ambulanţă. Pare foarte lucidă. A avut noroc.

în timp ce Ava era transportată, David completă formularul necesar. Rămase neliniştit în camera de aşteptare şi îşi reaminti ceea ce-i spusese Ava despre mutarea lui LJ din sanatoriu. Se întreba dacă nu cumva fata visase cu voce tare. Se aplecă şi scoase carneţelul cu numere de telefoane din geantă, apoi se îndreptă spre un telefon public şi formă numărul lui Mary. Deşi avea foarte puţine monede, suficiente pentru o conversaţie foarte scurtă, Mary îi confirmă cele spuse de Ava. Inima aproape că i se opri. îi spuse lui Mary să sune la toate spitalele şi sanatoriile din jur să vadă dacă o poate găsi pe mama sa. Sigur că Cheska nu ar fi mers atât de departe încât să o omoare. LJ trebuia să fie pe undeva şi o vor găsi negreşit. Imediat ce va fi sigur că Ava era bine, se va duce la Savoy să vorbească cu nepoata lui, chiar dacă va trebui să-i spargă uşa pentru asta. Desigur că mai era şi întrebarea dacă ceea ce i se întâmplase Avei fusese chiar *un* accident. Sau totul fusese cauzat de Cheska pentru vreun motiv fabricat de mintea ei neclară.

De ce plecase oare? Trebuia să se fi gândit că Cheska se putea întoarce în Anglia. Nu mai avea nici un ban, iar cariera ei la Hollywood era terminată. Biata Ava, care nu ştia nimic despre cealaltă faţă a mamei sale, aflase despre asta pe propria piele. Asemenea mamei lui... în cele din urmă veni şi doctorul.

- Cum e ? întrebă David.
- Vestea bună e că nu sunt semne că şi-ar fi fracturat umărul, dar se pare că are o uşoară

comoţie în urma loviturii la cap. O vom ţine sub observaţie peste noapte. Tocmai am sunat să i se pregătească *un* pat. Dacă totul merge bine, mâine- dimineaţă poate pleca acasă. Veniţi să o vedeţi. Stă în pat şi bea o ceaşcă de ceai.

Doctorul îl conduse de-a lungul coridorului şi trase perdeaua.

- Vă las singuri. Mai am de văzut nişte pacienţi, îşi ceru el scuze.

David se aşează lângă Ava. Arăta mult mai bine decât înainte.

- Cum te simţi, draga mea?
- Pe lângă o durere teribilă de cap, nu foarte rău. Doctorul spune că am scăpat teafară.
- Are dreptate.
- Unchiule, când bunica a avut accidentul, nu a fost tot lângă Savoy ?
- Ba da.

Ava se cutremură.

- Ce coincidenţă îngrozitoare, nu-i aşa?
- Da, dar, te rog, e doar o coincidenţă.

David nu era sigur că asta credea.

- Cât e ceasul?
- Puţin trecut de nouă.
- O, nu! I-am spus lui Simon că ne întâlnim după spectacol. Trebuie să aflăm unde se află LJ. Sunt foarte îngrijorată. Te poţi duce să-l întâlneşti pe Simon la Queens Theatre şi să-i explici ce s-a întâmplat? Apoi poate mergi să o vezi pe mama.
- Simon? Cine e? David se scărpină în cap.
- L-ai întâlnit la petrecerea dată la ziua lui LJ. Ai spus atunci că ţi se părea cunoscut.
- Da, mi-am dat seama în cele din urmă că arată ca Bobby Cross, oftă David.
- Bobby ? Ava se încruntă. Asta e amuzant. Cheska îi spune aşa.

-Da?

- Iar Simon era astăzi la Savoy pentru că Cheska îi promisese că îi va face cunoştinţă cu un producător de discuri. L-am întâlnit tocmai când ieşea din hotel şi mi-a spus că Cheska aproape că a sărit pe el.

David se întrebase dacă lucrurile se mai puteau înrăutăţi, iar acum tocmai văzuse că da, se puteau.

- Poţi merge să te întâlneşti cu Simon în locul meu, unchiule ? Nu e departe de aici.
- Ava, cred că ar trebui să rămân aici cu tine.

- Nu, mă simt mult mai bine. Şi aş fi mai fericită să ştiu că LJ e bine. Dar, te rog, ai grijă cu Cheska. Simon a fost deja uluit de comportamentul ei.
- Nu-ţi face griji pentru mine, Ava! O cunosc pe mama ta de când era mică. Dar aş vrea să vorbesc cu Simon, să văd ce s-a întâmplat. Deşi cred că îmi pot închipui.

Asistenta trase perdeaua şi le spuse că patul Avei fusese pregătit la etajul de sus.

- Eşti în stare să te urci pe scaun sau să te luăm cu căruţul?
- Sigur că mă pot urca, spuse Ava, dându-se jos din pat şi ridicându-se în picioare.
- Vezi ? Sunt bine, unchiule. Te rog, du-te să afli unde este LJ.
- Mi-e teamă că nu puteţi merge la această oră în salon, domnule, clarifică asistenta. Se dă stingerea în douăzeci de minute.
- Bine, dar îmi puteţi spune numărul salonului pentru a suna mai târziu să mă interesez de Ava?
- Desigur. întrebaţi la recepţie. Iată caleaşca dumneavoastră, domnişoară, glumi asistenta când un îngrijitor sosi cu scaunul pe rotile.

Ava se aşează pe scaun, iar David o sărută pe obraz.

- Mă sunaţi dacă apare vreo problemă, îi spuse David asistentei în timp ce mergeau pe coridor alături de Ava.
- La revedere, unchiule. Te rog să vii să mă vizitezi mâine-dimineaţă şi să-mi spui ce ai aflat.
- Vin, promit, spuse David trimiţându-i un sărut.

Ava fu urcată în lift şi uşile se închiseră.

Ieşind din spital, David făcu cu mâna unui taxi şi spuse şoferului să îl ducă la Queens Theatre de pe Shaftesbury Avenue. Apoi încercă să pună cap la cap ce îi spusese Ava.

Imediat după spectacolul de caritate, Simon se întoarse în grabă în cabina de probă. Sperase ca până la acea oră să fi reuşit deja să se schimbe şi să fie gata pentru a o întâlni pe Ava, dar în public fuseseră şi câteva persoane din familia regală - sponsorii evenimentului - aşa încât interpreţii fură reţinuţi în spatele scenei pentru a fi prezentaţi. Se uită la ceas şi îşi dădu seama că trebuia să se grăbească. în timp ce deschidea uşa cabinei, îşi desfăcea deja nasturii de la cămaşă, aşa că avu nevoie de câteva secunde să-şi dea seama că îl aştepta un oaspete nedorit.

- Bună, iubitule. Am venit să-ţi spun că am înţeles de ce eşti atât de supărat pe mine. A

fost foarte urât ceea ce ţi-am făcut, dar m-ai rănit atât de mult.

- Cheska, îmi pare rău, dar, aşa cum ţi-am spus şi mai devreme, nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi chiar aş prefera să pleci.

Simon se aşează la masa de machiat şi se întoarse cu spatele la ea.

- Haide, Bobby, îi vorbi ea siropos, aşezându-se în spatele lui astfel încât faţa ei să apară în oglindă. Trebuie să-ţi aminteşti ce frumos a fost. începu să-l maseze pe umeri.

- Pentru ultima dată, Cheska, spuse el, scuturându-se şi întorcându-se cu faţa spre ea. Nu ştiu cine este acest Bobby. Eu sunt Simon. Dacă nu pleci de bunăvoie, va trebui să chem paza.

Expresia feţei Cheskăi se schimbă.

- Mă dai afară după tot ce am trăit împreună? După tot ce mi-ai făcut? Te-am văzut mai devreme cu Ava. E dezgustător!

- Cum? Ce anume ţi se pare dezgustător? O iubesc. E foarte probabil să vreau să îmi petrec viaţa cu ea. Dacă nu-ţi place, nu e treaba mea!

Cheska îşi dădu capul pe spate şi râse.

- Haide, Bobby. Doar ştii că nu vei putea fi niciodată cu Ava.

- Ai putea să-mi spui de ce ?

- Pentru că, spuse Cheska victorioasă, e fiica ta. Ce mai ai de spus acum?

Simon se uită la ea îngrozit.

- Eşti chiar bolnavă, nu-i aşa?

- Bolnavă. Nu, tu eşti nenorocitul aici. Tu m-ai lăsat însărcinată şi apoi m-ai abandonat. Da, m-ai abandonat. Şi aveam doar cincisprezece ani.

- Cheska, încerc să-ţi mai spun o dată. Cred că mă confunzi cu altcineva.

Simon încercă să vorbească mai calm. Cheska începuse să fiarbă şi nebunia i se vedea în priviri. Simon o luă spre uşă, în timp ce ea venea spre el.

- Niciodată nu ai fost un mincinos bun.

întinse mâna şi îl lovi puternic peste faţă. Apoi iar şi iar, până când Simon, ameţit din cauza şocului, reuşi să o prindă de încheieturi.

- Opreşte-te! îi spuse strângând-o de mâini.

Cheska se aplecă şi îl lovi cu capul peste braţ. Urlând de durere, Simon îi dădu drumul. în acelaşi moment, Cheska se aruncă pe el, lovindu-l ca un animal sălbatic, zgâriindu-l pe faţă cu unghiile ei lungi şi roşii. îi puse genunchii peste burtă, iar Simon urlă agonizând. Nu mai

putea face nimic de durere. Se aplecă în faţă pentru a-şi trage răsuflarea şi simţi cum mâinile ei îl prind de gât şi încep să-l strângă.

- Nu meriţi să trăieşti, o auzi spunând.

În faţa ochilor îi apărură o mulţime de pete, iar strânsoarea mâinilor ei deveni din ce în ce mai tare în timp ce îl apostrofa cu tot felul de invective.

„Dumnezeule, mă va omorî. Voi muri aici“ se gândi Simon.

începu să-şi piardă cunoştinţa când văzu că cineva apare în cadrul uşii şi o trage pe Cheska din spate. Dintr-odată fu eliberat din strânsoare. Tuşind şi scuipând, încercă să tragă cât mai mult aer în piept. Văzu cum o persoană cunoscută, dar care nu ştia exact cine era, o ţinea pe Cheska de umeri în timp ce ea se zbătea şi îl lovea cu piciorul.

- Cheska, opreşte-te! Unchiul David e aici acum şi totul va fi bine.

Cheska se lăsă fără vlagă în mâinile lui şi se lipi de el ca o păpuşă de cârpe.

- îmi pare rău, unchiule David, nu am vrut să fac rău nimănui. Doar că Bobby nu a fost foarte drăguţ cu mine, ştii. Te rog să nu mă pedepseşti!

- Desigur că nu o să te pedepsesc, îi spuse el. O să am grijă de tine, ca şi până acum.

Simon se ridică. începu să-şi revină din ameţeală şi văzu cum bărbatul o ţinea în braţe pe Cheska şi o mângâia pe păr.

- Cred că ar trebui să te duc acasă şi să te pun în pat. Eşti foarte obosită, Cheska.

- Sunt, încuviinţă ea.

Bărbatul se uita la Simon în timp ce o ducea pe Cheska spre un scaun şi o aşeză pe el. Cheska era într-o stare aproape catatonică. Privirea îi era fixă, iar agresivitatea îi dispăruse.

Simon îşi dădu seama că salvatorul lui era David Marchmont, unchiul Avei, cunoscut de admiratori ca Taffy.

- Eşti bine ? spuse David de deasupra capului femeii.

- Cred că da. Nu sunt rănit, spuse Simon întinzându-se după un şervеţel pentru a se şterge de sângele de pe mână. M-a luat prin surprindere, dar sunt bine.

David o lăsă pe Cheska pe scaun şi se duse să-i dea lui Simon o mână de ajutor.

- Ava a avut un accident în seara asta. E bine, dar sună dacă poţi la St Thomas Hospital şi întreabă cum este. Aş vrea să ştiu, şopti el. Trebuie să vorbim mâine. Ne vedem la ora zece în faţa spitalului. Iar acum, spuse el, ridicând vocea şi întorcându-se către Cheska, o voi...

Dar Cheska se ridicase deja şi era la uşă, apăsând clanţa. înainte ca vreunul din ei să o

poată opri, femeia ieşi şi se făcu nevăzută. David alergă după ea pe coridor, dar o văzu ieşind pe uşa teatrului şi dispărând în noapte. în câteva secunde ajunse în stradă, dar nu mai era nici urmă de Cheska.

- La naiba! îşi reproşă.

Nu ar fi trebuit să o lase liberă. Nu-i rămânea decât să spere că se întorcea la Savoy. Hotărî să se plece cât mai repede într-acolo, în caz că Cheska ar fi împachetat şi ar fi fugit. Opri un taxi şi urcă.

Când ajunse la hotel, David coborî şi îi dădu nişte bani portarului. Apoi se gândi să-l întrebe dacă nu o văzuse plecând pe nepoata lui, Cheska Hammond. Şi dacă se întorsese.

Portarul îl ştia de mult pe David.

- De fapt, domnule, a ieşit pe la şase şi jumătate. Mi-a spus să-i chem un taxi, după care s-a răzgândit şi a plecat pe jos spre Ştrand. Cred că a văzut pe cineva cunoscut. îmi amintesc asta pentru că a fost chiar înaintea accidentului de la semafor. Şoferul maşinii era foarte nervos pentru că a rămas blocat aici o jumătate de oră, înainte să se reia circulaţia. Nu am văzut-o să se întoarcă, domnule.

- Mulţumesc, spuse David, mai dându-i o bancnotă.

Se duse apoi la recepţie şi spuse că urma să se întâlnească cu nepoata sa, Cheska Hammond, în apartamentul acesteia, dar că ea nu se întorsese încă.

- M-aţi putea lăsa să intru în apartament să o aştept ? Ar putea întârzia.

- Nu v-am lăsa în mod normal, domnule, dar pentru că vă cunoaştem, sunt sigură că nu va fi nici o problemă. Lăsaţi-mă să vorbesc cu directorul!

David rămase la recepţie şi aşteptă nerăbdător, gândindu-se la ceea ce tocmai îi spusese portarul. Trebuia neapărat să vorbească cu Ava şi cu Simon a doua zi, dar dacă Cheska îi văzuse împreună...

Recepţionera îi confirmă că poate urca în apartamentul nepoatei sale, iar David se strădui să zâmbească atunci când îi mulţumi.

Se plimbă apoi prin apartamentul elegant, observând pungile de la Harrods şi de la alte magazine de firmă încă nedeschise. Numai Dumnezeu ştia cât costa apartamentul şi cât cheltuise Cheska până atunci. Era dureros de conştient de unde erau banii cu care îşi satisfăcea Cheska excesele. Şi-ar fi dorit să facă duş, dar, în acelaşi timp, se temea că întoarcerea femeii l-ar fi putut lua prin surprindere. Aşa că se aşeză să o aştepte şi îşi turnă un pahar de whisky.

Capitolul 53

Greta tocmai adormise când auzi soneria de la uşă. Aprinse lumina şi văzu că era aproape miezul nopţii. Când soneria se auzi din nou, o cuprinse frica. Cine ar fi putut fi la o oră aşa târzie ? Soneria se auzi iar şi iar şi persoana de la uşă, oricine ar fi fost, începu să bată cu putere în uşă. Greta îşi puse halatul pe ea şi se duse la uşă în vârful picioarelor.

- Mamă, eu sunt, Cheska. Lasă-mă să intru. Te rog, lasă-mă să intru.

Greta îngheţă de frică. Era fiica de care îi povestise David şi pe care nu o mai văzuse de ani de zile pentru că fusese stea de cinema la Hollywood.

- Te rog, mami, deschide uşa. M-am întors acasă. Greta o auzi cum plânge îndurerată. Un fior de groază o trecu pe şina spinării.Mami, te rog, te implor. Sunt fetiţa ta, am nevoie de tine. Am nevoie de tine, mami.

Greta o auzi suspinând şi rămase indecisă între frica iraţională pe care o simţea, groaza că vecinii ar putea fi deranjaţi şi fascinaţia că fiica de care i se vorbise era acum în faţa uşii.

- Da? Cheska?

Greta întredeschise uşa, dar nu văzu pe nimeni.

- Sunt aici, mami, stau pe jos. Sunt prea obosită să mă ridic. Te rog, lasă-mă să intru.

Greta se uită în jur şi văzu o femeie blondă pe care o recunoscu imediat de la televizor. Inspiră adânc, trase lanţul şi deschise încet uşa. Cheska, sprijinită de uşă, aproape căzu în hol.

- Mami, o, mami, te iubesc. Vino şi îmbrăţişează-mă, te rog, cum faceai înainte. Te rog!

Cheska întinse braţele spre ea şi Greta le prinse. Aproape că fu nevoită să o tragă înăuntru, apoi închise uşa şi o încuie. Vestea bună era că Cheska nu arăta deloc înfricoşător. Dimpotrivă, arăta ca o fetiţă tristă şi înspăimântată.

- Te rog, îmbrăţişează-mă, mami. Nimeni nu o iubeşte pe Cheska, nimeni nu mă iubeşte.

Greta stătea nefiresc deasupra fiicei sale, încercând să îşi amintească ceva sau să simtă ceva pentru cea pe care o adusese pe lume, iar după spusele lui David, o iubise şi o crescuse până când Cheska plecase la Hollywood în timp ce ea se afla în spital. De multe ori se gândise de ce oare fiica sa nu venise niciodată să o vadă sau nu luase legătura cu ea. în timp

ce se uita lung la ea, îşi dori ca sentimentele pe care le avusese cândva pentru Cheska să reînvie dintr-odată, acum, că se afla chiar în faţa ei. Dar aşa cum se întâmplase şi când deschisese ochii pentru prima dată şi îl văzuse pe David, privind-o acum pe Cheska i se părea că se uită la un străin. Dar făcu ceea ce îi ceruse, îngenunche şi o luă în braţe.

- Mami, am nevoie de tine. O să mă ţii în siguranţă, nu-i aşa? Nu-i lăsa să mă ia.

Greta nu putu decât să asculte bolboroseala fiicei sale. Era ciudat ca un adult de aceeaşi statură cu ea să stea pe genunchii ei ca *un* copil. Dar se gândi apoi că poate asta presupunea să fii mamă.

După o vreme îi propuse să se mute din hol în sufragerie.

- Poate vrei să mănânci ceva sau să bei o cană de lapte fierbinte. îmi place să beau asta seara.

- Mami, ştiu. Beam asta amândouă, nu-ţi aminteşti ? spuse Cheska, atunci când Greta o aşeză pe canapea.

- Desigur că îmi amintesc, minţi Greta şi, văzând că Cheska tremură, luă o pătură din dulap şi o puse în jurul ei.

- Şi sendvişurile pe care mi le faceai când ajungeam acasă după ce filmam până târziu? Cu ce erau? A, da. Brânză topită. Le adoram.

- îţi plăceau? întrebă Greta nesigură. îţi pot pregăti şi acum, dacă vrei.

Greta se duse în bucătărie, surprinsă de faptul că Cheska părea să nu ştie că ea nu îşi amintea nimic. însemna doar că va trebui să se prefacă. în timp ce punea laptele la fiert, o cuprinse din nou *un* fior de frică, dar îl alungă. Femeia aceasta nu era o ameninţare, ci chiar fiica ei. Cheska mâncă sendvişurile cu brânză topită şi bău laptele fierbinte, apoi Greta spuse că era timpul să meargă la culcare, dat fiind că era ora unu noaptea.

- Pot să dorm cu tine, mami, cum dormeam înainte? Nu vreau să rămân singură. Visez urât.

- Toţi visăm urât, dar nu mă deranjează dacă vrei să dormi cu mine. îţi aduc ceva să te schimbi.

Greta se duse la dulap şi scoase o cămaşă de noapte, dorind să-i fi putut spune şi lui David că Cheska venise în sfârşit la ea. Se gândi cât de ciudat va fi să doarmă în acelaşi pat cu o străină, dar îi părea bine că avea pe cineva de care să aibă grijă şi care părea că avea nevoie de ea. După ce Cheska se schimbă, se urcară în pat.

- E atât de bine! Mă simt în siguranţă aici, cred că voi putea dormi.

- Bine. Pari foarte obosită. Chiar ai nevoie de somn.
- Da. Noapte bună, mami! Cheska se întinse şi o sărută pe mama sa pe obraz. Somn uşor!

Greta stinse lumina şi rămase cu ochii deschişi în beznă, ascultând respiraţia fiicei sale. Puse mâna pe locul în care o sărutase Cheska şi ochii i se umplură de lacrimi.

Simon era deja lângă patul Avei când David ajunse la spital a doua zi dimineaţă.

- Bună, unchiule. Doctorii spun că sunt bine şi că pot pleca acasă, spuse Ava, sărutându-l. Voi vă cunoaşteţi, nu-i aşa?
- Da, spuse Simon, schimbând priviri complice cu David.
- De la petrecerea lui LJ şi aseară la teatru, întări ea.
- Da, confirmă David.
- Deci unde este LJ ? îi întrebă uitându-se la amândoi.
- Din păcate, nu am reuşit să vorbim cu mama ta, spuse David. Nu s-a întors la Savoy aseară.
- O, Doamne! Ava îşi acoperi capul cu mâinile. Acum sunt două persoane dispărute.
- David, ai văzut asta?

Simon îi întinse un exemplar din ziarul *Daily Mail.*

David se uită la prima pagină şi fu năucit să vadă o fotografie mare în care Cheska arăta fascinant şi o ţinea de umeri pe Ava, care părea foarte stânjenită.

Fiica regăsită a lui Gigi. O poveste emoţionantă despre celebra actriţă Cheska Hammond, care se întoarce în Anglia după optsprezece ani pentru a-şi căutafiica la care a fost nevoită să renunţe.

Cheska Hammond, cândva actriţa cu cele mai mari încasări de box ojfice din Anglia şi de curând interpreta rolului de renume internaţional Gigi din Baronii petrolului, s-a întors definitiv în Anglia. Povestea care stă în spatele revenirii ei este una mai dramatică decât orice film în care a jucat vreodată.

Am întâlnit-o pe Cheska în apartamentul ei de la Savoy. Strălucitoare în realitate ca şi pe ecran, dar atât de delicată şi de vulnerabilă încât pare aproape de aceeaşi vârstă cu fiica pentru care s-a întors, Cheska mi-a relatat povestea eifascinantă: „Aveam cincisprezece ani când am descoperit că sunt însărcinată. Cred că am fost foarte naivă şi un bărbat mai mare ca mine a profitat de asta (încă refuză să spună numele tatălui). Desigur, cariera mea mergea foarte bine pe atunci. Tocmai filmasem pentru Vă rog, domnule, eu vă iubesc, iar Hollywoodul devenise interesat de mine. Aş fi pututface ceea ce făcuseră multe fete în

situaţia mea. Un avort, chiar dacă era ilegal pe vremea aceea."

Buzele actriţei tremură la amintirea acelor zile şi ochii i se umplu de lacrimi.

„Dar nu am putut face asta. Nu mi-am putut ucide copilul. Făcusem o greşeală şi a trebuit să-mi asum responsabilitatea. Nu am putut ucide o fiinţă inocentă pentru o greşeală stupidă. Apoi mama mea a fost grav rănită într-un accident de circulaţie şi cred că asta m-a făcut să îmi doresc şi mai mult copilul. Deci m-am retras pentru o perioadă şi am aranjat ca după ce o nasc pe Ava mătuşa mea să aibă grijă de ea. Dacă studioul de la Hollywood ar fi aflat de existenţa ei, cariera mea ar fi fost terminată şi nu aşfi fost în stare să-mi cresc copilul."

Cheska se opreşte pentru a-şi trage sufletul şi stăpâni lacrimile.

„Am lăsat-o în Ţara Galilor, într-o casă frumoasă la ţară, ştiind că e pe mâini bune. Bineînţeles că am trimis toţi banii necesari pentru creşterea ei"

„Am păstrat legătura cu mătuşa mea, întrebând-o dacă nu dorea să o trimită pe Ava în Los Angeles în vacanţă să vedem dacă îi place, dar mătuşa mea nu a fost niciodată încântată de ideea asta. Bineînţeles că am înţeles de ce. Nu era un loc potrivit pentru un copil. Deci, chiar dacă mi se rupea inima, am hotărât că era mult mai bine pentru Ava să rămână unde era. Apoi am aflat că mătuşa mea e grav bolnavă. Am renunţat la tot şi m-am întors să am grijă de amândouă. Şi aici intenţionez să rămân."

Cheska pune uşor mâna pe umărul fiicei sale. Ava, în vârstă de optsprezece ani, imaginea mamei sale, zâmbeşte către ea. Legătura dintre ele este evidentă. Am întrebat-o pe Ava cum se simte în legătură cu întoarcerea mamei sale.

„Minunat. E minunat că s-a întors."

Am întrebat-o dacă simte amărăciune din cauza absenţei sale îndelungate. Ava a scuturat din cap.

„Nu, deloc. Am ştiut mereu că e acolo pentru mine. îmi trimitea mereu cadouri frumoase şi scrisori. Am înţeles de ce a procedat astfel."

Am discutat apoi cu Cheska despre planurile ei de viitor. Ea a ridicat din umeri şi a spus că speră să înceapă să lucreze cât de curând.

„Se pare că urmează să joc într-un serial de televiziune şi aş dori să încerc şi teatrul. Ar fi o adevărată provocare."

Am întrebat-o despre bărbaţii din viaţa ei, iar ea a răspuns râzând timid.

„Există cineva, darprefer să nu vorbesc încă despre asta."

îmi iau rămas bun de la actriţa care a fost celebră şi pe scenă şi în afara ei. Din privirea

calmă şi mulţumită pe care o afişează când se uită la fiica ei cu evidentă adoraţie e clar că maternitatea a maturizat-o şi a facut-o să învingă orice obstacol.

Bine ai revenit acasă, Cheska! Noi, asemenea Avei, suntem bucuroşi că te-ai întors.

David termină de citit şi împături ziarul. Se uită la Ava, încercând să ghicească ce simţea.

- Mi-a venit să vomit peste ziar când am citit. Dar nu am facut-o de teamă că doctorul ar fi putut crede că nu sunt bine şi m-ar mai fi ţinut aici. Râse uşor încercând să facă haz de necaz. Dar ce contează acum este unde s-a dus Cheska? Nu a fost cu tine, nu-i aşa, Simon?

- Bineînţeles că nu.

- Pot să confirm şi sunt foarte supărat că Cheska te-a făcut să treci prin asta, spuse David arătând spre ziar.

- Am implorat-o să nu mă oblige, dar ea nu acceptă un refuz. Nu îţi pot spune cât de ciudată a fost în săptămânile astea. Ava dădu disperată din cap. De când te- a cunoscut pe tine, a fost şi mai rău.

- A, minunat. Mulţumesc. Simon îi zâmbi şi se întoarse spre David. Dar Ava are dreptate. Aseară, când m-a atacat în cabină, sunt sigur că mi-a spus că sunt tatăl Avei. Iisuse! Cât de mare poate fi nebunia ei!

- Nu atât de mare precum pare, dacă Cheska a crezut că erai prima ei dragoste, Bobby Cross, îi explică David. Semeni foarte mult cu el.

- Bobby Cross... Simon îl interpretează în musicalul pe care îl face acum, nu-i aşa? adăugă Ava.

- Se complică lucrurile. A venit şi Cheska la spectacol?

- A fost cu Ava la premieră. O invitasem când am întâlnit-o la Marchmont. Am dus-o pe Ava cu maşina pentru a o vedea pe mătuşa ei după accidentul vascular. Am vrut doar să fiu politicos cu Cheska, David, nimic mai mult, sublinie el.

- Bineînţeles. Nu aveai de unde să ştii despre trecutul ei.

Ava asculta tăcută.

- Unchiule David, Bobby Cross a fost tatăl meu?

David făcu o pauză înainte să răspundă.

- Da, Ava, el a fost. îmi pare rău că afli asta de la mine şi nu de la mama ta, dar în situaţia de faţă cred că e mai bine să ştii pentru că asta explică multe lucruri. Bietul Simon a fost victima unei minţi confuze şi tulburate. Nu mă voi ierta niciodată că am plecat. Ce dezastru!

îmi pare atât de rău.

- Nu spune prostii, unchiule. Cel mai important lucru acum este să o găsim pe mama. Ava întorcea acum pe toate părţile ceea ce tocmai îi spusese David, dar hotărî să se gândească la toate astea după ce le găseau pe Cheska şi pe LJ. Unde ai văzut-o ultima dată?

- în cabina lui Simon. Reuşisem să o calmez şi îi dădeam o mână de ajutor lui Simon când s-a dus drept la uşă şi a fugit. Nu am mai putut-o prinde. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce ?

- Nu, dar... Am fost foarte supărată în ultimele săptămâni şi singurul lucru pe care am vrut să-l fac a fost să fug la LJ. Unde ar putea fi ascunsă mama?

- Nu am nici o idee. Tu? îl întrebă pe Simon.

- Eu abia o cunosc. Nu se poate întoarce la Marchmont, deci unde s-ar fi putut duce, dacă nu acolo?

- Bunica nu locuieşte în acelaşi apartament în care a crescut Cheska? întrebă Ava.

- Greta? Dar Cheska nu s-a întâlnit cu mama ei niciodată după accident, spuse David.

- Unde altundeva ar fi putut fugi ? continuă Ava ridicând din umeri.

- Ava, ştii că ai putea avea dreptate ? Simon, poţi rămâne aici să ai grijă de Ava?

- Sigur.

- Unde vă găsesc ? îi întrebă David când se ridică să plece.

- O duc pe Ava în ascunzătoarea mea. Adică în dormitorul meu din Swiss Cottage. Zâmbi. Lasă-mă să îţi scriu numărul de telefon.

David îi mulţumi, o sărută pe Ava şi plecă, spunându-le că le va da de veste dacă află ceva.

- Simon? spuse Ava încet.

-Da?

- Mi-ai spus că mă vei duce la tine acasă când am plecat încoace.

-Da.

- De fapt, cel mai mult aş vrea să merg la mine acasă. M-ai putea duce la Marchmont după spectacol?

- Bineînţeles, dacă te simţi în stare.

- Sunt. Trebuie să fiu. O, Doamne! Ava nu se mai putu controla şi izbucni în lacrimi. E îngrozitor! Scuză-mă, murmură stânjenită.

- Ava, nu trebuie să-ţi ceri scuze. Ai trecut prin momente grele, spuse Simon, luând-o în

braţe în timp ce ea plângea.

- Promite-mi că nu va trebui să mă mai aflu vreodată prin preajma mamei mele. E complet nebună, Simon. Am fost atât de înspăimântată că nu ştiam ce să fac.

- Îţi promit. Unchiul tău e iar aici şi va rezolva totul. Sunt sigur. Peste câteva zile, când te vei simţi mai bine, te voi duce în Ţara Galilor şi o vom găsi pe LJ. Îţi jur.

- Mulţumesc, Simon. Eşti minunat.

- Şi tu la fel. Eşti uimitoare, Ava, într-adevăr, îi şopti admirativ, mângâindu-i părul blond.

Capitolul 54

David bătu la uşa apartamentului Gretei. Ca de obicei, Greta deschise cât îi permitea lanţul. îl văzu pe David şi îi zâmbi larg, deschizând uşa.

- David, ce surpriză! Am crezut că vei lipsi câteva luni.
- S-au schimbat datele problemei. Ce faci?
- Bine, răspunse ea, ca întotdeauna. De fapt, chiar mă bucur că te-ai întors. Am un oaspete. A sosit azi-noapte foarte târziu şi trebuie să vorbim încet. Greta vorbi şoptit, ducându-l în sufragerie. încă doarme.
- Cheska?

Inima lui David se umplu de speranţă.

- De unde ştii?
- Pur şi simplu. De fapt, Ava a bănuit că ar fi venit la tine. Cum ţi s-a părut ?
- Să fiu sinceră, spuse Greta, închizând uşa după ei. Era destul de tristă când a ajuns şi mi-a spus că şi-a dorit să se întoarcă acasă.
- Ai spus că doarme încă?
- Da, de fapt, nu s-a mişcat de când a închis ochii lângă mine azi-noapte. Cred că e foarte obosită, biata de ea.
- Nu ţi-a spus nimic, nu-i aşa?
- Despre ce ?
- Despre cum e sau despre ceea ce o supără?
- Nu, chiar nimic, David, dar vorbeşti de parcă eşti de la poliţie. Râse nervos. E totul în ordine ?

-Da.

- Mă bucur enorm să te văd. Cum a fost în vacanţă?
- A fost fantastic..., incredibil. Dar nu de asta am venit. Greta, crezi că Cheska are încredere în tine ?
- Cred că da. Până la urmă a venit la mine azi-noapte. Din câte mi-ai spus tu, sunt mama ei, spuse ea teritorial.

- îţi aminteşti de ea?
- Nu, din păcate. Dar pare destul de drăguţă. Şi chiar nu e nici o problemă dacă vrea să rămână la mine. Chiar mi-a făcut plăcere să am grijă de ea. M-a făcut să mă simt de folos.
- Greta, ascultă-mă, vreau să o întrebi ceva când se trezeşte.
- O, despre ce e vorba?

David se gândi cum să-i explice.

- Se pare că a scos-o pe mama din sanatoriul în care se afla şi a dus-o în altă parte. Şi până acum, nu ştim unde.
- De ce nu o întrebi chiar tu?
- O pot întreba, cu siguranţă, dar dacă are încredere în tine, îţi va spune mai degrabă ţie.

Greta se încruntă.

- David, despre ce e vorba?
- E mai complicat, Greta. Promit să-ţi explic altă dată. Acum mă tem că dacă Cheska mă vede va fugi din nou.
- Să fiu sinceră, vorbeşti despre ea de parcă ar fi tm copil, nu o femeie în toată firea, cum ar trebui să fie. Greta calculă. Treizeci şi patru de ani ? Nu a intrat în vreun bucluc, nu-i aşa?
- Nu, nu chiar, deşi, fie vorba între noi, starea ei nu e foarte stabilă.
- Ce problemă are ?
- Cel mai sigur ar fi să spunem că e puţin confuză, spuse David cu tact. Cred că ar putea fi vorba de o cădere nervoasă.
- înţeleg. Biata de ea! Mi-a spus că nu o iubeşte nimeni şi că se simte foarte singură.
- Evident. Aş vrea să i se acorde ajutorul necesar. Dar, înainte de toate, o poţi invita la tm ceai şi întreba cu grijă dacă îşi aminteşte sanatoriul unde a dus-o pe mama mea?
- Bineînţeles că pot. Nu ar fi posibil să se simtă ameninţată, nu-i aşa?
- Nu, o reasigură David.
- Vrei să mă duc să o trezesc acum?
- Da, până la urmă e mijlocul zilei.
- Bine.
- Şi nu îi spune că simt aici, te rog.

în timp ce Greta se îndepărtă spre bucătărie pentru a face ceaiul, David se duse la uşa de la intrare, o încuie şi puse cheia în buzunar. Dacă Cheska ar mai fi încercat să fugă, nu ar mai fi reuşit. Nu ştia dacă ar fi fost mai bine să îi spună Gretei adevărul. Dat fiind că ea nu îşi

amintea nimic despre Cheska, cum ar fi făcut faţă unor astfel de veşti. Şi în ce măsură fusese vina ei ?

David auzi cum Greta bate uşor la uşa dormitorului şi intră. Tensionat peste măsură, o aşteptă să iasă. Peste zece minute, ieşi.

- Cum se simte ? întrebă, întorcându-se de la fereastră.

Se tot plimbase în lungul şi-n latul sufrageriei ca un animal în cuşcă.

- Destul de tristă.
- Ai întrebat-o unde e LJ ?
- Da. A spus că bineînţeles că ştie unde e, rosti Greta puţin defensiv. A dus-o într-un sanatoriu frumos. The Laurels. Chiar lângă Abergavenny. A mai spus că LJ şi cu tine nu aţi fost foarte drăguţi cu ea în ultimul timp.
- Mulţumesc, Greta, spuse David evident uşurat. Ce face acum?
- I-am spus să se scoale şi să-şi facă o baie. Greta miji ochii. Ce se întâmplă, David?
- Nimic, doar că Cheska are nevoie de ajutor. Trece printr-o depresie, asta e tot.
- Ştiu cum e. Tocmai m-a întrebat dacă poate rămâne la mine pentru o vreme. I- am spus că bineînţeles. Chiar poate să rămână, David. E bine să-mi ţină cineva companie şi e fiica mea.
- Greta, te rog, trebuie să ai încredere în mine. Cheska nu poate sta aici cu tine. Trebuie să o iau cu mine acum. Are nevoie de ajutor.
- Nu merg nicăieri.

Greta şi David ridicară privirea. Cheska stătea la uşă într-o pereche de pantaloni de-ai mamei ei şi o bluză.

- Bună, Cheska. Mama ta mi-a spus că ai dormit foarte bine.
- Da. Şi mă simt mult mai bine. Şi voi rămâne aici cu mami, unchiule. Nu mă poţi forţa să plec şi nu voi pleca.
- Ascultă-mă, draga mea, noi îţi vrem doar binele! Măcar lasă-mă să te duc la un medic.
- Fără doctori! ţipă Cheska. Greta rămase uluită. Nu mă poţi obliga, nu eşti tatăl meu.
- Nu, ai dreptate. Dar dacă refuzi să vii cu mine, voi vorbi cu poliţia şi le voi spune că tu ai iniţiat incendiul în Marchmont. Tu ai fost, nu?
- Poftim? Cum poţi spune aşa ceva, unchiule?

David încercă altfel.

- Draga mea, dacă mi s-ar fi cuvenit să moştenesc o casă şi nişte bani ca fiind singurul

copil supravieţuitor al ultimului proprietar şi aş fi descoperit că totuşi nu voi moşteni, cred că asta m-ar fi întristat puţin. Sau poate pe moment m-ar fi supărat destul de tare încât să fiu capabil să fac o prostie.

Cheska se uită la el cu suspiciune.

- înţeleg faptul că ai fost foarte supărată că ai fost îndepărtată de la moştenire. Dar dacă m-ai fi întrebat pe mine, ţi-aş fi dat domeniul Marchmont ţie. Chiar aşa.

Cheska se uită la el dezorientată. Rămase puţin pe gânduri înainte să încuviinţeze, ceea ce fu revelator pentru David.

- Da, am fost supărată, unchiule David, pentru că ar fi trebuit să fie al meu. Şi m-am săturat de oamenii care mă ignoră. Nu a fost corect. Dar nu a fost doar asta...

- Dar mai ce, Cheska?

- Au fost... vocile, unchiule. Ţi-am spus despre asta în LA. Nu voiau să se oprească şi a trebuit să le opresc. De aceea am hotărât că era cel mai bun lucru. Vei merge la poliţie ? Te rog, nu face asta. M-ar putea închide.

David văzu groaza din ochii ei.

- Nu, promit, dar numai dacă vii acum cu mine.

- Nu ştiu, nu...

David se apropie încet de ea.

- Vino cu mine, draga mea. Trebuie să facem ceva să fii mai bine.

îi întinse mâna, iar Cheska încercă să o întindă pe a ei. Apoi, dintr-odată, ţipă iar.

- Nu! Am mai avut încredere în tine, dar mereu spui altceva. O să mă trimiţi într-unul din locurile acelea groaznice şi nu-mi vor mai da drumul de acolo.

- Sigur că nu vor face asta, Cheska. Nu ţi-aş face niciodată aşa ceva, ştii asta. Să mergem să primeşti ajutorul de care ai nevoie. îţi promit că vei fi într-un loc sigur.

- Mincinosule! Crezi că nu ştiu ce vei face dacă îţi dau mâna? N-am încredere în tine. N-am încredere în nimeni! Mami! se apropie de Greta. Spune-mi că pot rămâne aici cu tine.

Greta se uita la David, şocată de ceea ce auzise şi văzuse.

- Poate că, dacă unchiul David spune că ar trebui să mergi cu el, e spre binele tău.

- Trădătoareo! Cheska urlă şi o scuipă pe Greta. Nu mă puteţi face să vin cu voi! Nu vin!

Fugi către uşă şi ieşi pe coridor către intrarea în clădire. Greta vru să se ducă după ea, dar David o opri.

- Am încuiat mai devreme ca să nu poată ieşi. E mai bine dacă rămâi aici şi mă duc eu la

ea.

O auziră pe Cheska încercând cu disperare să deschidă uşa. Apoi începu să bată în ea cu putere.

- îmi pare rău, Greta, dar ai putea chema o ambulanţă? Cred că vom avea nevoie de ajutor, spuse David, ieşind din sufragerie şi încuind-o pe Greta înăuntru.

- Cheska, o rugă el, înaintând spre ea. Te rog, încearcă să te linişteşti. Nu înţelegi că vreau să te ajut ?

- Nu-i adevărat. Mereu m-ai urât. Toţi m-aţi urât. Nu mă poţi obliga. Lasă-mă să plec.

- Vino, draga mea! Asta nu face bine nimănui, cu atât mai puţin mamei tale.

- Mama mea! Unde a fost în toţi aceşti ani ? Aş vrea să ştiu.

- Cheska, sigur îţi aminteşti. A avut un accident cu mulţi ani în urmă, în faţă la Savoy. Aşa cum s-a întâmplat şi cu Ava aseară. Fii bucuroasă să afli că Ava e bine, cel puţin. Acum vrei să nu mai baţi în uşă înainte ca vreun vecin să cheme poliţia.

La cuvintele astea, Cheska o luă la fugă pe hol şi intră în baie, după care încuie uşa.

- O să stau aici. Nu poţi pune mâna pe mine. Nimeni nu poate! Nimeni!

- Bine, draga mea. Stai acolo, iar eu te aştept afară.

- Pleacă! Lasă-mă în pace!

- David? se auzi vocea Gretei din sufragerie. De ce m-ai încuiat? Ce se întâmplă, pentru Dumnezeu?

- Greta, ai sunat? o întrebă, în timp ce plânsul isteric din baie devenea din ce în ce mai puternic.

- Da, vor ajunge imediat, dar...

- Te-am încuiat pentru siguranţa ta, Greta. Te rog, ai încredere în mine.

După cinci minute sosiră paramedicii. David le explică repede situaţia, iar ei dădură din cap ca şi când se întâlneau cu situaţii similare în fiecare zi. Ceea ce, se gândi David, ar fi putut fi adevărat.

- Lăsaţi-o în grija noastră, spuse unul dintre ei. Steve, du-te repede până la maşină şi adu o cămaşă de forţă, în caz că vom avea nevoie.

- Mă îndoiesc că o veţi putea convinge să iasă de acolo, oftă David.

- Vom vedea. Acum mergeţi, vă rog, în cealaltă cameră, cu mama femeii.

David descuie uşa sufrageriei şi se duse la Greta, care stătea pe canapea, palidă şi tremurând. Se aşeză lângă ea şi o luă în braţe.

- îmi pare atât de rău, Greta, ştiu că îţi este foarte greu să înţelegi, dar crede-mă că aşa este cel mai bine pentru Cheska.
- E nebună? Aşa pare.
- Aş spune că... are nişte probleme. Dar sunt sigur că, în timp, dacă va primi ajutorul necesar, se va însănătoşi.
- Aşa a fost mereu? E vina mea?
- Nu e vina nimănui. Cred că Cheska a avut mereu probleme. Nu trebuie să te învinovăţeşti. Unii oameni aşa se nasc.
- Am fost atât de fericită azi când m-am trezit, şopti ea. A fost bine să nu mai fiu singură. îmi e aşa de urât uneori.
- Ştiu. Sunt aici iar. E ceva, nu?

Greta îşi ridică ochii spre el şi zâmbi uşor.

în cele din urmă, după ce încercaseră în toate felurile să o scoată pe Cheska, paramedicii fură nevoiţi să spargă uşa. Greta şi David se speriară la ţipetele fetei când aceştia reuşiră să o imobilizeze. Apoi se auzi o bătaie scurtă şi unul dintre paramedici băgă capul pe uşă.

- Plecăm acum, domnule. E mai bine dacă nu veniţi cu noi. I-am dat ceva să o calmăm şi o ducem la secţia de psihiatrie a Maudsley Hospital în Southwark, unde va fi evaluată. Puteţi suna mai târziu pentru a vă interesa despre ea.
- Desigur. Să merg să îmi iau rămas-bun?
- Eu nu aş face-o în locul dumneavoastră. Nu arată foarte bine.

Peste o jumătate de oră, David plecă de la Greta, promiţând că o va suna imediat ce va ştii ceva, şi se duse direct la Savoy unde anunţă că Cheska nu se va mai întoarce la hotel, având o urgenţă de rezolvat. Le mai spuse că va rămâne el peste noapte pentru a-i împacheta lucrurile. Odată ajuns sus, sună la Serviciul de Informaţii şi află că erau patru sanatorii The Laurels pe o rază de zece kilometri în jurul oraşului Abergavenny. îşi notă toate numerele de telefon şi sună la fiecare în parte. O găsi abia când sună la ultimul dintre ele. Răspunse o femeie.

- Bună ziua, spuse David. Aş dori să vă întreb dacă aveţi pe cineva cu numele de Laura-Jane Marchmont la dumneavoastră.
- Cine sunteţi? întrebă femeia pe un ton foarte neprietenos.
- Fiul ei. Deci ?

- Da, a venit săptămâna trecută.
- Cum este ?
- E bine. Nu foarte vorbăreaţă. Dar ştiţi asta.

David se strâmbă la lipsa de tact a persoanei de la capătul firului.

- Voi veni să o vizitez. îmi puteţi da adresa?
- De unde să ştiu dacă sunteţi cine spuneţi ? A fost adusă de o femeie. Puteţi fi oricine.
- Am spus că sunt fiul ei. David începu să se enerveze. Sigur că locul e vizitat tot timpul de membrii familiei.

David îşi dădu seama că vorbea singur. Femeia închisese. O sună apoi pe Mary, îi spuse să caute adresa în cartea regională de telefoane şi să se ducă la sanatoriu în cel mai scurt timp posibil. La rândul ei, Mary îi spuse că Simon şi Ava urmau să ajungă în aceeaşi seară după spectacol şi că vor sta la ea.

- O să găsesc adresa, iar Ava şi Simon se vor duce mâine-dimineaţă la prima oră. Unde e Cheska?
- în spital. A fugit la Greta şi a trebuit să fie imobilizată cu forţa şi dusă cu ambulanţa. A fost... groaznic.
- Aşa e, domnule David. E cel mai bine pentru ea să fie în spital. Veniţi şi dumneavoastră curând? Inspectorul de la poliţie a sunat ieri. I-am spus că v-aţi întors şi vrea să vorbească cu dumneavoastră. Cred că vor să vorbească iar cu Cheska. Ea a dat foc, nu-i aşa?
- Cred că da, Mary.
- Să mă ierte Dumnezeu! Ţin mult la ea, dar pe bună dreptate sper să o ţină acolo pentru mult timp. Biata Ava nu a ştiut nimic despre mama ei până acum.
- Ştiu, iar de data asta promit să mă asigur că nu va mai face rău nimănui. Salut- o pe Ava din partea mea şi spune-i că ajung şi eu mâine. Să ne rugăm ca mama să mai fie încă în viaţă. Din vocea femeii cu care am vorbit, ceva nu era în regulă. îţi mulţumesc pentru tot, Mary.
- Nu e nevoie să-mi mulţumiţi. A, era să uit. M-a sunat Tor în seara asta. E în Beijing şi va ajunge pe Heathrow mâine-dimineaţă la ora opt. Mă voi duce să o iau şi venim împreună la Marchmont. O să stăm în Lark Cottage.
- Dau drumul la încălzire atunci. La revedere, domnule David. Aveţi grijă de dumneavoastră.

David puse telefonul jos şi se duse să se aşeze pe scaun. îşi sprijini capul în mâini şi începu

să plângă.

Simon intră cu maşina într-o fundătură mizerabilă dintr-o mahala de lângă Abergavenny şi parcă în faţa unei case cu terasă, înspăimântătoare la vedere.

- Eşti sigur că ăsta e locul? Doar Cheska nu a lăsat-o într-un loc ca ăsta.

Ava îşi muşcă buzele.

- Da. Simon trase frâna şi o strânse de mână. Hai să mergem să o luăm.

Se îndreptară spre intrare. Ava observă că pe jos zăceau saci întregi de gunoi neridicat de multă vreme. Simon încercă să sune, dar soneria nu funcţiona. Bătu
cu putere la uşă. O femeie de vârstă mijlocie, murdară şi grasă, deschise.

-Da?

- Am venit să o vedem pe mătuşa prietenei mele, doamna Laura-Jane Marchmont.
- Nu vă aşteptam şi faceam curăţenie. Femeia de serviciu tocmai a venit. Puteţi veni mâine.
- Nu. Vrem să o vedem acum.
- Nu cred că e posibil.

Femeia îşi încrucişă braţele.

- în regulă, atunci va trebui să sunăm la poliţie şi să-i chemăm aici întrucât Laura-Jane Marchmont figurează printre persoanele dispărute. Deci, ei sau noi ? adăugă Simon ameninţător.

Ava se uită la el recunoscătoare, mulţumindu-i lui Dumnezeu că venise cu ea. La auzul acestor vorbe, femeia ridică din umeri şi se dădu la o parte. Simon şi Ava o urmară de-a lungul unui coridor îngust care mirosea a urină şi a varză. Amândurora aproape că li se făcu rău.

- Acesta este salonul, le spuse femeia când ajunseră în dreptul unei camere.

O mulţime de scaune vechi erau dispuse în jurul unui televizor alb-negru. Patru pacienţi bătrâni dormitau pe desenele animate cu Tom şi Jerry. Ava îşi aruncă rapid privirea asupra celor dinăuntru şi scuturâ din cap.

- Nu e aici.
- Nu, e în camera de sus, în pat.

Ava şi Simon o luară pe scări în urma femeii.

-Aici.

Femeia îi aduse într-o cameră întunecoasă. Patru paturi erau îngrămădite unul într-altul, iar mirosul de oameni nespălaţi îi făcu pe Ava şi pe Simon să-şi ţină respiraţia.

- Mătuşa voastră e aia de acolo.

Ava îşi înghiţi lacrimile când o văzu pe LJ zăcând nemişcată pe pat, cu pielea cenuşie şi părul răvăşit.

- O, LJ! Ce ţi-au făcut ? Eu sunt Ava.

LJ deschise ochii şi Ava văzu că erau goi, fără nici o expresie şi fără speranţă.

- Mă recunoşti ? Spune-mi că da.

Lacrimile începură să curgă şiroaie pe faţa fetei când o văzu pe mătuşa că încearcă să-şi mişte gura. De sub pătură apăru o mână care o atinse.

- Ce spune, Ava? întrebă Simon.

Ava se apropie de LJ şi se uită la buzele ei.

- Spune *acasă,* Simon. *Acasă.*

Capitolul 55. Marchmont Hall, Monmouthshire

Decembrie, 1985

David şi Greta rămaseră tăcuţi pentru o vreme, fiecare adâncit în gândurile lui.

- Asta a fost, oftă David, terminând ce mai rămăsese în paharul de whisky. Ţi- am spus că Ava a înaintat o plângere către autorităţi în legătură cu locul acela îngrozitor în care Cheska a lăsat-o pe biata *mai* La scurt timp după aceea, locaţia a fost închisă şi proprietarul anchetat.

- Nu mi-ai spus. Nu e de mirare că LJ a avut nevoie de timp pentru a se reface. Şi chiar dacă Cheska merita să fie condamnată pentru asta, mă bucur că poliţia n- a tras-o la răspundere când au descoperit că ea a stârnit incendiul. Cred că asta ar fi distrus-o de tot.

- Adevărul este că au vrut să o închidă şi au cerut permisiunea de la *ma,* ca proprietar. Inspectorul a descoperit că Cheska a minţit asupra orei la care a ajuns la Savoy. Cei de la recepţie i-au spus că a ajuns la 4 şi jumătate dimineaţa. Apoi Mary a spus că Cheska îi ceruse să-şi ia câteva zile libere în lipsa ei, ceea ce era deja suspect.

- înţeleg. Deci cum i-ai convins pe poliţişti să nu meargă mai departe ?

- *Ma* a făcut asta. Ar fi devenit totul un coşmar public şi se temea pentru Ava care deja trecuse prin multe. Dar faptul că Cheska era internată într-o clinică de psihiatrie şi nu ar fi putut oricum apărea în instanţă i-a convins pe cei de la poliţie să renunţe. Bineînţeles că asta a însemnat că am pierdut poliţa de asigurare, dar nu mai conta.

- David, spuse Greta şovăitor, ştiind că urma să-i mărturisească suspiciunile pe care le avea de când aflase de accidentul Avei. Crezi că Cheska m-a împins în stradă în noaptea aceea de groază?

David oftă, neştiind ce să răspundă. Se hotărî apoi să spună adevărul. Până la urmă Greta asta voia să ştie.

- Gândind retrospectiv, da, există o mare probabilitate ca ea să fi făcut asta. Mai ales după ceea ce ţi-am spus că i s-a întâmplat şi Avei. Ar fi o coincidenţă şocantă dacă Cheska nu ar fi implicată. Dar nu există nici o dovadă, Greta, şi nici nu va exista. îmi pare foarte rău,

trebuie să fie îngrozitor pentru tine doar gândul că ar exista posibilitatea asta.

- E greu de acceptat, dar trebuie să recunosc că Cheska a fost într-adevăr foarte bolnavă. Dumnezeule! Greta îşi duse degetele la tâmple. Nu-ţi poţi imagina cât de rău îmi pare că nu mi-ai spus niciodată nimic. Am trăit într-o lume închisă în toţi aceşti ani, iar tu mi-ai spus că Cheska a suferit o depresie şi că a hotărât să renunţe la carieră în schimbul unei vieţi liniştite în Elveţia. Se uită la el. Ăsta era adevărul?

- Mai mult sau mai puţin. Deşi, din păcate, Cheska nu poate trăi liberă. Se află într-un loc sigur, într-un sanatoriu mic lângă Geneva. A trebuit să fac asta atât pentru ea, cât şi pentru ceilalţi.

- Crezi că eu simt vinovată de problemele ei ? Nu ar fi trebuit să insist atât de mult când era mică. Din ce am reuşit să-mi amintesc, cred că am creat un monstru.

- Să fiu sincer, mă îndoiesc că ciudata copilărie pe care a avut-o a fost cel mai potrivit lucru pentru personalitatea ei problematică. Totuşi, sigur îţi aminteşti că era deja ceva în neregulă cu ea. Suferea de psihoze şi paranoia. încă de pe vremea când era copilă trăia într-o lume imaginară, deşi noi nu aveam de unde să ştim că ea nu facea diferenţa între film şi realitate. Uită-te la Shirley Temple. A trăit acelaşi scenariu. A devenit celebră la o vârstă foarte mică. Totuşi a avut relaţii foarte sănătoase la maturitate şi a fost o femeie foarte puternică. Deci, nu are rost să te învinovăţeşti. Ai făcut ce ai crezut că e rabine la vremea respectivă.

- Am dezamăgit-o, David. Ar fi trebuit să văd ce efect avea asupra ei. Să fiu sinceră, am trăit prin ea propriul vis.

- Cu toţii am dezamăgit-o într-un fel sau altul, răspunse David încet, iar faptul că a fost atât de frumoasă şi de faimoasă i-a păcălit pe oamenii care erau în jurul ei. Am fost cu toţii orbi la ceea ce trebuia să vedem. A fost o actriţă nemaipomenită în fiecare moment al vieţii ei. Iar puterea ei de manipulare, sublimă. Putea întoarce orice situaţie în favoarea ei şi ne facea pe toţi s-o credem. M-a dus şi pe mine de nas de câteva ori. Singura persoană pe care nu a putut-o păcăli a fost draga mea mamă. Dumnezeule! Mi-e dor de ea.

- Sunt convinsă. A fost o femeie extraordinară. Aş fi vrut să-i mulţumesc pentru tot ce a făcut pentru mine, pentru Cheska şi pentru Ava.

- Cred că era pregătită să moară, spuse David. Bine că nu a mai fost nevoie de spitale. Când îmi va veni şi mie timpul, sper să mor uşor în somn, la fel ca ea.

- Nu vorbi despre asta, David, se cutremură Greta. Nu mă pot gândi că într-o zi nu vei mai

fi aici. Cel puţin se va naşte o nouă viaţă la Marchmont. Următoarea generaţie.

- Da. Şi eu sunt recunoscător pentru asta.

- Ce prăpăd a făcut Cheska în jurul ei! Greta dădu din cap. Şi nici măcar nu suntem rudele tale de sânge. Gândeşte-te doar cât de diferită ar fi fost viaţa ta dacă nu ţi-ar fi fost milă de mine atunci, de mult şi nu m-ai fi trimis la Marchmont.

- Şi cât de plictisitoare! Te asigur că nu regret nimic, nici o secundă.

David luă mâna Gretei şi i-o strânse.

Tor intră în cameră.

- Cum te simţi, Greta?

- Destul de zguduită, să fiu sinceră. Sunt multe lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc.

- Sunt sigură de asta. Vrea cineva un ceai sau o ciocolată caldă înainte de culcare ?

- Nu, mulţumesc, dragă, spuse David.

- Eu mă duc sus. Cred că din cauza aerului de aici mă simt deja obosită la ora şase.

- Vin şi eu în scurt timp.

- Bine.

Tor le spuse noapte bună amândurora şi ieşi din cameră. Greta reuşi să schiţeze un zâmbet.

- Cel puţin, ţi-ai găsit fericirea.

- Da. Tor este un sprijin de nădejde. Dar tu, Greta? Sper ca de acum încolo să recuperezi timpul pe care nu l-ai petrecut alături de noi.

- Atâția ani pierduți. Voi avea nevoie de puțin timp ca să pot trece de cele întâmplate în ultimele zile, recunoscu Greta. Mă simt copleşită şi am dormit foarte prost în ultima vreme. îmi amintesc tot felul de lucruri. E ca un film pe care l-am văzut cândva.

- Cred că trebuie să fie traumatizant pentru tine, dar te-ai descurcat admirabil până acum. Deşi cred că ar fi bine să mergi şi la doctor când ajungi în Londra. Te- ar putea ajuta. David se ridică şi o sărută de noapte bună. OK, eu mă duc să mă culc? Tu?

- Cred că mai rămân puţin aici, dar tu poţi merge. Noapte bună, David. îţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine şi pentru familia mea problematică.

David ieşi din cameră, iar Greta rămase cu ochii aţintiţi în întunericul nopţii. Faptul că David pomenise despre Londra şi despre sfârşitul şederii ei aici îi dădea o stare de anxietate. Vidul din existenţa ei, chiar şi după ce îi reveniseră amintirile, era îngrozitor de deprimant. Trebuia să facă faţă sentimentului de vină, pe lângă conştientizarea faptului că propria ei

fiică încercase să o ucidă şi o condamnase la o existenţă goală, la un simulacru de viaţă timp de douăzeci şi patru de ani. O îngrozea gândul că urma să o ia de la capăt cu singurătatea şi cu amintirile pe care începuse să le aibă.

„Hai, Greta, te-ai descurcat până acum şi te vei descurca şi de acum încolo“, se încuraja ea. Poate că lumea nu va mai părea un loc aşa de înspăimântător odată cu recăpătarea memoriei şi nici nu se va mai simţi ca un extraterestru rătăcit. Poate avusese dreptate David şi asta chiar însemna un nou început al vieţii ei. Zâmbi gândindu-se la el şi la istoria lor comună, de demult şi de atunci. O iubise cândva, dar acum era prea târziu. Se ridică şi stinse luminile. Nu trebuia să fie egoistă şi să se gândească numai la ea. David era fericit cu Tor şi merita să fie fericit mai mult ca oricine.

- Sunteţi chemat la telefon, domnule David, spuse Mary a doua zi dimineaţă, băgând capul pe uşa salonului.

David stătea lângă foc şi citea *The Telegraph.*

- E din Elveţia.

David simţi un gol în stomac când se duse să răspundă la telefonul din bibliotecă. în seara de dinaintea venirii la Marchmont, sunase la sanatoriu pentru a se interesa de Cheska şi pentru a-i transmite urări de Crăciun. îi spuseseră că are un acces de bronşită, ceva de care suferise în ultimii ani, dar era liniştită şi lua antibiotice. O vizitase de câteva ori în răstimpul celor cinci ani care se scurseseră de când o dusese în Elveţia cu avionul. Considerase că era cea mai bună idee ca Cheska să părăsească ţara. Asta o scutea să îndure umilinţa care ar fi venit din partea presei odată descoperit faptul că fusese internată. Locul îl costa o avere, era mai degrabă hotel decât spital, dar măcar era încredinţat că Cheska se afla pe mâini bune. Ridică receptorul.

- David Marchmont la telefon.

- Bună ziua, *monsieur* Marchmont. Sunt doctorul Fournier. îmi pare rău să vă deranjez în timpul sărbătorilor, dar trebuie să vă informez că nepoata dumneavoastră este internată la terapie intensivă la Geneva. Am fost nevoiţi să o transferăm acolo azi foarte devreme. Din nefericire, bronşita de care suferea s-a agravat şi a dat în pneumonie. Cred că trebuie să veniţi aici, *monsieur.*

- E în pericol?

Doctorul făcu o pauză înainte să continue:

- Cred că trebuie să veniţi imediat.

David ridică ochii spre cer înfuriat. Se gândea la planurile de Revelion pe care şi le făcuse împreună cu Tor, nu la starea evident critică în care se afla Cheska. Simţindu-se vinovat pentru asta, răspunse:

- Desigur, mă urc în avion cât se poate de curând.
- îmi pare rău, *monsieur.* Ştiţi că nu v-aş cere lucrul acesta, dacă nu...
- Am înţeles.

David notă adresa spitalului în care se afla Cheska şi apoi sună la agenţia de turism locală pentru a cumpăra bilet la următorul zbor. O luă apoi în sus pe scări pentru a arunca nişte lucruri la gunoi. Detesta faptul că urma să-i dea o asemenea veste lui Tor.

- Bună dimineaţa, îi spuse Greta, care tocmai cobora scările.
- Neaţa.
- E ceva în neregulă, David?

- Nu, Greta. Iartă-mă că îţi mai dau încă o veste proastă. E vorba despre Cheska. A făcut pneumonie şi e internată la terapie intensivă în Geneva. Am sunat la agenţie. Plec imediat. Mă duc să-mi fac bagajul.

- Stai un moment, David! Spui că Cheska e grav bolnavă?

- Din câte mi-a spus doctorul, da. Să fiu sincer, nu înţeleg de ce. Cu câteva zile în urmă mi-a spus că are bronşită, iar acum mi-a spus că starea ei s-a înrăutăţit dramatic.

Greta se uită lung la David şi dădu din cap.

- Din păcate, se poate întâmpla, David. Aşa a fost şi cu fratele ei, Jonny. îţi aminteşti ?

- Da, să sperăm că trece peste asta.

- Mă duc eu.

- Cum?

- Mă duc eu. Cheska e fiica mea până la urmă. Şi cred că ai făcut destule pentru ea şi pentru mine.

- Dar şi tu ai trecut prin multe în ultimii ani, Greta. Să nu mai vorbim de faptul că aproape nu ai ieşit din casă în ultimii douăzeci şi patru de ani.

- David, nu mă mai trata ca pe un copil. Sunt femeie în toată firea. Mă duc ca urmare a celor pe care le-am aflat în ultimele zile, şi nu în ciuda a ceea ce am aflat. Tu ai deja program cu Tor, iar eu nu am nimic de făcut. Şi chiar vreau să mă duc. în pofida a ceea ce este şi a fost Cheska, o iubesc. O iubesc! Vocea Gretei se frânse. încercă să se adune. Şi aş vrea să fiu

alături de ea.

- Dacă chiar asta vrei, mă duc să-l sun pe agent să cumpere biletul de avion pe numele tău. Du-te şi fa-ţi bagajele!

- Mă duc imediat.

Peste o oră, Greta era gata de plecare. Se duse de-a lungul coridorului către camera Avei. O găsi întinsă în pat şi citind.

- Bună, îi spuse. Simon nu îmi permite să mă ridic din pat. Am avut o noapte foarte agitată. Micuţul pare să aibă nenumărate mânuţe şi picioruşe. Dumnezeule, abia aştept să se nască!

Greta îşi aminti cât de inconfortabil se simţise în ultimele săptămâni de sarcină.

- Sarcina ta e foarte mare, Ava, chiar dacă eşti în a treizeci şi patra săptămână. Doctorul nu a spus nimic de gemeni, nu-i aşa?

- Nu încă, dar nici n-am mai făcut o ecografie din a douăsprezecea săptămână. Să nu cumva să-i spui asta lui Simon că mă omoară. Am ratat ultimele programări. Am avut foarte mult de lucru la cabinet ca să mai pot ajunge şi la Marchmont.

- Va trebui să faci un control, draga mea. E foarte important. Copilul, înainte de toate...

- Ştiu, oftă Ava. Problema e că nu aveam de gând să devenim o familie aşa de curând. Amândoi suntem atât de prinşi de carieră la momentul acesta.

- Cred că ştiu ce vrei să spui. Eu aveam optsprezece ani şi am fost îngrozită.

- Chiar aşa? Să-ţi spun sincer, şi eu am fost îngrozită. Dar nu am spus nimănui. Ar fi părut foarte egoist din partea mea. Mulţumesc, bunico, după ce mi-ai spus asta, mă simt mult mai bine. Ţi-ai iubit bebeluşii când s-au născut ?

- I-am adorat. Greta zâmbi. îşi putea aduce foarte bine aminte. Primii doi ani cred că au fost printre cei mai fericiţi ani din viaţa mea. Nu ştiu dacă ai aflat încă, dar zbor la Geneva diseară. Mama ta e bolnavă.

Ava se întunecă la faţă.

- Nu am aflat. E foarte bolnavă?

- Nu ştiu sigur până nu ajung acolo, dar ne dăm cu toţii seama că doctorul nu ar fi sunat pentru a chema un membru al familiei, dacă Cheska nu ar fi fost în stare critică.

- Am înţeles. Nu sunt sigură cum m-aş simţi dacă... Cred că după ce ţi-a făcut atâtea necazuri...

- Amintirile au început să-mi revină şi aş vrea să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru cele ce ţi s-au întâmplat şi că nu am putut să fiu alături de tine.
- Nu ai avut ce face, bunico. Cheska aproape că te-a omorât. Ai avut parte de ani foarte grei de atunci. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să rămâi fără nici o amintire.
- înfricoşător, recunoscu Greta. Vreau să ştii că, după ce vei naşte, aş fi foarte fericită să te ajut cu orice pot. Sună-mă de câte ori ai nevoie.
- Mulţumesc. E foarte drăguţ din partea ta.
- Acum trebuie să plec. Ai grijă de voi doi. Greta se aplecă să-şi sărute nepoata.
- Şi tu. Spune-i mamei că o iubesc, adăugă Ava când Greta ieşea din cameră.

Greta stătea la uşa de la intrare, gata să se urce în taxiul care urma să o ducă la Heathrow. îi îmbrăţişă pe David, pe Tor, Simon şi Mary şi le mulţumi pentru găzduire.

- E timpul să plec. Vă voi telefona imediat ce ajung acolo.

David îi duse bagajul la maşină şi, când deschise portiera, o luă de mână.

- Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine ?
- Absolut.

Se înălţă şi îl sărută pe obraz.

Fără să se gândească, David o cuprinse în braţe.

- Prin câte am trecut noi împreună, şopti. Sunt atât de mândru de tine! Ai grijă!
- Mulţumesc. O să am. Pa!

Greta se urcă în taxi înainte ca David să vadă lacrimile din ochii ei.

Primul lucru pe care îl observă când intră în spital fu mirosul. Nu avea importanţă în ce ţară se afla spitalul, cât de scump sau de renume era, mirosul era mereu acelaşi şi îi amintea de timpul îndelungat pe care îl petrecuse în spital. Se prezentă la recepţie şi fu condusă către lift de o femeie îmbrăcată într-un costum elegant, apoi dusă la asistenta din schimbul de noapte de la departamentul de terapie intensivă.

- Ce face ? întrebă Greta.

îşi amintea foarte bine şi liniştea aceea înspăimântătoare, întreruptă doar de sunetul aparatelor.

- Mi-e teamă că este într-o stare critică. Are plămânii plini de lichid din cauza pneumoniei şi chiar dacă am făcut tot ce am putut pentru a o salva, tratamentul nu a avut nici un rezultat. îmi pare foarte rău. Aş fi vrut să am veşti mai bune pentru dumneavoastră, spuse

asistenta într-un vioi accent elveţian. Uitaţi-o!

Tot felul de aparate înconjurau silueta fragilă din pat. Cheska purta o mască de oxigen care părea mult prea mare pentru faţa ei delicată şi trăsăturile atât de fine. Greta se întreba dacă era o farsă a imaginaţiei sale sau fiica sa se micşorase. Oasele micuţe de la încheieturi i se vedeau dureros de clar prin pielea albă.

- Doctorul trece să o vadă la fiecare sfert de oră. Va veni curând.

- Mulţumesc.

Asistenta plecă, iar Greta îşi privi fiica pentru o vreme. Părea că doarme liniştită.

- Fetiţa mea dragă, cum ţi-aş putea spune cât de mult te-am iubit? Trebui să ştii că pentru nimic din ceea ce ai făcut nu a fost vina ta. Eu ar fi trebuit să văd şi să ştiu, şopti Greta. îmi pare rău, îmi pare atât de rău... întinse mâna şi o mângâie pe Cheska pe obraz. Era la fel de inocentă şi vulnerabilă cum fusese când era mică. Ai fost un copil atât de bun, nu m-ai supărat niciodată. Te-am adorat. Erai atât de frumoasă. Şi încă eşti.

Cheska nu se mişcă, aşa că Greta continuă:

- Adevărul e că îmi amintesc foarte bine acum. îmi amintesc tot ce s-a întâmplat şi câte greşeli am făcut. Nu te-am pus pe tine pe primul loc. Am crezut că banii şi celebritatea erau mult mai importante şi te-am împins mereu pentru că nu mi-am dat seama ce efect avea asupra ta. Nu am văzut că tu sufereai. Te rog să mă ierţi. Iartă-mă pentru toate greşelile pe care le-am făcut.

Cheska tremură brusc şi tuşi, scoţând un zgomot vâscos şi gros pe care Greta şi-l aminti atât de bine din agonia ultimelor zile ale lui Jonny.

- Draga mea, nu pot suporta să mă părăseşti. Abia acum aş putea fi mama de care ai avut mereu nevoie. Ai pierdut atât de multe. Mai întâi pe Jonny, fratele tău iubit. îmi amintesc că îl urmai peste tot. Apoi tatăl tău...

-Jonny...

De dincolo de masca de oxigen se auzi un sunet ciudat şi gutural, iar Greta văzu că Cheska avea ochii larg deschişi.

- Da, draga mea, Jonny. A fost fratele tău şi...

Cheska îşi îndreptă uşor mâna spre faţă. Bătu în masca de oxigen şi scuturâ din cap.

- Draga mea, nu cred că am voie să o scot. Doctorii au spus că...

Cheska se chinui să o scoată.

- Dă-mi voie.

Greta se aplecă peste ea şi îndepărtă masca de la gura fiicei sale.

- Ce voiai să spui ?
- Fratele meu m-a iubit ? spuse Cheska gutural, strâmbându-se de durere.
- Da, te-a adorat.
- Mă aşteaptă. E acolo.

Respiraţia femeii deveni şi mai grea, iar Greta îi puse masca de oxigen înapoi.

- Da, e acolo, dar te rog să nu uiţi că şi eu te iubesc şi am nevoie de tine. Doctorul intră şi o consultă pe Cheska. Părea că adormise la loc.
- Putem vorbi, doamnă Hammond?
- Eu sunt doamna Marchmont. Bineînţeles că putem vorbi.

Doctorul îi făcu semn că trebuie să părăsească camera.

- La revedere, fetiţa mea dragă!

Greta se ridică, o sărută pe frunte şi ieşi.

- La revedere, mami, se auzi o şoaptă din spatele măştii. Te iubesc.

Capitolul 56

Când sună telefonul, în ultima zi a anului, în timpul mesei de prânz, Mary se duse să răspundă.

-Alo?

- Mary? Eu sunt, Greta. Cheska a murit azi-noapte la ora trei.
- O! îmi pare atât de rău.

Se lăsă tăcerea pentru o vreme.

- David e acolo? întrebă Greta în cele din urmă.
- Din păcate a plecat de dimineaţă cu Tor spre apartamentul lui din Italia. Sunt sigură că îl poţi suna acolo. Să-ţi dau numărul lui de telefon?
- Nu. Lasă-l să se odihnească. Ava este ?
- Se odihneşte. Simon e pe undeva pe aici.
- Aş putea vorbi cu el, te rog?

Mary plecă să-l găsească pe Simon. Acesta veni la telefon şi ascultă ce-i spuse Greta, după care fu de acord că îi va spune şi Avei imediat ce se trezea.

- îmi pare rău, Greta. Chiar îmi pare rău.

Puse telefonul jos şi oftă.

- S-a încheiat un ciclu, nu-i aşa? spuse Mary.
- Da, dar se va deschide altul foarte curând. Să nu uităm asta.

Mary se uită după el cum se îndepărta cu mâinile în buzunare. Avea dreptate.

De Anul Nou, David şi Tor priveau artificiile spectaculoase care luminau cerul în portul din Santa Margherita.

- La mulţi ani, draga mea! spuse David, trăgând-o pe Tor spre el.
- La mulţi ani, David!

După câteva secunde se desprinse de el şi se aşeză jos în balconul micuţ.

- Ce s-a întâmplat, Tor? se încruntă el. Ceva nu e în regulă. Ai fost puţin distantă de când am ajuns aici. Spune-mi, o îndemnă el, aşezându-se lângă ea.

- Nu e momentul potrivit, David.

Tor îşi frecă fruntea.

- Dacă sunt veşti proaste, nu e niciodată momentul potrivit. Deci spune-mi.
- E vorba de noi. Tor luă o gură de şampanie. Suntem împreună de aproape şase ani.
- Aşa este. Şi voi face din tine în sfârşit o femeie cinstită.
- M-am simţit foarte onorată şi la început am fost foarte fericită că m-ai cerut. Te iubesc, David, foarte mult. Sper că ştii asta.
- Desigur. David o privea nedumerit. Tor nu ar fi început niciodată o conversaţie fără un motiv întemeiat. Dar ce vrei să spui cu „la început"?
- în timpul Crăciunului mi-am dat seama de ceva chiar dacă mă ceruseşi deja în căsătorie.
- Ce anume ?
- Ştiu că îmi spui că mă iubeşti şi te cred într-un fel. Dar adevărul este, David, că tu eşti îndrăgostit de altcineva. Şi mereu ai fost.
- De cine ?
- Dragul meu, nu te face că nu ştii. De Greta, bineînţeles.
- De Greta?
- Da, de Greta. Şi, pe lângă asta, ştiu că şi ea te iubeşte.
- O, Dumnezeule! Câtă şampanie ai băut, Tor? râse David. Greta nu m-a iubit niciodată. Ţi-am spus că am cerut-o în căsătorie şi m-a refuzat.
- Da, dar asta a fost atunci, iar acum e acum. îţi spun că te iubeşte, David. Ai încredere în mine. Am văzut asta. V-am văzut împreună.
- Tor, cred că exagerezi.
- Nu exagerez. Toată familia ta vede asta, nu doar eu. Iar dacă doi oameni se iubesc, cel mai natural lucru e să fie împreună, David! Tor îi luă mâna într-a ei şi i- o strânse. Cred că trebuie să recunoşti asta faţă de tine însuţi. Pentru tine nu a existat decât o singură femeie. Nu încerc să te fac să te simţi vinovat, dar cred că amândoi trebuie să privim adevărul în faţă. Am petrecut împreună şase ani minunaţi. Nu regret nici măcar o clipă. Dar cred că asta a fost tot. De Crăciun am văzut asta într-o lumină foarte clară. Să fiu sinceră, nu vreau să fiu a doua femeie din viaţa ta. Şi asta simt că sunt.
- Tor, te rog, te înşeli! Eu...
- David, am hotărât împreună că, pentru o vreme, chiar şi după căsătorie, lucrurile vor rămâne la fel. Viaţa mea e în Oxford, iar a ta la Londra şi la Marchmont. Ne-am ţinut unul

altuia companie şi a fost extraordinar. îmi place foarte mult de tine, dar...

- Vrei să spui că mă părăseşti ?
- David, te rog, nu dramatiza! Nu te părăsesc. Sper să rămânem prieteni. Iar dacă tu şi Greta veţi avea curajul să vă mărturisiţi sentimentele unul faţă de celălalt, sper să fiu invitată la nuntă. Tor îşi scoase inelul de logodnă de pe deget şi i-l dădu înapoi. Bine, am spus-o. Acum să mergem în oraş şi să sărbătorim Anul Nou.

Greta reveni pe aeroportul din Londra într-o zi de ianuarie foarte mohorâtă. Decise să nu organizeze o înmormântare oficială pentru Cheska. Ar fi însemnat să ceară familiei să vină la Geneva şi probabil că ar fi aflat şi presa. în schimb, purta în bagaj cenuşa fiicei sale. Urma să o ducă la Marchmont şi să o îngroape lângă mormântul lui Jonny.

După două săptămâni de absenţă, Greta găsi apartamentul foarte rece. Dădu drumul la centrală, îşi făcu un ceai şi se aşeză pe canapea, încălzindu-şi mâinile pe cană. Nu ştia când urma să se întoarcă David din Italia şi îi rugase pe cei de la Marchmont să nu îi spună nimic înainte. Se auzeau ticăitul ceasului şi sunetul apei pe conducte. în rest, era linişte.

Greta sorbi din ceai. Era încă fierbinte. Se gândi câte se schimbaseră de când plecase la Marchmont, cu două săptămâni în urmă. înainte fusese goală, lipsită de sentimente, iar acum se simţea atât de plină de tot felul de trăiri încât se întreba cum le va putea cuprinde pe toate. îşi dorise enorm să vorbească cu David după moartea fiicei sale, ştiind că el ar fi fost singurul care ar fi înţeles cât de devastată era. îşi pierduse amândoi copiii şi chiar dacă poate fusese mai bine pentru Cheska să fie eliberată din tortura minţii ei, faptul că o pierduse pe fetiţa ei frumoasă, pe care o iubise atât de mult cândva o mistuia. îşi dădu însă seama că de atunci încolo nu se mai putea baza pe David. De când îşi recăpătase memoria înţelese ce făcuse pentru ea de-a lungul timpului. Acum, chiar dacă avea nevoie de el mai mult ca niciodată, trebuia să-l lase liber.

Următoarea săptămână trecu dureros de încet. Pentru a umple cu ceva zilele reci şi cenuşii de ianuarie, Greta îi scrise lui David o scrisoare în care îi mulţumea pentru tot ce făcuse pentru ea şi îi spunea că Cheska murise liniştită. Apoi îi scrise şi Avei că mama sa nu suferise în ultimele momente şi că îi transmisese dragostea

Nu te-am ajutat până acum în nici un fel, dar precum ţi-am spus când am plecat de la

Marchmont, dacă ai nevoie de mine după naşterea copilului, aş fi foarte fericită să te ajut cu tot ce pot.

David o sună imediat după ce citi scrisoarea şi o întrebă cum este. îi mai spuse că, într-adevăr, Ava urma să nască gemeni. Greta avu nevoie de toată puterea de care era în stare pentru a-i spune că era bine şi că, urmând sfatul lui, începuse să-şi construiască o nouă viaţă. David o invită să ia masa împreună la Savoy, dar ea îl refuză, spunându-i că îşi făcuse deja planuri de vacanţă, dar că se va întoarce în a doua săptămână din februarie şi se vor putea vedea atunci. Ava îi răspunse plângându-se că doctorul nu îi mai permitea să iasă din casă şi că spera să îi viziteze la Marchmont imediat după naştere.

Greta făcu curat prin casă până când totul străluci, prepară prăjituri pe care nu avea cine să le mănânce şi se înscrise la un curs de yoga şi unul de artă la centrul de educaţie pentru adulţi. începu de asemenea să tricoteze jachete, şosete şi căciuli exact aşa cum făcuse pentru propriii copii şi pentru a-şi petrece într-un fel timpul. Croşetă şi două şaluri şi i le puse pe toate la poştă Avei. Putea trăi aşa, îşi repeta necontenit. Avea nevoie doar de timp. Ianuarie trecu şi veni februarie. Află de la Simon vestea că devenise străbunică. Ava adusese pe lume un băieţel, pe nume Jonathan şi o fetiţă pe nume Laura.

- îi transmiţi, te rog, că sunt incredibil de încântată şi că aş fi foarte bucuroasă să ajut. Ştiu cât de extenuant poate fi când ai doi bebeluşi.

Puse telefonul în furcă şi plânse de bucurie, apoi de tristeţe că Cheska nu era acolo să-şi vadă nepoţii. Câteva zile mai târziu, chiar când se aşeza să se uite la un film cu cina pe genunchi, sună telefonul.

- Bunico?
- Da. Bună, Ava. Ce faci? Felicitări, draga mea!
- Mulţumesc. Cred că ştii cum sunt pentru că ai trecut şi tu prin asta. Abia dorm, foarte fericită şi simţindu-mă ca o maşină de muls. Ava oftă. Dar mai fericită decât am fost vreodată.
- Mă bucur foarte mult, draga mea. Cum ţi-am spus, am adorat să devin mamă.
- Aşa mi-a spus şi Mary. Că ai fost o mamă minunată.

-Da?

- Da. Mulţumesc pentru şaluri şi pentru tot ce mi-ai trimis. Nu îţi vine să crezi cât de folositoare îmi sunt. E foarte frig aici, iar Laura şi Jonathan vomită peste tot. Eşti atât de

pricepută! Aş fi vrut şi eu să ştiu să tricotez.
Greta zâmbi.
- Te pot învăţa într-o zi dacă vrei, aşa cum m-a învăţat şi LJ pe mine. Nu e mare lucru.
- Să fiu sinceră, acum sunt foarte strânsă cu timpul şi îmi va fi şi mai greu când mă voi întoarce la serviciu peste câteva luni, sper. Voiam să te întreb, bunico, dacă ai putea veni aici să mă ajuţi. David mi-a spus că tocmai te-ai întors din vacanţă şi că eşti destul de ocupată, deci să-mi spui dacă nu poţi. Problema e că nu aş vrea să angajez o persoană necunoscută. De aceea te întreb. Sunt chiar disperată la momentul ăsta, spuse pe un ton care îi aminti Gretei de oboseala pe care o simţise şi ea până în măduva oaselor.
- Desigur. Aş fi foarte încântată să vin să te ajut. Când ai dori să vin?
- Cât mai repede. Simon lucrează toată ziua la *un* album şi chiar dacă Mary face tot ce poate, are oricum destule pe cap şi nu vreau să o solicit prea mult.
- Aş putea veni chiar în weekend. între timp termin aici cu ce am de rezolvat.
- Asta ar fi nemaipomenit! îţi mulţumesc mult, bunico. Să mă anunţi la ce ora ajungi la Abergavenny, ca să trimit pe cineva după tine.
Greta puse jos telefonul şi sări în sus de bucurie.

A doua zi se duse la coafor să se aranjeze pentru întâlnirea cu David. Restul după-amiezii şi al serii îl petrecu împachetând. Cel puţin acum îl putea întâlni pe David şi auzi despre Tor. Avea şi ea planurile ei. Se văzură la masa obişnuită în Grill Room, iar Greta observă imediat că David slăbise.
- Ai ţinut regim?
- Nu. Cred că e genetic. Când îmbătrânesc, unii oameni se îngraşă, alţii slăbesc. Trebuie să-ţi spun că arăţi incredibil de bine, Greta. Vrei şampanie ?
- Da, de ce nu? Nu e minunată vestea despre Ava?
- Cu siguranţă. Ai văzut deja gemenii ?
- Nu, dar mâine plec la Marchmont să ajut. Ava e extenuată.
- Sunt surprins că ai găsit timp în programul tău atât de încărcat, spuse David zâmbind.
- E nepoata mea şi are nevoie de mine. Ce ai mai făcut ?
- Am lucrat la cartea mea şi m-am bucurat de pensie.
- Tor cum e ? îl întrebă cu inima uşoară.
- Din câte ştiu, bine. Nu ne-am văzut de ceva vreme.
- E atât de ocupată în Oxford?

- Cred că da. De fapt, Greta, nu mai suntem împreună.
- Cum aşa? De ce?
- A fost decizia ei. A spus că relaţia noastră nu ducea nicăieri şi cred că a avut dreptate.
- Sunt înmărmurită, spuse Greta când sosi şampania. Aşteptam să aud veşti despre planurile de nuntă.
- Mai bine că s-a întâmplat acum, înainte să facem pasul ăsta. Ciocni paharul de al ei. Să bem pentru nou-născuţi şi pentru tine, Greta, sunt atât de mândru!
- Chiar eşti? Foarte drăguţ din partea ta.
- Ai trecut prin atâtea, mai ales de la Crăciun încoace şi se pare că te-ai descurcat foarte bine.
- Nu aş putea spune asta. Au fost momente în care nu reuşeam să înţeleg ce se întâmplă. Dar trebuie să facem tot ce putem ca să mergem mai departe, nu-i aşa?
- E adevărat. Trebuie să recunosc că am fost foarte deprimat după moartea Cheskăi, mai ales la aşa scurt timp după a mamei.
- Seamănă cu o cursă de maraton. Abia când ajungi la linia de sosire ai timp să cazi. Poate asta se întâmplă cu tine, David.
- Poate, zise el ridicând din umeri nu foarte convins. Mă îndoiesc că autobiografia pe care o scriu mă ajută în vreun fel. Trebuie să-mi petrec timpul gândindu-mă la trecut.
- Sunt şi eu acolo? îl tachină ea.
- După cum am promis, nu am menţionat nimic despre tine, Cheska şi Ava. De aceea cartea e foarte subţire. Toate aţi însemnat cea mai mare parte a vieţii mele. Să comandăm?

Greta mâncă cu multă poftă, în timp ce David abia se atinse de mâncarea lui.

- Eşti sigur că te simţi bine, David? se încruntă Greta. E ceva în neregulă cu tine. Probabil din cauza lui Tor. Trebuie să-ţi fie foarte dor de ea.
- Nu, nu e asta.

David se concentră pe împăturitul şerveţelului într-un triunghi.

- Atunci ce este ?
- Motivul pentru care Tor mi-a spus că ar fi cel mai bine să ne despărţim.
- Care a fost motivul?

-Eu...

- Spune odată, David. Nimic din ce ai spune nu mă poate şoca. Ne cunoaştem de foarte mult timp.

- Chestia e că... Făcu o pauză. Tor a spus că nu are rost să continuăm pentru că eu am fost mereu îndrăgostit de altcineva.

- De cine ?

David îşi dădu ochii peste cap.

- De tine, bineînţeles.

- De mine ? De ce ar fi crezut ea una ca asta?

- Pentru că e adevărat. A avut dreptate.

- Uite că nu am avut dreptate când ţi-am zis că nimic nu m-ar putea surprinde.

- Tu m-ai întrebat. Oricum, asta e. I-am spus că tu niciodată nu ai simţit acelaşi lucru pentru mine.

- David! Bineînţeles că simt acelaşi lucru pentru tine. Simt asta de mulţi ani. De fapt, aveam de gând să-ţi spun asta în ziua aceea groaznică, când mai mult ca sigur Cheska m-a împins în stradă. Tocmai după ce îi spusesem că Bobby Cross era însurat, dar apoi bineînţeles că nu mi-am mai amintit nimic şi m-am îndrăgostit iar de tine.

-Vorbeşti serios?

David se uita la ea atât de îngrozit că Gretei îi veni să râdă.

- Nu, îmi arde de glume! Sigur că vorbesc serios. Am încercat să stau departe de tine în ultimele luni pentru că nu am vrut să-ţi mai fiu o povară.

- Eu am crezut că nu mai aveai nevoie de mine după ce ai început să-ţi aminteşti.

- După cum ştim amândoi, întotdeauna am avut nevoie de tine. Te iubesc, David.

David o văzu cum radiază de fericire, de parcă abia atunci înţelegea ce-i spusese, zâmbi şi el larg.

- Atunci..., spuse.

- Atunci...

- Iată-ne în punctul ăsta.

-Da.

- Cred că e mai bine mai târziu decât niciodată. A fost nevoie doar de patruzeci de ani pentru ca asta să se întâmple. A meritat aşteptarea.

- Da, David. A fost prostia mea. Nu am văzut că ce era potrivit pentru mine era chiar sub nasul meu.

- Aşa se întâmplă.

- O, Taffy, spuse Greta chemându-l pe numele lui se scenă. Cât de diferit ar fi putut fi

totul!

- Avem tot restul vieţii înainte, nu-i aşa?
- Da, pentru prima dată după atâţia ani.
- Cum ar fi dacă, pentru început, te-aş duce cu maşina la Marchmont mâine ? îi vom saluta pe nou-născuţi împreună.

David întinse o mână către Greta şi ea făcu la fel.

- Ar fi un început perfect.